

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

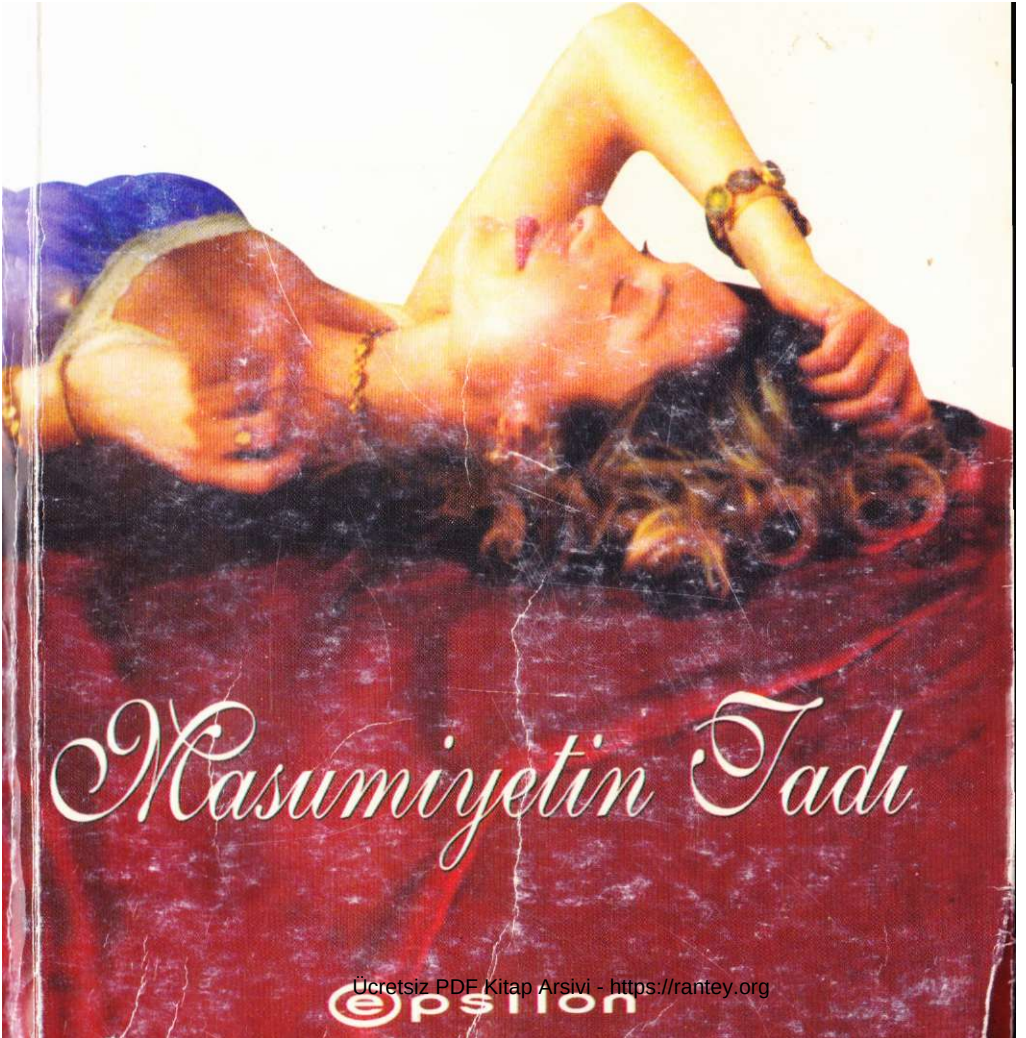
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEPHANIE LAURENS

Masumiyetin Tadı

Stephanie Laurens

**Çeviri
Sibel Eraltan**

@ p s i ! o n ®

1.Bölüm

Şubat 1833

Combe Florey'in Kuzeybatısı, Somerset

Evlenmek zorundaydı, evlenecekti de.

Ama şartları vardı.

Atını kuzeye doğru süren Charlie Morwellan'm duyduğu son sözcükler, nal sesleriyle yarışırcasına zihninde yankılanıyordu. Mevsim kış, hava sert ve berraktı. Quantocks'un batı yüzünde göz alıcı bir yeşilliğin hâkim olduğu Hepecikler yükselip alçalıyordu. O, bu şehirde, Morwelları Park'ta, bir mil kadar arkasında bıraktığı evinde doğmuştu. Yine de dağlık bölgelere az da olsa dikkatini vermeye çalışıyordu, zihni acımasızca öteki manzaralara odaklanmıştı.

Charlie Morwellan doğuda Quantocks batı da ise Brendon Tepeleri arasında uzanan toprakların sahibi ve lorduydu.

Toprakları Park'ın güneyinde kayınbiraderi Gabriel Cynster'm yönettiği tarlalarla sınır oluşturuyordu. Kuzey sınırını ise çok daha geniş bir alana yayılıyordu. İğdiş edilmiş gri renkli atı Storm, şahlandı. Onun sırtında yükselen Charlie dizginleri çekti ve durdu; ileriye doğru bakıyor ama hâlâ bir şey göremiyordu.

Soğuk hava yanaklarını okşuyordu. Charlie kayıtsız bir yüz ifadesiyle şu anki durumunun arkasındaki nedenleri aklından geçiriyordu -son defa.

Meredith Kontluğu ona üç yıl önce ölen bahasından miras kalmıştı.

Babasının ölümünün öncesinde ve sonrasında kendisini evlilik tuzağına düşürmeye çalışan kaçınılmaz çabalardan kacıp kurtulmayı başarmıştı. Otuz yaşın üstünde olan bir servet sahibinin, şu ana kadar hiç evlenmemiş bir kontun, evlenme olasılığı çöpçatanların ağzını sulandırıyordu nicedir. On yıl içinde onların tüm hilelerini öğrenmiş ve zamanla alaycı bir tavır takınıp, bundan da erkeksi bir haz alarak, ağlarından defalarca kurtulmuştu.

Yine de sekizinci Meredith Kontu, Lord Charles Morwellan için evlilik kaçınılmazdı.

Ancak, her nasılsa, onu en sonunda teşvik eden şey bu değildi.

Yaklaşık olarak ıkı yıl önce en yakın iki arkadaşı Gerrard Debbington ve Dillon Caxton evlenmişti. Her ikisi de ne bir eş arıyor ne de evlenmeye ihtiyaç duyuyordu; fakat kadar ağlarını örmüş ve her ikisi de kendilerini evliliğe kurban edecekleri sunağa doğru mutlu bir şekilde yürümüşlerdi. Charlie de arkadaşlarının yanında olmuştu, onların bu kararı doğru zamanda vermiş olduklarını da biliyordu.

Hem Gerrard hem de Dillon baba olmuşlardı.

Storm birden hareketlenmeye başladı; Charlie dalgınlıkla atının boynunu okşadı.

Cynster oymağı ile aralarındaki güçlü ilişkiler sayesinde Charlie, Gerrard, Dillon ve onların karıları Jacqueline ile Priscilla, her zaman yaptıkları gibi Noelden sonra Somersham şatosu'nda buluşmuşlardı. Burası, Dük Aziz Ives'ın oturduğu, Cynster'ların atalarından kalma bir evdi. Bu büyük aile ve onların arkadaşları yılda iki kez burada toplanırlardı; akrabalar Noel'i kendi aileleriyle geçirir, sonra da ağustosta düzenlenen sözüm ona yaz kutlamalarına Somersham şatosu'na gelirlerdi; ziyaretler bayram zamanı da tekrarlanırdı.

Charlie, bu toplantıların şen şakrak sıcaklığından hoşlanıyordu; ama bu kez...huzursuzluğunu artıran Gerrard'm ve Dillon'm çocukları değildi; çocukların temsil ettikleri şeydi. On yılı aşkın bir zamandır arkadaşlıkları süren bu üçlü arasında sadece o, kendisine tanıdık gelen bir zorunlulukla evlenmekle ve bir varis sahibi olmakla yükümlüydü. Aslında, şu an yirmi üç yaşında olan, erkek kardeşi Jeremy'ye Monvellan'ların gelecek neslini yönetmesi için bir hak tanıyabilirdi; ama iş aile sorumluluklarına gelince bu işten yasal olarak kaçamayacağını daha yıllar öncesinden anlamıştı. Kontluk makamının önemli sorumluluklarından birini Jeremy'nin sırtına yüklemek, onun vicdanının, doğasının ve mantığının elvereceği bir şey değildi.

İşte bu yüzden Conningham Mâlîkanesi'ne doğru gidiyordu.

Gerrard'a ve Dillon'a yaptığı gibi, yavaş yavaş devreye girerek hayatına ve seçeceği eşe müdahale etmek üzere olan kaderin, o tehlikeli tanrıçanın isteklerini yerine getirmeye çalışmak Charlie'ye göre aptallıktı; bu nedenle, artık, gelinini seçme vakti gelmişti. Şimdi, yaklaşan yeni mevsim başlamadan önce, yeteneğini kullanabilir, *kendisine* en uygun olan kadını seçebilir ve halkın ruhu bile duymadan bu işin sonunu getirebilirdi.

Kader, onu aşkın tuzağına düşürme fırsatını elde edememişken...

Charlie, kaderinin üzerinde tam ve mutlak bir kontrol sağlamak için hemen harekete geçmeliydi. Bunu bir seçenek değil, zorunluluk olarak kabul ediyordu.

Storm yerinde duramıyordu. Charlie'nın özünü oluşturan sabırsızlık sanki ona da bulaşmıştı. Bu güçlü atı dizginleyen Charlie, önünde uzanan manzaraya odaklandı. Bir mil ötede, meyve bahçelerinin çıplak dallarının arasından Conningham Mâlîkanesi'nin barut renkli çatısı yükseliyordu.

Cılız sabah güneşi, karo desenli pencerelerin üzerinde

parlıyordu; serin bir rüzgâr, Elizabeth Dönemi'ne ait uzun bacalardan sızan dumanı içine hapsedip oradan oraya savuruyordu. Morvvellanlar'ırı, Park'ta yaşadıkları kadar Conninghamlar da bu malikânede yaşamaktaydılar.

Charlie malikâneye bir dakika daha baktıktan sonra harekete geçti, Storm'un dizginlerini gevşetti ve onu bayır aşağı sürmeye koyuldu.

"Her şeye rağmen Saralı... Clary ve ben, ilk önce senin evlenmen gerektiği konusunda *kesin* kararlıyız."

Evin kızlarının karşı konulmaz egemenlik alanlarından biri olan Conningham Mâlikanesi'nin arka tarafındaki salonda cumbaya karşı oturan Sarah Conningham, on altı yaşındaki kız kardeşi Gloria'yı izliyordu. Gloria ise pencerenin önünde tünediği yerden hırçın bir şekilde ona bakıyordu.

"Bizden *önce*..." Bu açıklama Gloria'nın yanında oturan, Sarah'ya ve onu evliliğe sürüklemek için sürdürdükleri acımasız uğraşlara odaklanmış olan on yedi yaşındaki kız kardeşi Clara'dan -Clary- kararlı bir ses tonuyla gelmişti.

Boğazı düğümlenen Sarah, yeni yeleğinin yakasından çözmekte olduğu kurdeleye kaydırıp gözlerini ve sakinliğini koruyarak her zamanki karşı çıkışlarını yinelemeye başladı: "Bunun mantıklı olmadığını siz de biliyorsunuz. Size bunu anlatmıştım, Twittets da anlattı, annem de anlattı. Benim evlenip evlenmemem, sizin yaşamınızı hiçbir şekilde etkilemeyecek." Son ilmiği de gevşettikten sonra kurdelayı hızla çekti, sonra yeleğini çıkardı. "Clary seneye birinci sınıfa başlayacak ve sen Gloria, sen de ondan sonraki sene onu takip edeceksin."

Clary kaşlarını çatarak "Evet ama, olay bu değil ki." dedi. "Bu... Bu işler böyle *yürür*."

Sarah ona sorgulayıcı bir bakış atınca Clary kızardı ve sözlerim hızla sürdürmeye devam etti: "Hiç boşuna umutlanma. Annem ve babam seni *dördüncü* dönemini okuman için

birkaç hafta içinde Londra'ya götürecekler. Görünüşe bakılırsa hala ailemize uygun bir beyefendinin dikkatini çekeceğini umuyorlar. Ayrıca, Maria ve Angela teklifleri daha ikinci dönemlerindeyken kabul etmişlerdi."

Maria ve Angela, onların yirmi sekiz ve yirmi altı yaşlarındaki büyük ablalarıydı. Her ikisi de evlenmişti ve kocalarının çok uzaktaki malikanelerinde çocuklarıyla birlikte yaşıyorlardı. Maria ve Angela, Sarah'dan farklı olarak, kendi durumlarına uygun beyefendilerle evlenmekten son derece memnundlardı. En azından rahat bir yaşam sürüyorlardı; bu erkekler hem varlıklı ailelerden geliyorlardı hem de ciddi anlamda mal mülk sahibiydiler.

Her ıkı evlilik de geleneksel törenlere uygun bir şekilde yapılmıştı. Maria da Angela da hayattan başka hiçbir şey beklemiyorlardı. Hayalini kurdukları tek şey gerçekleşmişti.

Sarah'ın bildiği kadarıyla ne Clary ne de Gloria böyle bir hayat düşünüyordu. En azından şimdilik...

Sarah, zorlukla derin bir nefes alarak konuşmaya başladı "Sizi temin ederim, evlenmek için uygun bulacağım bir beyefendiden evlenme teklifi alırsam, bunu içtenlikle kabul edeceğim. Her ne kadar benim bu mutlu deneyimi yaşamam gittikçe olanaksız görünse de..." Sarah, son üç yıl içinde aldığı ve hepsini reddettiği tekliflerden Clary'nin ve Gloria'nın haberi olmadığı için Tanrıya şükretti. "Emin olun, ben bir kız kurusu olarak kalmaya mahkûmum." dedi.

Bu, çok abartılı bir sözdü, ama yine de... Sarah odada bulunan dördüncü kişiye, eskiden beri dadısı olan Bayan Twiterton'a göz attı. Sevenleri kendisine Tvitters diyordu. Tvitters geniş pencerenin öteki tarafındaki koltukta oturuyordu. Tvitters'in beyazlar düşmüş saçları, elindeki nakış işine doğru düşmüştü ve her zaman yapılan bu bilindik tartışmaları izliyor gibi de görünmüyordu.

Sarah, Maria ve Angela'ntnkı gibi bir hayatı olursa mutlu

olamayacağından son derece emindi; gerçi 'Twtters'inki gibi bir yaşam sürmekten de hoşnut olacağını hiç sanmıyordu.

Gloria homurdandı. Clary de bezgin görünüyordu. Bir an için göz göze geldiler, ardından Sarah'nın evlenme teklifini kabul edebileceği "uygun beyefendiyi tanımlamak için gerekli kriterleri göz önüne alarak düşüncelerini sözlü bir şekilde sıralamaya başladılar

Yeni yeleğini, az önce çıkardığı parlak kırmızı kurdelesiyile birlikte katlayan Sarah soğuk bir şekilde gülümsedi ve onların kendi kendilerine tartışmalarına izin verdi. Sarah, kardeşlerine çok düşküdü; ama kendisi yirmi üç yaşında olduğu için yaşlan arasındaki fark şu anki tartışma göz önüne alındığında aralarında ciddi bir uçurum yaratıyordu.

Gloria ve Clary'ye göre evlilik, tanımlanabilir birkaç özellik üzerine karar verilen basit bir konuydu; ama Sarah, bu yaklaşımın hiç de umulan sonuçlar vermediğini fark edecek kadar çok şey görmüştü. Onların düşüncesine göre çoğu evlilik böylesine basit ölçütler üzerine kuruluyordu -bunların ılımlı bir sevecenlikten başka hiçbir şeyle desteklenmeyen büyük bir kısmı ise her iki tarafın da kendi rahatlarını sağlamaları için başka yerlere yöneldikleri içi boş ilişkilere dönüşüyordu.

Aşk için.

Böyle bir aşk, bu şartlar altında gerçekleşebilirdi. Bazen cılız, bazen de bayağı bir aşk...

Sarah, evlilik sorununa geniş bir bakış açısıyla yaklaşıyordu. Şimdiye kadar hiç kimse onun asi biri oluşunu önemsememişti; o da hiçbir zaman başkalarının emirlerim körü körüne yerine getiren bin olmamıştı; özellikle de kişisel önem taşıyan konularda. Olaylara karşı yaklaşımı ve tutumu böyleydi.

Sarah, iş evlenme konusunda karar vermeye gelince, geleneksel kurallardan çok daha öncelikli bir şey olduğuna inanıyordu artık.

Daha iyi bir şey; belki de daha mükemmel, birini evlilik kararı almaya ikna eden bir bağlılık, kalbi heyecan ve tutkuyla dolduracak kadar muhteşem bir sürpriz ve son olarak aşkın evlilik bağları dışında değil de *içinde* olduğu bir yapı, sonsuz bir doyum.

Ve o bunu görmüştü. Kendi ebeveynlerinin evliliği böyle değildi; evlilikleri başarılı olsa da ilişkileri tutku yerme saygı, sevgi, sorumluluk ve geleneksel bağlara dayalıydı.

Sarah, kendini bildi bileli Alatheia ve Gabriel'i tanırdı. Aşk evliliği yapmışlardı; Alatheia, Gabriel'in aklı başına gelene ve kendini onun gelini olarak kabul ettirene dek, yirmi dokuz yaşına kadar beklemişti onu. Martin ve Celia ise çok uzun zaman önce yantılmadıklarına inandıkları bir tutkuyla evlilik kararı vererek evden kaçmışlardı.

Sarah her iki çiftle de çok sık buluşurdu. Gabriel ve Alatheia arasında gözlemledikleriyle, ünvan sahibi olmak yerine aşk evliliğine inanmaya başlamıştı.

Martin ve Celia arasındaki güçlü ve yoğun duygular karşısında ise fikirleri bilenmiş ve gözleri açılmıştı.

Sarah, aşkın ne olduğunu bilmediğini, bir evliliğin insana kendini nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikri olmadığını hiç çekinmeden itirafetmiş olsa da aşkın varlığına sıcak bir gülümsemede, gizli bakışmalarda, hafif bir el tutuşmasında şahit olmuştu. Masum ama anlam yüklü bir okşayıştı...

Aşk oradaysa o dakikalar renklenirdi; ama aşk yoksa...

Kim böyle bir aşkı tarifedebilir ki?

Aşk gizemli bir şekilde mi ortaya çıktı, ya da birileri buna ihtiyaç mı duydu? Aşk nasıl ortaya çıktı? Nasıl?

Sarah'nın bu sorulara verecek yanıtı ya da bunlarla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu; bu yüzden evli değildi ya zaten. Kız kardeşinin keskin inanışlarına rağmen Sarah evlenmek için bir neden göremiyordu. Cynster'ların evliliklerine ilham veren o duygu, kendisine yapılan teklifin bir parçası olmazsa, Sarah karşısına çıkan erkek ne kadar zengin olursa olsun ya

da ne kadar yakışıklı ve büyüleyici olursa olsun şüphe duyup o adamın elini tutmaktan vazgeçebilirdi.

Aşksız bir evlilik ona hiç çekici gelmiyordu. İhtişamdan, tutkudan, arzudan, ihtirastan ve doyumdan yoksun bir birleşmeye ihtiyacı yoktu. Kendisine daha az şey sunan bir birleşmeyi kabul etmesi için herhangi bir nedeni de yoktu.

"Etrafına bakacağına söz veriyorsun, değil mi?" dedi Gloria.

Sarah, Gloria'ya baktı ve onun kahverengi kaşlarını çatarak öne doğru eğilmiş olduğunu gördü.

"Usiile uygun bir biçimde, demek istiyorum yani." diye sürdürdü sözlerini Gloria.

"Ciddi bir şeyler düşüneceğine ve bu konuda istekli olan herhangi bir beyefendiyi cesaretlendireceğine dair söz ver." diye ekledi Clary.

Sarah gözlerini kırıştırdı, ardından gülümsedi ve yeleğini bir kenara koymak için ayağa kalktı. "Hayır, söz vermiyorum. İkiniz de sizi ilgilendirmeyen konulara burnunuzu sokuyorsunuz -Tvvitters'ın da benimle aynı fikirde olduğuna eminim." dedi.

Sarah, Twitters'a baktı. Kulakları olağanüstü bir şekilde keskin olan Tvvitters, miyop gözleriyle ön cepheye doğru pencereden dışarıya bakıyordu.

Twitters gözlerini kısarak "Pekâlâ, şu gelen kim dersiniz?" dedi. Bunun üzerine Clary, tıpkı Gloria gibi, hızla kafasını çevirerek pencereden dışarı baktı. "Şüphesiz bu bir beyefendi, babanızla görüşmeye gelmiş."

Sarah, Gloria'nın arkasından dışarı bakıyordu. Olağanüstü bir görme yeteneğiyle kutsanmış olan Sarah, atını yavaş yavaş sürmekte olan biniciyi bir bakışta tanıdı; ancak bu tesadüfi ve korku verici görüntü karşısında -adamı her gördüğünde aynı şeyleri hissediyordu- şaşkınlıktan dili tutuldu.

"Bu, Charlie Morvvellan." dedi Gloria. "Burada ne işi varr

Clary omuz silkti. "Büyük olasılıkla babamla av konusunda konuşmaya gelmiştir." dedi.

"Fakat avlanmak için buraya hiç gelmemiști." diye araya girdi Gloria. "Bugünlerde zamanının büyük bir bölümünü Londra'da geçiriyor. Augusta, onu hemen hemen hiç görmediğini söyledi."

"Belki bu yıl kasabada kalır." dedi Clary. "Bayan Castleton'un anneme, Morvvellan'ın ava çıkacağını bir ay kadar da kasabada kalacağını söylediğini duydum. "

Sarah da duymuştu bunu, fakat Charlie'nin o kadar da sabırlı bir avcı olmadığını biliyordu. Avlunun köşesinde dizginleri çekmesini ve gri avcısının sırtından kıvrak bir şekilde inmesini seyretti.

Meltem rüzgârı, Charlie'nin zarif bir şekilde kesilmiş sarı saçlarını dağıtmıştı. Charlie'nin geniş omuzlarından sarkan, dar kalçalarını ve zayıf belini sarmadan daralan son derece şık kahverengi ceket, Londra'daki terzilik sanatının doruk noktasını yansıtıyordu. Kumaşı saf ketendi ve titiz ellerden çıktığı belli oluyordu. Hareket ettikçe ceketinin içine giydiği kahverengi siyah karışımı yeleği göz kamaştırıyordu. Güderi pantolonu, siyah renkli cilalanmış ayakkabılarına ulaşmadan, uzun güçlü bacaklarının şeklini alıyordu. Bu manzara *Kasabada Şık Bir Asilzade* başlığını taşıyabilecek bir resmi tamamlıyor gibiydi.

Heyecan uyandıran bu görüntü karşısında sersemleyen Sarah, bu durumdan rahatsız olmuştu. Charlie'nin görünüşü -ve bu görünüşün Sarah'nın üzerinde bıraktığı o gülünç etki- gerçekten de hiç adil değildi. Charlie, onun varlığını biliyordu, ama onun da ötesinde... Aradaki mesafeden ötürü Sarah onun yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu, yine de karmakarışık olmuş hafızasında ayrıntılar şekilleniyordu -tipik bir kaş yapısı, burun ve çene; aristokratik açılar ve düzlemler; ataerkil bir biçimde belirginleşmiş çıkık elmacık kemikleri; geniş ve ağır göz kapakları, gür kirpikli mavi gözleri;

ve dürüst olma gerekirse insanın aklını başından alan şehvet uyandıran ağız yapısı, yüzündeki baştan çıkarıcı ifadeyi göz açıp kapayıncaya kadar değiştiren, acımasız hale getiren hareketli dudakları...

Sarah bu yüzü -ve onu- yıllardır inceliyordu. Onun hiçbir zaman şu arıda olduğundan farklı bir biçimde görüldüğünü anımsamıyordu. Vikingler yoluyla Norman Lordlarından gelen zengin bir aristokrat Yarattığı o tarifedilemez egemenlik havasına, sorgusuz sualsiz hükmetmek için doğmuş olmasına rağmen, aldatıcı görünüşünün altında ne yapacağı belli olmayan bir savaşçı gibi görünüyordu.

Bir seyis koşarak yanına gitti. Charlie dizginleri ona bıraktı, delikanlıyla konuştu, daha sonra ön kapıya döndü. Ana kapıdan geçip kızların görüş alanından çıktıktan sonra, Clary ve Gloria benzer şekilde iç çektiler ve yüzlerini odaya çevirdiler.

Clary: "Gerçekten mesleğinin zirvesinde bir adam, değil mi?"

Sarah, Clary'nin bir yanıt bekleyip beklemediğinden emin olamadı.

Gloria birden sıçrayarak ayağa kalktı, gözleri ıslı ıslı parlıyordu. "Gertrude Riordan, onun kasabada birbiriyle eş, en *olağanüstü* atları sürdüğünü söyledi." Acaba onları eve mi bıraktı? Öyle olmalı, sizce de öyle değil mi?" dedi.

Kız kardeşlen, Charlie'nin bu kadar çok övülen, birbiriyle eş atlarının Morvvellan Park'da olup olmadığını tartışırken, Sarah seyisin atı -Charlie'nin avcısını- avluda yürütmek yerine ahıra götürüşünü izledi. Charlie'nin bu civarlara uğrama nedeni her ne ise, onun en azından bir süreliğine burada kalacağı belli oluyordu.

Kız kardeşlerinin seslen Sarah'nın kulaklarını dolduruyordu; az önce yaptıkları yorumlar hızla değişerek beklenmedik bir şekle bürünüyor, korkutucu düşüncelerini besliyordu.

Sarah daha farklı, daha yoğun korkulu hır heyecanın, omurgasından aşağıya doğru kaymakta olduğunu hissetti.

"Pekâlâ, çocuğum." Lord Conningham birdenbire durdu ve güleç bir ifadeyle yüzünü buruşturarak Charlie'ye baktı. "Galiba seni artık buraya çağırmamam gerekiyor; fakat seni uzun yıllardır tanıyorum."

Lord ünvanıyla masanın önündeki sandalyede oturan Charlie gülümsedi ve bu yorumu önemsemedi. Lord Conningham kaba saba ama iyi huylu bir adamdı. Ayrıca Charlie bu adamın yanında kendisini çok rahat hissediyordu.

"Kendi adıma ve... onun hanımefendiliği adına.. " diye sürdürdü sözlerini Lord Conningham. "Teklifinizden hem çok memnun olduğumuzu hem de onur duyduğumuzu hiç çekinmeden söyleyebilirim. Yine de ikisi evli, beş kızı olan bir adam olarak şunu söylemek zorundayım kızı kararlar kızlarımızın kendilerine aittir. Onayını kazanmanız gereken ben değilim, Sarah'nın kendisi."

Charlie, bir an duraksadıktan sonra duruma açıklık getirmek istedi: "Başka bir beyefendiye karşı ilgisi yok değil mi?"

Lord Conningham sırtarak "Hayır." dedi. "Öyle bir şey olmuş çlsaydı ben bilirdim. Sarah her zaman kartlarını açık oynar. Başka bir beyefendi onun dikkatini çekseydi bundan haberim olurdu."

Kapı açıldı, Lord Conningham başını kaldırdı. "Oh, işte buradasın sevgilim. Seni Charlie'yle tanıştırmama gerek yok herhalde. Bize söylemesi gereken bir şey varmış."

Charlie, Bayan Conningham'ı selamlamak için gülümseyerek ayağa kalktı. O, kayınvalidesi olarak düşlemekten en ufak bir şüphe duymadığı mantıklı, terbiyeli bir kadındı.

Beyni allak bullak olan Sarah, on dakika sonra yatak odasından çıkarak hızla ana merdivenlere yöneldi. Üniformalı bir uşak, annesinin onu ön salonda beklediğini söylemişti.

Sarah, kendisine olan güvenini tazelemek istercesine tuvalet masasının olduğu taraftan dolandı. Cezayir menekşesi rengindeki elbisesinin ve yakasını çevreleyen dantelin kırışık olmadığından, topuz yaparak topladığı koyu sarı saçlarının derli toplu olduğundan emin olacak kadar oyalandı.

Saçının birkaç teli inatçılık ediyordu, fakat saçlarını çözecek ve topuzunu yeniden yapacak kadar vakti yoktu. Ayrıca, Charlie'nin onu geçerken görmüş olma olasılığına karşın ilk görüşmeyi atlatacak kadar düzenli görünmesi Sarah için yeterliydi; öğle yemeği vaktine daha çok vardı ve annesinin uşakla kendisine haber göndermesinin sebebi... zihnini alevlendiren ve kalbinin daha hızlı atmasına neden olan gülünç şüpheler haricinde... Charlie'nin ziyareti ile ilgili olmayabilirdi. Merdivenlerin başına geldi ve aşağıya inmeye başladı; midesi düğümlemiş, sinirleri gerilmişti.

Boşu boşuna! diyerek kendi kendini azarladı. Çok saçma bir varsayımı düşünüyordu.

Sarah, terlikleri merdivenin döşemesi üzerinde sesler çıkartarak aşağıya indi; annesi merdivenin hemen yanındaki koridorda belirdi. Sarah'nın bakışları, annesinin yüzüne odaklandı. Annesinin konuşması, ona durumu anlatması ve onun sinirlerini yatıştırması için can atıyordu.

Annesinin tebessümle kaplı yüzü, Sarah'yı görünce adeta ışıldadı. "Güzel. Toparlanmışsın." diyerek onu tepeden tırnağa süzdü, daha sonra gözlerinin içi gülerek onu kolundan kavradı.

Sarah, meraklı bakışlarla kendisini annesinin ellerine bıraktı. Annesi onu koridorun birkaç metre ötesindeki, merdiven boşluğuna çekti.

Kolunu serbest bırakarak kızının elini tuttu ve parmaklarını sıktı. "Evet tatlım, sözün kısası, Charlie Morwellan seninle evlenmek istiyor." dedi.

Sarah gözlerini kırıştırdı; bir an için aklı tam anlamıyla uçup gitmişti.

Annesi gülümsedi, yine de halden anlar bir ifade takınmamıştı. "Aslına bakarsan bu bizim için de sürpriz oldu, damdan düşer gibi; ama Tanrı biliyor ya şimdiye kad^r birçok evlilik teklifi aldın -ipler senin elinde. Kararı verecek olan kişi, her zaman sen olacağın için ne karar verirsen ver, baban da ben de hep yanında olacağız." dedi ve bir an duraksadı, ardından "Yine de, böyle bir teklif karşısında baban da ben de senden biraz daha dikkatli düşünmem istiyoruz. Bir konttan gelen teklif, fazla dikkat gerektirir, ama Meredithlerin sekizinci Kontundan gelen teklif, üzerinde derin düşünme gerektiren ayrıcalıklı bir mevzudur." diyerek sözlerini sürdürdü.

Sarah, annesinin koyu renkli gözlerine takıldı, kaldı. Charlie'nin teklifinden duyduğu memnuniyeti bir kenara bıraktı; annesi ona bu öğütleri verirken oldukça ciddi idi.

"Canım kızım, Charlie'nin ne kadar zengin olduğunu zaten yeterince biliyorsun. Yaşadığı yeri biliyorsun, konumunu biliyorsun, onun hakkında her şeyi biliyorsun; ama şunu kabul etmeliyim ki onu o kadar iyi tanımıyorsun. Ama ailesini biliyorsun."

Sarah'nın her iki elini de kavrayarak hafifçe sıkın annesi onun heyecanını az da olsa bastırabilmişti. "Daha önceden başka bir beyefendiyle, böyle bir yakınlık kurmadın. Bu senin için beklenmedik bir şey, tamamen umulmadık bir fırsat, evet, ama aynı zamanda çok iyi de bir fırsat."

Annesi Sarah'nın aklından geçenleri okumaya çalışarak onun gözlerine odaklandı. Sarah'nın ise şu an yaşadığı tek şey şaşkınlıktı.

"Pekâlâ," dedi annesi ve dudakları bir an kımıldamadan kaldı. Ses tonu daha da heyecan vericiydi. "Onu sonuna kadar dinlemelisin. Bırak, söylemesi gereken her şeyi söylesin ve onu dikkatli bir şekilde dinle, sonra da kararını ver."

Annesi, kızının ellerini bırakarak geri çekildi ve uzanarak Sarah'nın yakasını düzeltti, ardından başını yukarı aşağı salladı. "Çok güzel. İçeri gir. Misafir odasında seni bekliyor. Sana

söylediğim gibi kararın ne olursa olsun baban da ben de buna saygı duyacağız. Yine de lütfen Charlie'yı düşünürken çok dikkatli ol."

Sarah başını salladı, kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Annesine sırtını dönerek misafir odasının kapısına doğru yavaşça yürümeye başladı.

Charlie, kapının ardından gelen hafif ayak seslerini duydu. Kapı tokmağı çevrilirken pencereden odaya doğru çevirdi bakışlarını, kapının açılışını ve eşi olması için seçtiği kadının içeri girişini izledi.

Sarah ne uzun ne kısa, orta boylu bir kızdı. Narin ama göze hitap eden bir fiziği vardı. İnce bedeni, onu olduğundan daha uzun gösteriyordu. Kalp şeklinde olan yüzü, parlak saçlarının yumuşak dolgunluğuyla çevrelenmişti; yaldızlı, açık kahverengi tonunda bîr tutam saç gölgesi insanın gözünü alıyordu. Yüz hatları narindi, cildi kusursuzdu. Hatta burun kemerinin üstündeki belli belirsiz çiller bile hoşuna gitmişti Charlie'nin. Geniş bir alın, düz bir burun, kemerli kahverengi kaşlar, gül rengi dudaklarla bütünleşen uzun kirpikler ve yüzündeki huzur verici sevecenliği tamamlayan yumuşak kıvrımlı bir çene...

Sarah'nın bakışları alışık olunmadık biçimde sabitti. Charlie, onun hareket etmesini bekliyordu; biliyordu ki Sarah'nın her hareketi, doğuştan getirdiği bir incelikle süslüydü.

Eli kapının tokmağında kalan Sarah, bir an durdu ve oda-ya göz attı.

Charlie belli belirsiz gözlerini kıstı. O kadar uzaktan bile Sarah'nın kararsız olduğunu sezmişti, yine de bakışları sonunda onun üstüne odaklandığında Sarah, az önceki kararsız tavrından kurtulmuş, kapıyı kapatıp ona doğru yürümeye başlamıştı.

Ellerini sıkıca kenetleyen Sarah, yine de sakın ve rahat bir tavır takınmıştı.

Sarah ondan böyle bir teklif beklemiyordu; Charlie, ona evlenmeyi düşündüğünün sinyalini hiçbir zaman vermemişti. En son, geçen kasım, av balosunda görüşmüşlerdi. Charlie onunla bir kere vals yapmış, on beş dakika yanında kalmış ve her zamanki gibi biraz konuştuktan sonra yanından ayrılmıştı, hepsi buydu.

Charlie tamamen kasıtlı olarak vermişti bu kararı. Yıllardır -ara sıra bu konu da düşünmeyi bıraksa bile- Sarah'nın ona farklı yaklaştığını biliyordu. Bu nedenle bu iş çok kolay olacaktı; bir gülümseme, birkaç tatlı söz onu büyülemeye ve kendisine delicesine aşık etmeye yeterdi. Bunun nedeni Sarah'nın kendisine en ufak bir işaret bile veremeyecek kadar acemi olması değil, Charlie'nin kadınlara çok kolay uyum sağlamasıydı. Gerçekten, Sarah, o soğukkanlı net görünüşünün altında gizlediği mantıklı sessizliği titreten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Charlie, yıllar içinde ilk kez olmasa bile bir karar vermişti. Ve bu, ortalığı karıştırmayacak, suları hulanırmıyacak bir karardı. O, karşısında duran kışı, o tatlı Sarah, doğduğundan beri tanıdığı hır komşu kızıydı.

Charlie bu yüzden içgüdülerinin ona yapmasını söylediği birçok şeyi yapmamaya dikkat gösterirdi. Sarah'ya o bölgedeki diğer genç bayanlara davrandığı gibi titizlikle yaklaşırdı.

Sonunda bir eş seçmeye karar verdiğinde gözünün önüne tek bir yüz gelmişti. Düşünmek zorunda bile kalmamıştı -seçiminin o olduğunu çok iyi biliyordu.

Daha sonra, bu konuyu derinlemesine düşünmeye başlamış ve tüm olasılıkları, kendisi gibi bir adamın eş olarak seçeceği kadını değerlendirmek için ihtiyacı olan bütün ölçütleri gözden geçirmişti. Sarah Conningham bu iş için mükemmel bir adaydı.

Sarah kendinden emin bir şekilde Charlie'nin önünde durdu ve ona bakmaya başladı. Aralarında iki metreden az bir mesafe vardı. Karşısındaki yüzü tanımlamaya çalışıyor gi-

biydi. Şaşkınlığı, soluk renkli hır peygamber çiçeğini andıran narin mavilikleri... gözlerini gölgeliyordu.

"Charlie." dedi ve başını önüne eğdi. Charlie, az da olsa nefes nefese kalmış olan Sarah'nın bu kadar sakin ve pürüzsüz bir ses tonuyla konuşmasına şaşırmıştı. "Annem benimle konuşmak istediğini söyledi."

Sarah başını kaldırdığında Charlie'nin bakışlarıyla karşılaştı -başının üst kısmı, Charlie'nin çenesine bile gelmiyordu, bekledi.

Charlie, o an dudaklarının istemsiz bir biçimde kıvrıldığını hissetti. Gereksiz telaşa ya da heyecana kapılmamıştı. "Lord Charles" bile dememişti. Daha önce birbirlerine, her ne olursa olsun, resmi davranmamışlardı, işte şimdi bunun için Tanrı'ya şükreliyordu Charlie.

Sarah dışarıdan sakin görünse de Charlie onun kırılğanlığını hissedebiliyor, nefes alış verişlerini yavaşlatan tedirginliğini anlayabiliyordu. Ve bu konuda ona saygı duyuyordu. Fakat Sarah'nın umulmadık ve bir o kadar da belirgin bir şekilde standartların üstünde bir maneviyat sergilemesi Charlie'yi gerçekten şaşırtmış mıydı?

Hayır; çünkü, onun burada olma nedeni biraz da buydu.

Charlie bir anda -sadece beyaz teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu hissetmek için- Sarah'nın köprücük kemiği üzerinde parmak uçlarını gezdirmeye arzusuyla yanıp tutuşmaya başladı; kalp atışlarını hızlandırmak için yapmak istedi bunu önce, ama sonra kendisine hakim oldu. Söyleyeceği şey ve bırakmak istediği izlenim göz önüne alındığında böyle bir hareket hiç de uygun olmazdı.

"Belki de anneniz bahsetmiştir, sizinle konuşmak için babanızdan izin aldım. Sizden, eşim olmanızı ve beni onurlandırmanızı istiyorum." dedi.

Basmakalıp birkaç laf ederek bu çıplak sözcüklerin üstünü örtebilirdi, ama nereye kadar? Her ikisi de birbirini, aralarında özel bir samimiyet olmasa da, çok iyi tanıyordu.

Ayrıca Charlie ve Sarah'nın kardeşlen de birbirlerine yakınlardı. Charlie bir an için genel yaşantısı hakkında Sarah'nın bilmediği pek çok şey olabileceğinden şüphelendi.

Sarah'nın davranışına bakılacak olursa Charlie, ölçüyü kaçırmışa benzemiyordu; ta ki kısa bir zaman sonra Sarah kaşlarını çatana dek.

"Neden?" diye sordu Sarah.

Şimdi şaşırma sırası Charlie'ye geçmişti.

Sarah'nın dudakları gerilmişti, sorusunu biraz daha netleştirdi: "Neden ben?"

Neden şimdi? Neden bunca yıl sonra bana bir gülümsemeden çok daha fazlasını vermeye karar verdin? Tüm bu sorular dilinin uçundaydı. Sarah, Charlie'nin duygularını açığa vurmayan yüzüne bakırken ellerini saçlarına daldırmak, özenle örülmüş buklelerini çözmek ve hızlı adımlarla yürürken parmaklarını saçlarının arasında gezdirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ve düşündü. Ve onu anlamaya çalıştı.

Şimdiye kadar onu görüp de duygularına engel olamadan geçirdiği bir an bile olmamıştı. Onun varlığı karşısında bütün duygulan dizginlerinden kurtuluyordu. Derin bir nefes alıyor, o an geçtikten sonra da her zaman yaptığı gibi gizli takıntısını -ona delicesine aşık olduğunu- açığa çıkaracak aptalca bir şey yapmamak için kendisiyle savaşıyordu.

Bu, saçmalıktan başka bir şey değildi; onu kızdırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Sarah, bunun sadece ona karşı verdiği bir tepki olduğuna karar verdi. O, bir Viking-Normandiya züppesiydi. Sarah gönülsüz bir şekilde bu tepkisinin kendi hatası olritadığına karar verdi. Ya da onun hatası. Bu, sadece bir hataydı; bu sadece kaderine yazılmıştı, yapması gereken tek şey de bununla yüzleşmekti.

Artık Charlie buradaydı, artık gülümsemekten daha fazlasını veriyordu ona. Karşısına geçmiş, ona evlenme teklifinde bulunuyordu.

Onunla *evlenmek* istiyordu.

Bu, imkansız hır şeydi. Sarah gerçekten o anı yaşadığından eniiti olmak istercesine yumruklarını sıktı. İşte, Charlie, tam karşısındaydı, eti ve kemiğiyle ona bakıyordu. Sıcaklığı ve gücü, erkeksiliği'n o safçekiciliğiyle sarıyordu Sarah'yı; her ne kadar kaşlarını çatma sırası Charlie'ye geçmiş olsa da...

Charlie dudaklarını bükünce yüzündeki o yumuşak, o sarhoş edici kıvrım yok olmuştu. "Çünkü aşırı derecede ıyı anlaşacağımıza eminim." Bir an duraksadı, ardından konuşmasını sürdürdü. "Sana ailemiz, çevremiz, durumumuz ve geçmişimiz hakkında tam ve kesin bilgiler verebilirim istersen, ama zaten bütün bunları en az benim kadar iyi biliyorsun. Ve..." -bakışları keskinleşti- "...beni anlayacağına eminim, hayatımda bir kontes olsun istiyorum."

Durdu, tuhaf bir şekilde gülümseyerek "Benim olur musun?" dedi.

Birden fazla anlama gelebilen bu anlatım, Sarah'nın çok hoşuna gitmişti. Sarah, Charlie'nin gri-mavi gözlerine dikti gözlerini; kendi gözlerinin maviliğinden biraz daha soluktu. Annesinin son sözleri yankılandı zihninde: *Charlie hakkında çok dikkatli düşün.*

Sarah, Charlie'nin aklından geçenleri anlamak istercesine onun gözlerinin içine bakarken gerçekten de annesinin dediğini yapması gerektiğini düşündü; Charlie'nin verdiği yanıt o kadar da net değildi. Charlie gibi centilmenlerle o kadar çok karşılaşmıştı ki sayısını bile hatırlamıyordu. Kendisine sorulan soruya uygun bir cevap bulup, düşüncelerini farklı şekillerde de olsa ifade edebilmişti. Daha önce verdiği yanıtların hiçbirinin sonuçlarını düşünmemişti, dikkat ettiği tek şey yanıt verirken kullandığı sözcüklerdi.

Fakat bu kez Charlie'yle yüzyüzeyken. ..

Charlie'nin bakışları Sarah'ya odaklanmıştı. Sarah dudaklarını sıkıca kapatıp derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Dürüst olmam gerekirse, sana şu an bir yanıt vermem olanaksız."

Charlie'nin oldukça kalın, koyu san renkli kirpiklerinin gölgesi gözlerine düştü bir an için. Tekrar göz göze geldiklerinde ise ufak bir kaş çatması Sarah'yı karşıladı. "Bu ne anlama geliyor? Ne zaman yanıt verebilirsin?"

Sarah kendine hakim olmaya çalışsa da benliğini saran saldırganlık duygusundan kaçamadı. Şaşkınlığı yüz hatlarından silindi ve Charlie'nin bakışlarını tartmaya başladı -Charlie'nin çekiciliğinin gösteriştten başka bir şey olmadığını biliyordu; Charlie bu sahte ama parıldayan görüntüsünün altında inatçı, hatta acımasız bir kimlik taşıyordu.

Sarah, beklenmedik bir şekilde beynine hücum eden birçok sorudan ikisine yanıt bulabildi: Charlie, gerçekten Sarah'yı eşi olarak görmek istiyordu -özellikle *ottu*- Ve çok geçmeden ona sahip olmak.

Sarah, Charlie'nin en son söylediğinden nasıl bir anlam çıkarabileceğini bilmiyordu. Ayrıca bir önceki soruya ne kadar güvenebileceğini de bilmiyordu.

Charlie, Sarah'nın, uygun zaman için karar vermesini ve bu gizli meydan okumadan uzaklaşmasını umuyordu. Sarah gergin bir şekilde gülümsedi ve çenesini kıldırıp, "ilk soruna yanıt verecek olursam, biliyorsun ki teklifinden daha önce haberim olmadı. Böyle bir şey düşündüğünü bilmiyordum bile. Bu, benim beklemediğim bir teklif oldu ve doğrusunu söylemek gerekirse sana evet ya da hayır gibi bir yanıt verebilecek kadar iyi tanımıyorum seni." dedi -bir elini kaldırdı ve devam etti- "Uzun zamandır birbirimizi tanıyor olsak bile... Ve lütfen ne demek istediğimi anlamamazlıktan gelme."

Sarah durdu, Charlie'nin karşı çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Charlie sadece beklemekle yetindi, dudakları biraz daha gerilmişti, keskin olan bakışları iyice keskinleşmiş ve Sarah'nın gözlerine kilitlenmişti. Sarah yemden konuşmaya başladı ve "İkinci soruna gelecek olursak, bu soruyu seni, sana bir yanıt verebilecek kadar tanıdıktan sonra yanıtlayacağım," dedi.

Charlie'nin gözlen çok uzun bir süre Sarah'nın gözlerine takılı kaldı, en sonunda "Sana kur yapmamı istiyorsun değil mi?" diye sordu.

Charlie'nin ses tonu fazlasıyla yumuşak çıkmıştı. Bu, Sarah'nın elde ettiği küçük bir zafer sayılabilirdi.

"Tam olarak öyle denemez. Açıkçası seni tanıyabilmem için seninle zaman geçirmem gerek," dedi Sarah. Durdu, gözleri Charlie'nin bakışlarına odaklanmıştı. "Bu sayede sen de beni tanıyabilirsin."

Bu, Charlie'yı şaşırtan en son şey oldu. Dudakları garip bir şekilde kıvrıldı ve başım önüne eğdi.

"Anlaştık," dedi Charlie. Ses tonu alçalmıştı. Sarah ile -resmi bir ortamdaymış gibi değil de- kişiselleşen bir ses tonuyla konuşmuştu. Sesi derinleşmiş, çok daha özel... çok daha samimi bir tonda çıkmıştı.

Sarah birden ürperdi. Charlie'nin ses tonu, benliğini sarmaya başlamıştı. Birkaç dakikalığına aralarındaki mesafeyi açmak istedi Sarah. Fakat Charlie'nin ona o şekilde bakması, onu gözlerinin hapsine alması Sarah'nın tereddüt etmesine yetiyordu; o an geri çekilirse Charlie'nin karşısında aciz olduğunu kabul etmiş olacaktı.

Bir yırtıcıdan kaçır gibi... Bir davet... Ağzı kurumuştur.

Charlie başını eğerek Sarah'nın yüzünü incelemeye koyuldu. "Peki sence birbirimizi -yeteri kadar- iyi tanımak için ne kadar zamana ihtiyacımız var?" diye sordu.

Charlie'nin gözlerinin derinliğinde özenle sakladığı bu düşünce heyecan verici olsa da Sarah'nın içten içe gerginleşmesine neden oluyordu; öyle ki neredeyse kendini en iyi şekilde ifade ederek Charlie'nin o dayanılmaz ve sorgulanamaz çekiciliğinin etkisi altında kalmaya hiç de niyetli olmadığını söyleyecekti. Ama bu hiç de akıllıca değildi. Charlie bu yorumu, tamamen bir meydan okuma olarak algılayabilirdi.

Ve Sarah böylesi bir meydan okumayı kaldıramayacağını farkındaydı.

Sarah gözlerini ondan alamıyordu. Bakışlarını kaçırarak gücü de kendinde bulamıyordu. "Bir ya da iki ay yeterli olacaktır." diye yanıtladı Charlie'nin sorusunu.

Charlie'nin yüz hatları sertleşti. "Bir hafta."

Sarah gözlerini kısıtı. "Bu'olanaksız. Dört hafta."

Charlie öne doğru eğildi. "İki."

Bu son söz, sanki bitiş düdüğünü çalmıştı. Sarah karşı çıkmayı hedefliyordu -keşke karşı çıkabileceğini düşünseydi. Dudaklar kapandı, Sarah başını salladı. Kısaca, "Peki, iki hafta. .. Ve sonra sana evet ya da hayır diyeceğim."

Charlie, Sarah'nın gözlerine uzun uzun bakmaya başladı. Kımıldamasa da Sarah sanki ona doğru geldiğini hissediyordu.

"Seni bir konuda uyarmak istiyorum." dedi Charlie. Bakışları, nihayet serbest bırakmıştı Sarah'yı. Ses tonu karşısında Sarah, hipnotize olmuş gibi aşağıya kaydırarak gözlerini. Charlie'nin sesi derinleşti. "Seninle iki hafta boyunca flört edeceğim, ama sen de bana şu konuda güvence vermelisin. Teklifimi kabul edip yanıtını verdiğinde..." Bakışlarını yeniden Sarah'nın gözlerine çevirdi. "Bir haftadan az bir zaman içinde özel bir izinle evleneceğiz." dedi.

Sarah, kuru dudaklarını yaladı, "Neden" diye sormak üzereydi ki Charlie ona doğru yaklaştı ve "Kabul ediyor musun?" diye sordu.

Bakışlarının ve aralarındaki yakınlığın cazibesine kapılan Sarah, zor da olsa nefes almayı başardı. "Pekâlâ. Seninle evlenmeyi *kabul ederseten* o özel izinle evlenebiliriz." dedi.

Charlie gülümsedi ve Sarah o an -Charlie ne düşünürse düşünsün- geri adım atmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

O sırada Charlie, koluyla Sarah'yı sıkıca kavradı.

Nazikçe, ama karşı konulmaz bir biçimde Sarah'yı kollarının arasına aldığı anda göz göze geldiler ve Charlie "Bizim iki haftalık flörtümüz... Hatırlıyorsun değil mi?" dedi.

Sarah, gözlerini kaçırmadan geri çekildi, elleri ise

Charlie'nin kolunun üst kısmındaydı. Güçlü fiziğı cezbediciydi. Sarah başının döndüğünü hissetti. "Yani?" diye sordu.

Dudakları tamamen erkeksi bir gülümsemeyle **kıvrıl?"** Charlie "İşte şimdi başlıyor." dedi.

Ardından başını eğdi ve dudakları buluştu.

Sarah'yı daha önce birçok kışı öpmüştü. Hiçbiri bunun gibi değildi.

Daha önce duygulan hiç bu kadar sarsılmamıştı, daha önce düşünceleri hiç bu kadar körelmemişti. Zaman durmuştu sanki.

Duygulan tomurcuklanmıyor, olgunlaşmıyor, büyümüyor ve zihnini doldurmuyordu, Sarah, bu öpüşmenin mantıklı bir şey olup olmadığını sorgulayamıyordu; bunu yapacak kadar iyi hissetmiyordu kendisini. Charlie'nin dudaklarının kendi dudaklarına dokunuşunun o günahkâr çekiciliğinden, iliklerine kadar işleyen o sıcaklıktan, oldukça basit -ama bir o kadar masum olmayan- o öpücükten uzaklaştıramıyordu zihnini. '

Sarah'nın kalbini çalmaya odaklanmış bir öpücük.

Sarah ona karşı bir şeyler hissettiğini fark etti. Bunu reddedemeyecek kadar büyülenmiş ve başı dönmüştü.

Charlie bunu biliyordu. Sarah'nın büyülendiğinden ve onunla daha çok buluşmak istediğinden emindi.

Tam da arzu ettiği gibi, tam da istediği gibi.

Bu kadarı yeterliydi. Bu, sadece küçük bir öpücüktü ve fazla büyütme de gerek yoktu. Fakat şaşırtıcı olan bir şey vardı ki Charlie'nin o belli belirsiz zevkten vazgeçmesi için bir hayli çaba harcaması gerekmişti. Dudaklarını Sarah'nın dudaklarından ayırırken ciddi anlamda kendisiyle mücadele-

le etmişti. Sarah'nın gül renkli dudakları, umduğundan çok daha çekici ve çok daha lezzetliydi.

Charlie hayat dolu ve kibar bir tavırla başını kaldırıp derin bir nefes aldı. Masumiyetin tadı bu olmalı, diye düşündü. Olağanüstü bir iksir gibiydi, Sarah'nın ürkek uçarılığı beklenmedik bir şekilde Charlie'nin arzularını kamçılıyordu.

Herşeye rağmen Charlie, Sarah onu sersemlemiş bakışlarla süzerken onun gözlerinin derinliklerine iniyor ve içinden gelen o kendini beğenmişlik duygusunu bastıramıyordu. Sarah, Charlie'nin kollarındayken kendisini erimiş bir halde, sıcak ve çekici hissediyordu; ama Charlie kibarca onu kendisinden uzaklaştırdı. Dudaklarının büyüleyici ve masum bir tavırla büzüldüğünü hissetti. "Sanıyorum bu gece Bayan Finsbury'lerde görüşeceğiz." dedi. Gülümsemesi keskinleşti. "Ve orada birbirimizi daha da yakından tanımaya devam edebiliriz."

Sarah gözlerini belli belirsiz kıstı.

Tek elini kaldıran Charlie, hafifçe Sarah'nın çenesini okşadı. Daha sonra geri adım attı, başını eğerek selam verdi ve dışarı çıktı.

Daha fazla ileri gitmeden o odadan çıkması gerektiğini biliyordu.

Sarah Conningham, gerçekten de doğru bir seçim olmuştu.

Charlie, o gece Bayan Finsbury'lerin oturma odasına ayak bastığında Sarah gözlerini müstakbel nişanlısına dikti. Uzun boyuyla dikkat çeken yakışıklı bir adamdı Charlie. Ceviz ağacı rengindeki kahverengi ceket ve fildişi renginde saftetenden yapılmış sarı çizgili yeleği içinde kısılp kalan vücudundan sızan hovardaca şıklığı göz kamaştırıyordu. Charlie hanımefendisinin elini tutarak tarif edilemez bir nezaket eşliğinde ona selam verdi. Etkileyici bir şekilde gülümseyerek ona övgüler yağdırmaya başladı -Sarah'nın bundan ne kadar hoşnut olduğu yüzünden okunuyordu- ardından odaya yöneldi.

O öğleden sonra, Charlie, Sarah'nın yanından ayrıldığında Sarah şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez bir durumdaydı, kendisini toparlamaya çalıştı ve babasının çalışma odasına gitti. Anne ve babası, kızlarını bekliyorlardı. Sarah'nın Charlie'yle evlenmeye karar verdiğini söyleyeceğinden neredeyse emindiler. Umdukları gibi olmasa da duyduklarından memnun kaldılar. Sarah ona ne evet demişti ne de hayır. Anne ve babası küçük bir an düşündükten sonra yüzleri aydınlandı. Sarah'nın Charlie'yı tanıdıktan sonra olumlu bir sonuca varacağından neredeyse hiç kuşku duymuyorlardı.

Bu kadar iyimser olmaları şaşırtıcı değildi. Sarah, Charlie'nin, o bölge sakinlerinin, her iki tarafında birbirlerini tanıdığı misafirlerin arasından yumuşak tavırlarla geçmesini, içlerinden bir tanesini selamlamasını, orada sohbet etmek için birkaç dakika durmasını, her zaman karşı konulmaz bir biçimde kendi bakış açısı içine girmesini izlerken onunla evlenmesine engel olacak bir kusurun bulunmadığını itiraf ediyordu kendisine.

Ama Sarah'nın birbirlerini tanıma sürecini yaşamaları için bu kadar ısrarcı olmasının nedeni geleneksel yargılardan kaynaklanmıyordu. Sarah, gelecekteki mutluluğunun temelini oluşturan en önemli özelliğin Charlie'de bulunup bulunmadığını merak ediyordu. Bu, Charlie'nin Sarah'ya bilinçli olsun ya da olmasın sunduğu yaşamın bir parçasıydı. Sarah, benliğine, düşlerine ve geleceğine sinen bu özelliğin Charlie'de olup olmadığından emin olmak istiyordu. En azından, bu özelliğin var olabileceğine dair bir kanıt bulmaya ihtiyacı vardı. Charlie bu son derecede hayatı özelliği ona sunabilecek miydi? Evliliklerinin ayrılmaz bir parçası olan en önemli ölçütü...

Sarah ya aşk evliliği yapacaktı, ya da evlenmeyecekti. Asıl amacı -geleceğe dair beklentisi- buydu.

O sabah yaşadıkları olay Sarah'nın kararlılığını daha da artırmış, düşüncelerinin daha da netleşmesini sağlamıştı.

Charlie'nin kendisini teşvik ettiği şey evlilikse aşk bunun bedeli olmalıydı.

Sarah, pencere kenarında, katıldığı topluluktaki beyefendilerin ve hanımefendilerinin sohbetini dinler gibi görünürken Charlie'nin kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Charlie, daha genç yaştaki bir grup kızın etrafından dolandı; içlerinden sadece biri, leylak pembesi rengine kıyafeti olan, gülümseyerek Charlie'yi selamladı ve yolunu kesti.

Sarah derin bir nefes aldı, daha sonra Clary'nin, Charlie'nin evlenme teklifiyle ilgili hiçbir şey bilmediğini anımsadı. Ailesinden bu olayı gizli tutmalarını rica etmişti. Aradığı şeyi bulması, Charlie'nin ve teklifettiği şeyin, istediği şey olup olmadığından emin olması için önünde sadece iki haftası vardı. Clary ve Gloria'dan *yardım etmelerini* istemek bir kâbustan farksız olurdu.

Charlie gülerek Clary'nin yanından ayrıldı; yarım dakika içinde Sarah'nın fam karşısına geçti, elini tuttu, gözlerinin içine bakarak eğilip ona selam verdi.

Gerilen, kızan ve sınırları boşanan Sarah, omurgasından aşağı doğru o beklenen titremenin aktığını hissetti.

"İyi akşamlar, Charlie." dedi. Uzun zamandır tanıdıkları insanların arasında duruyorlardı, ona "efendim" demek aklından bile geçmemişti. Bakışlarını Charlie'nin gri-mavi gözlerine odaklayarak sesini alçaktı. "Bahse girerim, Bayan Finsbury bu iyi talihine şaşıyordun"

Charlie, Sarah'nın parmaklarını nazikçe sıktı; sonra bıraktı. Dudaklarının kıvrımı derinleşti. "Bu gibi toplantılara nadiren katılıyorum Bu gece, beni buraya çeken başlıca unsur sizin varlığınız oldu." dedi.

Onun varlığı.., Sarah başını eğdi ve Charlie'nin diğer kişilerle selamlaşmasını, erkeklerle spor haberlerinden konuşup şakalaşmasını sabırla bekledi.

Aralarında yaşanan şeylerden biri değişmişti bile; eskiden Sarah'nın onu gördükçe kesilen nefesi, bu gece başına bela

olmamıştı. Sarah, onu inceleyip değerlendırıyordu; belki de bu yüzden nefesi kesilmemişti. Charlie'nin varlığı, neden daha yakınına gelineceye, gözleri birbirini buluncaya, eli eline dokununcaya kadar etkilememişti onu işte şırırdı belli oluyordu.

Daha sonra ise Charlie'nin varlığı büyük bir şiddetle, daha güçlü ve çarpıcı, biraz da cesaret kırıcı bir biçimde etkilemişti onu. Charlie ona geri döner dönmez gerginliğinin akıp gittiğini hissetti Sarah.

Charlie, yer değiştirerek ve Sarah'nın da kendisiyle birlikte geldiğinden emin olarak kurnaz bir şekilde topluluktan sıyrıldı.

Charlie konuşmaya başlayamadan Sarah söz aldı. Bakışları, Charlie'nin omuzlarının ötesine ulaşıyordu. "Şimdi söyle bana, ailen... ailen bu kararını biliyor mu?" diye sordu.

Charlie bakışlarını annesi Serena'ya, kız kardeşi Augusta'ya, içeri yeni girmiş ve ev sahibesini selamlamakta olan erkek kardeşi Jeremy'ye çevirdi. "Hayır." dedi. Kafasını çevirerek tekrar Sarah'ya baktı. "Bu karar benim kararım. Onların meraklarını uyandırmak, birbirimizi çok daha iyi tanımamızı sadece zorlaştırır." Dudaklarına alaylı bir ifade kondurdu. "Tabi bu benim düşüncem, ama kör değiller, çok yakında tahmin edeceklerdir. Sanıyorum senin kız kardeşlerin de durumdan habersiz?"

"Haberleri olsaydı Clary şu an kolunu çekiştiriyor olurdu."

"Peki o halde, dua edelim ki bu iş, onların haberi olmadan devam etsin." Charlie, salondaki kafaların üzerinden etrafa bakındı. "Sanıyorum ilk dansı etmenin zamanı geldi. Dans edelim mı?"

Kotilyon dansının başlangıç ezgileri duyulduğunda Charlie, Sarah'ya kolunu uzattı. Aslında vals yapmayı tercih ederdi; fakat bir kenarda durup öteki erkeklerin Sarah'ya ilk dansı teklif etmelerini seyretmeye hiç niyeti yoktu. Teklifi başını

eğerek kabul eden Sarah, elini Charlie'nin kolunun üzerine koydu. Charlie onu misafirlerin arasından geçirip dans pisti haline getirilmiş yemek-salonuna doğru götürürken bir kez daha işlerin umduğu gibi gelişmediğini fark etti. Uymak zorunda oldukları dengeler biraz değişmeye başlamıştı sanki.

Ona doğru kayıyordu dengeler. *Sarah*, Charlie'nin dünyasının, planlarının değişmesine sebep olan değişim kaynağıydı»-

O öğleden sonra, Sarah'nın flört talebinde bulunmasıyla Charlie'nin bütün planları alt üst olmuştu. Charlie, çizdiği senaryodan ne kadar uzaklaştıklarının farkına vardığında o odadan çıkmış, atını evine sürmeye başlamıştı. Oradan nişanlı bir adam olarak ayrılmayı ummuştu; Sarah'nın, teklifini tereddüt dahi etmeden kabul etmesini beklemişti.

Bunun yerine... Ummadığı bir şeyle karşılaşmış, kararından dönmesine değil ama planlarını değiştirmesine neden olacak kadar güçlü bir şeyle... Charlie Sarah'yı döndürür döndürmez dans pozisyonuna geçtiler; kollar yukarıda ve gergin, parmaklarsa birbirine kenetlenmiş. Charlie bir an için Sarah'daki o belirgin gücün farkına vardı. Akıcı ve esnek bir kalite, görmezden gelecek kadar akılsız olmadığı bir şey. Yine de...

Müzik gittikçe hızlandı. Figürler arasında kayboldular; eğiliyor, sağa sola sallanıyor, daireler çiziyor, tekrar bir araya geliyor, sonra tekrar ayrılıyorlardı. Charlie dikkatini Sarah'ya odaklamıştı... yüzüne, zarif vücuduna. Hassas kıvrımları, Charlie'yi cezbediyor, bedeni çelik gibi sert duruyor olsa da ne kadar büyüleyici olduğunu haykırıyordu adeta.

Sarah döndü; gözlerim birbirlerinden ayırmadan önce aynı, sonra farklı yöne doğru dans ediyorlar, eninde sonunda yan yana geliyorlardı. Kolları birbirini buluyor, duyguları birbirine kavuşuyor ve birbirine dokunuyordu.

Kavuşuyorlar, birbirlerinin içinde eriyorlardı. Sarah, peygamber çiçeği rengindeki mavi gözleriyle Charlie'yi esir al-

mı, ona emirler veriyor gibiydi. Charlie ise aralarında şehvet uyandıracak biçimde filizlenen, henüz olgunlaşmamış bir .uzunun görünüşte var olmayan okşayışlarını hissediyordu. Müzik onları karışık adımlara doğru sürüklerken, bu okşayışlar onları sarıyor ve başlarını döndürüyordu. Charlie, Sarah'nın elini tekrar tuttuğunda ve parmakları birleştğinde, hissedebildiği tek şey aralarındaki bağın kuvvetlendiği ve sıkılaştığıydı. Dans onları birbirlerine biraz daha yaklaştırmıştı. Charlie, Sarah'yı döndürdükçe gözlen birbirini buluyor, Lılp atışları hızlanıyordu -Charlie Sarah'nın bakışlarından hissettiği arzusun arttığını fark etmişti.

Charlie birdenbire yüzünü çevirdi, ardından derin bir nefes aldı. Hızlı bir şekilde arzularını ve zihninden geçenleri yokladı.

Sarah'dan tahmin edemeyeceği kadar çok etkilenmişti; bu inkar edilemez bir gerçektir. Sarah'nın, teklifini kabul etmedeki o beklenmedik direnişi Charlie'nin dikkatini çekmişti.

Kendi kendine "İşte kovalamacanın kokusu bu olmalı." diye düşündü. Masumiyetin o cezbedici tadıyla isteği artmıştı -tadına da doyamamıştı. Sarah, Charlie'nin evlenme teklifini kabul ettiğinde Charlie bu büyüyen bozulacağından emindi. İşte o zaman Sarah'nın gönlünü ve kendisini kazanmış olacaktı. Ama buna daha zaman vardı.

Dans sona erdi. Charlie, Sarah'ya reverans yapmak için eğildi; bu hareket onları hiç olmadığı kadar birbirine yaklaştırmıştı.

Sarah'nın evindeki oturma odasında onu öptüğü zamankinden bile daha yakındılar birbirlerine şimdi.

Sarah'nın kocaman açılmış gözleri onunkilere bakıyordu. Charlie bu bakışların içinde eriyordu. Sarah'yı yeniden öpme isteği alevlendi içinde, bu duygu şimdi daha da güçlüydü, daha da etkisi altına alıyordu onu. Bir an için salonda onlardan başka kimse yoktu sanki. Sarah'nın bakışları, Charlie'nin dudaklarına yöneldi; dudakları aralandı.

Dans pistinin tam ortasında duruyorlardı, etraflarını ise aralarındaki bağı sezebilecek bir insan kalabalığı çevrelemişti.

Charlie, derin bir nefes alarak içten içe dişlerini sıktı. Kendini Sarah'dan bir adım gerilemeye zorladı -bu büyüü bozmaya yetecek kadar. Sarah, gözlerini kırıştırdı, ardından bakışlarını yere doğru çevirdi ve kendisini rahatlatmaya çalıştı.

Charlie'nin parmakları, Sarah'nın parmaklarını sıkıyordu. Kafasını kaldıran Charlie, odaya bir göz gezdirdi; ama oradan kaçmanın ve ortak olmasa bile birbirlerine yakın olan amaçlarını gerçekleştirecek sessiz bir yer bulmanın hiçbir yolu yoktu. Sarah, Charlie'yi daha yakından tanımak istiyordu; Charlie ise Sarah'yı yeniden öpmek, tadına iyice varmak ..

Fakat Finsbury salonu oldukça küçüktü, dışarıda da yağmur yağıyordu

Dudaklarını büzüştüren Charlie, Sarah'ya baktı ve kendi iç çatışmasının Sarah'nın bakışlarına da yansıdığını fark etti. "Burası bizim amacımıza yönelik bir yer değil . Yarın size uğrasam... uygun musun?" diye sordu.

Sarah kafasını sallayarak düşündü ve "Evet." dedi.

"Güzel." dedi Charlie. Elini kolunun üstüne koyan Sarah'yı salona götürdü. "Bütün günü birlikte geçirebiliriz, sonra da ne yapacağımıza bakarız."

Charlie, ertesi sabah erkenden Sarah'yı at arabasıyla gezintiyeye çıkardı. Eşi bulunmaz güzellikteki bu atların her ikisinin de rengi aynıydı. Clary ve Gloria'nın Twitters'la yürüyüşe çıkmasına çok sevinmişti Sarah Böylece kız kardeşleri atları, Charlie'yi, Charlie'nin Sarah'yı evinden alıp at arabasına bindirişini, dizginleri eline alarak arabayı sürüşünü görmemişlerdi. Ya da Charlie'nin Sarah'yı kaçırmış gibi atları kamçıldığını...

Orman yeşili rengindeki mantosuna iyice sarınmış oları

Sarah, ailelerinin kısıtlamalarını ve içinde yaşadıkları toplumun boğucu sınırlarını arkalarında bıraktıklarını haber verirdesine Charlie'nin yanına oturmuştu. Malikane'nın dışına çıktıklarında Charlie, atlarını kuzeye doğru sürdü. Sarah, Charlie'ye baktı. Şapka takmamakla ne iyi yapmıştı. Charlie de kalırı yakalı parkasıyla çok etkileyici görünüyordu. Uzun parmaklı elleri, dalgın bir ustalıkla kırbacı ve dizginleri kavırıyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Watchet." Kısa bir an için göz göze geldiler. "Oradaki iskelelerde ve arkasındaki depolarda yapmam gereken işler var. Temsilcimle görüşmem gerek, ama çok uzun sürmez. Daha sonra dolaşırız, handa yemek yeriz ve belki de..." -Sarah'ya yeniden baktı- "hava güzel olursa ve rüzgâr lütfederse denize bile açılırız." dedi.

Charlie atlarına bakarken Sarah'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Denize açılmaktan hoşlanıyor musun?"

"Tek direkli küçük bir teknem var. Yalnız başıma da açabiliyorum -hatta genellikle yalnız açılıyorum- ama üç kişiyi rahat alır. Şu an Watchet Limanı'nda bağlı."

Sarah, Charlie'nin dalgalar arasında denize açıldığını, Bridgvater Körfezi'nden geçerken rüzgârın teknesinin yelkenini dalgalandırdığını düşledi. Watchet, güney kesimde yer alan limanlardan biriydi. 'Yıllardır -çocukluğumdan beri- denize açılmadım. O zamanlar çok keyif alırdım." dedi Sarah ve Charlie'ye baktı. "Nasıl kullanıldığını az çok biliyorum."

Charlie'nin dudakları kıvrıldı. "Güzel. O halde benim tayfam olabilirsin."

Crowcombe'ye yaklaşırken Charlie atlarını yavaşlattı. Arabadan çıkan tıkrıtlar bütün köyde yankılandı. En son evde arkada kaldığında Charlie atlarını kamçıladi ve açık kırsal bölgeye doğru hızla ilerlemeye koyuldu. Araba hızla ilerlerken Sarah "Londra'da ne yapıyorsun? Nasıl zaman geçiriyorsun? -Partilerden ve balolardan bahsetmiyorum, onları tahmin edebiliyorum zaten- ama ya günlerin?" Alatheia bir

keresinde bana, senin ve Gabriell'in bazı ortak ilgi alanlarınız olduğundan bahsetmişti." diyerek sessizliği bozdu.

Gözleri atlarının üzerinde, arabayı açık arazi boyunca ustalıklarla kullanan Charlie, başını eğdi. "Onlar evlenmek üzere-lerdi... Finans dünyasına şöyle bir göz atayım istedim -parayı idare etmek heyecan verici ve büyüleyici bir işmiş gibi göründü bana. Gabriel de bana bunu öğretmek istedi. Ben de yavaş yavaş işin içine gırdırır. İşte o günlerde..."

Charlie, yüksek gelirini idare etmenin karmaşıklığından bahsederken, büyük gelişimler sağlayan projelerini, yatırımlarını ve yeniliklerim sıralarken hiç de zorlanmadığını fark etti; bu durum onu çok şaşırtmıştı. Belki de bunun nedeni, Sarah'nın bu sorulan sadece kibar olmak amacıyla sormamış olmasıydı; Sarah, bu soruları, yanıtlarını gerçekten merak ettiği için soruyordu -bu tek tük sorular, Sarah'nın evliliği düşündüğünün bir göstergesiydi.

"Altyapı; ileriye dönük bir şeyler ve risk oranı yüksek yatırımlar yapmak açısından kesinlikle benim kâr alanlarımda başında geliyor. Aldığım fonların birçoğu -hem benimkiler hem de aileminkiler- güvenli ve sağlam bonoların, hisse senetlerinin arasından seçildi. Yine de bu yatırım çeşidini denetlemek için çabuk kavrama yeteneğinin gelişmiş olması gerek insanda. Beni heyecanlandıran ise işte bu yeni alışkanlığım. Bu alanda uğraş vermek insanda çok şey götürüyor aslında, ama başarılı olduğunda ödülü çok büyük maddi ve manevi bir doyuma ulaşıyorsun."

"Çünkü güvenli ve tedbirli alanlarda hiçbir tehlike yok -diğerinin risk oranı daha fazla, bu da seni kamçılıyor, öyle değil mi?" diye sordu Sarah.

Charlie, Sarah'ya baktı. Sarah yeniden Charlie ile göz göze gelmişti, kaşları, meraklı bir ifadeyle kalkmıştı. Charlie, evet anlamında başını salladı ve tekrar atlarına baktı. Sarah'nın bu olayı bu kadar çabuk kavraması, onun cesaretini kırmıştı.

Fakat Saralı karısı olacaksa tüm bunları böyle çabuk arılması, onun işine yarardı.

At arabasını Williton'a kadar sürdüler. Charlie, ilerideki kısa yolda, yol kenarındaki geniş eğimli arazide atları yavaşlatarak dizginlerini tuttu ve Sarah'ya birlikte aşağılarında kalan Watchet Limanı'nı seyretmeye koyuldular.

Burası, oradan oraya koşuşturan insanlarla dolu, küçük bir kasabaydı. Evler, kasaba yaşamının odak noktası olan limanları ve iskeleleri kucaklayan kollara benziyordu. Limanlar derin sulara gömülüyor, iskeleler ise onları birbirine bağlayacak biçimde kıyı boyunca uzanıyordu. Hemen arkalarında sıra sıra depolar vardı, hepsi eski ama hâlâ kullanımdaydı.

Kasabanın batı ucunun ötesinde, en son evlerle denize sınır oluşturacak biçimde yükselen uçurumlar arasında temiz ve aynı eğimde bir arazi gözlerine çarptı.

Saralı "Buradaki depolarla ilgilendiğini söylemiştin." diyerek Charlie'ye baktı. "Hangi yatırım kategorisine giriyor bunlar? Güvenli, kesin, heyecan vermeyen yatırımlara mı yoksa riskli ve tehlikeli yatırımlara mı?"

Charlie sırtıttı. "Her ikisine de. Hem Taunton'da hem de Wellington'da sayıları artan değirmenler ve sanayi kollarıyla Watchet'in gelecekte bir liman olarak büyümesi garantelenmiş oldu. En yakın öteki liman Minelhead Limanı." Batıya doğru bakarak başını salladı. "Hem çok uzak hem de arada aşılması gereken uçurumlar var." Aşağıdaki limana demirlemiş gemilere, körfezin çelik yeşili rengindeki dalgalarına ve daha da ötedeki Bristol Kanalı'na baktı. "Watchet büyüyecek. Sorulması gereken sorular ise ne zaman ve ne kadar büyüyeceği. Kabul edilebilir bir geri dönüşün yapılabilmesi için gereken zamana ters orantılı olarak ne kadar yatırım yapabileceğimizi dengelemeye çalışıyoruz ve bu da risk yaratıyor."

Alaca atlar koşmak için sabırsızlanarak tepinmeye başladı. Aşağıya inen yol fazla dik sayılmazdı; limana inen ağır yük arabaları için bir hayli uygundu. Kumaş ya da yün taşıyan bu

arabalara daha sonra gemilerden boşaltılan odunlar ve şaraplar yükleniyordu.

Charlie, arka tarafına bakarak yokuştan aşağıya inmekte olan başka bir yük arabasının olup olmadığını kontrol etti; sonra dizginlere hafifçe asıldı ve atları aşağı koşturmaya başladı.

Kasabaya girdi ve arabasını Bell Hanı'nın kemerinin altına doğru sürdü. Atları, Charlie'yi çok iyi tanıyan ve kendisine saygı gösteren han seyisinin gözetimine bıraktılar. Eli Charlie'nin kolunun üstünde olan Sarah, I ligh Street Caddesi'ne doğru Charlie'nin yanında yürümeye başladı.

Gittikleri yerde onları, Watchet Limanı hakkında kısa bir bilgilendirme bekliyordu. Charlie'nin işin yapıldığı yerde görevlendirdiği adam, hem gemi hem de mal sahibi temsilcisiydi; kasabadan giden ya da limanlardan geçerek kasabaya gelen kargoların uygun yerlerde depolanmasından sorumluydu.

Sarah, Charlie'nin sandalyesine yakın bir sandalyeye oturdu. Bay Jones bu sırada, Charlie'nin sahip olduğu depolara malların nasıl yerleştirildiği hakkında bilgiler verdi. Hepsi ağzına kadar doluydu, bu durum Charlie'nin hoşuna gitmişti.

Jones, rakamlarla dolu bir kağıdı göstererek Charlie'ye doğru eğildi, "Şimdi." dedi "Yeni bir deponun açılması için istediğiniz miktarların izdüşümleri burada. Bunlar, bir sene içinde bize geleceğini tahmin ettiğimiz mallara ilişkin rakamlar."

Charlie kağıdı aldı, rakamları hızlıca gözden geçirdi, ardından Jones'u soru yağmuruna tutmaya başladı.

Sarah, dikkatli bir şekilde Jones'un anlattıklarını dinliyordu; Charlie ona, konuşmayı takip etmesine -risk ve potansiyel ödülünü değerlendirmesine- yetecek kadar çok şey anlatmıştı.

On dakika sonra Jones'un yanından ayrıldıklarında Sarah gülümsedi ve Charlie'nin yanında görünmesinin yara-

uçağı spekülasyona aldırış etmeksizin elini Charlie'ye uzattı; Charlie'nin varlığı onu riske girmeye teşvik ediyordu adeta.

Jones'un ofisinden ana rıhtıma doğru yürümeye başladılar, tuzlu bir rüzgârın kendilerini sürüklediğini ve martıların kısık seslerinin kulaklarına çalındığını hissederek. Rıhtımın sonunda Charlie, Sarah'nın dirseğini tuttu ve onu kaldırım taşlarıyla kaplanmış bir caddeye yöneltti. Buraya gelene kadar uçurumların denize kavuştuğu alanın ötesindeki kayalık arazinin geniş düz kesiminin üzerinde yer alan eskimiş ve hava koşullarından ötürü bir hayli yıpranmış iki depoya rastlamışlardı.

Toprağa çakılan kancalar sayesinde iplerle gerilerek birbirine tutturulan ağaçlar vardı etrafta. Charlie, onu biraz daha ileriye götürdü; sonra durdular ve denizi seyretmeye başladılar. Bütün evler ve depolar sağ taraflarında kalmıştı. Önlerinde, batı motifleri taşıyan, körfezin dalgalı sularıyla boğuşan en yeni limanı görebiliyorlardı.

Charlie "İşte buraya yeni bir depo yapmayı düşünüyorum." diyerek Sarah'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Rüzgârın önüne savurduğu saçlarını yüzünden çekmek için ellerini kaldıran Sarah, en yakındaki depoya baktı ve aklından Jones'un söz ettiği rakamları geçirdi. "Senin yerinde olsam şurdakinin iki katı ya da en azından bir buçuk katı büyüklüğünde bir depo yapardım buraya. Arazi ölçümü konusunda tahminlerim pek iyi olmayabilir; ama Watchet'e akan mallarda beklenen artış, üç tanesini olmasa bile bunun iki tanesini kolaylıkla doldurabilir." dedi.

Charlie sırtı "Dört ya da daha fazlası olmaz. Haklısın." "Tekrar rıhtıma baktı, sonra bulundukları araziye göz gezdirdi "Ben de iki tane düşünüyordum -riski çok az. Hedeflenen rakamlar bunları kolaylıkla dolduracaktır. Açgözlü olmaya gerek yok, iki tanesi işimizi görür; ama bunun iki katı bü-

yüklükte bir depo yapmak..." Durdu ve sözlerini sürdürdü "İşte bu harika bir düşünce olabilir."

Sarah içten içe kendisiyle övündü. "Bu toprakların sahibi kim?" diye sordu.

Sarah'nın kolunu tekrar tutan Charlie, bakışlarını yeniden kasabaya çevirdi. "Benim. Burayı yıllar önce aldım."

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Riskli hır yatırım?"

"Karşılığını bol bol alacağımız hır yatırım."

Anın tadını çıkararak hana doğru yürümeye başladılar. Rıhtıma bağlanan rengârenk gemileri, boşaltılmakta olan kargoları inceliyorlardı. Merkezi rıhtım, telaş içindeki bir arı kovanına benziyordu; Charlie, hanın köşesine gelene kadar, Sarah'nın iplerin üzerinden ve kırık dökük arabaların arasından yürümesine yardım etti.

Hanın ana kapısına geldiklerinde onları han sahibi karşıladı, adam her ikisini de tanıyordu; ama Charlie'ye -bir lorda ve bir konta- çok daha fazla ilgi gösterdiği açıkça belli oluyordu. Adam onları limanı görebilecekleri bir pencere kenarına götürdü. Kendilerine özel hazırlanmış bir masaya oturdular.

Yemek mükemmeldi. Saralı, Charlie ile arasında geçen konuşmaların gittikçe azalacağını düşünmüştü, oysa tam tersine, Charlie güncel olaylarla ilgili ona sorular soruyordu ve zaman akıp gidiyordu. Handan ayrılırken Sarah, Charlie'nin bu sorulan hafızasını tazelemek için sorduğunu fark etti; çünkü sorduğu sorular sadece son on yılı -Charlie'nin çoğunlukla Londra'da geçirdiği zamanı- kapsıyordu.

Hanın verandasında durarak denizi incelediler. Rüzgâr, şiddetini kaybetmiş, kıyıdan esen hafif bir melteme dönüşmüştü. Dalgalar da durulmuştu. Bulutların arasından kendisine parıldayacak kadar yer bulan güneş, manzarayı altın yaldızlarla süslüyor, önceki soğuğu dağıtıyordu.

Charlie ona baktı. "Cesur musun?" dedi.

Sarah'nın gözlen Charlie'ninkilerle buluştu ve gülümseyerek "Teknen nerede?" diye sordu.

Charlie ona rıhtımın aşağı tarafını işaret etti ve ticari amaçla yapılan iskelelerin doğusunda kalan dalgakıranlarla ayrılmış tekneleri gösterdi. Charlie'nin teknesi halatla bağlanmış, dalgakıranın en sonunda duruyordu. Boyası ve süslemeleriyle ıslıl ıslıl parıldayan teknenin ne kadar iyi durumda olduğu açıkça belli oluyordu.

Sarah'nın yardımıyla denize açılan ve yelkeni yukarı kaldıran Charlie'nin gözlerindeki ışıltı, tekneyle denize açılmanın onun için ne büyük bir keyif olduğunu gözler önüne seriyordu. Tekneyi dalgakırandan açık denize fişek gibi çıkarması ise bu alandaki ustalığının bir göstergesiydi. Sarah'ya denize çok düşkün olduğunu kanıtlar gibiydi ya da eskiden öyle olduğunu. Son zamanlarda çok sık denize açılmış biri gibi görünmüyordu.

Sarah, teknenin arka kısmına oturdu ve Charlie'nin dümeni nasıl idare ettiğini izledi. Onlar tekneyle seyir halindeyken peşlerinden gelen rüzgâr, Charlie'nin altın lülelerini kabartıyordu. Sarah ise o an kendi saçlarının nasıl görüldüğünü düşünmek bile istemiyordu.

"Londra'ya gittiğinde bunu özleyiyor musun?" diye sordu Sarah.

Charlie'nin suya bakmaktan iyice grileşen gözleri, Sarah'nın yüzüne odaklandı. "Evet." dedi, ama rüzgârın uğultusundan söylediği çok net duyulmamıştı. Charlie yelkenlisi sağa sola sallanırken bir kenara tutundu, Sarah da söylediklerini duyabilmek için ona biraz daha yaklaştı.

"Rüzgârdan hızlı koşabilme duygusu her zaman ruhumu okşamıştır; yelkenler kabarır, tekne havalanır, sonra deniz yüzeyinde kabartılar oluşur. Bu gücü hissedebilirsin, peşinden koşabilirsin onun; ama asla yönlendiremezsin. Kutsal bir şey gibi. Buraya her geldiğimde -tıpkı bugün olduğu gibi- Tanrı'nın varlığını hissediyorum." dedi. Göz göze geldiler. Charlie'nin "Sanki Tanrı gülümsüyor şu an." demesi üzerine Sarah'nın yüzünde bir tebessüm belirdi.

Rüzgârın kamçılamağa olduğu saçlarını tutmaya çalışırken doğu yönünde gidebilecekleri en son noktaya gelmişlerdi bile, bunun üzerine Charlie rotayı değiştirdi. Sularda süzölmeye devam ediyorlardı; bu kez daha hızlı ve daha uzağa, Sarah arkasına yaslandı, güldü, hızla giderlerken başının üstünde yer değiştiren bulutlara baktı. Büyük bir dalga, tekneyi salladığında Sarah'nın soluğu kesildi. O sırada sarsılıyorlar; ama yine yola devam ediyorlardı.

Ve Tanrı sonraki saat boyunca da gülümsemeye devam etti.

Sarah, kendisini Charlie'ye tekrar tekrar bakarken buldu. Charlie'yı izlerken eriyip biten dudaklarına aptal bir gülümseme yerleşmişti. Charlie'nin rüzgârda kabaran vahşi saçlarına, denizden sıçıran sular karşısında kısılan gözlerine, esnek omuzlarına, dümeni kavrayan o güçlü kollarına... bu Vikingli tarafına ilk kez bu kadar şeffaf bir şekilde canlı canlı tanık oluyordu. Sarah, kendisinin defalarca dalıp gittiğini fark edince yüzünü yan tarafa çevirdi; böylelikle gözlerindeki saplantılı ifadeyi saklayabilecekti.

Sarah, ilk başta bu farkındalığının tek taraflı olduğunu düşündü. Ancak sonra Charlie'ye yardım etmek için ayağa kalktığında onun bakışlarının üzerinde dolaştığım hissetti. Sarah yer değiştirip ileriye doğru uzandıkça Charlie bakışlarını Sarah'nın göğsünde, kalçasında, bacaklarında gezdiriyordu. Bu bakışlar, garip bir şekilde sertti; onu sahipleniyordu sanki. Sarah kendi kendine, bunun sadece Vikingler ve yağmalama hiciyle beslenen bir düş gücü olduğunu söyledi. Fakat Charlie ona her baktığında Sarah, titremekten kendisini alamıyordu. Charlie emir vermek için bir harekette bulunduğunda ise beklenti içine giriyor ve sinirlerinin gerilmesini engellemiyordu.

Sarah şanslıydı yine de; Charlie bunların hiçbirini bilmiyordu. Bu nedenle Sarah bir yandan sinirlerinin ve duyguia-

rının istediği gibi hareket etmesine izin verirken bir yandan da neyin ne anlama gelebileceğini tartıyordu kafasında.

Hiç zorlanmadan iyi anlaşan bir ikili olmuşlardı; Sarah en azından bir tayfa gibi hareket edecek kadar çok şey anımsayabilmişti. Dalgalar başının üstünden geçtiğinde kafasını eğiyor, rahat ve becerikli tavırlarla ipleri tutuyordu.

Charlie iskeleye yanaşmak için başını eğdiğinde Sarah, bir yandan ıslak giysilerinden kurtulacağını hayal ediyor, bir yandan da mutluluktan yerinde duramıyordu. Çok az konuşmuş olsalar da Sarah umduğundan çok daha fazla şey öğrenmişti; gün Charlie'nin daha önce hiç görmediği yönlerini ona sunmuştu.

Tekne, başiboş bir tavırla iskeleye doğru yavaş yavaş süzülürken Sarah, sırtını teknenin kenarına dayadı ve kasabaya doğru baktığında tam da Charlie'nin yeni deposunu yapmayı önerdiği arazide durmakta olan iki adama takıldı gözleri. Ellerini gözleri üzerine siper ederek daha da dikkatli baktı. "Senin arsanın üzerinde birileri var." dedi.

Charlie, onun baktığı yere doğru baktı. Kaşlarını çattı. "şu kim, orada duran o adam? Tanıyor musun?"

Sarah gözlerini dikti, adamların temiz giyimini ve açık renk saçlarını iyice inceledi. Kafasını salladı. "Buralı değil. Yanındaki ise arazi komisyoncusu Skilling."

Charlie, dikkatini hızla yaklaşmakta oldukları iskeleye yöneltmek zorunda kaldı. "Ben bu araziyi Skilling aracılığıyla aldım; o da buranın benim arazim olduğunu biliyor."

"Diğer adam belki de inşaatla ilgileniyordun"

"Belki de." Charlie birdenbire ortaya çıkan bu gizemli adama gözlerini kısarak baktı. Birkaç dakika içinde o adam ve Skilling, boş araziden uzaklaşmaya başladılar; ama iskeleye değil, kasabaya doğru gidiyorlardı.

Charlie tekneyi bağlamaya çalışırken Skilling'e o adamın kim olduğunu soracağını yazdı zihnine. Buralı olmayan bir adam -Sarah onu görünüşünden tanımadığına göre adam ke-

sinlikle buralı değildi. Peki ama Watrhet'ta depo yapmakla ya da arazi satın almakla ilgilenen birisini Charlie'nin tanıyor olması gerekmez miydi?

Ne yazık ki şu an Skilling'le konuşacak vakti yoktu, güneş alçalmaya başlamıştı bile, Güneş batmadan Sarah'yı eve götürmesi gerekiyordu.

Charlie iskeleye atladı ve tekneyi güvenli bir biçimde sıkıca bağladı, Sarah, yelkeni sarmayı bitirdi, sonra ileriye atıldı ve ellerini Charlie'ye uzattı. Charlie, Sarah'yı kolayca kaldırdı, dengesini bulana kadar da tutmaya devam etti. Sarah'nın vücudunun yumuşak kıvrımlarını bir an için hissetti.

Arzu kıvılcımları bedenini sardı.

Duyguları açlıkla kabartıyordu. Onu kavramak, başını eğip dudaklarının dolgunluğunu tatmak ve yağmalamak istiyordu. İçindeki bu dürtü onu sarsıyor, açlığı onu şaşırtıyordu.

Sarah farkında olmadan güldü, Charlie bu hoş ezgi karşısında zor da olsa gülümsemeye çalıştı, Sarah'nın neşe içinde parıldayan gözlerine baktı ve iskelenin çevresinde koşuşturmakta olan insan yığınının arasında onu öpemeyeceği için kendi kendine lanetler yağdırdı.

Bu dürtüyü, gittikçe artan öpme duygusunu, dişlerini sıkarak bastırmak zorunda kaldı; kendisine hakim olmak zorundaydı. "Gel." dedi. Ses tonu hafiflemişti. Derin bir nefes alarak Sarah'nın elini tuttu. "Malikâneye geri dönsek iyi olur."

Ertesi gün pazardı. Charlie, taşradayken her zaman yaptığı gibi, o sabah yine Morwellan'da yaşayan aile bireyleriyle -annesi, erkek kardeşi ve en küçük kız kardeşi Augusta ile Combe Florey'deki kilisenin sabah vaazına katıldı.

Öteki kız kardeşlen Alatheia, Mary ve Alice evlenip başka bir yerde yaşamaya başlamışlardı. Gabriel Cynster ile evli olan Alatheia, güneyde Casleigh'de otursa bile onlara yakın sayılırdı. O ve Cynsterler, Casleigh yakınlarındaki kilisenin toplantılarına katılırlardı.

Alathea'mn gözleri, Charlie'nirıkilere nazaran olağanüstü bir şekilde keskindi. Charlie, bunun için Tanrı'ya minnettardı. Küçükken Alathea onun çıkarlarını göz etmeye gayret ederdi. Alathea, Charlie'ye böyle bir malikânenin miras kalması konusunda büyük rol oynamıştı. İşte, bu nedenle ona ne kadar teşekkür etse azdı. Refah içindeki bir kontluğun başına geçen Charlie Alathea'mn zekâsı sayesinde tedbirli biri haline gelmişti.

Bu yüzden Charlie, Sarah ve kendisi üzerine yersiz dikkat çekmek istemiyordu.

Kilisenin sol tarafında önde duran ve gösterişli bir şekilde oyulmuş Morwellan sırasına oturan Charlie, vaazı pek de dinliyor sayılmazdı. Sağ tarafta bulunan Conningham sırasında Sarah'nın parlak saçlarını gözünün ucuyla görebiliyordu.

Sarah, Charlie sırasına oturmak için annesinin arkasından dolanırken ona gülümsemişti; Charlie de ona hemen aynı şekilde karşılık vermişti ama bunun yüzüne zoraki olarak yerleştirdiği bir ifade olduğunun da bilincindeydi, aslında o an içten içe gülümsemek istememişti.

Zaman kazanmak ona zor geliyordu. Sarah'nın hedeflerini büyütecek kadar zaman... Sarah'nın hedefinin büyüdüğü çok açıktı; ama Charlie'nin hedefi, henüz ayarlayamadığı bir gizlilik gerektiriyordu.

Charlie, dün malikâneye döndüklerinde, Sarah'yı geçirmeden önce bir dakikası daha olmasını isterdi -onun dudaklarını kavramak için yalnızca bir dakika... Ama Sarah'nın kız kardeşleri evden koşarak çıkmışlar, Charlie'nin arabasının etrafına üşüşmüşlerdi. Sürdüğü arabayı çeken gri atların görünüşünden söz edip Charlie'ye birkaç komik soru sormuşlardı. Kızların Sarah'ya ve kendisine yönelttiği keskin bakışlar da gözünden kaçmamıştı Charlie'nin.

Clary ve Gloria şu an merak içindeydiler. Tehlikeli bir durum vardı ortada. Konu bu ikisi olunca Charlie, Sarah'nın çekindiği noktalara bire bir katılıyordu.

Vaaz bitmişti sonunda. Charlie ayağa kalktı ve Conninghamların yürüdüğü kalabalıkta annesine eşlik etmeye koyuldu.

içinden bir ses, dönüp Sarah'ya gülümsemesini söylüyordu. İam arkasında annesi ve babası olsa bile... Clary ve Gloria da Sarah'nın tam arkasındaydılar. Charlie dudaklarını sıkarak, kendi kendine doğru zamanı beklemesi gerektiğini söyledi, kilisenin bahçesine çıktıklarında nasıl olsa konuşma imkanı bulacaklardı.

Fakat bugün Combe Florey Kilisesi'ne katılım büyüktü. Kalabalığın ön tarafında, o bölgede yaşayan, yüksek mevkii sahibi insanlar yer alıyordu; hem annesi hem de kendisi çok ilgi görüyordu. Charlie, taşraya pek sık gelmediği için şu günlerde onunla konuşmak isteyen pek çok kişi vardı.

O asi sabırsızlığını bastırmaya çalışan Charlie sosyal gerekliliklerini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışarak Bay Walter Criscombe ile tilkiler, Henry Wallace ile de yolun durumu hakkında konuşmaya başladı. Bu sırada Sarah ve ailesi, Park'a öğlen yemeğine gidiyorlardı.

Kullanılan asfaltın kalitesini tartışırken bile Charlie, Sarah'nın yakınında olduğundan çok emindi. Sarah, kendisinden sadece bir metre kadar uzaktaydı. Konuşulanları duymaya çalışan Charlie, onun kilise papazının karısı Bayan Duncliffe ile sohbetinden küçük parçalar yakayabilişti.

Crovcombe'daki yetimhane hakkında yapıları bu konuşmanın gidişatı ona Finsbury'lerdeki sohbeti anımsattı; Charlie, Sarah'nın dans edişini izlemiş, sonra başkalarıyla konuşurken onun yanında durmuştu; sosyal çevresinde bulunan mevkii sahibi, bekar bay ve bayanların ona nasıl saygı gösterdiklerine ya da düşüncelerine ne kadar önem verdiklerine bizzat şahit olmuştu. Sarah'nın kendisine güvenindeki o sessizlik insanları büyütüyordu.

Bayan Duncliffe'in ses tonundan, şu an orta yaşa ulaşmış olan bu neslin de Sarah'ya yaşının çok üstünde bir değer biç-

tiği anlaşılıyordu. Sarah henüz yirmi üç yaşında olmasına karşın yöre halkının arasında kendisine bir yer edinmiş gibi görünüyordu. Hem de aralarındaki yaş farkına ve hâlâ bekar olmasına rağmen.

Bu saygınlık, tam da onun kendisine eş olarak sececeği bayanda bulunmasını istediği bir özellikti. Charlie, Sarah'yı eşi olarak secerken onun bu yönleri üzerinde hiç düşünmemişti, yine de bu özelliklerin önemli olduğunu biliyordu.

Henry Wallace, en sonunda tatmin olmuştu. Ayrıldılar. Umutlan kabaran Charlie, Sarah'ya döndü; döner dönmez babasının, aile bireylerini at arabasına bindirmek için biraraya getirdiğini gördü.

Lord Conningham, gülümseyerek kendisine selam verdi. "Yakında görüşürüz Charlie." dedi.

Çenesi kilitlenen Charlie, karşılık olarak gülümsemeye çalıştı. Sarah'nın kendisine baktığını fark etti, dudaklarının kıvrımından o an ne istediğini anladı. Hafifçe eğilerek selam verdi, ardından yüzüne kayıtsız bir ifade yerleşti ve arkasını dönerek ailesini Morvvellan Park'a götürmek için biraraya getirdi.

Sarah, Park'taki misafir odasında rahat bir koltukta dinlenirken Clary, Gloria, Augusta ve Jeremy henüz Charlie'nin niyetini anlamadıkları için Tanrıya içten içe şükranlarını sunuyordu. Sarah bu öğle yemeğinin ciddi anlamda korkunç gececeğinden endişelenmişti, fakat yemek yıllardır her pazar düzenlenenler gibi keyifli ve huzur verici bir şekilde geçmişti.

Sarah'ya bu yemek daveti dün ulaşmıştı. Charlie'yle birlikte Watchet'taydılar. Kısa sürede yapılan bu davet, alışılmadığ bir şey değildi; çünkü Morwellanlar ve Conninghamlar, birkaç ayda bir birlikte yemek yerlerdi. Charlie'nin ve Sarah'nın anneleri aynı yaştaydılar, çocuklarının yaşları da birbirleriyle örtişmiştü. Doğal olarak uzun zamandır bu bölgede ve bitişik binalarda yaşayan bu aileler, yakınlık kurmuşlardı.

Şöminenin etrafında biraraya gelip son dedikodulardan behseden Charlie'nin annesi Serena'yı ve kendi ailesini izleyen Sarah, en azından, Serena'nın bu olayı bildiğinden emindi. Serena'nın elini sıkkındaki sözcüklere dökülmeyen umudu, içten gülümseyişindeki teşvik edici imayı sezmişti Sarah.

Serena, Charlie'nin seçimini onaylamış ve içeri girdiğinde Sarah'yı gelini olarak karşılamıştı. Bütün bunlar rahatlatıcı olsa da tartışmaya açıldı. Sarah'nın bilmeye ihtiyaç duyduğu şeyler vardı.

Charlie hakkında pek çok şey öğrenmiş olsa da en can alıcı noktayı hâlâ bilmiyordu. Bu konu üzerinde fazla bir ilerleme kaydedememişti.

Fransız kapıdan giren Clary "Sarah!" diye seslendi. "Göl kenarına yürüyüşe gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?"

Sarah gülümseyerek tekliflerini geri çevirdi, ardından kendi kardeşlerine ve Clary'den bir yaş büyük, yakında birinci sınıfa başlayacak olan Augusta'ya el salladı. Jeremy odanın diğer köşesinde duran Charlie'nin yanına koştu; üç kızın dışarıya ayak bastığını görür görmez sırtıttı ve Charlie'ye bir şeyler söyledi, sonra da arkasını dönüp başka bir kapıdan kaçarcasına dışarı çıktı.

Kapı sessizce kapandı. Sarah'nın bakışları, Charlie'ye yönelmişti. Charlie, kendi tartışmalarına dalmış olan anne ve babasına baktı; sonra odayı boydan boya yürüyüp Sarah'nın yanına geldi. Sarah'nın yanında durdu, bir elini ona uzattı. Mavi-gri gözleri, Sarah'nın gözlerinin hapsindeydi. "Gel. Biz de biraz yürüyelim." dedi.

Sarah, Charlie'nin yüzünü, gözlerini inceledi. Charlie'nin, kardeşlerine katılma gibi bir düşüncesi olmadığından emindi. Beklentileri artan Sarah, elini Charlie'nin eline bıraktı ve kendisini istediği yere sürüklemesine izin verdi. "Nereye?" diye sordu, çok da ilgili görünmemeye çalışarak.

Charlie Fransız kapıyı işaret etti. "Terastan başlayalım."

Sarah arkasına bakmadan Charlie'nin onu kayrak taşların üzerinden götürmesine izin verdi. Ebeveynlerinin arkalarından fırlattıkları o ümit dolu bakışları yakalamaya ihtiyacı yoktu Sarah'nın. Sarah, şalını omuzlarına atana kadar bekledi Charlie; sonra kolunu uzattı ona. Sarah, Charlie'nin koluna girdi ve yan yana terasta yürümeye başladılar.

Yapay göletin etrafını çevreleyen patika boyunca yürüyen kardeşlen, gittikçe küçülen üç noktayı andırıyordu.

"Dua et ki bizi görüp geri dönmessinler." dedi Charlie.

Sarah aşağıya baktı, Charlie de gözlerini kısmış, üçünü izliyordu. Sarah gülümseyerek öne doğru eğildi. "Augusta'nın işi bırakmasını tartışıyor olmalılar. Şu an dikkatlerini başka yöne çekecek bir şeyin olması son derece şaşırtıcı olurdu." dedi.

Charlie bir an tereddüt ederek "Haklısın." dedi ve terasta ilerlemeye devam ederlerken Sarah'ya çevirdi bakışlarını. "Mevsimin kadın manyaklığına dönüşmesinden herkes kadar etkilenmiş görünmüyorsun."

Sarah omuzlarını sıktı. "İlk zamanlar ben de çok keyif alıyordum, ama ilk yüz kızarıklığından sonra, hiçbir şey eskisi gibi olmamaya başladı. Balolar hep aynıydı, partiler ise burada yaptığımız partilerin biraz daha şatafatlısı. İnsanların burada olma nedenlerinin kişiden kişiye değişebileceğini düşünüyorum. Bu sahte cazibenin ardında kalan her şey aslında boş -ya da amaçsız diyebiliriz."

Charlie kaşlarını kaldırarak ona baktı ama hiçbir karşılık vermedi.

Terasın sonuna vardılar; Charlie geri dönmek yerine Sarah'yı evin güney kısmına doğru yönlendirdi.

Yanlarında duran yapıya şöyle bir göz attı ve "Bu evi benim kadar iyi tanıyor olmalısın." dedi Charlie.

Sarah: "Bu evi senden daha iyi tanıyan biri olduğundan şüpheliyim. Belki Jeremy..." dedi, sonra başını salladı. "Hayır, o bile tanıyamaz. Sen burada büyüdün; burası senin evin

ve buranın sana miras kalacağını başından beri biliyordun Burası Jeremy'nin de evi ama o burayı senin kadar iyi bilemez. Evıtı her köşesini en ince ayrıntısına kadar bildiğine bahse girerim." diye sürdürdü sözlerini.

Başını hafifçe eğen Sarah, Charlie'nin ona baktığını fark etti Charlie sırttı. "Haklısın. Kıyıda köşede kalmış her noktaya daldırışımdır ve evet, buranın benim olacağını en başından beri biliyordum." dedi.

Bir sonraki cam kapının önünde durduklarında Charlie kapıyı açtı, arkasını döndü ve eliyle işaret ederek Sarah'yı içeri çağırdı

"Burası kütüphane. Yıllardır buraya gelmemiştim." dedi. Eşikte duran Sarah etrafına bakınmaya başladı. "Dekore etmişsin."

Charlie başını sallayarak Sarah'yı onayladı. "Alathea evlenene kadar burası onundu, sonra benim oldu. Bazı nedenlerden dolayı babam buraya çok nadir gelir."

Sarah, parmak uçları üzerinde yavaşça döndü; değişiklikleri fark etmeye çalışıyordu. Koyu kahverengi koltukların yarattığı erkeksi hava, pencereleri çevreleyen orman yeşili renginde ağır kadife perdeler .. burası Alathea'mn yeriirken Sarah'nın görmeye alışkın olduğu süsler, işlemeli vazolar ve lambalar kaybolmuştu ortadan. Yine de gösteriş ve şaşaa kütüphanenin her zerresinde hissediliyordu. Şöminenin üstünde asılı duran birkaç aile büyüğünü gösteren portrelerin zengin renklerinde, içki dolabının üzerindeki kristal sürahi-nin belirgin çizgilerinde, Lapının yanında duran geniş ayaklı vazanın göze çarpan antikalığında kendini gösteriyordu

Sarah "Masa aynı." dedi ve odanın öteki köşesinde duran, mükemmel bir şekilde oymalarla süslenmiş olan büyük parçayı incelemeye koyuldu. Yüzeyi iyice parlatılmıştı; üzerine yığılmış olan kalem ve kâğıtlar, masadaki boşluğun hâlâ kullanılmakta olduğunun sessiz bir tanığıydı sanki.

Charlie, dışarıdan serin hava gelmesin diye arkalarındaki

kapıyı kapattı. Odanın öteki köşesinde yanan ateş, oymalı taş-tan yapılmış eski şömine rafı altında çatırdıyor, yeni alınmış derin yeşil ve kahverengi çizgili Aubusson halısının üstüne bir sıcaklık ve ışık demeti yayıyordu. Şömine ışığı, içerideki ve arkadaki rafları dolduran deri ciltli çok sayıda kitabın üstünde titriyor, altın kabartmalı başlıkların parıltıları üzerine çarpıyordu.

Sarah, odadaki her şeyi ezberledikten sonra terasa, güneydeki çimenli alana ve daha uzakta gölün bir koluna bakan üçlü cam kapıların ortasında duran Charlie'ye baktı. Charlie dışarı bakıyordu. Sarah da yanına gitti.

Başını çeviren Charlie ile Sarah göz göze geldiler, bir an bakiştılar ve sonra Charlie, Sarah'ya derinden sessiz bir soru yöneltti: "Buraların hanımefendisi olmak istemez misin?"

Charlie, evi, bahçeyi ve malikâneyi kastediyordu; ama Sarah daha fazla şeyin hanımefendisi olmak istiyordu.

Sarah, Charlie'nin gözlerine baktı ve o gözlerde kendisine duyulan saygıyı gördü. Sesindeki o tona ve sorduğu soruya içten içe tepki gösteriyordu. Vereceği yanıt beyninde yankılanıyordu; ama bunu nasıl dile getirebilirdi?

"Evet." Başını kaldıran Sarah kendisini ona bu denli yaklaştıran'duyguya başarılı bir biçimde direnç gösterdi. "Ama... Bu yeterli değil."

Charlie kaşlarını çatı. "Ne?"

"Benim istediğim..." Sarah göz kırptı, birdenbire kendisini ifade etmenin bir yolunu bulmuştu. "Bir düşün, yatırım yaparken hem risk ve tehlikeyi göze alırsın hem de tatmin olduğun ve amaçlarını gerçekleştirdiğin için kendini güvende ve huzurlu hissetmek istersin. Evlilik konusunda ben de aynı şeyi istiyorum." Sarah, Charlie'yle göz göze geldi. "Sadece geleneksel olanı değil, dünyevi olanı, güvenli ve kesin olanı, ama..."

Söyleyecek bir şeyi kalmamıştı, hiçbir sözcük yoktu kafasında. Sonunda en basit anlatımla: "Biraz heyecan istiyorum,

tutku istiyorum, risk almak ve sonucunda o doyumunu yaşamak istiyorum. Zaterı tatmak istiyorum." dedi.

Charlie yılların sayesinde şaşkınlığın izlerini yüzünden silmeyi başarabiliyordu. Sarah, daha yirmi üç yaşında dokunulmamış hir tazeydi, Charlie bundan adı gibi emindi. Ama az önce kulakları onu yanıltmadıysa Sarah evlilik kararı almak için ona bir şart koşuyor ve evliliklerinin tutku dolu bir evlilik olması gerektiğini savunuyordu.

Dahası bu durum Sarah'nın kararını da etkileyecekti. *Birbirlerini lamına işi* aralarında var olacak ilişkinin böyle bir tutkuyu doğurup doğuramayacağını, Sarah'nın aradığı zafere erişip erişemeyeceğini görmek içindi.

Charlie'nin izlemek istediği yol bu değildi; ama o an bu konu hakkında tartışmayacağını da biliyordu. Dudakları kıvrılarak "Bu evlenmemize engel değil ki." dedi.

Sarah kaşlarını çatı. "Değil mi?" diye sordu.

Sarah'nın evlenmeyi düşündüğü adamın tutkularını uyandırıp uyandıramayacağına ilişkin bu sorusu Charlie'ye göre tamamen özgüven ve inanç eksikliğinden kaynaklanıyordu.

Charlie'nin ününe bakılacak olursa, aslında bu o kadar da anlamsız bir belirsizlik değildi.

Yine de bu ün, Charlie'nin de farkında olduğu gibi -aslında acı verici bir biçimde- tamamen asılsızdı.

Charlie onu kavramamaya -ve onu sinirlendirmemeye- özen göstererek ellerini Sarah'nın belinin üzerinde gezdirerek onu yakınına çekti.

Sarah, tereddüt ederek Charlie'ye yaklaştı. Charlie'nin Sarah'da hissettiği bu duygu... İçgüdüleri onun vahşi, ürkek, eli erkek eline değmemiş biri olduğunu söylüyordu. Gerçek anlamda hiç dokunulmamış biri. Charlie de Sarah'yı istiyordu... tutku dolu bir şekilde, alışık olunmadık bir güçle.

Charlie Sarah'nın elini acımasızca aşağı indirdi, gizledi, bastırdı. Sarah'nın bakışlarını yakaladı. "İstedigin ne varsa sana vermeye hazırım." dedi.

Sarah, Charlie'nin gözlerini inceliyordu. Dudakları nemlenmişti. "Ben..."

"Ama sen de bir karara varmadan önce bu olasılığı kesinleştirmek istiyorsun." dedi Charlie. Gözlerini Sarah'nın o ıslıl dudaklarından alabilmek için yoğun çaba sarfediyordu.

Sarah'nın gözbebekleri irileşmişti; içi rahatlamış gibi bakıyordu. "Evet," dedi.

Charlie gülümseyerek başını eğdi. "Sana daha önce de söylediğim gibi evlenmemizde bir engel göremiyorum. Hem de hiç." Son sözlerini, nefesini Sarah'nın dudaklarına yaklaştırarak söylemişti.

Sarah gözlerini kırptırdı, ardından birden kapadı. Charlie, hafif ama tahrik edici bir şekilde dudaklarını Sarah'nın dudaklarına bastırdı, sonra onu uzun ve nefessiz bir öpücüğe boğdu. Bu öpüşme, Sarah'nın korkularını gidermek, onu genç kızları saran endişelerden kurtarmak için özel olarak tasarlanmış gibiydi. O kadar nazik, o kadar hafifti ki Sarah, Charlie'nin onu alıp götürdüğünü fark etmemişti bile.

Charlie, cazibesini kullanarak Sarah'yı baştan çıkarmış, Sarah da tereddütlü ama istekli bir şekilde kendisini onun hafif dokunuşlarına bırakmıştı. Charlie'nin öpücükleri derinleşmişti. Sarah'nın dudakları, Charlie'nin hafızasındaki gibi esnek ve narindi. Charlie nefesini tuttu, dilinin ucuyla Sarah'nın alt dudağına dokundu. Sarah içini çekerek dudaklarını araladı ve Charlie'nin içeri girmesine izin verdi.

Charlie'nin dilinin, kendi dilini bulmasına, okşamasına ve ağzının o sıcak limanına sokulmasına izin verdi.

Sarah, tahrik olmuş, büyülenmiş, kendinden geçmişti.

Sarah böyleydi evet; ama Charlie de deneyimli olmasına karşın o an kendisine engel olamamıştı. Sarah, öpüşlerine o kadar tahrik edici bir biçimde karşılık veriyordu ki Charlie'nin hissettikleri heyecanlı bir titreyişin çok daha ötesine geçmişti.

Sarah, başının döndüğünü, zevk almaya başladığını, duy-

gularının ahlak sınırlarının dışına çıkmakta olduğunu hissediyordu. Öpüşmeleri uzamış, derinleşmiş ve Charlie'nin, onun baştan çıkarıcı sihrinin, Sarah'yı okşamasiyla daha da yoğunlaşmıştı.

Sarah'nın bundan ne kadar zevk aldığı her halinden belli oluyordu.

Charlie'nin sarhoş edici erkeksi tadı, Sarah'nın bedenine yayılıyordu. Öpücüklerine karşılık verirken dudakları ısınıyor, giderek sertleşiyor ve vahşileşiyordu.

Sarah, sorusuna bu şekilde yanıt bulacağına zaman geçtikçe daha çok inanıyordu.

Charlie dudaklarını geri çektiğinde Sarah kollarını kaldırıp onun boynuna sarılmanın, ona bir adım daha yaklaşmanın eşiğinde süzülüyordu. Charlie'nin sertleşmiş erkekliğine dokunmak ve onu hissetmek istiyordu

Sarah, bu öpüşmeyi sonlandırmak istememişti. Garip bir şekilde ağırlaşmış gözkapaklarını kaldırdığında Charlie'yi huzursuz ve sinirli bir şekilde pencereden dışarı bakarken bulmuştu,

Charlie'nin o enfes, hareketli dudakları gerildi. Ardından mırıldanarak kendi kendine söylendi.

Charlie, Sarah'ya baktı; bakışları yeniden kavuşmuştu. "Kız kardeşlerimiz..." dedi.

Bu sözcüklerde ya da telafüz ediş biçiminde bir bıkkınlık gizliydi sanki. Sarah, göle doğru baktı ve yüzünü buruşturdu. Duyguları, onun duygularıyla özdeşleşmişti. Gölün çevresini dolaşmaya çıkan üç kız, teras boyunca -kütüphanenin tam yanındaki- hızlı adımlarla ilerliyorlardı. İçlerinden biri her an onları görebilirdi...

"Gel." dedi Charlie, kollarını indirdi.

Sarah, tuhaf bir şekilde kendisini her şeyden mahrum edilmiş gibi hissetti.

Eliyle Sarah'nın dirseğini kavrayan Charlie, onu kütüp-

hanenin iç kısmına doğru götürdü. "Geri dönmemiz gerekiyor." dedi.

Sarah'ya koridora giden kapıyı gösterdi. Sarah, Charlie'ye bir an için fark edilemeyecekleri başka bir odaya geçmeyi teklifetmeyi düşündü, ama... Derin hır nefes aldı ve "Haklısın. Dönmezsek bizi aramaya geleceklerdir." dedi.

Elma yeşili binici kıyafeti giymiş olan Sarah, kestane renginde Blacktail isimli atının sırtında hızla ilerliyordu. Atının ismi gözüleıcı görüntüsünden ileri geliyordu. Sarah geçitlerden geçti ve kuzeye doğru yöneldi.

Az güneşli, serin ama sessiz, sakin bir gündü. Sarah güneyden gelen ve kendisine yaklaşmakta olan nal seslerini duyduğunda Blacktail'i yavaşlattı. "Sarah!" diye seslendi Charlie.

Sarah dizginleri çekerek eyerin üzerinde arkasını döndü; gelenin Charlie olduğunu gördü ve ona gülümsedi. Charlie bir kez daha gri renkli avcısının üzerindeydi; güçlü göğsü ve ağır kalçaları, Blacktail'ın ortalama boyda narin bir beygir olarak görünmesine neden oluyordu. Charlie güçlü atını sürerek dalgın bir şekilde Sarah'nın yanından geçti.

Bakışları Sarah'nın yüzünde gezindi, bir an için dudaklarına dokundu, ardından gözlerine kilitlendi. "Bu harika -şelalenin üzerindeki köprüye gitmeyi düşünüyordum. Bana eşlik etmek ister misin?" dedi.

Benimle biraz baş başa zan\atı geçirmek... Sarah, Charlie'nin niyetini anlamıştı. Wills Neck'den boşalan şelalenin üzerindeki köprü Quantocks'un en yüksek noktasıydı ve meşhur bir manzarası vardı. Sarah pişmanlık içerisinde yüzünü buruşturarak "Sana biraz eşlik edebilirim, fakat pazartesi günlerini genellikle yetimhanede geçiriyorum. Orası da yolumun

üzeri. Saat onda katılmam gereken hır komite toplantısı var." dedi.

Sarah, Blacktail'i mahmuzladı. At kıpırdanmaya başladı. Charlie'nin kır atı da sahibinin kaşları çatıldıkça, temposunu ona göre ayarlıyordu sanki.

"Crowcombe'un yukarısmdaki yetimhane mi?" diye sordu Charlie. Kilisenin bahçesinde Bayan Duncliffe ve Sarah arasında geçen konuşmayı anımsadı. "Quilley Çiftliği. Değil mi?" diyerek Sarah'ya baktı.

Sarah onayladı. "Evet. Orası benim. Çiftlik evi ve arazi-siyle birlikte."

Charlie, içten içe daha da sinirlenmişti. Yıllar içinde gelişen güncel olaylara daha fazla önem vermesi gerekirdi. "Oranın sahibinin Bayan Cricklade olduğunu sanıyordum."

Sarah'nın dudakları kıvrıldı. "Evet. Kendisi benim vaftiz annem olur. Uç yıl önce hayatını kaybetti ve paranın yanı sıra araziyi, evi ve yetimhaneyi, çalıştırma sorumluluğuyla birlikte bana bıraktı." Dizginlerini çekerek "Hızlanmam gerek, yoksa geç kalacağım." dedi.

Charlie, Storm'u Sarah'nın kestane rengi atına ayak uydurması için hızlandırdı. "Ben de gelsem sorun olur mu?" diye sordu. Yüz ifadesini okuyabilmek için Sarah'nın yüzüne baktı. "Yetimhane hakkında bilgi edinmem gerek."

Saralı, önce Charlie'yi süzdü; sonra başını salladı. "İstiyor-san gelebilirsin." dedi. İleri doğru yönelerek hızını artırdı.

Storm, kestane rengindeki atın adımlarına kolayca uyum sağlamıştı. "Komitede başka kimler var?" diye sordu Charlie.

"Ben ve annem- ama annem her zarnan katılmaz. Onun dışında, Bay Skeggs, Bayan Duncliffe, Crowcombe'dan bir avukat değiştirme, komitenin çekirdeğini oluşturuyoruz. Haftadan haftaya olayları değerlendiriyoruz. Watchet'in Belediye Başkanı Bay Hardley ve Taunton tezgâhtarı olan Bay Kempset de her yıl sonunda -davet ettiğimizde- bize katılırlar."

Charlie bağıını salladı. "Yetimhanede kaç çocuk kalıyor?"

"Şu arıda bebeklerden on üç yaşa kadar toplam otuz bir çocuk var. On dördüne geldikleri zaman onlara Watchet'te ya da launton'da iş olanağı sağlıyoruz." Sarah, Charlie'ye baktı. "Çoğu, bu şehirlerden geliyor zaten. Taunton'da birçok fabrika var, dolayısıyla çocukları babasız bırakan birçok iş kazası oluyor, anneleri de çoğunlukla açlıktan ya da hastalıktan ölüyor. Balıkçılar ve denizciler denizde kaybolduklarında Watchet'ten ve sahilden kalanları topluyoruz."

"Öyleyse yetimhaneyle son üç yıldır ilgilisin."

"Aslında çok daha uzun süredir. Bayan Cricklade, annemin yakın arkadaşlarından biriydi. Evlendikten kısa bir süre sonra kocası öldü, çocuğu da yoktu. Annemle yıllar önce bu yetimhaneyi kurmuşlar. Bayan Cricklade Quilley Çiftliği'm bana bırakmayı düşünüyordu -annemle birlikte arazi-hakkında herşeyi bildiğimden eminlerdi, çünkü elimden geldiğince her pazartesi zamanımı çiftlikte geçiriyordum."

Crowcombe'un çatısı uzaktan belirdi. Quilley Çiftliği'ne uzanan dar bir patika göründü önlerinde. İlerlediler; patika yanyana at sürmeleri için yeterince genişti. Patikadan yavaş yavaş inip Quilley Çiftliği'nin üzerine yayıldığı platoya vardılar.

"Çiftliğin büyüklüğü nedir peki?"

Artık düz arazi üzerındelerdi. Önlerinde yükselen çiftliğe doğru hızlandılar. Çiftliğin kırmızı kumtaşından örülmüş ön cephesi yıllar içinde pembeye dönmüştü. Vadinin karşısında bulunan bina Quantocks'a bakıyordu. Yırı taş yan ahşap mimarisi ile meşhurdu; ahşap tavanaralan dikkat çekiyordu. Çatısı, bu bölgede yaygın olarak kullanılan gri kereste ile kaplanmıştı. Temeli yılların etkisiyle kalın taş duvarların ağırlığıyla toprağa gömülmüş olsa da bina eski ama sağlam ve güvenli görünüyordu. Evin ön tarafında hafifçakıllı, geniş bir alan uzanıyordu. Her iki tarafında da araziler vardı.

Saralı, derenin kenarında sıralanmış ağaçların olduğu

uzun bayırı işaret ederek "Güneyde, çiftlik dereye kadar uzanır, ama kuzeyde o kadar ileriye gitmiyor. Sadece Scjuiire Mack'ın tarlalarının iki çit ötesine kadar uzanıyor." dedi.

Sarah evin arka tarafındaki Brendon Tepeleri'ni gösterdi. 'Arkada evin ana bölümü kadar iyi olmasa da üç kanat daha var. Bunların ötesinde ise -dikleşen tepelere kadar- sebze bahçeleri ve hayvanların otlanması için az bir alan ayrılmış."

Veranda ile korunmuş olan ön cephe, her iki tarafta bulunan ahşap pencerelerle muazzam bir uyum sergiliyordu. Sarah ve Charlie, eyerleri çözüp atlarını verandanın yanına bağladılar. Sarah, verandanın diğer köşesinde uyuyan uysal kısrakı görünce başını salladı. "Bayan Dunccliffe çoktan gelmiş."

Sarah eldivenlerini çıkararak kapıya yöneldi. Charlie, birkaç metre aşağıdaki Crowcombe Köyü'ne, ardından Quantocks'un yükselen yüzüne baktı. Tepeler, bu yükseltiden çok daha yakın görünüyordu.

Sarah, kapının sürgüsünü çekti ve içeri girdi. Charlie de onu takip ediyordu, içerisi bir hayli gürültülüydü.

Kızlı erkekli sekiz, çocuk, ön salonun altını üstüne getirmişlerdi. Sarah'yı görür görmez yüzleri gülümsemeyle aydınlandı, hepsi aynı anda Sarah'ya yöneldiler.

Hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Charlie'nin bu sese kulaklarını alıştırması, biraz zamanını almış olsa da Sarah, bu durumu neşe içinde karşılamıştı. Çocuklardan ikisinin başını okşadı, birine diş çıkarıp çıkarmadığını sordu, çocuk dişini göstererek ona gülümsedi. Hemen ardından kollarını havaya kaldırarak kalabalığı, çocuklara bakan zayıf bir kadına doğru güçbela yönlendirdi.

Kadın, Sarah'ya gülümsedi; Charlie'yi görünce aşırı derecede şaşırdı, sonra arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Geçerken de Sarah'ya "Diğerleri, ofiste bekliyorlar," dedi.

"Teşekkür ederim, Jeannie." dedi Sarah. Çocuklara el salladı ve sağdaki kapıya yöneldi. Sürgüye uzanmadan önce Charlie'ye baktı. "Toplantıda oturmak mı istersin yoksa etrafı incelemek mi?" diye sordu.

Charlie "Bir sakıncası yoksa oturup konuşulanları dinlemek istiyorum. Etrafı daha sonra da inceleyebilirim." dedi.

Sarah gülümseyerek "Sorun değil." dedi. "Belki öğrenebileceğin bir şey çıkar."

Charlie odaya giderlerken Sarah'dan gelen bu yanıtı nasıl yorumlaması gerektiğini düşünüyordu; gerçek şu ki yetimhane hakkında daha fazla şey öğrenmek zorundaydı. Burası, Charlie'ye ait sınırlar içinde yer almasa da onun soylu olarak kabul edildiği bir alandı. Bazı yönler az da olsa ilgi alanı içine giriyordu. Yetimhane nasıl yürütülür, yetimhaneyi kimler yönetir, bütçesi nereden karşılanır gibi. Tüm bunlar Charlie'nin bilmesi gereken şeylerdi, ama o bunların hiçbirini bilmiyordu.

Yetimhane yasal olarak Sarah'ya aitti; orayı yöneten, masraflarını karşılayan tek isim Sarah'ydı. Bütün bunlar, Charlie'nin bugüne dek süren bilgisizliğini hiç de kabul edilebilir kılıyordu.

Odada biri büyük diğeri küçük iki masa, birkaç sandalye ve dolap vardı. Gayet hoş döşenmiş bir ofisti. Bayan Dunc-liffe ve Bay Skeggs odanın ortasındaki büyük masada sohbet ederek oturuyorlardı. Sarah içeri girince onu sıcak bir gülümseme ile karşıladılar.

Charlie'yi Sarah'nın arkasında gördüklerine şaşırsalar da yüzlerinden gülümsemeleri hiç kaybolmadı.

Charlie, her ikisini de tanıyordu. İkiisiyle de tokalaştı, sonra Sarah'ya bir sandalye çekti. O oturduktan sonra kendisine de başka bir sandalye çekip Sarah'nın yanına oturdu. Skeggs'e ve Bayan Dunc-liff'e gülümsedi. "Yetimhanenin nasıl yiiri-

tüldüğü hakkında bilgi edinmek istiyorum, umarım bir sakıncası yoktur." dedi.

Her ikisi de Charlie'nin orada bulunmasını hoşgörü ile karşıladılar. Bayan Dunccliffe, Charlie'nin bu kadar istekli olmasına şaşırmişti. Skeggs'in ise bu durumdan ne kadar keyif aldığı yüzünden okunuyordu

Hasta yüzlü avukat "Çabalarımızla ne kadar çok kışı ilgilenirse bizim için o kadar iyi." dedi. Elindeki kâğıtları düzeltti ve kelebek gözlüklerini burnuna yerleştirerek konuşmaya başladı. "Şimdi..."

Charlie arkasına yaslandı ve üç bayanın yetimhanenin yönetilmesiyle ilgili tartışmalarını dinledi. Çabuk bozulan gıda maddelerini Watchet'tan aldıklarını; sebzeleri, tahılları, et ve balığı ise haftada ıkı kez yük arabasıyla getirttiklerini öğrendi. Sarah, bir liste sundu ve henüz yük arabasını güneye gönderecek kadar acil ihtiyaçları olmadığını bildirdi.

Toplantı çocukların giysi, ayakkabı, kitap gibi genel ihtiyaçları üzerinde sürerken Charlie, bu konularda hiçbir kısıtlamaya gidilmediğini fark etti. Fakat konu yetimhane binasıyla ilgili sorunlara gelince durum farklılaşıyordu.

Sarah "Pekâlâ," dedi yüzünü buruşturarak "Kennett, güney kanadındaki çatlaklara baktı. Çatının eskimiş olduğunu söyledi. Çatının onarılması gerek. Bayan Dunccliffe, derin bir nefes aldı. "Kanatların çatılarını daha iyi kaplatamayız. Geçen yıldan beri tamirciyi tam üç kez çağırdık, fakat çatı hiçbir şekilde düzelmedi." dedi.

Sarah, Charlie'ye bakınca göz göze geldiler. Sarah "Uç kanadın da çatısı yenilendi. Çatıyı değiştirmesi için müteahhit Hendricks'i çağırmıştık. Hendricks, tüm çatıyı değiştirmemiz gerektiğini, fakat duvarların bu ağırlığı kaldırmayacağını söyledi. Kanatlardaki duvarlar çoğunlukla lata ve sıvadan ibaret, sadece temeli taştan yapılmış." dedi.

Charlie, başını salladı. "Çatısı kaplamalı yapıların niçin

kaplamalı kaldığı şimdi anlaşıldı. Çünkü çatıyı yenilemek için tüm binayı yenilemekten başka çare yok." dedi.

Skeggs homurdandı. "Öyleyse çatı kaplamak için gereken kişileri çağıracağım."

"Bu arada" dedi Sarah "Dua edelim kı yağmur yağmasın.

Toplantı devam etti; Charlie konuşulanları dinledi, dinledikçe öğrendi Komite, toplantıya son verdiğinde Charlie'nin artık yetimhanenin işleyişi ile ilgili temel bilgisi oluşmuştu. Charlie ayağa kalktı ve komite üyelerini takip ederek odadan çıktı Sarah, ön salonda diğerleri ile vedalaştı. Bayan Duncliffe ve Skeggs yetimhaneden ayrıldılar. Bayan Duncliffe, Combe Florey'deki kilise papazının evine gitmeden önce uzun boylu, zayıf avukatı Crowcombe'deki ofisine bırakacaktı.

Onları geçirdikten sonra ön kapıyı kapatan Sarah, Charlie'ye döndü. "Öğle yemeği vakti neredeyse gelmiş. Genellikle günün gen kalanında burada kalıyorum -her zaman yapacak bir şeyler buluyorum. Bu, benim personelle ve çocuklarla vakit geçirmem için iyi bir fırsat." dedi.

Sarah Charlie'ye bakarak onun aklından geçenleri anlamaya çalışıyor, fakat Charlie her zaman olduğu gibi düşünceleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Salon loş olsa da Sarah Charlie'nin bakışlarının üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

"Seninle kalabilir miyim?" diye sordu Charlie. Sesinin tonunda çekingen bir ifade seziliyordu; Sarah'nın bu ricayı, bir suüstimal olarak görmesinden korkuyor gibiydi.

Fakat tam tersine, bu duyarlılık Sarah'nın kendisini güvende hissetmesini sağlamıştı. Sarah gülümsedi. "Bir grup gürültülü çocukla öğle yemeği yemeye katlanabileceksen elbette kalabilirsin. Fakat daha sonra yapacak çok işim var, buradan çıkmam saatler alır." dedi.

Charlie, dudaklarını büzüştürerek omuzlarını silkti. "Eminim, bu saatleri dolduracak bir şeyler bulabilirim."

dedi. Gülümseyerek Sarah'ya eşlik etti. Kapısı kapalı yemek salonundan dışarıya kulak tırmalayıcı sesler geliyordu. Charlie mırıldanarak "Ayrıca..." dedi, "eve seninle dönmeyi dört gözle bekliyorum -yalnız seninle." dedi.

Kapı eşiğine vardıklarında yeniden göz göze geldiler ve Sarah o an birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etti. Sarah, Charlie ağır kapıyı tek eliyle itince onun gücünü ve bedeninden yayılan erkeksi sıcaklığı hissetti.

Sarah'nın kalbi sıkıştıyordu, yine de Charlie'nin nezaketi karşısında ona teşekkürlerini sunmak için başını eğdi ve eşiğe adımını atarken ona gülümsedi.

Başşçı ve bakıcı Bayan Carter -Katy- Charlie'yi görünce masanın bir köşesine onun için de bir servis hazırladı. Çocuklusu, orta yaşlı, anaç bir kadın olan Katy, denizci eşi denizde kaybolunca yapayalnız kalmıştı. Bayan Cricklade onu yetimhaneyi idare etmesi için seçmişti. Sarah, vaftiz annesinin bu seçimini yıllar içinde doğrulayacak birçok neden görmüştü,

Sarah, Charlie'nin oturması için yanındaki sandalyeyi işaret etti, ardından onu ötekilerle teker teker tanıştırdı. Yemekhane boyunca kurulu olan masalara oturmak için bekleyen kişileri görevlerini söyledi, daha sonra da herkes masadaki yerlerini aldı.

Herkes tarafından Quince olarak bilinen Bayan Emma Quince, Charlie'ye sert bir şekilde baktı, fakat Sarah Charlie'ye evin bakımını üstlendiğini, mobilyalar ve döşemelerle ilgilendiğini açıklamaya başlayınca başını eğdi. "Bir kurumda normlardan çok daha fazla ihtiyaç duyulan şeyler vardır, bizim takındığımız roller gibi." dedi Sarah.

Quince hafifçe gülümsedi, ardından tabağına yöneldi.

Sarah "Quince, zamanının çoğunu çocuklara bakmakla geçirir. Lily de burada ona yardım eder." dedi.

Bir zamanlar yetimhaneyle ilgilenen ve hayat dolu bir kız oları Lily Posset, erkeksi şıklığını takdir edencesine Charlie'ye

odaklandı. Charlie gülümsedi. Charlie ona yeniden bakmıyordu ama Lily, Charlie'ye kaçamak bakışlar fırlatmaya devam ediyordu, Sarah tüm bunları görmezden geliyordu.

Jeannie de onlara katıldı ve sessizce selam vererek yanlarına oturdu. Hemen yanında da hantal hantal yürüyen bir adam Jeannie'nin yarımındaki yerini aldı.

Sarah, bütün işlere koşan, hiç kimseyi, en azından çocukları aldatmayan, sert bakışlarının ardında yumuşacık bir kalp gizleyen güçlü, hantal adamı -Kennett'- tanıştırdı Charlie'ye. "Kennett aynı zamanda hayvanlarımızla da ilgileniyor." dedi.

Charlie, Kennett'a bakarak kaşlarını kaldırdı. "Ne işletiyorsun?" diye sordu.

"Ne kullanabileceksek..." diyerek homurdandı Kennett. "Süt için inekleri, yün ya da et için keçi ve koyunları. . Daha fazlası için yerimiz yok. Lahana ve tahıl ekili tarlalarımız var -kışın nasıl ürün verdiklerine inanamazsınız."

Sarah, Kennett'ın yanında oturan genci göstererek "Jim de burada, her işe koşar. Herkese her şey için, ayak işi, getir götür, hayvan besleme gibi konularda yardım eder," dedi.

Jim, Charlie'ye baktı, ardından tüm dikkatini Bayan Cartter'm tabağına bol bol doldurduğu yahniye yöneltti.

Yemeğe personelden en son katılan kişi Joseph Tiller'di. Sarah ile birbirlerine gülümsediler, Katy'nın yanındaki sandalyeye oturdu Joseph. Koyu renk saçları olan, solgun yüzlü, yakışıklı, sessiz ve kibar biriydi Joseph. Sessizliğine rağmen Katy, Sarah, Jeannie ve Quince, onun Lily'den ciddi anlamda hoşlandığına karar vermişlerdi. Uygun bir zamanda cesaretini toplayıp ona evlenme teklif edeceğini ya da en azından çocuklara bakarken ona eşlik edebileceğini umuyorlardı.

"Joseph Tiller -Lord Meredith." Sarah, bu tanışmadan sonra Joseph'in, Charlie'nin elini sıkmasını bekledi; ancak bir saniyelik bir tereddütün ardından uzanıp Charlie'nin elini sıkabildi Joseph. Sarah, Charlie'nin, Joseph'in bir beye-

ftedı olduğunu arıladığından emin olamamıştı, hu yüzden "Joseph bize Wells Piskoposluğundan geldi. Yetimhane, piskoposun kehanetleri altında işler. Josephlı  ocukların, özellikle de büyüklerin  ğretimi konusunda bize yardımcı oluyor."

Charlie sempatik bir şekilde gülümsedi. "Pek kolay hır ıř olmasa gerek." dedi.

Joseph'in dudakları kıvrıldı. "Evet, genellikle değil; ama her şey karşılıklı."

Bayan Carter, tencerenin kapağına kaşığını vurdu, çocuklar birden sessizleştiler. Joseph, başını eğdi ve kendisinden emin bir ses tonuyla şükran duasını okudu.

" min," dediği anda odada bir gürültü koptu. Charlie çatalına uzandı. Joseph ile göz göze gelip gülümsediler. "Her zaman böyle olur." dedi Joseph.

Yemek her zamanki gibi personelin görevleri hakkındaki tartışmalarla gürültülü bir şekilde geçti. Fakat bu tartışmaya hiçbir şekilde kötü niyet ya da öfke karışmamıştı, gerginlik içermeyen eğlenceli tartışmalardı bunlar.

Sarah, her pazartesi buraya gelip yemek sofrasına oturduğunda, vaftiz annesinin bu yetimhaneyi niçin kurduğunu ve zamanının çoğunu niçin burada geçirmeye adadığını anlayabiliyordu.

Charlie, son lokmalarını yerken Sarah'ya dönüp gülümsedi. "Ne kadar hayat dolular. Bana kalabalık bir aileyi anımsattılar." dedi.

Sarah ona gülümseyerek karşılık verdi, ardından peçeteyle ağzını sildi. "Aslında bizim yaratmaya çalıştığımız da bu." dedi. Charlie'nin bundan hoşlanmasına şaşırmamıştı; çünkü o da kendisi gibi geniş bir aileden geliyordu.

Çocukların ve personelin çoğu çoktan çıkmıştı. Sarah ayağa kalkınca Charlie de onunla birlikte kalktı. Sarah "Quince ile görüşmem gerek -çamaşırların envanterini çıkarmamız gerekiyor. Birkaç saatimizi alır," dedi.

Charlie omuzlarını silkti. "Ben de etrafta dolaşarak seni beklerim."

Karşısındaki sandalyeden kalkan Joseph, önce Sarah'ya sonra Charlie'ye baktı. "Aritmetik dersi bittikten sonra büyükler için oyun düzenleyeceğime söz verdim. Hemen hemen yarım saat sürer. Zamanın varsa bize katılmak ister mısın?" diye sordu.

Charlie " Neden olmasın?" diyerek gülümsedi.

Sarah, izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Açıkçası, kararlı ve şık duruşuyla Charlie'yi oyun oynarken hayal edemiyordu Sarah. Oyun bittikten sonra hepsi çitlerden sürüklenmiş gibi görünürlerdi, Joseph bile bitkin halde dönerdi oyundan.

Ama Sarah'nın anladığı kadarıyla Charlie, kendisine dikkat edebilen biriydi.

Sarah, tavan arasına giden merdivenleri kararlı bir şekilde çıktı. Quince'.i ve o gün ilgilenecekleri yırtık, eskimiş çamaşırları buldu. Sonraki bir saat boyunca Quince ile birlikte çeşitli kumaşları incelediler; onlar hakkında notlar tuttular. Günlük işleri halletmek için genellikle büyük olan tavan arasını kullanıyorlardı. Bir uçta Quince'in sorumluluğundaki beşikler düzenli bir şekilde sıralanmıştı. O an, altı tane beşik görebiliyordu ki bu normalden bile fazlaydı; ancak beşiklerle Quince'in gecelerini geçirdiği tekerlekli yatak arasında bir sürü boş yer vardı.

Quince, sıska, sert görüntüsü ve dokunaklı, acı verici ifadesiyle bir bakıcı olarak garip bir seçim gibi görünebilirdi insanlara ama -Sarah'nın da fark ettiği üzere- sıkıca sarılmış hediye paketlerinden bir tanesini eline alıp sallarken yüzü yumuşar, gözleri şefkatle parıldardı. Çocuklar da onun görüntüsüne aldırmayıp bu ışıltıya kapılırlardı. Çocuklarla arası en iyi olan kişi Quince'di.

Çocuk yuvasının bu sessiz köşesinde oturan Sarah ve Quince, işlerini yapıyorlardı.

Katy ve Jeannie de katıldı onlara daha sonra. Çamaşırlar,

tüm kumaş tiplerini içerdiği için her parçayı inceleyip tamire ihtiyacı olanları bir kenara, beyazlatılmaya ihtiyacı olanları bir kenara, tamir bile edilemeyecek olup paçavra haline gelenleri başka bir kenara ayırmak her yiğidin harcı değildi.

Onarılmak için biriken yığın da gözlerini korkutuyordu.

"jeannie?" Lily'nin sesi yükseldi merdivenlerden. "Senin grubun uyanmış."

"Geliyorum!" diyerek aceleyle aşağı indi Jeannie, sonra da öğle uykusuna yatırdığı bebeklere bakmaya gitti Lily ise daha büyük kız çocuklarıyla ilgileniyordu.

Katy, içine gömülmüş olduğu eski koltuktan kalkarak "Ben de gitsem iyi olacak." dedi. "Akşam yemeği hazırlıklara başlamalıyım."

Sarah, onarılacak giysi yığınının arasından bakarak onlara gülümsedi. "Ben de şunları katladıktan sonra gideceğim. Jim'e bunları yarın malikâneye getirmesini söylerim, onarılması gerekenleri ayırırım." dedi.

Katy "Tamam." diyerek başını salladı. Merdivenlere yönelirken camdan dışarı baktı ve bir an için duraksayarak "Şimdi bu da manzara değilse..." dedi.

Sarah ayağa kalkıp yanına gitti. On bahçedeki çocukların iki yetişkinle top oynayışını izlemeye koyuldular.

"Genellikle arka bahçede oynarlar." diye mırıldandı Katy.

"Bugün ne kadar kalabalıklar." dedi Quince, Sarah'nın yanına gelerek. "Her iki taraf da takımından memnun gibi görünüyor."

Saralı, Charlie'nin havada kavis çizerek topa vuruşunu, Maggs'ın de yan tarafa kuvvetli bir şut atışını izledi. Yuhalayan, alkışlayan izleyicilerin arasında kalan top toplayıcılar, topun arkasından koşuyorlardı. Maggs, yerde çakılı olan bir çiviye doğru koşup etrafını dolanıyor, sonra da oyuna başladığı noktaya dönmek için nefes kesmeden koşmasını sürdürüyordu.

Yaşı büyük çocuklardan biri olan Toby, topu geri alarak

Charlie'ye alınıştı. Vuruşu fazla sertti. Charlie, yukarı zıp layarak topu havada yakaladı, lam avuç içine düşmüştü top. Maggs'e sert hır bakış attı Charlie, ama o sırtlamakla meşguldü. Bunu gören Charlie, Maggs'e bir şeyler söyledi ve topu tekrar fırlattı.

Katy, bir şeyler geveleyerek kahkahalarla merdivenlere yöneldi. Bebeklerden biri luysuzlanınca Quince, onu yatıştırmaya gitti. Sarah pencerenin önünde dışarıya bakakaldı. Yetimhane, gösterişli saçakların altında gizleniyor, kurşun pencereli camlar ise evin çıkıntılarıyla gölgeleniyordu. Bu yüzden aşağıdakilerden hiçbiri, onun kendilerini izlediğini fark edemezdi. Sonra düşüncelere daldı Sarah.

Kesinlikle çocuk istiyordu. Charlie gibi çocukla çocuk olabilen bir eş de istiyordu ki bu üzerinde durulması gereken bir başka konuydu.

Charlie, gerçekten de Joseph ve öteki çocuklarla oyunun tadını doyasıya çıkarıyordu. Öyle ki gülerken bile ağzı Sarah'dan fazla açılıyordu. Ayrıca Sarah için o hiç bozulmayan şıklığını, kibarlığını feda etmişti.

Ceketini çıkarmıştı, gömleğinin etekleri pantolonunun dışından sarkıyordu; gömleğinin kollarını yarısına kadar kıvrımıştı, kravatı ise görünürde bile yoktu. Yeleği de öyle.

Charlie havaya zıplamış, Maggs topu Toby'ye atarken de gülümseyerek gelen bir sonraki topu karşılamıştı. Fakat bir hayli bitkin düşmüştü. Sarah çocukların Charlie'nin etrafında toplanmasını, Charlie'nin Toby'nin saçlarını okşamasını, topu Toby'ye fırlatırken bile Maggs'e iltifatlar yağdırmasını izliyordu.

On dakika daha izledi Sarah. Sonra da düşünceli bir şekilde çamaşırları katlamaya devam etti.

Yarım saat sonra yetimhaneden ayrıldılar. Sarah aşağı indiğinde oyun sona ermişti. Charlie'yi Joseph ile birlikte ço-

cıkların mutfak bahçesindeki işlerini bitirmesini izlerken ve onlarla konuşurken buldu.

Joseph hâlâ bitkin görünüyor olsa da Charlie, alışılmış haline dönmeyi başarmıştı. Kravatı geçit töreninden geçemeyecek gibi olsa da varoş bölgeler için fazlasıyla düzgündü. Yüzüne dökülen lülelerin koyulaşmış rengine bakan Sarah, Charlie'nin yüzünü yıkadığını ve dağılan saçlarını düzeltmek için uğraştığını anlamıştı. Sarah'nın parmakları ise kendi lülelerini karıştırıp eski haline getiremeyecek kadar çok ağrıyordu. Yine de gülümsemeyi başaran Sarah, çocuklarla ve Joseph ile vedalaşmış, ardından atlarını bağladıkları yere doğru yönelmişti.

Sarah, Blacktail'a daha binememişti ki Charlie, onun eldivenli parmaklarından eyeri kaptı ve bileğini tutarak onu ata bindirdi.

Sarah bir an içim nefessiz kaldığını hissetti. Aşağıya baktı. Sonra çizmesini atın üzengisine yerleştirdi. Başını kaldırarak hafifçe gülümsedi ve eyerlen Charlie'nin elinden aldı.

Charlie, kendi kır atını da çözüp üstüne atladıktan sonra Sarah, kontrolü tekrar eline almıştı. Sarah, güney tarafındaki dereyi işaret ederek "Genellikle eve tarlaların arasından geçerek giderim, kestirme oluyor." dedi.

Charlie, gözlerini kısarak dereye doğru giden patikaya baktı.

"Dereden daha kolay geçilen bir yer var. Gel." dedi Sarah. Blacktail'ın burnunu, gidecekleri yöne doğrulttu, topuğuyla mahmuzladı. "Haydi bakalım."

Sarah önde, Charlie arkada gidiyorlardı. Fakat sıra dereyi atlamaya geldiğinde Charlie Sarah'nın yanına geçti. Birlikte atladılar, her iki at da suyun içinde bir kıyıdan diğer kıyıya akarcasına ilerliyordu. Sarah, o andan bu kadar keyifalacağını aklına bile getirmemişti. Güldü, sonra Brendonlar'ın sığınağına doğru gitmek için batıya sürdü atını. Bu patika, tarlala-

ruı arkasından uzanıyor, yanlarında yükselen yokuşun aşağı seviyelerini boydan boya kesiyordu.

Sarah, Blacktail'i sabit ve yavaş hızda sürmeye devam ediyordu ki kar at, hemen yanında beliriverdi; artık aynı hızda gidiyorlardı. Sarah, Charlie'ye şöyle hır baktı. "Patika temiz. Çukur ya da çalılık hiçbir şey yok." dedi.

Bunun üzerine Charlie onu başıyla onayladı.

Öğle vakti geçiyor, gün ışığı azalıyordu. Henüz güneş batmamıştı. Bu hızla malikâneye hava kararmadan varabilirlerdi, yine de Charlie'nin Park'a yetişmesi için bundan sonra daha iki mil gitmesi gerekiyordu.

Yan yana gidiyorlardı. Nal sesleri, Sarah'nın kalp atışlarının yankısına ve nabzının hızla atışına karışıyordu. Rüzgâr, yanaklarına ve yüzüne çarparken kulaklarında, parmak uçlarında hissettiriyordu kendisini.

Bu yoldan defalarca geçmişti, hatta buradan geçerken atını dört nala sürdüğü de olmuştu. İçindeki o inkâr edilemez sevincin nedeni sadece hız değildi.

Adımlarını birbirine uydurarak malikânenin arkasına çıkan yola yöneldiler. İçindeki garip hoşnutlukla, kaldırım taşına çarpan nal sesleri eşliğinde ahıra girdiler.

Sarah'nın içi, kıpır kıpırdı. Gülümsemeden edemiyordu.

Atından inen Charlie, Sarah'ya da inmesi için yardım etti. Atlar hır an hareket edince Sarah'yı korumak için kendisine doğru çekti. Daha sonra ahır görevlileri gelip eyerleri kaptılar.

Charlie, kır atını alan görevliye "Sadece dolaştır. Biraz sonra döneceğim." dedi. Bakışlarını Sarah'dan ayıramıyordu. Vücudunu serbest bırakarak onun elini tuttu. "Seninle eve kadar yürüyeceğim." dedi.

Sarah, gözlerindeki ışığın ne anlama geldiğini anlamaya rak ve elini tutmasına ne karşılık vereceğine karar veremeye rek başını salladı.

Atlar uzaklaşmıştı. Charlie, Sarah'yı da yanında sürükle-

yerekahir girişme yöneldi. Evle ahır ayıran büyük ağaçların gölgesi altında durakladı.

Sarah, meraklı bakışlar içinde şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Zorla nefes alıp veren Charlie, kendi kendine birşeyler mırıldandı ve Sarah'yı birdenbire ahırın köşesinden başka bir yöne çevirdi. Alçak bir dalın altında durdu, etrafına bakındı ve Sarah'yı kolları arasına alarak öptü.

Tadına doyamıyordu.

Zafere ulaşmanın sevincini yaşayan Sarah'nın duyguları kabarmış, tüm şüpheleri ortadan kalkmış, bunun yerine bey-nine hükmeden bir güven duygusu kaplamıştı benliğini.

Charlie'nin dudakları sert ve hükmediciydi. Sarah da bu hükümlere elinden geldiğince uyum sağlıyordu. Dahası, Charlie onu şiddetle arzuluyordu. Bu arzusunu vahşi dokunuşlarla belli ediyordu. Onu arzulayabileceği en son noktaya ulaşmıştı.

Sarah, bu kadarını tahmin etmemişti; Charlie'nin onu bu denli arzuladığı bile aklından geçmemişti. Ama şu anda mantığını kullanamıyordu. Sadece Charlie'nin açlığını giderebiliyor, kendisine sahip olmasına izin veriyordu.

Sarah'nın dudakları iradesini yitirmişti. Charlie de Sarah'nın bu boşluğundan yararlanıp dudaklarına yapıştı. Dudaklarını öyle bir kavramıştı ki onu arkaya, ahırın tuğla duvarına yasladığında Charlie'nin kendisini ne kadar sahip-lendiğini hissedebiliyordu artık Sarah. Charlie, ellerini kaldırmış Sarah'yı daha ateşli öpebilmek için yüzünü en uygun açıda sabit tutmaya başlamıştı.

Sarah'nın bileğini tutan kol daha da gerginleşmişti. Sarah ayak ucunda Charlie'ye karşılık veriyor doyumsuz bir zevke sürükleniyordu.

Charlie'nin omuzlarını sıkıca kavramış ona yapışmıştı; onunla bütünleşmişti. Hiç çekinmeden Charlie'ye karşılık veriyordu.

Birkaç saniye sonra bir şeyler değişmeye başlamış, sanki şehvetlerini gidermişler, anın tadına varmışlar, birbirlerinin tadına varmışlar gibi hareketleri kibarlaşmaya başlamış, öpüşmelerinin şiddeti de hafiflemişti.

Yme de bedenlerini birbirlerinden ayıramıyorlardı.

Charlie, Saralıyı bırakmıyor, onu sıkıca kavramaya devam ediyordu. Onu öpmeye devam eden Charlie, Sarah'nın kendisine ağır ağır teslim olması arzusuyla kavruluyordu.

Bu en sonuncusu, akıldan silinemeyecek kadar güzeldi. Charlie, dudaklarını birbirinden ayırmak için başını yukarı kaldırdı; Sarah'nın nefes almasına izin verdi Başparmağıyla ah dudağını okşadıktan sonra biraz geri çekildi. Sarah'nın gitmesi gerekiyordu. Charlie, yeniden onun elini tuttu,

Charlie gülümsemiyordu. "Gel. Seni kapıya kadar geçireyim." dedi.

Sarah, kaderine boyun eğmiş bir tavırla yüzüne geçici bir gülümseme kondurmayı başarmış, Charlie'nin onu dünyaya döndürmesine izin vermişti. Köknar ağacının dalları altından çıkarak birlikte çimenliğe yöneldiler. Yan kapıya ulaştıklarında Charlie, kapıyı açıp geri çekildi Sarah eşiğe adımını attı, sonra arkasını dönüp yeniden Charlie'ye baktı,

Chafllie, Sarah'nın elini tuttu; kendiliğinden doğan bir nezaket içinde eline bir öpücük kondurdu. Kısa süreliğine göz göze geldiler. "Yarın akşam seni görmeye gelirim." dedi Charlie.

İçen girmeden Sarah'nın bir onay vermesini bekledi.

Sarah, kapı girişinde durdu kafasını salladı, Charlie'nin gidişini izledi ve bugün yaşanan bazı şeyler üzerinde gerçekten de düşünmesi gerektiğini fark etti.

Lord Martın Cynster'm evi Casleigli, antika ve lüks eşyalarla döşenmiş büyük bir taşra malikânesiydi. Charlie, salı gecesi salonda toplanmış olan misafirlerin arasına girdiğinde evin güzelliklerini görememişti,

Charlie, Sarah onun olmayı kabul edince, pazartesi akşamını ve günün çoğunu yaşamdan beklentilerinin ne olacağını düşünerek geçirdi -Park'ı ve gayrimenkulleri kontrol etmek için taşraya dönmesiyle bölünen Londra'da geçirdiği aylar hafızasında canlandı. Olayların bu şekilde gelişeceğini düşünüyordu, fakat Sarah'nın yetimhaneye olan bağlılığını bu duruma nasıl uyarlaması gerektiğini tasarlamak sandığından çok daha zordu. Düşündü ve sonunda olurluna bırakmaya karar verdi. Bu sorunla ileride yüzleşecekti.

Sarah, eşi olmayı kabul ettikten sonra.

Bu konudaki sabırsızlığı giderek artıyordu.

Onu çağırınların yanına gidip gülümseyerek sohbet ederken bir yandan da Sarah'yı görebilmek için kalabalığı didik didik ediyordu. Sarah oradaydı, misafirlerin arasında bir yerdeydi; akşam yemeğinde yan yana oturtulmuşlardı, fakat ne öncesinde -Sarah ailesiyle gelip salona geçtiğinde- ne de sonrasında haşhaşa kalabilmiş, ıkı çift lafedebilmişlerdi.

Ahırın arkasında yaşanan ve hüsrarla sonuçlanan o öpüşme sadece arzuları körüklediğiyle kalmıştı.

Charlie, Sarah'nın gülüşünü duydu. Etrafını saran kala-

balık kadın grubuna aldırmadan, tereddüt dahi etmeden onu tek bir gülüşünden tanıyabiliyordu. Yönünü değiştirdi ve işte Sarah tam karşısındaydı. Odanın öteki köşesinde durmuş, Charlie'nin tanımadığı bir beyefendiye gülümsemekteydi.

Bu görüntüyle karşılaşınca duraksadı Charlie. Misafirlerden uzaklaşıp karşı duvara yaslanarak genç adamı süzdü. Genç adam, Sarah'ya bir şeyler anlatıyordu, Charlie, bu kadar uzaktan bile, gözlerinin renginde ipek, mavi bir elbise giymiş Sarah'nın sadece kibar ve hoşgörülü olmak adına onu dikkatle dinlediğini anlayabiliyordu; başka bir şey yoktu ortada.

Sarah ona baktığında...

Kıskanma gereği duymadı, Tanrıya şükür; fakat başka şartlar altında karşılaşmış olsalardı bu beyefendi cesaretini kırabilirdi. Bir süre sonra Charlie, karşısındaki beyefendinin kendisine çok benzediğini fark etti.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve yapılıydı. Charlie'nin tahminine göre adam, kendisinden biraz büyüktü; otuzların sonu diye düşündü Charlie. Charlie, henüz otuz üçündeydi. Adamın saç rengi biraz daha açıktı; Charlie'ninkiler dalgalıydı, onunkiler ise düzdü, yine de ikisinin saçları da yıldız gibi parlıyordu.

Adamın güven verici bir tavrı vardı, yine de kibrini gizlemeye çalışmıyor sessiz ve soğuk görünüyordu. Üstünlük taşıyordu. Charlie'nin kadınları büyülemek için alışkanlık edindiği ince sözler söyleme konusunda ise ya yeteneksiz ya da isteksizdi.

"İşte buradasın!"

Charlie etrafına bakınırken büyük ablası Alatheia, gösterişli ipek elbisesiyle yanına geldi ve koluna girdi.

Gülümseyerek onu odaya doğru çekti. "Seninle bir şey konuşmam gerek." dedi.

Charlie ciddileşti

"Hemen kızma. Duymana degecek bir önerim var sana,

ama duyduktan sonra uygulayıp uygulamamak senin elinde," dedi.

Charlie, derin hir nefes aldı. Alatheia, ondan on yaş büyüktü ve bazı konularda çok çabuk endişeye kapılırdı -bu konuda annesinden beterdi. Serena rahat bir kadındı, Alatheia'mn dingin görüldüğü zamanlara ise çok nadir rastlanırdı. Charlie, geçmişte kendisi için yaptıklarından ötürü ona minnettardı; Alatheia ise ne zaman zorda kalsa o dışı merhametsizliğiyle sömürürdü Charlie'nin bu minnettarlığını. "Seni dinliyorum." dedi Charlie.

"Sonunda bir eş seçmeye karar vermişsin, görünürde olan bir şeyi açıklamamanın hatalı olmayacağını düşündüm. Bir erkek olarak, ilginç bir biçimde, kendi dünyayı yönettiğini sanıyorsun."

Charlie kızgınlığını dışa vurmamak için çaba sarfediyordu. Tartışmak, konuyu uzatmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Gerçekten." diye mırıldandı Alatheia, Charlie'nin yüzüne bakarak.

Charlie göz ucuyla ablasının kaşlarının gururlu bir tavırla çatıklığını fark etti. Alatheia, Charlie'nin düşüncelerini okur gibiydi." Belki de gerçekten okuyordu. Gabriel ile evliydi. Charlie ve Gabriel nadiren kavga ederlerdi. Alatheia'mn tartışmak istediği konu dışında elbette.

Beynine zincirler vuran Charlie, susmayı tercih ediyordu.

Alatheia, gözlerini kısarak yeniden kalabalığa baktı ve konuşmasını sürdürdü. "Son moda kurallar dışında, ailemizi birbirine bağlayan en canlı anılarımız aşk evlilikleri - Cynsterlar'dan bahsetmiyorum, yine de bu durum onlar için de geçerli."

Charlie, Alatheia'mn bakışlarının Sarah'nın ve görüştüğü bilinmeyen beyefendinin yanına doğru giden kocası Gabriel

Cynster'a odaklandığını fark etti. Gabriel'in o adamı tanıdığı belli oluyordu.

"TüniMorwellanı erkekleri "Alathea'nınsesi Charlie'nin kulaklarında yankılanıyordu. "Yüzyıllardır aşk evliliği yapıyorlar ve sen, bu geleneği bozmadan önce nedenlerini, niçinlerini çok ama çok dikkatli düşünmelisin."

Aradan bir dakika geçti Charlie, Alathea'mn bir yanıt beklediğini fark etti. "Evet, pekâlâ." dedi.

Charlie başka tarafa bakmasına rağmen, Alathea'mn bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Buna aldırmadan "Gabriel ile konuşan kını?" diye sordu.

Alathea, önce o tarafa sonra yeniden Charlie'ye baktı. "O, Bay Sinclair. Bu gibi beyefendilerle çok samimi olan Rupert davet etmiş onu. Bizim buralara yerleşmeyi düşünüyor gibi görünüyor."

Charlie, gözlerini Gabriel, Sinclair ve Sarah'nın oluşturduğu gruptan ayırmıyordu. Özellikle Sarah, Gabriel gruba katıldıktan sonra rahatlamış, gülümsemesi aydınlanmıştı. Charlie, gözlerini kısarak "Bu kadar mı?" diye sordu.

Alathea, önce odayı gözden geçirdi, sonra Charlie'ye döndü. Charlie ise ona bakmadı bile; elini kolundan çekti ve Alathea'mn parmaklarını sıkarak bıraktı. "Affedersin." diyerek kalabalığın arasına karıştı.

Alathea, Charlie'nin arkasından bakakaldı. Onun Sarah'nın yanına gidişini ve Sinclair ile arasına girişini izledi. Gabriel, iki adamı tanıştırdı; Charlie ile Sinclair tokalaştılar. Charlie, tutması için kolunu uzattı Sarah'ya ve Sinclair'e döndü. Sarah'nın yüzüne yerleşen belirgin ifadeyi, Charlie'nin rahatlamış tavırlarını... Alathea tüm bunları fark etti.

Odanın öbür tarafında duran Alathea gülümsüyordu. "Peki, öyle olsun küçük kardeşim. Belki de artık bu uyarıya ihtiyacın yoktur." dedi içinden.

Tatmin olmuş bir biçimde, cv sahibesine yardım etmek için işinin başına döndü.

Bu arada Charlie, Gabriel'in yeni komşusunun yanında olduğunu hissettikçe kafası karışıyordu Gabriel'in gene, adamı. "Bay Malcolm Sinclair, yeni demiryollarının büyük yatırımcısı" diye tanıtması Charlie'nin dikkatini çekmek için yeterli olmuştu. Sinclair'ın, Crowcombe'un hemen dışındaki Finiey'lerin evini kiralamış olmasından bölgeye temelli yerleşmeyi düşündüğü açıkça anlaşılıyordu -

Sinclair "Buranın huzur veren hır havası var." dedi. "Hafif eğimli yokuşları, yeşil vadileri ve fazla uzakta olmayan demizi..."

Sarah "Baharda buralar, ağaçlar çiçek açtığı zaman daha da güzel olur." dedi.

"Crowcombe'un yukarısındaki -Quilley Çiftliği diye tahmin ettiğim yerde- yetimhaneyi gördüm." Sinclair'in ela gözleri Sarah'nın yüzüne odaklanmıştı "Bayan Conningham, anladığım kadarıyla çiftlik size ait." dedi.

Sarah "Evet." diyerek yanıtladı, "Bana da vaftiz annemden kaldı. Bu tür işlere büyük bir ilgisi vardı."

Sinclair, kibarca, konuyu kapatmak istercesine gülümsedi. Yakından soğuk bir balık gibi görünüyordu ve bu hal Charlie'nin güvenini yerine getirmeye yetiyordu.

Yatırımlar konusunda ise durum çok daha farklıydı.

Sinclair ile göz göze geldiler. "Sizi Watchet'ta gördüğümden eminim. Emlakçı Skilling ile birlikteydiniz." dedi Charlie.

Sinclair'in ince dudakları kıvrıldı ve "Evet, o araziyle ilgiliniyordum, ama siz benden önce davranmışsınız." dedi.

Charlie sırtıttı, Sinclair'in gözlerinde kendisini sinirlendirecek bir ifade aradı ama bulamadı. Yeni demiryollarının büyük destekçisi olmasıyla ünlenmiş Sinclair, hiç şüphesiz bir sonraki yatırımını şimdiden düşünmeye başlamış olmalıydı. Charlie, bu durumu merak etmişti doğal olarak. "Bölgenin yatırım açısından potansiyelini nasıl değerlendiriyorsunuz?" diye sormadan edemedi.

"Bildiğin gibi," dedi Sinclair. "Watchet üzerindeki ticaret, büyük olasılıkla gelişecek. Taunton'da yeni fabrikalar kurulacağını ve..."

Gabriel gülümseyerek ve başını sallayarak yanlarından uzaklaştı. Öğrenmek istediği her şeyi daha sonra Charlie'den öğrenebilirdi,

Charlie, Sinclair ile aralarında gelecek günlerde ortaya çıkabilecek olası bir rekabete meydan vermemek için projelerinden bahsetmedi ve yatırımcıların alışkanlık haline getirdiği genel konulan tartışmaya devam etti. Sohbetin boyutu, tüm ülkeyi ilgilendirecek hır hale geldi. Charlie, gelişen demiryolları hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Sinclair, bu konuda hem bilgili hem de konuşmaya istekliydi -fakat bu sohbet, Sarah'yı hiç ilgilendirmiyordu. Dikkati dağılmaya başlamıştı.

Sinclair ile tartışma isteğine rağmen, Sarah'yı bu kadar yakınında hissetmesi, Charlie'nin onu daha fazla fark etmesini sağladı. Ama iltifat konusunda hiç yol kat edememişti.

Bu akşamdan kârlı çıkmak için hemen harekete geçemiyordu.

Sinclair'e hafifçe gülümsedi. "Demiryolları hakkındaki deneyimlerinizi biraz daha dinlemek isterim. Tanışıklığımızı ilerletme fırsatımız olacak gibi görünüyor. Burada olduğunuzu duyarsam sizi ararım." dedi.

Sinclair başını eğdi. "Aslında, ben de zamanı gelince sizin yerel ekonomi hakkındaki görüşlerinizi almak isterim." dedi. Bakışları Charlie'den Sarah'ya doğru kaydı. "Bayan Conningham" diye selamladı.

Sarah gülümsedi, ardından Sinclair'in yanından ayrıldılar.

Charlie, odanın aşağısına yöneldi. Sarah, meraklı gözlerle ona baktı, "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu.

"Evet." Başını eğdi ve mırıldanarak "Sana kur yapma ola-

nağı bulabilmem için biraz baş başa zaman geçirmemiz gerekiyor," dedi.

"Ah!" Sarah, Charlie'yi onaylayarak ileri doğru baktı; ses tonu bu konuda istekli olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Charlie, onu salonlardan birinin çıkış kapısına yöneltti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Sarah.

"Göreceksin." Yalnız kalabilecekleri tek yer, bahçenin sonundaki çardaktı, ama şubatin sonuydu ve Sarah'nın üzerindeki şal inceydi. Charlie de bunun yerine arka taraftaki salonu tercih etti.

Charlie salonun kapısını açtı. İçerisi karanlık ve boştu. Charlie, arkada durdu; Sarah kendisinden emin bir tavırla -hatta can atarak- içeri girdi. Ay ışığı, parlak ve canlı bir biçimde, perdesiz pencereden içeri süzülüyordu.

Odanın ortasında duran Sarah, arkasından kapının yavaşça kapatıldığını duydu. "Ne hakkında konuşacağız?" diye sordu.

Döndü ve kendisini Charlie'nin kollarında buldu. Charlie başını eğerken Sarah, hiç düşünmeden başını kaldırdı ve dudakları birleşti.

Dudakları önce birbirine dokundu, sürtündü, sonra bir bütün oldu. Sarah, dudaklarını aralayınca Charlie bundan faydalanıp kontrolü eline geçirdi ve Sarah'yı tutkulu bir değişime sürükledi.

Charlie gittikçe artan bir tutkunun eşiğindeydi. Sinclair'le konuştukları, yakın zamanda halletmesi gereken işler... bunların hiçbirisi Charlie'nin aklında değildi.

Farklı bir türün keşfiydi bu. Farklı bir dünyada iletişim.

Charlie ne kadar bilmek, öğrenmek ve keşfetmek istiyorsa Sarah da o kadar istekliydik. Öpüşmenin inceliklerini test etmek, baştan çıkmak, hissetmek ve zevkine varmak... Öpüşmenin şehveti bedenlerine yayılıyordu. Sarah'nın dudakları Charlie'ninkilerle birleştiği anda talan edilmeye hazır gibiydi.

Sarah, Charlie'yi yakından tanımak ve onun kendisine sunduklarını öğrenmek istiyorsa, bu konu hakkında her şeyi bilmesi gerekiyordu,

Herşeyi... Charlie, Sarah'yı kollarından kavradı ve onun -o yumuşaklığın, o masumiyetin, o esnek vücudun ve cazibeli kıvrımların- çok yakında kendisinin olacağını düşündü. Tamamıyla onun...

Yüksek sesli, tiz gülme sesleri bu büyüğü bozdu. Charlie, gözlerim kırparak kafasını kaldırdı, kapı açılır açılmaz da Sarah'yı hemen serbest bıraktı.

Uç çocuk odaya girdi. Charlie küfür etmemek için kendisini zor tutuyordu.

Sarah'ya baktı, ay ışığının aydınlığında gülümsediğini gördü.

Çocuklar, Sarah'yı tanıdıkları için ona gülerek karşılık verdiler, ama tüm dikkatleri Charlie'nin üzerindeydi.

En küçüğü yedi yaşındaki Henry "Charlie Anıca!" diye seslenirken büyük abisi on iki yaşındaki Justin de kapıyı kapattı. "Bize *merhaba* demediniz, bu yüzden sızı bulmaya geldik."

Henry, Charlie'nin üzerine atladı ve beline sarılarak onu kucakladı.

Henüz on yaşında olan Juliet, kanepeye bacaklarını uzattı. "Aslında, salondan ayrıldığınızı gördük ve gelip sizinle konuşuruz diye düşündük." Sarah'ya bakarak bir şey keşfetmiş gibi burnunu kıvrıdı, "içerisi çok gürültülü, büyüklerin kendilerini duyup duymadıklarını merak ediyorum doğrusu!" dedi.

Sarah gülümsedi, ardından Charlie'ye bir bakış fırlattı. Görünüşe bakılırsa onlar, *büyükler* kategorisine alınmamışlardı.

Justin, Charlie'nin elini sıkmak için eğildi. "Atlarımı kasa-badan getirdin değil mi?" dedi. Gri renkli kocaman gözlerim Charlie'ye dikmişti. "Jeremy getireceğini söyledi. Getirdiysen biraz binebilir miyiz?"

Charlie ona yönelen yüze -yüzlere baktı; Henry de ela gözlerini ona dikmişti. "Hayır." dedi Charlie. Charlie, ocukların beklemedikleri bu yanıtı sindirebilmelen için hır süre sessizce bekledi. "Yine de iyi bir biniciyseniz, sızı yanımda -ama sadece yanımda- götürebilirim." dedi

"Evet! Yaşasın!" ocuklar, Charlie'nin ellerine tutunarak bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladılar.

Juliet de kanepeden "Ben de ben de!" diye seslendi.

Charlie "Tamam," dedi. "şimdi..."

Justin "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Henry "Watchet'a!" diye bağırdı

"Hayır, şelaleye doğru," dedi Juliet. "O yol daha güzel."

Justin "Taunton'a ne dersiniz?" diyerek araya girdi. "Atları oradan Londra'ya doğru sürebiliriz."

Konuşma, çeşitli öneriler üzerinde srdi. Charlie, otoriteyi sağlamak için konuyu kapatmaya çalışsa da olanlar olmuştu.

Sarah'ya baktı. Sarah, kanepede oturmuş, Charlie'yi ve etrafındaki yaramazları izliyordu. Gözlerini okuyabilmek için ortalık fazla karanlık olsa da Sarah'nın yüz ifadesinden ne kadar keyifli olduğu anlaşılıyordu.

Ayışığı Sarah'nın pembe dudaklarının kıvrımını gizlemiyordu.

Charlie, o dudaklara baktı ve eşi benzeri görülmemiş bir arzu dalgası bedenini ürpertti.

Çocuklara dönerek ellerini kaldırdı. "Bu kadar yeter! Size söz veriyorum Londra'ya dönmeden önce sizinle kır atların sırtında bir gezintiye çıkacağız; ama bir haftadan önce mümkün değil. O zamana kadar gitmek istediğiniz yere karar verebilirsiniz." dedi. Onları kapıya doğru itti, onlar da amaçlarına ulaştıkları için gitmeye razı oldular.

Charlie, kapıyı açarak onları uğurladı. Justin ve Henry, çıkarken atlar hakkında konuşmaya devam ediyorlardı. Çocuklar, Sarah ile baş başa ne yapacaklarını bilemeyecek kadar

küçük oldukları için lanrı'ya şükreliyordu Charlie. Bu arada Juliet ile göz göze geldiler

Juliet sırttı, ardından gözlerini kırıştırdı.

Charlie derin hır nefes aldı -fakat Juliet kendini beğenmiş bir tavırda gülümseyerek dışarı çıktı.

Charlie, kapıya yöneldi ve çocukların koridordan uzaklaşan ayak seslerini işitti.

O şeytanı yeğen ve kuzenleri yüzünden Sarah ve Charlie, zaman kaybetmişlerdi.

Charlie döndü ve Sarah'yı yanı başında buldu.

Karanlığın içinden Sarah gülümsedi, rahatladı ve kendini güvende hissetti. "Geri dönmeliyiz." dedi.

Charlie, Sarah'yı duymasına rağmen dikkatinin hızla dudaklarına yönelmesine engel olamadı. Baştan çıkmış bir halde, son bir kez onları tatmak istiyordu.

Ellerini kaldırıp Sarah'nın yüzünü okşadı; onu kollarına alacak kadar kendisine güvenmiyordu. Onu bir kez öptü ve serbest bıraktı. Yüz ifadesinden bir anlam çıkarma gayesiyle Sarah'nın dinginlik çökmüş büyük gözlerine baktı.

Başını eğdi. Sarah'nın tadına varmak istiyordu. Bu, bir öpücükten çok daha fazlasıydı, iliklerine işleyen benzersiz bir lüsti. Döndü ve sonra...

Sert bir şekilde geri çekildi. Ellerini zor da olsa Sarah'nın yüzünden çekti.

Göz göze gelene kadar bekledi. Kapı tokmağını çevirmekten önce derin bir nefes aldı. "Evet. Geri dönmeliyiz." dedi.

Hayal kırıklığı gittikçe keskinleşiyordu.

Daha öncede başına gelmişti, ama bu bambaşkaydı. Ciddi anlamda etkilemişti bu durum Charlie'yı.

Charlie, o gece geç vakit, elinde bir bardak viskiyle Morwellan Park'taki karanlık kütüphaneye doğru gitti. Sarah ile daha kaç kez kalabalık ortamlarda görüşeceğini, beklenmedik

misafirlerle kaç kez uğraşmak zorunda kalacağını merak ediyordu.

Eğlence dolu aylarını kasabada geçirmek isteyenler, oradan ayrılmadan önce London Season'da zaman geçirirlerdi. Oranın kadınları da bu sayede bir dızı olaya tanık olurdu. Charlie'ye göre burası genç bayanların, markalarını daha geniş bir moda çerçevesinde test ettikleri bir yerdi; pratik yapmak için de bire birdi.

Her şey yolundaydı, kuşkusuz Sarah ve Charlie, bu tür bir pratiğe ihtiyaçları olmadığı halde sayısız dans, yemek ve partiye davet edileceklerdi.

Charlie, şehirde düzenlenen partileri ve baloları, amacına ulaşmak için bir fırsat olarak görüyordu. Burada ise, bu tür partiler zaman kaybından başka bir şey değildi. Az sayıda insan biraraya geliyordu ve evler, Sarah ile ortadan kaybolmalarına yetmeyecek kadar küçüktü. Casleigh'da çalabildiği birkaç dakika hariç... Casleigh, çevredeki en büyük evdi; onun da sonucu ortadaydı.

Charlie, şöminenin önünde durarak hafif hafif yanan kor alevlere baktı.

Sarah ile evlenmek istiyordu. Bunun olabildiğince çabuk olmasını istiyordu, flört etme düşüncesi bile ilgisini çekmiyordu.

Evlenebileceği tek kişi Sarah'ydı. Bundan son derece emindi. İşte bu yüzden... Bir plana ihtiyacı vardı. Evlenme teklifini Sarah'nın hiç düşünmeden kabul edeceğini garantiyen bir plana... Niçin bu hafta içinde olmasın kı?

Bu düşünce kafasında şekillenirken viskisinden bir yudum alıp alevlere baktı Charlie.

Sarah, gelecek salı gecesinden önce onunla evlenmeyi kabul edecekti.

Charlie bunun için mücadele edecekti.

Mücadeleden her zaman keyif almıştı.

Zaman ve yer, çözmesi gereken ilk sorundu.

Charlie, son yarım saatini birlikte geçirdiği Bayan Conningham, Sarah, Clary ve Gloria'dan ayrılırken durdu ve Sarah'ya baktı. Daha sonra Bayan Conningham'a dönerek "Acaba, Sarah ile ahırlara doğru yürümemize izin verir misiniz?" diye sordu.

Bayan Conningham Charlie'nin teklifini kabul etti. Charlie, gülümseyerek Sarah'nın elini tuttu. Sarah sorgulayıcı bir ifadeyle ve bir o kadar da istekli bir şekilde Charlie'ye verdi elini.

Charlie, Sarah'nın geçmesi için kapıyı tutarken arkasına baktı ve biraz ürküdü. Clary ve Gloria, durumu anlamış ve dik bakışlarını Charlie'ye odaklamışlardı.

Bu bakışlar üzerine Charlie, kapıyı kapatırken anladı ki daha baştan Sarah'nın kardeşlerinin ilgisinden kurtulmak kaçınılmazdı. Charlie'nin tek umudu Bayan Conningham'ın onları zapt edebilecek kadar güçlü olmasıydı. Peşlerinden gelemezlerdi.

Sarah, onu önce yan kapıya sonra da dışarıya, çimenliğe doğru götürdü.

Charlie, Sarah'nın koluna dokundu. "Daha uzun bir yürüyüş için vaktin var mı?" diye sordu.

Sarah, memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. "Evet, elbette." dedi. "Nereye gideceğiz? Annem, Clary ve Gloria ile uzun süre mücadele edemez."

Charlie, malikânenin arkasındaki dereye çıkan patikayı göstererek "Öyleyse gözden kaybolalırı." dedi.

Sarah kabul etti. Charlie kolunu uzattı ve Sarah hiç redetmeden onun kolunu tuttu. Patikaya giden çimenliği geçtiler, sonunda evden uzaklaşmayı da başardılar.

Patika, dereye varıp akarsuyu takip ederek kıvrılıyordu. Evi arkalarında bırakarak devam ettiler.

"Bayan Cruikshank'ın yemek davetine katılacaksın değil mi? Oldukça kalabalık olacak." dedi Sarah.

Charlie, ileri doğru baktı. "Aslında..." Hafızası yanılmıyorsa, dere bir sonraki dönemeçte su bendine doğru akıyordu. Patika, kıyıyı kucaklıyor gibiydi. Suyun yarısından sonra beyaz boyalı bir yazlık ev olacaktı. Çocukluğunda Sarah'nın annesi ve kendi annesi, evin gölgesinde oturup çocuklarını izlerlerdi. "Ama evet, bu akşam orada olacağım." diye yanıt verdi.

Çalılıklar ve ağaçlar, ilerideki manzarayı kapatıyordu. Ağaçları geçtikten sonra bendi de geçtiler ve işte ev oradaydı.

Charlie gülümsedi ve evi Sarah'nın görmesini sağladı. "Fakat gördüğümüz gibi, yılın bu zamanında birbirimizi daha iyi tanımak için baş başa zaman geçirmemiz olanaksız." dedi.

"Özellikle senin için." dedi Sarah. Charlie'nin hayal kırıklığı her halinden belli oluyordu, Sarah bunun üzerine gülümsedi ve ileriye doğru baktı. "Sen bir kontsun. Toplantılardan kaçamazsın. Evlenmediğin ve insanlar senin bu konu hakkında ne düşündüğünü bilmedikleri sürece bu olanaksız."

Charlie yüzünü buruşturarak "Doğru." dedi. Uç yıldır kont olmasına rağmen, taşrada çok az zaman geçirmişti. Buradaki sakinlerin çoğuna göre o hâlâ bilinmeyen özellikleri olan biriydi.

İleriye bakarak "Yine de, sorun yine benim anlatmaya çalıştığım şeye geliyor." dedi Charlie.

Yazlık evin merdivenlerinin hemen yanında duruyorlardı. Charlie, Sarah'ya döndü, ardından yan yana yukarı çıktılar.

Charlie, çevresine bakınca rahatladı. Yer mükemmeldi. Tahta panjurlar, ağaçlara bakan kemerli kapıyı kapatıyordu. Su bendine bakan kapılar açıktı; yazın esen meltem suyu kaldırabilirdi, fakat şimdi, kışın, yazlık ev, onu çevreleyeh ağaçlarla rüzgârdan korunuyordu. Ev sessiz görünüyordu, az da olsa günışığı ile aydınlanıyordu.

Sarah, elini Charlie'nin kolundan çekti ve düzgün bir

açıyla yerleştirilmiş iki koltuk arasında kalan sazdan bir kanepeye doğru yürüdü.

Charlie'nin aklından geçen ve içinin rahatlamasına sebep olan tek şey yerin gizliliği idi. Araya giren bahçeler, evi gizliyordu, ayrıca kimse yılın bu zamanı bu yolda yürümezdi.

Charlie, etrafı incelerken Sarah, etrafın süpürülmüş ve temizlenmiş olduğunu fark etti. Yerlerde deste deste kurumuş yapraklar ya da kirişlerin arasından sarkan örümcek ağları yoktu.

Sarah, kanepenin önünde durdu. Manzarayı izlerken sırtını kanepeye vermişti. Charlie onun yanına gitti, gözlerini ondan alamıyordu. Bir süre sonra Sarah başını çevirdi, Charlie ile göz göze geldiğinde rııerak dolu bakışlarla kaşlarını kaldırdı.-

Charlie, Sarah'ya uzandı ve onu kollarının arasına aldı, Sarah herşeye hazırmış gibi kendini bıraktı; aklında en ufak bir tereddüt ya da belirsizlik yoktu. Charlie, bir süre onun yüzüne baktı, sonra başını eğdi ve onu öptü.

Tam arzuladığı gibi uzun ve derinden... Dakikalar geçtikçe Charlie'nin şehveti baskın çıkıyordu, yine de açlığını bastıramıyordu. Zor da olsa geri çekildi Charlie; başını kaldırdı ve şöyle mırıldandı: "Yetimhanedeki bütün kadınlar, öteki genç bayanlar, hatta erkekler bile bizi izliyor olacaklar. Kardeşlerin gibi, onlar da aramızdaki ilişkiyi tahmin ettiler ve biz, hiçbir açıklama yapmadığımız sürece bizim her hareketimizi izleyecekler." dedi.

Sarah, Charlie'nin onu bir daha öpmeyeceğini -en azından şimdilik- isteksizce kabullendi. Gözlerini açıp Charlie'nin -genellikle düşüncelerini yansıtan- o mavi gözlerine baktı, ama düşüncelerini okumak kolay değildi.

"Birbirimizi daha iyi tanımamız için bir süre flört dönemi geçirmemizi istedin, takat sosyal çevremiz buna izin vermiyor," dedi Charlie.

Sarah bir an için Charlie'nin -daha iki haftalık flört su~

resi dolmadan- bir cevap bekleyip beklemediğini düşündü; fakat bu olasılık için panik olmadan önce -kı kararının ne olması gerektiğini henüz bilmiyordu- Charlie konuşmasını sürdürdü. "Ya bu kısıtlamaları kabullenerek ilişkimize sınırlı ölçütler içinde devam ederiz ya da onları atlatırız."

Sarah'nın içi gerçekten de rahatlamıştı. "Onları nasıl atlatabiliriz kı?" diye sordu. Sesindeki istekliliğin kendisi bile farkına vardı.

Charlie gülümsedi. "Çok kolay. Burada buluşuruz." dedi. Gözlerini Sarah'nın dudaklarına dikti. "Katıldığımız toplantılardan sonra her gece, özel yaşantımızı sürdürmek için buraya geliriz. Birbirimizi daha iyi tanımamız gerek, buna ihtiyacımız var. Gecelen buraya gelirsek..."

Bakışlarını, Sarah'nın gözlerine yöneltti. "Bunu yapar mısın? Yanıtını vermek için beni iyice tanıyana kadar bu gece ve her gece benimle burada buluşur musun?" Sarah, gözlerini kırıştırdı, Charlie sözlerine kaladığı yerden devam etti. "Bu gece Leydi Cruikshank'ın yemeğinden sonra burada benimle buluşur musun?"

"Evet." diye yanıt verdi Sarah.

Sarah'ya göre hiçbir sorun yoktu, yanıtını netleştirmek için ekledi: "Bu gece Leydi Cruikshank'ın yemeğinden sonra ve kararımı verene kadar her gece..."

Charlie, zafer kazanmışçasına gülümsedi. Ve bu, Sarah'nın gözünden kaçmadı. Charlie, Sarah'yı tekrar sıkıca sardı ve öptü.

Uzun, sürükleyici, heyecan verici, tatmin edici, bitmeyen öpüşlerinden bir başkasıydı. Charlie dudaklarını Sarah'ninkilerden çekti. Sarah karşıkönüllamaz duygular içerisindeydi. Sanki başka bir şeyler istiyordu. Neyi istediğini bilmece de... Her şey tamamdı, ama o neydi? Bu, bilmesi gereken, ancak henüz tanımlanamayan şeylerden bir tanesiydi.

Charlie, Sarah'nın gözlerine baktı; bakışlardan yansıyan ifadeden tatmin olmuştu. "Ahıra doğru gitmeliyiz, yoksa kar-

deşlerin hızı aramaya gelecekler." dedi. Onu serbest bırakıp bir elini alıp dudaklarına götürdü. "Bu geceye kadar..."

Sarah, mutlulukla gülümsedi. "O zamana kadar..." dedi.

Charlie, o gece geç vakit, Storm'u malikânenin bahes.-ne bağladı, sonra dereyle patikayı birleştiren yolda yürümeye haşladı. Bulutlar hızla kafasının üstünden geçiyor, ay ışığı bir g r önüyor bir kayboluyordu.

Artan gerginliğin bilincinde olan Charlie, sabırsızlıkla buluşma yerine doğru ilerledi. Sarah'nın karanlıktan korkup geri dönmemesi için dua ediyordu.

Yazlık eve vardı, merdivenlerden çıktı ve Sarah'yı gördü. Yine kanepenin önünde bekliyordu. Patikada onu görmüş olmalıydı, yine de onu gördüğüne ilişkin hiçbir belirti göstermiyordu. Daha sonra, Charlie yaklaştığa Sarah gülümse-di ve ellerini uzattı.

Charlie, Sarah'nın teninin yumuşaklığını ve narinliğini hissederek ellerini tuttu. Sonra ellerini kendi omzuna yerleştirirerek Sarah'ya uzandı. Sarah'yı belinden kavrayarak kendisine doğru çekti. Bedenleri bir bütün olmuş gibiydi. Başını eğdi ve dudaklarına yapıştı. Charlie, aradaki ten çekiminin, o duygusal yakınlaşmanın etkisiyle Sarah'nın ne kadar şaşkına döndüğünü fark edebiliyordu.

Sarah, hem fiziksel hem de zihinsel anlamda tüm bu olup bitenlerden zevk alıyordu. Ne istediğini, neyi arzuladığını gayet iyi biliyordu.  ğreniyordu.

Bundan ve öteki tüm ilişkilerden. Charlie'nin, artık masum olmayan dudaklarını  p ş nden, bu gece çok daha tark-

lı olan sarılışından birşeyler öğreniyordu. Charlie'nin elleri hâlâ onun belindeydi. Sarah erkeksi, güçlü, tehlikeli ama baştan çıkarıcı bir duyguyla kuşatıldığının farkına varıyordu.

Sarah'nın ellen Charlie'nin omuzlarından kaydı, avuçlarının altındaki güçlü kasları hissedebiliyordu. Sonra daha da ileri giderek ensesine sarıldı, parmaklarını açarak Charlie'nin saçlarını okşadı.

Charlie, Sarah'nın öpüşüyle ve cesaretliliğinden doğan şehvetiyle kavrulurken Sarah büyülenmişçesine o kabarık lüleleri daha da kabartıyor, o ipeksi tene dokunurken zevkten bayılacak gibi oluyordu.

Saralı, ne istediğini biliyordu. Daha fazlasını... Charlie'nin kendisine olan arzusunun ardında neler yattığını görmek istiyordu. Charlie'yi daha kararlı, daha istekli bir biçimde yeniden öptü. Charlie, önce tereddüt etti; sonra kabullendi ve kontrolü ele geçirdi.

Bu, Sarah'yı daha tutkulu, daha istekli hale getirdi.

Charlie Sarah'yı daha da derinden öpmeye başladı. Sarah zevkten ürperene, tarifedilmez biçimde gerilene dek...

Sarah bekliyordu, ama neyi beklediğinden bile emin değildi.

Charlie, Sarah'nın ne kadar masum olduğunu hatırlattı kendisine. "Masumiyet" sözcüğünde saklı bütün anlamlar, Sarah'yı tarifediyordu sanki. Öpüşürken neyi arzuladığının, dili cesur bir şekilde Charlie'nin diliyle buluştuğunda ve onu okşadığında ne kadar davetkâr davrandığının farkında bile değildi Sarah. Hareketleri baştan çıkarıcı olmasına rağmen tamamen içgüdüsel, tamamen kendisine özgü ve inatçı bir havası vardı Sarah'nın. Charlie'nin daha önce karşılaştığı ve bir şeyler paylaştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Charlie'nin düşüncesine göre onu diğerlerinden ayıran tek özellik vardı: Masumiyetinin tadı.

Sarah'da fark ettiği masumiyete bu kadar bağlanacağını hiç düşünmemişti Charlie. Aşırı derecede tahrik ediciydi.

Charlie o kadar akıl çelici bir düşünceyle mücadele ediyordu ki sonuçta isteklerine, mantığıyla karşı çıkmaya çalışıyordu. Güçlü arzularını sindirmek için kendim zorluyordu Sarah'yı kollarına almak, onu kanepeye yatırmak ve

Ama Charlie'nin amacı bu değildi, en azından bu gece. Bu gece ve öteki gecelerde yapmak istediği şey, az bir değişiklikle uzun bir oyun oynamaktı. Taktik, strateji ve bir ilişkiyi yönlendirme sanatı... Sarah'da Charlie'nin istediği bir şey vardı

Charlie, bu gece kendisini ağırdan almalıydı.

Bu yüzden dudaklarını Sarah'ninkilerden ayırdı. Eli hala Sarah'nın belinde duruyordu. Charlie'nin davranışları karşısındaki kadını baştan çıkaracak kadar zekiceydi; ama yine de ona sahip olmak, bu gecenin planları arasında değildi Henüz değil. Sarah hazır olana kadar ve Charlie'yı, Charlie'nin onu arzuladığından çok daha fazla arzulayana kadar da olmayacaktı.

Charlie, Sarah'yı arzulu bir biçimde, kontrolü elden bırakmadan, onu zevkten kıvrandırana kadar yeniden öpmeye başladı. Bedeni artık ateşler içinde kavrulan Sarah, Charlie'nin omuzlarına sarılıyor, onun saçlarını okşuyor, her şeye boyun eğmiş bir tavırla onu istiyordu.

Charlie geri çekildi; zor da olsa bunu başarmış ve amacını ulaşmıştı. Sarah'nın nefesini yüzünde hissedince ağzının o muhteşem kıvrımlarına yeniden gömülmek istedi. Onu daha fazla tatmak. Daha fazla...

Charlie içten içe küfrediyordu. Yıkında gerçekleşecekti, ama bu gece değil. Bu gece...

Charlie kendini toplamaya çalışarak başını kaldırdı ve Sarah'yı serbest bıraktı. "Yeter." dedi.

Bu emri kime verdiğinden emin değildi Charlie. Sarah'ya mı yoksa kendine mi? Sarah'nın gözlerini açmasını, kendisine gelmesini ve üzerindeki sersemliğin dağılmasını bekledi. Sarah, Charlie'nin yüzüne odaklandı. Yüz ifadesini okumak istercesine. . Charlie, güven verici ve sakin bir biçimde gü-

lüksedi, fakat yüz hatlarından bir anlam çıkarmak mümkün değildi.

"Geç oldu." dedi Charlie. Ellerini Sarah'nın belinden, o bedeninin yumuşaklığından isteksizce çekti. "Gel. Seni eve bırakayım."

Sarah, ertesi günü çok zor geçirdi; akşam olunca her şey daha da kötüleşmişti sanki. Charlie'yi görebilme isteği, yazlık evde yeniden buluşacakları zamanı beklemek onu yormuştu.

Akşam olduğunda babasının yöreye ait sorunları konuşmak için bölge sakinlerine verdiği yemeğe katıldı. Erkekler, salonda bayanlarla buluştukları zaman kızgınlığı hat safhaya ulaşmıştı Sarah'nın. Komşularla bıraraya gelip sohbet etmek, kibarca gülümseyip konuştukları konularla ilgili yorumlar yapmak onun için son derece can sıkıcıydı.

Sonunda Charlie dahil tüm konuklar evden ayrıldılar. Salonda ayrı ayrı durdukları için Charlie ile konuşamamıştı Sarah. Charlie eve gidip geri mı dönecekti, yoksa kır atları tarlaların arasına bağlayıp orada mı kalacaktı? Bu sorunun yanıtını alma fırsatı olamamıştı. Sarah, annesinin arkasından merdivenlerden çıkarken Charlie'nin, o eşi bulunmaz atlarını tarlaya bırakmasının ne kadar süreceğini hesapladı, fakat kesin bir sonuca varamadı. Onu hangi saatte beklemesi gerektiğinden, hangi saatte yazlık eve varacağından emin olamadı.

Yine de şundan kesinlikle emindi ki Charlie gelecekti. Bu gece herhangi bir saatte dönecek ve Sarah'nın bundan kesinlikle haberi olacaktı.

Sarah, yatak odasına vardığında uykulu oları hizmetçi Gwen'i yatağına gönderdi. İstemeye istemeye üzerindeki ipek gece elbisesini çıkarıp yerine gündelik bir kıyafet giydi. Gecenin köründe bahçelerin arasında yürürken biriyle kar-

şılaşırsa uykusunun kaçtığını ve öylesine yürüyüşe çıktığını söyleyecekti.

Üzerine kıyafetine uyan yünlü bir şal alarak mumu yak-tı ve evdekiler yatıp etraf sakinleşinceye kadar şöminenin önünde beklemeye koyuldu.

Yarım saat sonra kalktı ve dışarı çıktı. Yandaki merdiven-lerden aşağı sessizce inerek kapıyı dikkatlice açtı, çim bahçe-nin karanlık kısımlardan yavaşça yürüdü Gözden kaybolup patikaya ulaştığında adımlarını sıklaştırdı, şalı omuzlarına iyice sardı ve zihnini az sonra yaşanacaklara odakladı.

Bedenen ve ruhen...

Son geceden sonra odasına geri dönmüş ve hiç ummadığı halde derin bir uykuya dalmıştı. Fakat ertesi gün Charlie'nin hareketlerini uzun uzadıya düşünmüştü. Şu açıkça belli olu-yordu ki Charlie, arzularını kullanarak Sarah'yı evliliğe ikna etme niyetindeydi. Sarah'ya tutku dolu bir ilişki vaatetmişti; tüm bunların arkasındaki en geçerli sebep buydu.

Öyleyse neden durmuştu? Neden bu kadar erken ve be-lirsiz bir anda kesin noktayı koymuştu? Charlie'nin kontro-lünü üzerinde hissetmişti Sarah. Charlie gerçekten durmak istediği için değil bunun gerekli olduğuna inandığı için ken-disini durdurmak zorunda kalmıştı. Bu, sadece planının bir parçasıydı.

Charlie'nin planı Sarah'nın istediği gibi olmasa da gidişatından memnundu Sarah.

Sarah, Charlie'nin planına dahil olarak risk alıyor, masu-miyetini lekeliyordu. Yine de bilmek istediğini öğrenebil-mesi için bu plan -Charlie'nin Sarah'yı evliliğe ikna etme planı- işe yarayabilirdi. Bu sayede, Sarah, Charlie'nin *neden* kendisiyle evlenmeye bu kadar kararlı olduğunu anlayabilir-di. Neden özellikle Sarah?

Sarah, en başında sormuştu bunu; ama Charlie, tam an-lamıyla yanıt verememişti. Bütün olağan nedenleri saymış-tı, yine de bu nedenler, Sarah için yeterli değildi ve daha da

önemlisi Sarah bu nedenlerin, Charlie'nin ona evlenme teklif euriesi için de yeterli olmadığından emindi.

Charlie'nin seçebileceği yüzlerce bayan vardı ama o, Saralıyı seçmişti. Sarah'nın kararsızlığına, kur yapması konusundaki ısrarına, Charlie'nin ilk planına kanmamasına rağmen... Charlie sakindi, aslında şimdi Sarah ile evlenmeye daha da kararlı görünüyordu. Bu da, Charlie'nin kendi bildiğini okuması anlamına geliyordu yine.

Sarah patikayı geçti ve yazlık ev görüldü. Sarah, Charlie'nin yazdığı senaryoyu yaşayarak neden kendisini seçtiğini öğrenecekti.

Charlie bekliyordu; Sarah, gölgeler içinde, onun kemerli kapıya yaslanmış uzun gölgesini gördü. Kalbi sıkışan Sarah, eteklerini kaldırıp merdivenlerden çıkmaya başladı.

Yine kanepenin önünde buluştular. Sarah yaklaştığında Charlie elini uzattı; eli eline dokunur dokunmaz Sarah içgüdüsel olarak Charlie'nin gücünü hissetti.

Charlie, Sarah'yı yavaşça kendisine doğru çekti, elini kaldırdı ve parmaklarıyla ağır ağır Sarah'nın dudaklarına dokundu. Daha sonra gözlerinin içine baktı ve elini açarak avucunun içini öptü.

Sarah'nın kalp atışları hızlandı.

Sözcüklere ihtiyaçları yoktu, ikisi de niçin orada olduklarını biliyordu.

Charlie'nin sıcacık dudakları, Sarah'nın yüzünde, boynunda, omuzlarında geziniyordu. Hissettiklerini Sarah'ya dokunuşlarıyla anlatıyordu. Sarah'nın bedeni gevşedikçe ateşli dudaklarından Charlie'nin içine bir sıcaklık yayılıyordu.

Geçen geceki gibi yüz yüzeydiler. Charlie'nin kolları çelikten bir zırlı gibi Saralı'ı sıkı sıkı sarıyordu. Sarah istekli hır biçimde başını kaldırdı ve dudakları Charlie'nin dudaklarıyla buluştu.

Sarah, Charlie'nin dudaklarının sert baskısının tadını çı-

kararak gülümsedi içinden; şehveti arttıkça da Charlie'nin o belirgin açlığına teslim oldu ve kendisini ona bıraktı.

Aylar önce bir kez vals yapmışlardı. Bu ise duyguların zamanına meydan okuduğu, başka tür bir valstı. Dil darbelerinin hassas noktalara dokunması, kıvrılması ve gerilmesi... kalp atışlarının hızlanmasıyla ortaya çıkan bir vals.

Charlie'nin parmakları kontrolün onda olduğunu kanıtlarcasına Sarah'nın sırtında geziniyordu.

Sarah, büyülenmiş bir halde kendisini öpüşmenin o bilinen tutkusuna bıraktı ve isteyerek Charlie'ye uyum sağladı.

Sarah, Charlie'nin dudaklarının, ellerinin, bedeninin farkında olsa da Charlie'nin kollarındayken içinde bulundukları dünyaya, kollarının ötesindeki gölgelere, yazlık evin arkasından gelen gecenin yumuşak sesine tuhaf bir biçimde yabancılaşıyordu.

Burada, onunla birlikteydi. Zaman durmuştu sanki. Sarah planın ikinci aşamasına odaklanmıştı, duyguları giderek yoğunlaşıyordu.

Sarah, bedeninin ürperdiğini hissetti; umudun heyecanına kapıldı. Sürekli artan isteği, arzu olmalıydı.

Charlie, Sarah'nın dudağındaki ılık sıcaklıkları keşfederek onun isteklerine karşılık veriyordu. Elini, Sarah'nın şalının içine sokunca titreyen bir nefesle karşılaşacağından emindi. Elini beline koydu ve yukarılara çıkarak elbisesinin üzerinden Sarah'nın göğsünü okşadı.

Sarah'nın bastırmaya çalıştığı tahrik edici, davetkâr titreyişi gerçekleşince Charlie göğüslerine kibarca dokundu Sarah'nın, sonra deneyimli olduğunu belli edercesine okşamaya başladı onları. Sarah'nın vücudu tutku selinin ortasında sıcacıktı. Charlie, Sarah'nın göğsünü iyice kavradı ve sıkmaya başladı.

Sarah, dudaklarını teslim etti Charlie'ye. Charlie'nin başını okşarken daha da ileri gitmek istercesine göğsünü Charlie'nin eline bastırıyordu, ona kendisini sunuyor, ateş-

terde yanmaya davet ediyordu onu. Hatta hürri kendisi daha çok istiyordu. Hareketlenen kalçası, Charlie'nin uyluğu arasında nasıl da geziniyordu!

Sonra bilinçlerini yitirip daha da ateşlendiler. Charlie, bir an için derin bir iç çekti, ardından kendisini toplayıp öpmeye yoğunlaştı, ama bu iç çekiş, arzusunu azaltacak kadar uzun sürmüştü.

Masumiyet, ne zamandan beri tek başına arzularının önüne geçebiliyordu?

Sarah, Charlie'nin mantığına güveniyordu; Charlie, ona bu güveni veriyordu. Kendisine hakim bir tavırla Sarah'nın o lezzetli dudaklarından uzaklaştı Charlie; dizginleri tekrar eline alarak planını uygulamaya devam etti.

Sarah'nın davetkâr tavırlarına yanıt vererek par. . uç-larıyla göğüs uçlarını kibarca okşuyordu. Zevkten eriyen Sarah'nın bedeni gerilmeye başladı. Charlie ona dokunmaya devam ettikçe daha çok soluk soluğa kalıyordu. Hem fiziksel hem zihinsel yönden gereksinimlerin farkına varmış, nelerden zevk aldığını keşfetmeye başlamıştı.

Ama bu henüz yeterli değildi. Charlie mantıklı düşündüğü zaman Sarah'nın tüm bunlardan kolayca etkilenmesinin mümkün olmadığına karar verdi. İstediklerini ona eksiksiz bir şekilde sunarsa, onu daha da tutkulu hale getirecek, kendisine ve hazza daha da bağımlı olmasını sağlayacaktı. Ve bu mümkündü.

Sonunda Charlie kazanacağından -Sarah evlenme teklifini kabul edeceğinden- Charlie'nin Sarah'ya daha fazlasını göstermemesi için sosyal ve ahlaki açıdan onu engelleyen hiçbir neden yoktu.

Charlie bunları düşünürken bile ileri gitmenin, ona daha fazla dokunmanın kendi çıkarlarına yarayacağını çok iyi biliyordu. Sarah'nınkilere değil.

Sarah'nın gittikçe kabaran duyguları için değil, kendi zevki için..,

Parmaklan, korsenin kopçalarına ulaştığında aklında ona dokunma isteğinden başka hiçbir şey yoktu. Sarah'nın duygularını değil, kendi duygularını tatmin etmek için...

Charlie, Sarah'nın aklını başından alıyor, onu sıcacık öpücüklerle boğuyordu. Elbisesi eski ve yıpranmıştı; kopçalar kolaylıkla korseden ayrıldı.

Ve Sarah'nın korsesi açıldı; Charlie elini korsenin içine soktu.

Sarah öpüşürken soluk soluğa kalmıştı. Charlie, ipek gömleğinin üzerinden parmaklarını gezdirmeye başlayınca Sarah daha da ateşlendi, bedenini saran şehvet dalgasıyla titredi. Charlie okşamayı artırdıkça Sarah geriliyordu. Charlie, fazla ileri gitmek istemese de kararlıydı. Parmak uçları gömleğin bağcığını buldu ve çözdü.

Artık bağcık da çözülmüştü.

Charlie, ustalaşmış elleriyle gömleği, sertleşmiş göğüs uçlarını açıkta bırakacak şekilde sıyırdı ve Sarah'nın göğsünü avucunun içine alarak kavradı.

Bedenleri bir bütün olmuştu sanki. Ne kadar tatlı bir ateş ve zevk...

Bu ateş, ikisini de kavuruyordu.

Charlie nazikçe Sarah'nın bedenine dokunuyordu. Bu, tamamen içgüdüsel bir şeydi. Şiddetli tutkuları, mantığını bastırmıştı. Onu sahipleniyordu.

Charlie'nin öpücükleri ve dokunuşları Sarah'yı çılgına çeviriyordu. Sarah, tutkusu arttıkça içinin eridiğini hissediyordu.

Sarah, Charlie'yi açık açık aşka davet ediyor, şehvetini ve beklentilerini sajflama gereği duymuyordu.

Charlie'nin onu arzuladığı gibi Sarah da istiyordu Charlie'yi. Sarah'nın içgüdüsel hareketlerinin tümü, Charlie'yi adeta büyülüyordu.

Charlie. Sarah'nın göğsüne dokundukça boncuk boncuk

terliyordu. Göğüs uçları yanıp kavruluyor ve Charlie bu göğsün tadına bakmak istiyordu.

Charlie, bu arzuyla sersemlemiş, adeta sarhoş olmuştu. Sarah kollarında öyle ateşli, öyle uysal, öyle baştan çıkarıcıydı ki... Charlie, yanan bir alevi avuçluyor gibiydi Doğanın tutkuyla yoğrulmuş bir varlığıydı sanki o an.

Kendisini kaybetti.

Charlie, Sarah'nın gönüllü olarak sunduğu ateşi, dudaklarından alıyordu. Alevlerin içine gömülmüşken kendi ateşinin de bedeninden yayıldığını hissediyordu. Acele edercesine, zorlarcasına, teninin altındaki korları yakarcasına...

Mantığı durmasını söylerken kollar Sarah'yı kanepeye yatırmak istiyordu.

Ateşi sönmemişti. Hâlâ alevalevyanmakta olan Charlie'nin içinden gelen bir his, ileri gitmesini söylüyordu; ama planı bu değildi.

Charlie, ilk seferini yapan ve planlandığı yoldan ayrılmış bir lokomotif gibi raydan çıkmıştı. Hareket halindeki bir lokomotif gibi kendini durdurmaya çalışıyordu.

Planını sürdürebilmesi için bunu, burada sonlandırması gerekiyordu.

Sarah'nın tutkusu, Charlie'nin isteklerini aşıyordu.

Charlie, elini Sarah'nın göğsünden çekip kendisini dizginlemek zorundaydı. Herşey kontrolü altındaydı, bunu biliyordu; yine de o anları sonlatıdırmadaki gönülsüzlüğünü ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın beceremiyordu.

Sarah'ya göre her şey mükemmel bir uyum içinde devam ederken Charlie, elini Sarah'nın göğsünden, kolunu da belinden aniden çekti. Sarah o an Charlie'nin ilen gitme niyetinde olmadığını anladı.

Sarah, hayal kırıklığına uğramıştı; ulaşmak istediği o arıdan uzaklaşmak zorunda kalmış, zevk aldığı şey elinden alınmıştı.

Charlie -gönülsüz olsa da- öpüşmeyi kesip başını kaldı-

rırken Sarah da başını kaldırıp Charlie'nin gölgelerle kaplı yüzüne baktı. Kızgınlığı bu kez fark ediliyordu; bu kez hissettiklerini yüz hatlarının arasında saklayamamıştı.

Charlie, çözdüğü kopçaları yeniden takarken Sarah onun yüzüne odaklandı ve ona yardım etmeye çalışmadı. Charlie'nin belirgin yanaklarını ve kaşlarını, çenesinin güçlü kıvrımlarını inceledi.

Charlie her yönüyle betimlenmesi zor bir adamdı. Sarah'ninki kadar hızlı olmasa da onun da nefes alıp veriş, eskisi gibi yavaş ve düzenli değildi.

Sarah bunu düşünmemişti. Sarah, o ılık zevkin tadına nasıl vardysa Charlie de o duyguları hissetmişti. Ama... sonunda geri çekilen Charlie olmuştu.

Bu, Charlie'nin planıydı. Sarah, gözlerini kısıp Charlie'nin ne yapmaya çalıştığını bildiğini söylememek için kendini zor tuttu. Charlie, son kopçayı da yerine taktı; Sarah, kendisini sakinleştirmeye çalışıyor ve Charlie'nin planını uygulaması için ona izin veriyordu; çünkü bu, aynı zamanda kendi planıydı.

Aralarında Charlie'nin kontrolünü sarsan bir şey oldu. Sarah, bunu bildiği için göz göze geldiklerinde biraz züppece ve umursamaz bir tavırla gülümsemekten kendini alamadı; çünkü her şeyin farkındaydı.

"Bu..." dedi Sarah. Sesinin alçak çıkması şaşırtmıştı Sarah'yı. Charlie bunu çok sık yapsa da Sarah, sesinin hiç bu kadar alçaldığını anımsamıyordu. Boğazını temizledi, başını kaldırarak "Bunun hoşuma gittiğini söyleyecektim; ama duygularımı anlatmak için sözcükler yetmiyor, hiç konuşmasam daha iyi olacak galiba." dedi

Charlie, çocukça bir ifadeyle sırttı ve birdenbire ortam yumuşadı. Sarah'nın arkasına, su bendine doğru baktı Charlie. Sarah da o yöne döndüğünde sıcak vücudunun üzerinde esen gece meltemini hissetti.

Atmosfer, baştan çıkarıcıydı; Sarah içinin titrediğini hissetti. Soğuktan değil zevkten ürperiyordu bedeni

Charlie, Sarah'ya dönerek "Gel. Seni eve bırakayım." dedi.

Sarah'nın şalını dirseklerinden omuzlarına kadar örttü, Sarah şalına iyice sarındı ve el ele tutuştular.

Tek kelime etmeden eve doğru yürüdüler.

Sarah, yine kendisini şaşırtacak kadar derin bir uykuya daldı.

Geç kalktı, sonra acele etmek zorunda kaldı. Bayan Farthingale'in öğle yemeğine katılmak ve hanımefendinin evi olan Gilmore'a gitmek zorundaydı. Charlie'yi hanımefendinin salonunda görene kadar önceki gece yaşananları değerlendirmeye zamanı olmamıştı.

Sarah, içeri girdi ve Charlie'yi şöminenin yanında Bayan Considine ile konuşurken buldu. Charlie'nin orada olacağını ummamıştı, onun bulunduğu tarafa bakmamak için kendisiyle mücadele ediyordu.

Odadaki diğer orta yaşlı kadınlar ve onların kızları gözlerini dikmiş yardım etmek istemesine ona bakıyorlardı; ilişkilerini bildikleri çok açıktı.

Şömineye doğru bakan Charlie, beklenmedik bir anda arkasına döndü. Göz göze geldiler. Her ikisi de sessizdi, Charlie'nin dudakları Sarah'yı karşılamak için kıvrıldı, ardından Charlie ona el salladı.

Sarah, annesinin ve kardeşlerinin bulunduğu gruptan ayrılıp Charlie'nin yanına gitti; aniden kabaran duygularını belli etmemek için de dua ediyordu.

Charlie, soğukkanlı bir biçimde elini tutup Sarah'ya selam verdi; parmaklarının birbirine dokunması, Sarah'nın kalp atışlarını hızlandırmıştı. Charlie bunu hissetti, kendisi de aynı duyguları yaşıyordu. Kısa bir süre göz göze kaldılar, sonra Sarah elini Charlie'nin kolunun üzerine koydu ve eşine baktı. "Bayan Considine, oğlunun elindeki yeni kuzulardan bahsediyordu."

Bölge, hayvanlarla dolu olmasına karşın Sarah bunlar hakkında pek bilgi sahibi değildi -hayvanlar, sürüler, otlaklar, yavrular onun ilgi alanına girmezdi. Sarah, dokuma ve örme işlerinde ustalaşmıştı.

Bunun farkında olan Bayan Considine, Sarah'ya sorgulayıcı gözlerle baktı. "Yeni nesil koyunların çok farklı yünleri var, tatlım. Yünleri alışık olduklarımızdan çok daha iyi. Sen olsaydın hangi değirmene gönderirdin?" dedi.

Sarah, Charlie'nin ilgisinin üzerinde olduğunu biliyordu. Neden bu sorunun Sarah'ya sorulduğunu, onun nasıl bir yanıt vereceğini merak ediyordu Charlie. "Yünler kalınsa onları Wellington'daki Corriganlara götürürdüm. Orası daha donanımlı olduğu için daha iyi ilgilenebilirler. Öteki yerler, yünün kalitesini artırmak yerine sıradan yolları deneyeceklerdir." diye yanıt verdi.

"Corriganlar ha? Fikrini Jeffrey'e söyleyeceğim -bununla ilgili önceden bilgi aldığım için memnun olacaktır." dedi Bayan Considine.

Charlie'ye yeni yavrularla ilgilenebileceğini söyledi ve yanlarından ayrıldı.

Sarah ile Charlie göz göze geldiler. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Sarah.

Charlie'nin yüzündeki ifade sertleşti, ama etkisi sadece gözlerine yansıyor. Bunu da onları izleyen kadınlar değil, sadece Sarah görebiliyordu. "Böyle bir toplantı olacağını bilmiyordum." dedi Charlie. Onun bir hayli yakınında olan Sarah çaresiz bir halde etrafına bakındığını fark edebiliyordu. "En azından *birkaç* tane erkek olacağını düşünmüştüm."

Sarah, onun kendi gibi birilerini görmek istediğini tahmin edebiliyordu; Charlie'nin asıl demek istediği buydu. İçerideki erkekleri işaret ederek "İçeride yedi tane erkek var." dedi.

"İki tane antika moruk, beş tane de bıyığı terlememiş oğlan." diye mırıldandı Charlie. "Kendimi karnaval ucubesi gibi hissediyorum."

Sarah kıkırdadı. "O zaman neden geldin?" dedi.

Charlie, Sarah'ya baktı; göz göze geldi ve hiçbir şey söylemedi. Ama Sarah, yanıtını hissetmişti; gözlerindeki kızgınlığı okuyabiliyordu. Derin bir nefes aldı.

Charlie, sessizce, sadece Sarah'nın duyabileceği bir biçimde "Niçin geldiğimi biliyorsun. Düşündüm ki..." Yüzünü buruşturdu. "Açıkçası hesapladığım gibi olmadı." dedi.

Sarah Charlie'nin söylemeye çalıştığı şeyi çok iyi anlamıştı. Sarah da ona dokunmak, onu öpmek istiyordu, onunla birlikte ortak bir duygu selinde boğulmak. Nefesi kesilmiş bir haldeydi. "Şimdi buradasın, gidemezsin. Burada geçireceğin zamanı en iyi şekilde değerlendirmelisin." dedi.

"Benim kararım da kesinlikle bu." dedi Charlie. Sarah'nın elini yemden tutarak kolunun üzerine yerleştirdi, ardından onları izleyen meraklı bakışları süzdü. "Bunları bir kenara bırak da, birbirimizle ilgilenmiyormuş gibi görünmenin bir gereği yok." dedi.

"Öyle görünüyor." diye karşılık verdi Sarah.

Yavaşça odadan çıkmaya başladılar, Sarah da onlara katılmak isteyenleri önlemek istedi.

"Dokuma ile ilgili bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Charlie.

"Bahsettiğim gibi yetimhanedeki çocuklar on dördüne geldiklerinde onlar için yakın kasabalarda iş buluyoruz. Çocukları gönderdiğimiz işlerle yakından ilgileniyoruz. Bu sayede çocukların aşağı yukarı ne tür işler yapacaklarını da görmüş oluyoruz. Bu da işleri ayrıntılarıyla öğrenmek anlamına geliyor." dedi Charlie'ye baktı. "Taunton ve Wellington'daki fabrikaların ya da değirmenlerin nasıl işlediği hakkında çok şey biliyorum." diye sürdürdü sözlerini.

Charlie, biraz düşündü: "Watchet'taki depolar hakkında bilgin var mı?" diye sordu.

Sarah "Pek sayılmaz. Onlarla Bay Skeggs ilgileniyor." dedi.

"Skeggs'i aramayı unutmamalıyım, Ya da yetimhaneye geldiğim bir gün bulabilirim onu,"

Sarah gülümseyerek "Çocuklarla yaptığınız beysbol maçından sonra her zaman başımızın üstünde yerin olacaktır."

Güldü ve ileriye baktı Charlie.

Tüm bakışlar üzerlerine kilitlenmiş olsa da Charlie, Sarah'nın yanından ayrılamıyordu. Kendi aralarında konuşan kadınlardan kurtulmak olanaksızdı. Öğle yemeği çağrısı yapıldığında Sarah tabağını aldı ve som balığını tercih etti. Tahta döşemeler üzerinde Sarah'nın adımlarını takip eden Charlie de aynı yemeklerden aldı tabağına; dalgın görünüyordu.

Yemek için küçük bir masaya oturdular. Clary ve Gloria da onlara katıldı. Charlie, soru bombardımanına tutulmuştu. Büyük bir sabırla bu soruları yanıtlaması, istenilen etkiyi yaratmıştı. Bu arada Sarah da eğlenerek Charlie'yi izliyordu. Kız kardeşlen, tatlı almak için yanlarından ayrıldıklarında arkadaşlarıyla karşılaştılar ve onlara takıldılar.

Topluluktaki çoğu kişi, birbirinin dikkatini bu şekilde dağıtıyordu işte. Üzerlerine odaklanan bakışlar az da olsa hafiflemiş, Sarah ilk kez rahat bir nefes alabilmişti.

Bakışları, kendiliğinden Charlie'ye yöneldi; yanında oturan Charlie, boş tabağına bakıyordu aklı başka yerdeydi.

Charlie, hiç hareket etmedi, kılını bile kıpırdatmadı, üzerinde bir durgunluk vardı. Sarah da bunun farkındaydı.

Ardından Charlie, başını kaldırdı ve göz göze geldiler. O mavi gözlerde Sarah'nın hemen karşılık verebildiği ateşli bakışlar saklıydı.

Sarah'nın vücudu alevlendi, teni gerildi, sinirlen boşandı. Göğüs uçları dıklaşmış, tahrik olduğunu belli eder duruma gelmişti.

Sarah, derin hır nefes aldı, gözlerini kaçırdı ve başka bir yere baktı. Bunun delilik olduğunu düşündü, yutkundu. Başı dönüyordu.

Sadece bir bakış yetmişti, dudak dudağa oldukları,

Charlie'nin göğüslerini okşadığı o atılan anımsamasına. Charlie de anımsıyordu aynı şeyleri.

Sarah'nın dudakları yanmaya haşladı.

Charlie, orada, yakınmdaydı. Daha fazlasını istiyorlardı. Hem de şimdi... Çevrelerinin kalabalık olması bile ilgilen-dirmiyordu onları.

Sarah, duygularına engel olatnayarak Charlie'ye haktı. Charlie, bakışlarını yeniden masaya çevirmişti, aklı yine başka yerlerdeydi. Yine Sarah'nın kendisine baktığını hissetti, ona bir bakış attı, aniden ayağa kalktı, Sarah'ya elini uzattı.

Başıyla kapıya yönelen kalabalığı işaret etti. "Gel. Müziğe katlanmak zorunda kalacağız galiba." dedi.

Ses tonu, bunun işkence olacağını belirtiyordu sanki. Sarah, bütün içtenliğiyle onun güvenini tazeledi. Elini Charlie'ye vererek ayağa kalktı.

Sarah, Charlie'nin elini tutuşundan onun ne kadar hayal kinklığına uğradığını hissedebiliyordu. Sarah da gergindi, ama yine de Charlie ile kıyaslanamazdı.

Sarah, Charlie'nin planının ardında ne yattığını bilmi-yordu; ama Charlie, planını sürdürüyordu. Bu da tahminen Charlie'nin ruhunu besleyen, duygularını körükleyen bir şeydi. ,

Charlie, Sarah'yı yemek odasından çıkarıp müzik odasına yönlendirdi. Kalabalık arkaalannda kalmıştı.

. Sarah ise sinirleri gergin bir biçimde titriyor ve onu istiyordu. Nefes aldı ve bu rahatsız edici düşüncelerini sert hır biçimde bastırdı. Charlie'nin de aynı şekikie etkilendiğini düşünerek kendisini az da olsa rahatlatı.

Ötekiler de müzik odasına gelmeye başlamışlardı. Bir dakikalığına koridorda yalnız kaldılar. Charlie başını eğerek "Bu gece gelecek mısın?" diye fısıldadı Sarah'nın kulağına.

Sarah, Charlie'nin gözlerinin içine baktı. Charlie'yi düşündüren ve kendisinin de şaşacağı bir ses tonuyla "Tabi ki..." deyip Charlie'yi şüphelendirecekti ki bundan vazgeçti.

Sarah, gözlerindeki ifadeden planını Charlie'nin fark etmediğini sezdi. Ağzını açtı, Charlie'yi heyecanlandırmamaya çalışarak "Evet. Peki." dedi.

Ve bu soru hiç sorulmamış gibi davrandı.

Charlie, başıyla onayladı ve birlikte odaya girdiler. Duvar kenarında iki sandalye buldular. Sarah, Charlie'nin yanına oturunca masum olmakla saf olmak arasında önemli bir ayırım olduğunu düşündü. Charlie, saf olmak bir yana, kesinlikle masum değildi. Sarah, masum olabilirdi, ama saf değildi. Charlie de yakında öğrenecekti bunu. Her gece yazlık evde buluştuklarında, kendi -ve Sarah'nın- planını uygularken...

O gece Sarah, yazlık evde Charlie'yi bekliyordu. Charlie yanına gelip ona yaklaştığında Sarah da ona yaklaştı. Dudakları buluşunca Sarah, Charlie'nin yüzünü elleri arasına aldı ve ateşli bir öpüşmenin içine girdiler. Birbirlerini daha çok istediklerini belli edercesine yapıştılar birbirlerine.

Ateşleri arttıkça tutkuları da artıyordu. Saniyeler içerisinde kendilerini şiddetli, zorunlu bir ihtiyacı giderme arzusu içinde buldular. Her ikisi için de geçerliydi bu. İşin en güzel kısmıydı. Sarah'nın aklının, duygularının önüne geçemediği bir noktaydı. Büyüleyici bir noktaydı.

Cezbeden ve büyüleyen.

Charlie istiyordu onu, bir anlık değildi bu isteği. Sarah ne kadar masum olursa olsun bunu ondan saklayamazdı.

Sarah'nın dudaklarını harap eden, dilini baştan çıkaran darbeleri, bunu açıkça belli ediyordu. Onu kendisine çeken kollarından, kalbinin o sert atışından, korsesinin kopçalarını ustaca açan hızlı ellerinden...

Sarah, yine o eski kıyafetim giymişti; bir dakikadan az bir sürede korse tamamen açılmıştı.

Charlie'nin etini göğsüne yakın hissetmek için daha dik duruyordu Sarah.

Charlie, kendisinden beklenenin tam tersini yaptı; eğilerek Sarah'yı kucağına aldı, ardından onu kucağından indirmedi kanepeye oturdu.

Ellerini elbisesinin içine soktu, göğüslerine yaklaştı ve soğu kesilene dek onu öptü.

Sarah'nın duygularına sesleniyordu, becerikli numaralarıyla Sarah'nın zevk almasını ve onu aşka davet etmesini sağlıyordu.

Ama bu yeterli değildi. Sarah daha fazlasını istiyordu. Charlie'yi tahrik eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için daha fazlasını yaşamak zorundaydı.

Kollarını Charlie'nin boynuna doladı ve tekrar öptü onu. Onu bütün ruhuyla isteyerek dudakları, dili, rabat durmayan vücudu, şehvetli bakışları ve davranışlarıyla ileri gitmesi için davet ediyordu onu.

Charlie'nin bunu reddetmesini beklemiyordu Sarah, öyle de oldu; ama Charlie'nin ne yapacağını kestirememişti. Hiçbir tıkrı yoktu, onun için Charlie, göğsünü bırakıp elini omzuna koyup elbisesini yana doğru indirdiğinde şaşırdı.

Charlie'nin ateşli ellen ve sert parmakları, gecenin o ateşli havasında çıplak kalan göğüslerine ustaca dokunuyordu.

Sarah, Charlie'nin her hareketinden zevk alıyordu. Gözlerini kapatıp başını arkaya doğru serbest bıraktı. Charlie'nin dudakları, Sarah'nın çenesine indi, sonra boğazındaki o uzun eğimden aşağıya kayd ve kalbinin gürültülü bir biçimde attığı o sıcak, acııcı kısma vardı.

Sarah nefesinin kesildiği hissediyordu; Charlie'nin dudakları teninde gezinirken o an şişmiş olan çıplak göğsünü öperken ve göğsüne gömülürken...

Charlie, sıcak nefesiyle göğüs ucunu okşamış, sonra dudaklarıyla boynuna narin bir öpücük kondurmuştu. Sarah, zevki iliklerinde hissediyordu.

Charlie Sarah'nın bedenini yeniden okşamaya başladı.

Zevkin doruğuna çıkmıştı Sarah.

Charlie, o ateşli ağzını açıp Sarah'nın göğüs ucunu ağzına aldı.

Saralı, ıslak ve alevli bedeni daha da ateşlenirken kendisini tutamamış, Charlie göğsünü nazikçe emerken çığlık atmıştı. Kalbi hızla atarken olanları anlamaya çalışıyordu; ama o an gözü hiçbir şey görmüyordu.

Tutkudan ve zevkten kör olmuştu gözleri.

Charlie, ne yaptığının bilincindeydi. Sarah'nın öncekinden daha şehvetli olmasını sağlayan hareketler yapıyor, onu zevkten kavrandırıyor, baştan çıkarıyor, kendisine çağırıyordu, Bunları yaparken eskisinden daha rahattı davranışları.

Sarah, tamamen kendi iradesiyle Charlie'nin başını ellerinin arasına aldı, parmaklarıyla saçlarını okşadı. Onu kendine doğru çekti. Hafif kalça hareketlen onu daha çok istediğini ortaya koyuyordu.

Sarah, muzip bir kıkırdama duydu Ya da öyle mi hissetmişti? Umursamayacaktı aslında; ama ses germişti onu. Charlie, Sarah gibi nefessiz kalarak her andan zevk aldığını ona gösteriyordu.

Sonra Charlie Sarah'nın isteğine uydu.

Sarah, uzun dakikalar boyunca zevkten ve o tatlı duygulardan başka bir şey hissetmedi. Charlie'nin ona sunduğu zevkin tadını çıkarırken dakikalar geçmişti. Charlie de Sarah'nın zevk almasından hoşlanmıştı. Sarah, Charlie'nin kendisine dokunmasını, göğüslerine ibadet edercesine gömülmesini, duygularını dikkatli bir biçimde yönlendirmesini hissediyordu.

Arzularını...

Charlie, ne yaptığının bilincinde olarak, Sarah'nın arılmasını istediğinden daha fazlasını görebilmesi için onu cesaretlendirdi.

Sarah, Charlie'nin yüzüne bakınca kendisine dokunan parmaklarını ve ileri gitmek isteğinden doğan o arzuyu hissetti; aşağıya doğru bakıp Charlie'nin, çıplak vücudunda

dolaşan ellerini gördüğünde ise Charlie'nin bu arzuyu nasıl kontrol ettiğini fark etti.

Sarah, Charlie'nin başını eğdi; dudaklarını dudaklarına yöneltti ve ona sarıldı. Arzusunu, tutkusunu, açlığını, hci şeyini kabul ederek... Ve bu, aralarındaki sıcaklığın daha da artmasına neden oldu.

Charlie, Sarah'yı öptü. Sarah o an Charlie'nin arzusunu bastırmanın verdiği acıyla titrediğini düşündü.

Sarah, öyle yoğun bir arzuyla dolmuştu ki buna kendisi bile şaşıırıyordu.

Sarah, Charlie'yi en çok etkileyen hareketleri yaparak bu baştan çıkarıcı öpüşmeye kaptırdı kendini. Elini Charlie'nin boynundan çekerek ceketinin içine doğru soktu, yeleğine ulaştı ve çabucak düğmelerini çözdü. Elini Charlie'nin göğsüne yasladı, yeleğin arkasındaki o güçlü kasları hissetti, sonra kalbine dokundu ve ağır ağır atan atışların tadına vardı.

Charlie'nin kalbinin her atışında Sarah'nın vücuduna bir sıcaklık yayılıyordu sanki. Bu, Sarah'yı cesaretlendirdi. Sarah, elini aşağı indirdi, karnının ve göbeğinin üzerinden geçerek Charlie'nin sertleşmiş erkekliğini kavradı.

Charlie donakaldı. Sarah, birden ileri gittiğini hissetti.

Charjie, dudaklarını Sarah'nınkilerden ayırdı ve aşağı doğru baktı. Sarah'nın bileğini kavrayarak elini oradan çekti. Çektiği eli omzuna götürerek tekrar öpüşmek istedi fakat Sarah elini yeniden Charlie'nin erkekliğine götürerek "Neden bunu yapamıyorum?" diye sordu.

"Henüz değil." dedi Charlie dişlerini sıkarak.

"Ama ben..."

Charlie, Sarah'ı kararlı, sert bir biçimde öptü. Sarah karşılık verdi. Sonra da isteğini gerçekleştirip geri çekildi.

En azından Charlie'nin istemeyerek de olsa öpüşmeyi kesmesini sağlayacak kadar...

Tekrar göz göze geldiklerinde aralarında santimetreler vardı. Sarah, gözlerini Charlie'nin dudaklarına dikerek dilini

şışmış olan alt dudağında gezdirdi "Sanırım..." diyerek bir nefes aldı ve Charlie'nin gözlerine bakarak "Bu gece yeteri kadar ileri gittik değil mi?" dedi.

Charlie, bir dakika boyunca Sarah'nın gözlerine baktı; sonra Sarah'nın çıplak, kızarmış, sertleşmiş göğüslerine çevirdi bakışlarını.

Kendi çabası ve Sarah'nın söylediği sözler, geri çekilmesine neden oldu. Başıyla onaylayarak "Evet." dedi. "Haklısın. Bu gece bu kadar yeter."

Sesi, kesik kesik ve gergin çıkmıştı.

Sarah'nın giysilerini düzeltmesine yardım etti. Sarah da bu sırada Charlie'yi izliyordu. Charlie de az önce durmak istememişti. Bu, Sarah'nın onu okşamasına izin vermesi anlamına gelse bile her anı değerlendirmek o an tek amacıydı.

Charlie, Sarah'yı eve bırakırken gecenin karanlık yüzünü gösterdiği bahçeleri geçerken hiç konuşmadı; ama onun yanında yürümek bile Sarah'yı çok mutlu ediyordu.

Charlie, Sarah'nın onu okşamasını istemişti, yine de planını riske atmasına müsaade edememişti.

Neden?

Yan kapıda ayrıldıklarında Sarah, bunun gerçekten çok ilginç bir soru olduğunu düşündü. Charlie'nin uzaklaşmasını izledi.

Ertesi gün cumartesiydi. Gün ortasında Charlie, Sarah'nın kestane renkli atının peşinden Storm'u güneye, Taunton'a doğru sürerken ve içten içe küfrederken buldu kendisini. Charlie, bu işe bulaşmayı nasıl kabul etmişti?

Charlie, şu sıralar Taunton'ın dışında kurulmuş olan bir panayırı görmeye gidiyordu. Bayan Fmsbury'nın partisinde, bu panayırın masumca bir eğlence için mükemmel fırsatlar sunduğuna karar kılmış olan genç bay ve bayanlardan oluşan bir gruba katılması için davet edilmişti. O da tamamen temiz duygular eşliğinde, tamamen masum bir biçimde önüne serilen bu teklifi, o zaman karısı olmasını kafasına koyduğu insanı daha iyi tanımak adına kabul etmişti.

O zaman öyle hissediyordu. Şimdi ise her şey değişmişti.

Özellikle geçen geceden sonra Saralı ile yaptığı masum gezintiler, artık Charlie'nin günlük amaçları arasında yer almıyordu; artık böyle rastlantıları ılımlılıkla karşılamıyordu Charlie.

Geçen geceden sonra, Charlie'nin beyninden gelen bas-kıları bir kenara bırakarak bedeninin arzuladığı beklentilere yanıt vermesi için Sarah'nın çevresinde olması, hatta gözle görünecek bir uzaklıkta olması yeterliydi. Yarı uyarılmış bir halde ata binmek, ona hiçbir zaman çekici gelmemiştir.

Bununla birlikte, Charlie, tüm günü Sarah'nın yanında -herkesin gözü önünde- geçirdiği için sıkılmamış ama hu-

zursuz olmuş, kendisini tedirgin hissetmeye başlamıştı. Daha da kötüsü, Charlie'yle Sarah arasındaki ilişkiyi aşırı derecede merak eden üç genç bayanın da aralarında bulunduğu altı kişinin meraklı gözleri önündydiler. Charlie, buna katlanmak, evet buna dişini sıkıp dayanmak zorundaydı; ama bundan hoşnut olmadığı da kesindi. Sarah'yla yürüyüş yapacağı, onu, başkalarıyla konuşurken, bir araya gelirken izleyeceği saatleri eskisi gibi hevesle beklemiyordu sanki.

Ruh haliyle bundan daha çok çelişen hiçbir şey yoktu şu an.

Geçen gecedен sonra... Charlie'nin tüm arzusu, Sarah'yı uygun bir yerde yalnız yakalamak, duyguları üzerine kurulumuş bir yolculuğa çıkarmak, teslim olmasını sağlayıp evlenme teklifini bir an önce kabul edene dek şehvetin daha derinlerine sürüklemektir. Yine de daha az fiziksel ve daha mantıklı olan açılardan bakılacak olursa, Charlie tedbirli olmanın daha akıllıca olduğunu düşünüyordu.

Sarah onu şaşırtmıştı. Masumca, baştan çıkarıcı bir öpüşle Charlie'nin kontrolünü kaybetmesine yol açmıştı. Bu, Sarah'nın kolayca yapabileceği bir şey değil, aksine hiç yapamayacağı bir şeydi aslında. Sonuç olarak Charlie gelecekteki tüm işlerinde dizginleri sıkıca tutması gerektiğini kendi kendisine tekrarlamayı sürdürdü.

Dizginlerini sınıksız tutmak,...

Herhangi bir konuda kontrolünü kaybetmeyi bırak, bunu düşünmek bile rahatsız ediciydi Charlie için. Charlie, şunu iyi biliyordu ki bir şeyi kontrolünde tutmamak, Monvellan için mahvolmaya giden yolda atılan ilk adımdı.

Uzaktan, ılık bir esintinin ve zayıf gün ışığının arasından sıyrılmaya çalışan, kıvrılarak yükselen sis perdesinin arasından Taunton'ın çatıları görünüyordu. Charlie, manzarayı dikkatlice inceledi, ardından önündeki binicileri süzdü. İki kişi yan yana, dört bayan atlarıyla ilerliyordu. Charlie'nin hemen ilerisinde, Betsy Kennedy'nin yanında, Sarah gitmekteydi;

Lizzie Mortimer ve Margaret Cruikshank ise en öndeydi. Sarah, soluk yeşil renkli, kadife binici giysisini giyinişti. Parlak saçlarına bu kez tepesinde kıvrık tüyü olan küçük bir şapka geçirmişti.

Bayanlar, her zamanki gibi konuşmaya dalmışlardı. Kibar kahkahaları havada uçuşuyordu. Beyefendiler ise Crovvcornbe'da toplanıp birbirlerini selamladıktan, biraz konuştuktan sonra susmuş at gezintilerinin, doğa ve kadın manzaralarının tadını çıkarmaya başlamışlardı.

Charlie'nin arkasında da gözünü kendisinden ayırmayan insanlardan biri, kardeşi Jeremy, atını sürüyordu.

İlk evler görününce hepsi yavaşladı. Bridge Caddesi'nin kaldırım taşlarına vardıklarında atlarını durdurdular. Cadde kalabalıktı. Sadece kasabadaki panayır yüzünden değildi bu kalabalık, aynı zamanda pazarın kurulma günüydü o gün. Neyse ki panayır alanına ulaşmak için kasabanın içinden geçmeleri gerekiyordu.

Atlarını köprü üzerinde kurulmuş büyük bir hana, Taunton Arms'a bıraktılar, sonra nehri geçip az meyilli bayırdan aşağı inerek Tone Nehri'ni çevreleyen, üstünde ekin olmayan bir araziye yayılmış parlak çadırlara ve karavanlara doğru yürüdüler.

Nehrin karşı kıyısında Normandiya Kalesi'nin kasvetli, sağlam duvarları yükseliyordu; arkasındaki sessiz manzaraya karşın parlak kabartmalı, renkli bayraklarıyla göz dolduruyordu.

Ücretleri ödeyip gösterişli flama ve şeritleriyle göz kamaştıran kemerin altındaki panayır alanına geldiklerinde neredeyse öğlen olmuştu. Panayır alanı şimdiden oldukça kalabalıktı; çadır ve karavanlar, oradan oraya mekik dokuyan her kesimden çocuk ve insanlarla dolup taşıyordu.

Bir şeyler almak için girişin tam önünde durdular. Charlie'nin yanında duran Jeremy, etrafına bakındı ve "Bu kalabalıkta, birlikte gezinmemiz mümkün değil. Üçte bura-

da buluşalım. Karanlığa kalmak istemiyorsak eve gitmek için üçte yola çıkmalıyız." dedi.

Bu konuda anlaştılar; yakındaki kilisenin kulesindeki saat, panayırların çoğu yerinden görünüyordu. Dört kadın, gözleri ıslık ıslık parlayarak akla gelebilecek her çeşit süs eşyası satan çadırların sıralanmış olduğu ilk dar sokağa doğru atıldı. Erkekler de onları izledi. Bu, kadınların tek başlarına güvenle gezebileceği bir yer değildi; kalabalığın içi, kötü niyetli insanlarla doluydu. İnsanların neşeyle gülüp şakalaştığı canlı bir ortam olmasına karşın ne olacağını hiç kimse bilemezdi.

İlk başta, dört kadın bir arada kaldı. Çadırdan çadıra koşup kurdele ve dantellere hayranlıkla bakarak birbirlerine beğendikleri şeyleri gösterip yorum yapıyorlardı. Ama sonra Margaret Cruikshank, büyü bir tezgâhın başında oyalandı. Ötekiler, başka yerlere doğru yürürken tezgâhtan etkilenen Jeremy, Margaret'le kaldı. Margaret ve Jeremy, grubun en küçükleriydiler; aynı yaştaydılar ve küçüklükten beri arkadaşlıklar. Charlie, Margaret'e göz kulak olması için küçük kardeşi Jeremy'ye güvenebileceğini biliyordu.

Charlie, grubun en büyüğü olarak diğerlerine karşı kendisini sorumlu hissediyordu; ama bu, sonraki üç saati de onlarla geçirmek istediği anlamına gelmiyordu. Margaret'le Jeremy birlikteydiler, Lizzie Mortimer ve Betsy Kennedy ise Jon Finsbury ve Henry Kilpatrick'le başka yöne sapıyorlardı.

İlk dar geçidin sonunda "Olağanüstü Kâhin Madam Garnaut" yazılı parlak mor ve altın renkli bir çadıra rastladılar. Lizzie ve Betsy, çadıra girmek için can atıyorlardı; Sarah, onlar kadar hevesli olmasa da sonunda o da ikna oldu. Uç kadın, sıraya dizilip altı peni ödedi, ardından Madam'ın huzuruna çağırılmak için beklemeye koyuldu.

Charlie kadınlara, panayırlar ve benzer eğlencelerde yeterince eşlik etmişti; bunu düşünüp içi az da olsa rahatlamış bir biçimde Madam'ın cafcacılı çadırının girişini görebileceği başka bir çadıra yöneldi. Charlie'den daha genç olan Jon ve

Henry homurdansalar da ona katıldılar, alanın öteki tarafındaki ipe çevrilmiş meydanda yapılan boksörlük gösterilerim izlemeye zaman bulup bulamayacaklarını tartışarak.

Charlie, Jon ve Henry'nin konuşmalarını dinledi; onlarda Charlie'yi az konuşmasına karşın sohbetlerine kattılar. İkisi de Charlie'den altı yaş küçüklerdi, dolayısıyla ona korkuyla karışık bir saygıyla bakıyorlardı; bu yüzden Charlie, onları eğlenceli bulsa da aralarında belli bir mesafe oluşmuştu. Charlie, kendisini ve Sarah'yı öteki dört kişiden ayırmak için başka düşüncelere yöneldi.

Kader onlara gülümsedi ve önce Betsy sonra Lizzie, heyecandan yanakları kızarmış hır halde Madam'ın çadırından çıktılar. Sarah hala içerideydi. Lizzie ve Betsy, sırlarını sessizce birbirlerine anlattılar, sonra gruba katılmak içim telaşla koşuştular.

Jon doğruldu ve ellerini ceplerinden çıkardı. "Pekâlâ, Madam neler söyledi?" diye sordu her iki kıza da.

Lizzie ve Betsy birbirlerine baktılar, sonra Lizzie, Jon'un koluna dokundu. "Boş ver. Bu, sadece bizim bileceğimiz, seninse merak edeceğin bir şey." dedi Jon'a.

Kızlar, sıradaki dar sokağa doğru baktılar; oraya gitmek için öne doğru sabırsızca atıldılar. Madam'ın çadırına tekrar baktılar, Sarah'nın işi onlarınkinden daha uzun sürmüştü. Charlie, bu duruma içinden gülümsedi; dışındansa bozularak yüzünü buruşturdu. "Siz devam edin. Ben Sarah'yı beklerim." dedi.

Ötekiler, kendi aralarında baktılar; bakışlarıyla konuştuktan sonra Charlie'ye teşekkür edip kurdele ve mendil satan çadırların arasına daldılar.

Charlie, onların gidişini izledi, gülümsedi ve Sarah'yı beklemeye başladı.

Sarah, koyu mor renkli çadırın içinde, camdan büyük ve yeşil bir küreye bakarak oturuyordu. Madamın dediğini

yaparak avuçlarıyla küreyi yanlarından saracak bir biçimde tutuyordu. Madam, Sarah'nın her iki avuç içini çoktan incelemiş, sonra kaşlarını çatarak koyu aksanıyla "ok karışık." demişti.

Sarah'nın duymayı umduğu şey bu değildi. Sarah fallara inanmıyordu, yine de Charlie'nin onu sevip sevmediğini ya da şu an sevmese bile evlendiklerinde onu sevebileceğini görmeye alışması, Madam Garriaut'm yeteneğinin boş verilmeyecek kadar önemli olduğunu dşndrecekti Sarah'ya. Sarah, bilmesi gerekenleri öğrenmek için her yolu denemeye hazırđı.

Ama kürede hiçbir şey göremiyordu.

Sarah, üzerinde kadifeden koyu mavi renkli bir örtü olan küçük yuvarlak masanın tam aprazına oturan Madam'a dikti gözlerini. ingenenin şaşırtıcı biçimde soğuk olan elleri, Sarah'nın ellerini sarıyordu. Çingene, kırıkşıklarla dolu yüzüne yerleşen ciddi ifadeyle ve kısık gözlerle dikkatlice küreye bakıyordu.

Madamın bir kuzgunun kanadı gibi uzun ve kıvrık siyah saçları vardı. Kabarıp kafasının her tarafını kaplamış gibi görünüyordu. Madam, yavaşça gözlerini kapadı, başını kaldırdı ve derin bir i çekti. Tuhafve ürkütücü bir sakinlikle konuşmaya başladı. "Bu adamın seni sevip sevmeyeceğini bilmek istiyorsun. Adam, uzun boylu, ama esmer değil ve aşırı derecede yakışıklı. Soruna yanıtım evet; ama gidişatınız belli değil. İstedini elde edip edemeyeceğin... Yani, sonuçta sana bağlı. Bu, senin kararın olacak, onun değil."

Uzun bir süre geçti. Madam, derinden bir nefes verdi. İçindeki tüm havayı boşaltmış gibi görünüyordu. Sarah ırıleşmiş gözlerle onu izliyordu.

Madam, ellerini Sarah'nın ellerinden çekti, sonra Sarah'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Senin için yapabileceğimin en iyisi bu, sana syleyebileceğimin en fazlası bu. Yani, yanıt

evet; ama..." Omuzlarını sıktı ve devam etti. "Bunun dışındaki her şey çok karmaşık."

Sarah, derin bir nefes aldı. Ellerini küreden çekerek başını salladı. Masadan kalktı. "Teşekkür ederim." dedi. içgüdüsel olarak elini çantasına attı, bir altı peni daha çıkardı ve masaya bıraktı. "Çok uğraştınız" dedi.

Çingene parayı aldı ve başını salladı. "Sen asil bir kadınsın, bunu biliyordum." Şaşırtıcı bir biçimde parıldayan gözleri, Sarah'nın gözleriyle buluştu. "Sana bol şans diliyorum. O adamla işin pek de kolay olmayacak çünkü." dedi.

Sarah döndü, çadırın eteğini kaldırdı ve dışarı çıktı. Göz kamaştıran bir parlaklığa kavuşmuştu birden. Gözlerini kırıpıştırırken yandaki bir çadırda aylakça gezinen Charlie'yi gördü, çingenenin söz ettiği adamı. Çantasının fermuarını kapatarak sokağın karşısına geçti, soğukkanlılığını tekrar kazanmak için ağır adımlarla yürüdü.

Kolay olmayacak. Bu, senin kararttı olacak, onun değil.

Charlie'ye yaklaştı ve ona doğru baktı.

Charlie, sırtarak Sarah'yı izliyordu. "Anlat bakalım, nasıldı? Uzun boylu, esmer ve yakışıklı mı?"

Sarah'nın kendine güveni tazelenmiş gibiydi "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Charlie'ye.

Charlie Sarah'nın elini tutup onu yandaki sokağa doğru yöneltti. "Falcıların kehanetlerine inanmaman gerektiğini. Bunların hepsi şarlatan." dedi.

Sarah eskiden bu görüşteydi. Şimdi ise bundan o kadar emin olamıyordu.

Yine de Charlie, falcının kehanetlerini tartışmak istediği en son kişiydi.

Sarah, yan yana dolaşırlarken çevresine bakındı; görünürde diğerlerinin olmadığını fark etti. "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Bu taraftan gittiler."

Sarah, Charlie'ye baktı. Daha fazla bir şeyler söylemesi için bekledi, ama Charlie, bir şey eklemedi, grupla tekrar bir araya gelmeyi bırak, onları bulmaya bile niyeti yok gibi görünüyordu. Sarah da kısa bir an düşündükten sonra aldırış etmedi bu duruma. Doğrusu ona da uyardı böylesi.

Özellikle de Madam Garnaut'ın kehanetlerini düşündüğünde... İşler karışacak ve her şey, Sarah'nın kararına bağlı olacaksa ne kadar çok şey bilirse o kadar çok...

Sarah'nın bakışları, sokaktan o tarafa doğru dolaşarak ilerleyen şık giyimli gösterişli bir figüre çarptı. Charlie'ye doğru eğildi ve "Taunton civarında bulunan fabrikalardaki değişikliklerden haberin olduğunu biliyorum. Bay Pommeroy'la tanıştın mı?" diye sordu. Başıyla yaklaşan adamı gösterdi. "Yeni açılan elma şarabı fabrikasının sahibi, kasabanın hemen dışında fabrika kurdular." dedi.

Charlie "Batı tarafında, değil mi? Bunu duymuştum, fakat nadiren işim o tarafa düşüyor." dedi. Gözlerini Bay Pommeroy'dan çekerek Sarah'ya yöneltti. "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Sarah, başını salladı. "Daha şimdiden yetimhaneden iki çırak aldı." dedi ve daha fazla soru beklemeden en iyi gülümsemesini takınarak Bay Pommeroy'a doğru ilerledi.

Bay Pommeroy, Sarah'nın kendisine doğru yaklaştığını gördü, gözlerinin içi gülerek durdu. "Bayan Conningham." dedi ve Sarah'nın elini, iki eliyle birden sıktı. "Şunu söylemeliyim ki sizden aldığım iki delikanlı, çok iyi iş çıkarıyor. Gerçekten çok iyi. Onlar gibi başka çocuklar da varsa bize katılmalarından mutluluk duyarım." dedi

Sarah "Harika!" dedi. Elini geri çekerek Charlie'yi gösterdi. "Sizi Lord Meredith'le tanıştırmak istiyorum."

Bay Pommeroy, hoşnuttu durumdan. Başıyla Charlie'yi "Lordum." diyerek selamladı.

Charlie, başını hafifçe eğdi. Bay Pommeroy, Charlie'yle beş dakika boyunca fabrikalardan, gelirlerden ve taşımacı-

İrktan bahsettikten sonra ona eşini tanıştırdı. Sarah, onları dinliyordu; yetimler için her zaman yem fırsatlar kollardı Charlie'nin ve Bay Pommeroy'nun konuşmalarından duyduğu kadarıyla nakliyedeki artıştan böyle bir fırsat doğabilirdi, \trel nakliye ışının sahibi Bay Hallisham ile görüşmeyi aklının bir köşesine not etti.

Yüzünde sürekli bir gülümseme olan Bayan Pommeroy, sıkılmaya başlıyor gibiydi. Sarah, onun bu haline acıyarak araya girdi ve daha genel bir soru sorma bahanesiyle Charlie'nin kolunu çimdikledi. Charlie, Sarah'ya baktı; Sarah'nın, konuşmayı açıkça bitiren sözlerine uydu ve Pommeroyların yanından ayrıldılar.

Sarah "Bir ara gidip Bay Pommeroy'u ziyaret edebilirsin. Böylece mal sahiplerinin eşlerinin desteğini de arttırabilirsin." dedi.

Charlie'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra dudakları büzüldü ve başı eğildi. "Sanmıyorum." dedi Charlie.

"Bayan! Güze! bayan!"

Sarah ve Charlie, çadırlarla dolu başka bir sokağa döndüler. Boğumlu parmaklan olan, rüzgârdan ve soğuktan yüzünün rengi değişmiş yaşlıca bir adam, Sarah'yı tezgâhına çağırdı.

"Gelin ve görün! Tam size göre. Bir resim kadar güzel." Adamın kafası sallanıyor, gözlerinin içi gülüyordu Sarah'yı tezgâhına çağırırken. Sarah, meraklı bir şekilde o tarafa doğru ilerledi. Adanı, tepsisine göz attı, ardından bir şey arayaarak kalın parmaklarını tepsideki eşyaların arasında gezdirdi. "Londra'dan ithal. Zümrütleri de Rusya'dan. Size uyan mü-kemmel renkler." dedi.

Bakmaktan zarar gelmezdi. Sarah, Charlie'yi tezgâha doğru çekti.

"Ah!" Adam başını tezgahtan kaldırdı. İri parmaklarına dolanmış halkalardan oluşan bir kolye tutuyordu elinde. Parlak bahar yeşillen ve yaz mavilerinin karışımı, kalkan biçiminde-

ki beyazla süslenmiş her bir parçaya işlenmişti. Boncuklu ip-leri, adamın büyük ellerinde komik ama her ne olursa olsun zarif duruyordu.

Sarah'nın gözleri açıldı. Kolyeye dokunmak için uzandı.

Satıcı tezgahın arkasından seslendi. "Gel, tak, bir dene de gör." Kolyeyi Sarah'nın boynuna ustaca taktı.

Charlie, onları izledi içerleyerek; adama bu marifetinden dolayı ödül vermeliydi. Bayanlara nasıl satış yapacağını çok iyi biliyordu.

Kolye, Sarah'ya çok yakışmıştı. Charlie, başını eğerek kolyeyi inceledi. Sarah, satıcının tezgâhından çıkardığı le-keli aynada ellerini kolyeye götürmüş, kendisini incelerken Charlie, kolyenin ona ne kadar yakıştığını düşünüyordu.

Kolye karmaşık duygular uyandırıyordu. Zümrütleri ol-dukça iri görünse de canlı renkler Sarah'nın sadeliği ile birle-şince değişik bir bütün oluşturuyordu.

Sarah'nın yüzüne bir kere bakmak bile kolyeyi Charlie kadar beğendiğini anlamak için yeterliydi Charlie'nin, ken-disini -yanındaki kadını etkilemesi için- kolyeyi alma konu-sunda ikna etmeye hazır olan kurnaz satıcıya bakmaya ihti-yacı yoktu.

Charlie, kolyeyi inceledi. Işığa tuttuğunda kolye rengârenk parılıyordu. Charlie, panayırdaki süslü püslü şeylere para harcamama konusundaki kökleşmiş direnişine karşın par-mağını kolyede gezdirdi. Sarah, aynadan ona bakıyordu; ama bakışları Charlie'ninkilerle karşılaşmadı.

Kolye kusursuzdu, zümrütleri de olması gerektiği gibiydi. Charlie, parmağını boncukların üzerinde gezdirirken kolye-yi ters çevirip iç tarafına baktı ve etkilendi. Zümrütlerin iç tarafındaki işlemeler de yüziindekiyle aynı kalitedeydi.

Alathea'mn zümrütlere karşı bir düşkünlüğü vardı -Rus ustaların işlediklerini tercih ederdi. Charlie, Alathea'dan ıyığı kötüden ayıran temel bilgileri öğrenmişti. Bu parça, bir usta

elinden çıkma değildi ama ortalamanın oldukça üzerinde bir işçiliğe sahipti.

İş hayatı için eğitilmiş bir yüze sahip olmak bir hayli faydalı oluyordu. Charlie, ruhsuz yüz ifadesiyle satıcıya baktı. "Ne kadar bu?" diye sordu.

Sarah, gözlerini kırıştırarak Charlie'ye baktı. Sarah kolyeyi almayı kafasına koymuştu; Charlie de bunu fark etmişti. Fakat Charlie'nin kendisini dinlemeyip satıcıyla pazarlıkyaptığını görünce Sarah da ağzını açmadı ve Charlie'nin kolyeyi almasına sesini çıkarmadı.

Küçük, neredeyse önemsiz bir zaferdi bu; yine de iliğine kadar hissetti bu zaferi Charlie.

Charlie, satıcıyla fiyat konusunda anlaşıp Sarah ile birlikte tezgâhtan uzaklaşana kadar kolyeden başka bir yüzük ve üç broş almıştı bile. Kırmızılı, siyahlı, altın broşun biri Alatheia içindi. En sevdiği mor, kırmızımsı mavi ve leylak renginden yapılmış öteki broşu da Augusta için almıştı. Sarah'yı o tezgâhtan uzaklaştırıp çadırın yanında durdurdu ve mavili, yeşilli kolyeye uyan üçüncü broşu Sarah'nın biniş giysisinin yakasına taktı.

Dijdakları hafifçe kıvrılan Sarah, parmaklarını broşun üzerinde gezdirdikten sonra Charlie'nin gözlerine baktı. "Teşekkür ederim. Çok güzel." dedi.

Charlie, bir süre daha baktı Sarah'nın gözlerinin içine; sonra elini Sarah'nın eline götürdü. Kolyeye ve broşa uyan yüzüğü, Sarah'nın orta parmağına taktıktan sonra üç parçayı da bir arada görebilmek için Sarah'nın elini yukarı, göğsüne kadar kaldırdı.

Heyecandan kalbi küt küt atıyordu Charlie'nin. Kolyeye bakıyor ama o an başka şeyler görüyordu.

Charlie, bakışlarını Sarah'nın göğsünden çekip gözlerine dikti. "Sana daha değerli bir şey vermemi kabul edene kadar..." dedi. Sarah, tam bir şeyler söyleyecekti, dudakları

kıpırdadı ki Charlie "Morvvellan zümrütlerini gördün mü?" diye sordu

Sarah, bakışlarını bir süre Charlie'nin üzerinde gezdirdikten sonra elini onun koluna attı ve hir kez daha etrafı Hırlamaya başladılar. Kaşlarını çatıp başını sallayarak "Hayır." dedi. "Gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Görmüş olmalısın. Annem -kendisine yakışmasa da- nadiren takar o zümrütlerden. Morwellan zümrütleri soluk, sade ve kusursuzdur. Takı seti -kolye, küpeler, bilezik ve yüzük- bilinen en mükemmel, en uyumlu zümrüt grubundan oluşur." dedi Charlie ve kolundaki kadına -kontesine- doğru bakarak "Sana yakışacak," dedi.

Sarah, Charlie ile göz göze geldi. "Eğer seninle evlenirsem..." dedi.

Bu konuda "eğer"e yer yoktu. Sarah'nın gözlerindeki sessiz meydan okuma, Charlie'de bir o kadar sessiz bir fırtınaya yol açtı. Charlie, Sarah'nın direnişini acımasızca kırmak için karşı konulmaz bir dürtü duydu içinde. Kolundaki bir kasın gerildiğini hissetti. Neredeyse dehşete düşmüş bir halde, o ezici, ilkel ve güçlü dürtüyle savaşımaya başladı. Basit, yanlış anlaşılması olanaksız gerçekleri, Sarah'nın Charlie'nin olduğu gerçeğini, Sarah'ya göstermek için...

Charlie'tiin. Charlie, çenesinin kasıldığını hissetti. Başıyla onaylayarak kendisini Sarah'nın sözlerini kabul etmeye zorladı. Sonra da uzaklara daldı. Neye baktığını göremiyor, hâlâ kendisini zapt etmeye, dürtülerini bastırmaya çalışıyordu.

Charlie, kadının böylelerine sahiplenene bir adam değildi; öyle olduğunu hiç düşünmemişti. Öyleyse böylesine yoğun bir sahiplenme arzusu neneden geliyordu? Bu duygu, neden bu kadar güçlüydü ve bu, ne anlama geliyordu?

Charlie, bu duyguya teslim olursa, yanı Sarah'yı başka seçeneği olmadığı gerçeğine ikna ederse -ki Charlie Sarah'nın bahasının misafir odasında dikilip elini Sarah'ya uzattığı andan itibaren Sarah'nın başka bir seçeneği kalmamış oluyor-

du- ve ona bu konudaki düşüncelerine bakmaksızın yollarının kesiştiğine dair bir işaret verirse... işte o zaman onun kadınsı direnişle ördüğü duvara çarpmış olurdu.

Ve Charlie bu durumdan kaçınması gerektiğini çok iyi biliyordu. Alatheia'mın da benzer bir savunma mekanizması vardı. Çelik gibi bir direniş iradesi, tümünde değilse bile Cynster kadınlarının çoğunda karşılaşılan bir özellikti. Aklı başında her erkek, böyle bir savunmayı tetiklernekten kaçınırdı.

Geri çekilmenin daha akıllıca olduğu bazı savaşlar vardı.

Charlie, sakinleşene ve Sarah'nın verdiği o sinsî, gizli acı yatışana kadar bu basmakalıp düşünceleri yineledi kendi kendisine.

Hemen yanında yürüyen Sarah, Charlie'nin bastırıldığı ama tam anlamıyla üzerinden atamadığı gerginliği fark etmemiş gibi görünmüyordu.

Sarah'yla birlikte yürüyen iri, sert beden ancak birkaç dakika sonra kendisine gelebildi.

Charlie sakinleştiği vakit Sarah da daha rahat nefes almaya başladı. Charlie, Sarah'nın kendisiyle evlenmeyebileceğimi ima etmesinden kesinlikle hoşlanmıyordu. Aklında tekrar kendisini bu yola sürükleyen ne olduğu, Sarah ile evlenmeyi neden bu kadar kafasına koymuş olduğu sorusu belirdi.

Sarah'ya hayatının -hem onun hem de kendi hayatının- çok daha iyi olacağını anlatabilseydi keşke, ama onun bilmesini istemediği de apaçık ortadaydı. Bu yüzden Sarah gerekenleri öğrenene kadar kendisini tutmak, şimdiki çizgisinden ayrılmamak zorundaydı Charlie.

"Bayan Conningham!"

"Oh, bayan!"

Sarah durdu. Gülümseyen ve kalabalığı yararak gelen üç delikanlıyı -artık genç adamlar olmuşlardı- izledi. Üçü de

Sarah'ya yaklaşıp önünde eğilerek selam verdiler, daha sonra da arsızca sırttılar.

Bobby Simpson "Bayan, diyorum size; çünkü..." dedi. "Yarı erkek, yarı Ladin birini gördünüz mü? Oradaki çadırda."

Johnny Wilson heyecanla "Erkek mi kadın mı... gerçekten şaşırtıcı, bayan." dedi.

Çocuklar, doğal olarak bunun en heyecanlı özel gösteri olduğunu düşünüyorlardı. Sarah, bir kahkaha patlattı. "Başka görülecek ne var orada?" diye sordu.

Panayır alanındaki karnaval şenliklerinden Sarah'ya biraz söz etmiş olmak, bu genç adamları çok mutlu etmişti. Sarah'yı eskiden beri tanıyorlardı ve hiçbir sınırlama hissetmeden ona genç erkek görüşlerini hevesle anlatıyorlardı. Sarah'nın yanında duran Charlie'yi lark ettiler. Nasıl etmezlerdi ki? Sarah, adamın koluna girmişti.

Sonunda konuşmayı kestiler.

"Teşekkür ederim. Kalan zamanımda neyi görmem gerektiğini artık biliyorum." dedi Sarah. Charlie'yi gösterdi. "Bu, Lord Meredith."

Delikanlılar, hemen saçlarını düzelttiler. *Lord* unvanını anında fark etmişlerdi.

Sarah sakince sözlerine devam etti. "Şimdi söyleyin bakalım, tabakhane işler nasıl gidiyor?"

Delikanlılar, Sarah'ya durumu anlattılar; ama panayır eğlencelerinden söz ederken duydukları heves, bunu anlatırken yoktu yüzlerinde. Sarah gülümseyerek onları yolladı. Sarah'yı ve Charlie'yi hızlıca selamlayıp kalabalığın arasına karıştı genç adamlar.

Charlie, gözden kaybolana kadar izledi onları. "Buralarda seni yetimhaneden tanıyan başkaları da olmalı." dedi. Tekrar dolaşmaya başladılar. "Her yıl dünyaya bunlardan kaç tane-sini salıyosun?"

"Değişiyor. Ve tabi aralarında kızlar da var. Büyük konak-

lara gidiyorlar, çoğunlukla hizmetçi olarak... bazen de aşçı olarak eğitiliyorlar." diye yanıt verdi Sarah.

Saralı ile Charlie çadırlara tembelce göz atarak, eşyaların cazibesine kapılmamaya çalışarak, sayısız gösteriyi izleyerek panayır sokaklarında yürümeye başladılar. Ortaoyununun önündeki çocuk kalabalığı kayda değerdı. Sarah ile Charlie de köşeye geçip bir süre gösteriyi izlediler, gösteriden çok çocuklara ve onların gürültülü hareketlerine gülerək oradan ayrıldılar.

Sarah'nın can attığı az önceki düşünce uyuşmazlığını tekrar gündeme getirecek hiçbir şey olmuyordu. Charlie'nin tepki göstereceğini bildiği bir şeyle onu kışkırtmanın bir yararı yoktu.

Charlie'nin dıştan görünen cazibesine ve sakin, uyumlu yapısına karşın esrarengizliği, her zaman acımasız ve amansızca burnunun dikine gitmesi ailesinde dikkat çeken bir özellikti. Charlie düzenbazlık yaparak Sarah'yı baştan çıkar-maya çalışmamıştı. Bu şaşırtıcı ama akıllıca bir karardı. Saralı, inandırıcı olmayan sözlerle tavlancak biri değildi. Sarah, Charlie'nin içi dışı bir biri olduğunu, sahte görünüşünün örümcek ağından bile ince olduğunu fark etmişti.

Sarah, Charlie'ye yaklaştıkça onunla daha çok zaman geçirdikçe onun cazibesinin altında neler olduğunu görüyor, Charlie'nin, düşündüğünden daha dürüst bir adam olduğunu fark ediyordu. Sarah, Charlie'nin, ailesinin zümrütleri kadar saydam ve kusursuz olduğunu düşünüyordu. Sarah, Charlie'yi anlatamayacağı bir biçimde tanımişti.

Sarah, henüz bir yanıt verememişti Charlie'ye. Charlie'nin gezintide zaman zaman attığı mızrak gibi keskin bakışlarla yüzünü süzmesinden doğru yanıtı ortaya çıkarmak için yöntemler düşündüğünü anlıyordu Sarah. Soruyu şimdiden irdedilememek, yanıtı da akışına bırakmak, şüphesiz en akıllıca işti.

Bu konuda daha fazla yol almak için bu gece yeterli olacaktı.

Sarah'nın düşünceleri bu yöndeydi ama soğukkanlılığını ve dinginliğini yitirmişti.

Keşke tam tersi olsaydı. Kalabalık, onu Charlie'ye doğru ittiğinde heyecanlanmamak, sinirlerine hâkim olmak, Charlie'nin kolu aniden göğsüne çarptığında kalp atışlarını dizginlemek isterdi.

Saat, öğleden sonrayı geçip kalabalık daha da artınca, Charlie'nin gezintiyle ilgili tüm kuşku­ları doğrulanmıştı; ama ne yazık ki tahminlerinin doğru çıkmasından hiç hoşlanmamıştı bu kez Charlie. Sarah'nın çabuk etkilenen biri olduğunu -elini beline doladığında heyecandan titrediğini, bedeni onun bedenine değdiğinde nefesinin kesildiğini- bilmekten bile zevk almıyordu artık.

Bu sırada, kalabalık dar sokakta ustalardan oluşan ve şarkılar söyleyen gürültülü bir grup görüldü; aceleleri var gibi görüldüğünden kalabalık kenara çekilip geçmeleri için onlara yol verdi.

Bu ani hareketlenme, sokağın kenarında yürüyenleri az kalsın yere serecekti.

Charlie, koruma içgüdüsüyle kolunu Sarah'nın beline doladı ve Sarah'yı yarı kaldırarak yarı tehlikeden uzaklaştırarak iki çadır arasındaki dar boşluğa sürükledi.

İtişip kakışan insan dalgası, kalabalık boyunca sürüklendi. Genç adam sürüsü, kütür sesleri arasında gözden kayboldu; geride kalanları kendilerine gelmeye, silkinip karmaşadan kurtulmaya, tekrar sakinleşmeye bırakarak.

Charlie ve Sarah'yı dimdik ayakta ama birbirlerine daha yakın bir halde bırakarak... Çok yakın bir halde...

Charlie, genç adamların gözden kayboluşunu izliyordu; kafasını çevirip Sarah'ya baktığında onun omuzlarından dizlerine uzanan bir şehvet dalgasıyla titrediğini hissetti. Sıcak, ateşli, aç, arzulu bir titreme...

Vc Sarah'nın gözlerinin mavisinde kendi ihtiyaçlarını, kendi alev alev yanan ateşini gördü Charlie.

Sarah'nın dudakları aralandı, nefesi Charlie'nin boynuna çarptı. Elleri, Charlie'nin bedeniyle kendi bedeni arasında duruyordu; Charlie'nin göğsünün tam önünde. Sarah, ellerini nereye koyacağını bilememişti, ne kadar istese de Charlie'ye dokunmaması gerektiğini iyi biliyordu.

Somut, dokunulabilir hır şeydi bu; aralarında tensel hiçbir temas yoktu ama bir öpücük tadındaydı. Bir kedinin hayali bir şeyin peşinden koşması gibi Charlie de bu öpücüğe ulaşma, çalkantılı bir dalgayla savrulma isteği duydu benliğinde. Çok daha fazlasını istiyordu.

Charlie, kendi istek ve ihtiyaçlarıyla Sarah'ninkileri karşılaştırarak bir an için bocaladı. Tutkularını kendi haline bırakmak anlık bir işti ama... bir an sürmeyecekti.

Nefes alıp vererek büyüü kasten bozmak, Charlie'nin o zamana kadar yaptığı en zor şeydi. İç burkucu, acı verici bir inkârdı bu. Her ikisini de inciten...

Charlie, geri çekilmeyi başardı; Sarah'nın elinden tutarak onu iki çadır arasında kalan dar boşluktan sokağa doğru çekti. Bir anlık duraksamadan sonra kol kola gezmeye devam ettiler.

Tekrar özgürce nefes almaları birkaç dakikayı buldu.

Charlie, daha derin ama yeterince düzenli olmayan bir nefes aldı. Bakışlarını ileride sabitleştirerek "Bu gece..." dedi.

Bir söz, ama soru yok. Charlie, Sarah'nın bakışını yüzünde hissetti; göz ucuyla onun başını salladığını fark etti.

Sarah önüne döndü. "Evet. Bu gece..." dedi.

Bu gece aralarında alev alan şeyle uğraşacaklardı.

Şimdilik...

"Bu kalabalık, gittikçe rahatsız edici oluyor." Kalabalığı işaret ederek konuşuyordu Charlie. "Belki de buluşma yerine gitmeliyiz."

Sarah, kulenin saatine baktı; saat iki buçuktu. Ama yine de

bir şey demedi. "Buluşma yerinde daha az kalabalık olabilir." dedi.

Bu konuda anlamak ikisini de rahatlattı. Şanslarına, ötekiler de kalabalıktan sıkılıp onlardan on dakika sonra buluşma yerine geldiler.

"Atlarla yola çıkmadan önce Arms'da bir çay içsek nasıl olur?" diye önerdi jon.

Gruptakiler, bu öneriyi kabul ettiler. Arms'a doğru yürüdüler. İyice kendilerine geldikten sonra atlarına bindiler ve evlerine gitmek için kuzeye doğru yol aldılar.

Sarah, çadırlar arasında yaşanan gergin anın ve bu geceki buluşmalarının üzerinde durmamaya çalışarak atını Charlie'nin yanında sürüyordu. Nasıl olsa bu konuyu, bu gece yeterince düşünecek zamanı olacaktı. Yalnız kalana dek, yapabilecekleri bir şey yoktu Charlie ile Sarah'nın.

İçinde sürüklendikleri arzu selini artık hiçbir şey yatıştıramazdı; damarlarının içinde dinmek bilmeyen ateşi hiçbir şey söndüremezdi.

Saralı, gecenin sessizliğine gömülmüş olan yazlık eve vardığında Charlie henüz orada değildi. Sarah, seslere kulak verdi ama kıyıya vuran hafif dalga sesleri dışında ne bir ayak sesi duydu ne de sabırsızca yaklaşan adımlar.

Ellerini ovuşturarak parmaklarıyla oynayarak sakinleşmeye çalıştı, düzenli nefes alıp vererek beyninin içinde fırıl fırıl dönen düşüncelerden sıyrılmak istiyordu. Hedefine odaklanmaya çalıştı. Hedefini ve hedefinin peşinden gitmeye neden bu kadar istekli olduğunu kendisine anımsattı.

Charlie'yi, kendisine duyduğu arzuyu açığa vurması için zorlamayı nasıl kafasına koyduğunu düşünmeye çalıştı.

Dışarıda bir botun kıyıya yaklaştığını duyduğunda Sarah'nın düşünceleri daha yeni yeni şekilleniyordu. Charlie oradaydı, merdivenleri üçer üçer çıkarak tahta döşemede uzun adımlarla ilerledi ve Sarah'nın önünde durdu.

Sarah, Charlie'nin onu tamamen saran güçlü kollarındaydı şimdi. Charlie, dudaklarını Sarah'nın kılcre yapıştırdı. Sarah, onu çağıran ateşin, şehvetin, vahşi arzunun içine doğru sürükleniyordu.

Her gece daha da artıyordu bu şehvet, her gün gecenin karanlığına kadar zapt edilen duyguların karşı konulmaz isteği, alevleri daha da canlandırıyorlardı.

Birbirlerini gittikçe daha çok arzuluyorlardı.

Bu gece, arzusunu hoş karşılamıştı Sarah. Bu geceyi ken-

disine ayırmıştı; bu arzusunun peşinden gitme gücü ve fırsatı vermesi için kanındaki alev alev yanan ateşin sürükleyiciliğine güveniyordu.

Charlie, Sarah'nın ağzına saldırır gibi yapışıp hislerini uyarırken bedenini kendisine doğru çekip okşarken elini kalçasının kıvrımlarında gezdirip kışkırtıcı bir biçimde ellerken ona hiçbir şekilde karşı koymadı Sarah.

Sarah, Charlie'nin onu kendisine doğru her çekişinde nefesini tutuyordu adeta. Charlie'nin ereksiyon halindeki erkekliği, göbeğinin yumuşak düzlüğünde gezinirken zevkten çıldırıyordu. Alev alev yanıyordu, içinin derinliklerinde sıcak, tatlı bir acı hissediyordu.

Charlie, Sarah'yı kanepeye yatırıp üzerine atladığında Sarah'nın nefesi kesilecek gibi oldu. Sarah, Charlie'nin altındaydı, bacakları birbirine dolanmış, elleri kenetlenmişti.

Charlie, Sarah'nın korsesinin kopçalarını çabucak açtı. Sarah da Charlie'nin ceketinin önünü açtı, çıkarmak için ellerini Charlie'nin omuzlarına götürdü. Charlie, ceketini savurup attı. Sarah, bu kez de yeleğine saldırdı; Charlie'ni de bir köşeye fırlattı.

Saralayı tekrar öpmeye başladı. Sarah'nın sırtını kanepeye iyice yaslayarak düğmelerden ve gömlekten kurtulmaya çalıştı. Elini Sarah'nın göğüslerinde gezdirmeye başladığında Sarah, derin derin solumaya başladı. Charlie, avuç içiyle göğüslerini okşayıp parmaklarıyla küçük oyunlar oynarken Sarah, bedeninden akan şehvet dalgasına uyarak zevkten inliyordu. Bu, Sarah'nın tüm bedeninde dolaşmasına izin verdiği, baş döndürücü bir şeydi.

Sarah, kendini biraz toparlayıp Charlie'yi öpmeye, yüzünü okşamaya, dilini onunkine götürmeye, onun aldım başından almaya başladı.

Charlie'nin gömleğinin düğmelerini açtı ve elini sokup tenine dokundu.

Charlie buna hemen tepki verdi; öpüşmeyi kesip derin

derin solumaya başladı ve tüm bedeni kaskatı oldu. Hareket etmedi. Sarah, karanlıkta onun yüzünün aldığı şekli göremiyordu ama yüzü katı, gözleri yarı kapalı, çenesi kenetlenmişti sanki. Sarah'nın elleri, Charlie'yi yakıyordu; dokunuşu, ona katlanılmaz bir acı veriyor gibiydi. Asıl yanan Charlie'ydi.

Charlie'nin bedeni bir volkandan püsküren lavlar gibiydi; ateş gibi yakıcıydı.

Öğrenmeyi kafasına koyan Sarah, uzunca bir süre Charlie'yi öpüp kokladı. Göğsünün sert kaslarını okşadı, ellerini göbeğinde gezdirerek daha aşağı indi, belini kavradı, avuçlarında alev alev yanan çıplak tenini iyice hissetti.

Bunun üzerine Charlie, Sarah'yı birden kanepenin yas-tıklarına doğru yatırdı; üzerine eğilip onu zevkten çılgına çevirerek yeniden öpmeye başladı.

Sarah'nın heyecanı daha da artıyordu. Charlie de Sarah da susamış oldukları şehvete iyice gömülmüşlerdi. Daha belirgin, daha az kontrol altına alınan bir arzuya... Sarah, hayretle sarıldı bu arzuya ve bu arzunun bedenine girmesine, baş döndüren bir biçimde bedeninin her yerinde dolaşmasına izin verdi.

Bu, Sarah'nın görmek, bilmek, denemek istediği bir şeydi. Bn -Charlie'nin arzusu- Sarah'nın bilmeye ihtiyaç duyduğu asıl şeydi.

Charlie, Sarah'yı kanepeye bastırıp ağzını kendi ağzıyla kenetlemeye, Sarah'nın başını döndürmeye devam ediyordu. Acımasız ve tutarsız olan dürtüler Charlie'yi, Sarah'nın açıkça görünen arzularını tatmin etmeye, Sarah'yı cinselliğe doyurmaya, bilmek istediği, onu daha da cesaretlendirecek şeyleri tutkuyla ona göstermeye sürükliyordu. Fakat Charlie'nin planı, başka bir şeye yol açtı. Farklı bir oyuna, saldırıya...

Sarah, küçük ellerini Charlie'nin sırtında gezdiriyordu; parmaklarını tenine sıkıca bastırmıştı. Arzularla dolup taşıyordu içi.

Bu masum dokunuş, Charlie'yi kasıp kavurdu. Sarah'nın çoktan kışkırttığı o şehvete vahşi arzularla karşılık verdi Charlie.

Charlie'nin içgüdüleri Sarah'yı elde etmesi ve bu tuhaf cilveleşmeyi bitirmesini söylüyordu. Peki ya Charlie, bu gece onunla beraber olursa Sarah, sonsuza dek onun olmaya sevinçle razı olma zevkini yeterince tatmış olur muydu?

Charlie, bu gece onunla beraber olursa Sarah, yarın evlenmeye razı olur muydu? Herhangi bir genç kadının yanıtı *evet* olurdu; ama Sarah'nın... Sarah, şimdiye kadar onu pek çok kez şaşırtmıştı.

Hayır. Planını uygulamak, Sarah'ya zevkin doruklarına çıkma deneyimini yaşatmak, şu ana kadar işe yaramıştı. Ona söz verdiği zevki tattıracaktı. Onu, onunla olmaktan yaşamının sonuna dek zevk alacağına inandıracaktı.

Peki ya Sarah gerçekten bilmiyorsa bu zevkin değerinin nasıl farkında olurdu? Ya zevkin nelerden oluştuğunu anılamıyorsa?

Ona, planlamış olduğu gibi adım adım öğretmek daha akıllıca olacaktı. Bu, onu, evlilik teklifini ve onun olmayı kabul etmeye ikna edebilecek çok daha kesin bir yoldu.

Sarah'nın Charlie'nin altına uzanmış yumuşak, hoş bedeninin çekiciliğine, güzel ve biçimli ağzıyla onu çılgınca öpücüklere boğmasına, onu deliye döndüren meydan okumasına karşın.. Sarah'nın kastettiği bunlar değildi aslında. Charlie, aklın yolunun ne olduğunu hatırlamak zorundaydı. Unutmaya hakkı yoktu.

Sarah'nın ona eşi olma hevesini tattırmamaya hakkı yoktu.

Charlie, bunları düşünerek kendi arzularını dizginledi; isyan eden içgüdülerini bastırdı ve Sarah'nın cazibesine karşı direndi; orun düpedüz belli ettiği açık davete karşı koydu. Bunları aklından çıkararak ve öpüşmeyi keserek Sarah'nın boynuna doğru kaydırdı dudaklarını.

Göğüslerindeki pembe çıkıntılara ulaşmak için açık gömleğini kuvvetle çekerek köprücük kemiğine doğru gezdirdi ıslak dudaklarını. Sonra Sarah'ya zevkin ne olduğunu göstermek için orada durdu. En azından zevkin bir kısmını.

Baş döndürücü bir duyguydu bu. Sarah'nın bedeninin verdiği karşılık, önceki gece olandan daha yoğun, daha şiddetliydi. Bu iyiydi. Charlie, dudaklarıyla, ağzıyla, dişleriyle Sarah'ya odaklandı; onun sürükleyici, baş döndürücü bedeninin güzelliklerine daldı.

Önceden olduğu gibi, onun uyanışının zevkini çok merak ediyordu Charlie. Ona verdiği her zevke Charlie'nin daha önce hayal bile edemediği bir biçimde karşılık veriyordu Sarah.

Sarah, Charlie'nin deneyimli öpüp kucaklamaları, ellerinin sert dokunuşları, ağzının ıslak sıcaklığı, zevkten hafifçe şişmiş dudaklarındaki acıyı bastıran dilinin çılgına döndüren tatlı vuruşları karşısında zevkten inleyerek kıvranıyordu. Charlie, başını eğip Sarah'nın göğüs ucunu iyice emerek ağzının derinliklerine doğru çekip Sarah'nın zevk çılgınlıklarını duyduğunda zaferinin tuhaf sıcaklığını hissetti. Charlie, sadece Sarah'ya bedensel zevkleri ilk tattıran erkek olduğu için değil, tüm bunları onun daveti üzerine yaptığı için de şanslı bir adamdı. Onun seçimiyle...

Charlie, eşi olarak seçmişti Sarah'yı; ama bakalım Sarah onu seçecek miydi?

Burada, bu evde evet, onu seçmişti.

Charlie, Sarah tarafından seçilmiş olmanın şaşırtıcı ve baş döndürücü gururunu keşfediyordu. Böyle bir şeyin, onun için bu kadar çok şey ifade edebileceğini, yani bastırdığı ihtiyaçlarına karşın tüm bunlardan bu kadar çok zevk alabileceğini hiç düşünmemişti. Charlie, Sarah'nın gözlerinin şehvetle açılmasını sağlamış, bakışlarına zafer ve tutkuyu yerleştirmişti.

Zevkten neredeyse kendisinden geçen, büyülenen Sarah, zamanın akıp gittiğinin farkındaydı ve Charlie bu geceyi kendi planına uygun olarak sonlandırmak üzereydi. Sarah da gerçek bir gelişme kaydetmeliydi. Sarah'nın tüm gördüğü, Charlie'nin güzel gülümsemesi, tatlı bakışlarıydı. Sarah'nın daha fazlasını görmeye ihtiyacı vardı.

Tek yol, Charlie'nin kontrolünü ele geçirmektir.

Sarah, yoğun bir çaba içm gereken yeterli gücü ve isteği bir araya topladıktan sonra aklını, sersernletici düşüncelerinden başka konulara çekmeyi başardı.

Ellerini Charlie'nin sırtından kaydırarak aşağılara inmeye çalıştı, ama ellerinin onun beline kadar bile yetişemediğini gördü. Elleriyle Charlie'nin belini tutarak onu daha yukarı çekmeye uğraştı, fakat Charlie, bu zayıf isteği görmezden geldi ve göğüslerini şiddetli bir şekilde emerken Sarah'nın dikkatini dağıtmaya çalıştı. Sarah, durup derin bir nefes aldı; sürükleyici şehvete kapılmamak için kendisini sıktı. O şehvete kapılmamayı başardı, sonra daha kararlı bir biçimde yeniden denedi.

Diğer elini Charlie'nin sıcak vücudundan yukarılara çıkararak çenesine götürdü, ardından hafif hafif okşamaya başladı. Charlie, buna karşılık verip dudaklarını onunkilere götürene kadar da devam etti.

Sarah bu buluşmaya çoktan hazırды; ağızlarının birleşip dillerinin dans etmesine de. Kıpırdanıp aşağıya doğru kaydı, artık başları ve ağızları aynı hizaya gelmişti. Charlie'nin sırtındaki elini kullanarak onu bedenine bastırdı; Charlie'nin bacakları arasındaki sertliği hissetti.

Sarah Charlie'nin sertleşmiş erkekliğini cesurca okşadı, sonra da kavrayıp avucunun içine aldı.

Charlie hemen tepki gösterdi. Ağzının üzerinde bulunan Sarah'nın elinin kısılcasına karşın, öpücüklerden geri çekilerek Sarah'nın bileğini yakaladı ve bedeninin o gergin çıkıntısını kavrayan elini "Hayır" diyerek geri çekti ve kanepe-

nin yastıklarına bastırdı. Sonra da Sarah'nın gözlerine baktı. Kendi gözleri yarı kapalıydı.

Sarah ona bakarak "Neden?" diye sordu.

"Çünkü..."

Charlie birdenbire homurdanarak durdu. Sarah kımıldayarak Charlie'nin bedeninin o en hassas ve kendi çıkarları için en yararlı parçasına elleyip okşamayı başardı. Charlie, onun öteki elini de yastığa bastırdı; onu esir almış gibiydi. Sonra da bedenini iyice üzerine bastırdı. Sarah onun erkekliğini kendi bedeni üzerinde hissedebiliyordu.

Sarah, Charlie'nin altındaydı. Bir an düşündükten sonra bunun o kadar kötü bir şey olmadığına karar verdi. Charlie'nin bacaklarından biri, Sarah'ninkilerin arasındaydı; dızı Sarah'nın uylukları arasındaki hassas noktaya değiyordu.

Sarah durdu.

Ama sonra hatırladı. Gözlerini kısıp Charlie'ye bakarak tekrar sordu. "Neden?"

Bilekleri hâlâ Charlie'nin avucu içinde ve iyice yastığa gömülüydü. Yüzleri birbirlerine çok yakındı. Charlie, Sarah'nın gözlerinin içine baktı. "Çünkü henüz buna hazır değilsin." dedi. •

Her sözcük, ayrı ayrı vurgulanmıştı. Düş kırıklığıyla kuşanmış bir şekilde...

Sarah, anlayabileceği, bedeninin üzerindeki sert, gergin ve iyice uyarılmış bedende hissedebileceği her şeyi düşündü. "Neden olmasın?" diye sordu.

Bunu, meydan okuma gibi değil de içten bir soru olarak sormuştu. Charlie'den bir yanıt beklediği, ses tonundan anlaşılıyordu.

Charlie, Saralıyı süzdü. Alev alev yanan vücutlarının biraz bile sakinleşmediği, içinde yüzdükleri tutku dalgasının bir an bile yatışmadığı geçmiş anları getirdi gözünün önüne; sonra yüzünü buruşturdu.

Sarah, bu geri çekilişin gerçek olup olmadığını düşünüyordu. Charlie geri mi çekiliyordu? Bu pek mümkün değildi.

"Buna hemen girişemezsin, girişmemelisin. Bu basit bir eylem gibi düşünülür fakat... aslında bir sanattır. Sadece ya-parken değil, zevk bakımından da öyledir. Bu yüzden bunu zamanla öğrenmen gerekiyor," dedi Charlie.

Sarah, karanlıkta Charlie'nin gözlerini görebiliyordu ama onları okuması söz konusu bile değildi. Yine de Charlie'nin durumu kendi kontrolü altına almak istediğini arılayabiliyordu. Sarah, Charlie'nin ilgisini çıplak, dolgun, uçları sertleşmiş göğüslerine çekmek için altında hafifçe kımıldadı. "Pekâlâ, sırada ne var?" diye sordu.

Ses tonu baştan çıkarıcıydı.

Charlie, kalp atışları hızlanarak Sarah'nın gözlerine baktı, sonra başını eğdi ve dudaklarını Sarah'nın kılere yaklaştırarak onun sessiz meydan okuyuşuna karşılık verdi. "Hazır olduğunu düşünüyorsan..." diye fısıldadı.

Sarah, gözlerini Charlie'nin gözlerinden ayırmayarak. "Evet, hazırım." dedi.

Sonra Charlie'yi öptü ya da Charlie onu öptü -o anda önemli olan tek şey, büyük bir şehvetle bekleyen ateşin kasıp kavurmasını sağlayacak açlıklarını dışa vurmaktır.

Ateş artık alev alıyordu. Karşı konulamaz bir arzuyla tutuşuyordu.

Sırada ne var? Hemen şimdi öğrenme isteği bedenini doldururken bu soru aklına geldi Sarah'nın. Charlie'nin dudakları dudaklarındaydı; Charlie, ellerini daha yukarı kaldırıp tek eliyle daha sıkı bir biçimde tutmuştu Sarah'yı. Ağırlığını Sarah'ya vermemek için hafif yana yatıyordu. Sarah, Charlie'nin üzerine eğilip boştaki eliyle eteğini kaldırırsını, ardından dizlerine dokunuşunu hissetti.

Charlie daha da yaklaşarak güçlü eliyle Sarah'nın çıplak kalçalarını avuçladı. Sarah, zevkten titriyordu.

Sonra durdu Charlie. Elini oradan çekmedi. Sarah, kalçalarında hissettiği elden hoşnut olmasına karşın sırada ne olduğunu düşünmekten kendisini alamıyordu.

Charlie, Sarah'ya gerçekten hazır olup olmadığını sormadan önce nazikçe öptü dudaklarından. Sarah ise doğrulup onu çılgınca öperek yanıtını verdi.

Sarah'nın kalçasındaki el gevşedi, fakat Charlie'nin dokunuşu daha tehlikeli, daha baştan çıkarıcı bir hal almaya başladı. Dili, ağzında sabırsızca ilerleyip Sarah'nın dilini buldu. Sarah'nın dikkatinin şiddetli öpüşleriyle dağılması üzerine Charlie geri çekildi, Sarah da dikkatini Charlie'nin eline doğru kaydırdı. Charlie, parmaklarıyla, Sarah'nın uyluk ve kalçası arasındaki noktada sarsıcı, hoş dokunuşlarla oyunlar oynuyordu. Tamamen kendisinden geçmiş, güçlükle nefes alan Sarah daha fazlasını tatmayı umuyordu.

Charlie, Sarah'nın kalçasını okşuyordu, sonra elinin Sarah'nın çıplak kalçasında gezinmesinin verdiği baş döndürücü zevk içinde onu kucaklayıp yana doğru döndürdü. Sarah'nın eteğinin altındaki eli şehvetle oraları keşfederken Öteki eliyle onun başını kavradı.

Her şey tamamen kendi kontrolü altındaydı.

Sarah, baştan çıkarıcı duygulara, üzerinde ve içinde gezinen uyarılışının ürpertici şehvetine karşın, iliklerine kadar Charlie'nin dikkatini hissedebiliyordu. Onun sarsılmaz dikkatini. .. Charlie'nin Sarah'ya öğrettiği, sarsılmaz kontrolünü sürdürme arzusu değildi sadece; tattırdığı kadarıyla hazzı da sürdürme arzusuydu bu.

Charlie elini yavaşça çıplak kalçalarında, sıkı yarımkürelerin arasındaki çatlakta gezdirirken, onu öpüp okşarken Sarah'ya hazzı tattırıyor ve onu kıvrandırıyor.

Sarah, titreyerek bedenini Charlie'nin bedenine bastırdı; elini onun boynuna götürdü ve daha fazla öpücük için başını kendisine yaklaştırdı.

Charlie, parmaklarını Sarah'nın kalçalarındaki hassas tenin üzerinde kaydırdı dizine ulaşana kadar. Sonra dizini büküp kalçalarının üstünde birleştirdi. Dizini nazikçe öptü. Sonra parmakları, Sarah'ın kalçalarının arasındaki çizgiye yavaşça kayd.

Sarah yeniden iirperdi fakat Charlie durmadı. Uzanıp Sarah'nın kıvrımlarına hatif hafif dokundu, kışkırtıcı bir biçimde okşadı. Sonra haritada incelercesine değil de ana hatlarıyla keşfetmek istercesine duruldu. Hafif öpücükler, Sarah'yı zevkten sarsıyordu. Sarah, Charlie'nin isteklerine uyuyordu ama her öpücüğün ardından sırada ne olduğunu şehvetle bekliyordu.

Bu dokunuşlarının nereye varacağını merak ediyordu. Sarah'nın bedeni yanıyordu, sonra titremeye başladı. Tuhaf bir huzursuzluk bedenini sardı. Charlie'nin daha derinlerine dokunmasını istiyordu, daha da derinlerine... bu arzusu fizizlendi ve büyüdü.

Onu tatmin edene kadar arttı; içindeki ateşi körükledi.

Charlie, Sarah'nın ne zaman durup ne zaman daha fazlasını istediğini iyi biliyor gibiydi. Dudaklarını Sarah'nın ağzında, çenesinde, kulaklarında gezdirdi bir süre. "Evlendiğimizde kendini bana hep böyle sunacaksın, bacaklarını ayırıp belime dolayacaksın ve ben de seni tatmin edeceğim." dedi.

Sözcükler -bunların çağrıştırdığı imgeler- Sarah'yı sersemletti. Karanlıkta Charlie'nin yüzünü, dudaklarını, uzun kirpiklerinin ardından bakan gözlerini inceledi yakından. Sarah dudaklarını yalarken Charlie de onlara büyülenmiş gibi bakıyordu.

Charlie'nin sesi tutku ve şehvet doluydu, "İçindeki boşluğu dolduracağım." dedi Charlie. Yavaşça konuşuyordu, ritmi ağır, sözcükleri açıktı. "Senin içine gireceğim, tekrar ve tekrar. Daha önce hiç tatmadığın bir zevk sunacağım sana ve sonunda tamamlanacaksın," dedi.

Başını kaldırarak hafifçe Sarah'nın dudaklarına dokundu. "İhtiyaç duyduğun, arzuladığın, olması gerektiği gibi." dedi.

Benim. Charlie bu sözcüğün beyninde yankıladığını duydu; ama bunu söylemeye çekindi. Sarah'nın beklenmedik ısrarını kendi yararına çevirmeyi başarmıştı. Ama artık bu kadarı yeterliydi. Sarah, Charlie'nin ördüğü şehvet ağından kurtulmadan önce Charlie, elini onun eteğinin altından çekti, yüzüne bakıp onu öpücüklere boğdu.

"Bu gecelik bu kadar yeter." dedi. Bu sözleri Sarah'ya mal eder gibi söylemişti.

Saralı Charlie'ye dönerek kaşlarını çatı. "Neden?" dedi.

Sarah'nın en sevdiği sözcük...

Charlie kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. "Çünkü, atlarımızın hızlı gitmesine izin verirse biz de çok hızlı gideriz ve sen de yoldaki bir sürü nimetten mahrum kalırsın." dedi. Bunları öyle mantıklı bir biçimde söyledi ki buna karşı çıkmak olanaksızdı. "Ve bunu doğru biçimde yapmak zorundayız. Çünkü bu yolda ancak bir kez gidebiliriz." diye sürdürdü sözlerim.

Charlie, ertesi gün öğleden sonra papaz evinin bahçesindeki çitin bir köşesinde, elinde bir çay bardağıyla dikiliyordu. Yüz ifadesinden ne hissettiği, ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Muhtemelen, karısı olmasını istediği kadının karşısında oturup çayını yudumlamakta olduğunu düşünüyordu.

Bunun bu kadar kötü olabileceğini kim düşünebilirdi? Charlie, papaz evinde her ay düzenlenen pazar öğleden sonrası çay partisi davetini kabul etmeye kendisini zorlayan şeye lanet ediyordu. Bayan Duncliffe ve Bay Sinclair'in de davet edileceğini duyunca zihninde Sarah varken Sinclair ile yatırım konusunda konuşup kendisini oyalayabileceğim düşünmüş, sonra da bu daveti geri çevirmemişti. Ne yazık ki Sinclair, başka bir şeyle meşguldü.

Maalesef Charlie, Sarah ile birlikte geçirdiği gecelerin git-tikçe artan etkisini, el ele tutuşacak kadar birbirlerine yaklaş-tıklarında kendisini belli eden çekimi de hesaba katmamıştı.

Sadece bir bakış, hır dokunuş derken Sarah ile Charlie aralarındaki sarsıcı sallantıyı, vahşi çekimi hissetmişlerdi. Tensel hazla birleşen güçlü, ilkel ama ezici ihtiyacı .

Sarah'yla Charlie, karşılıklı bir şaşkınlık içinde çayırın karşı köşelerinin sakinliğine çekilmişlerdi. Normal davranış-lar sergilemek ve kimseleri -her ikisinin annesini ve kom-şularının çoğunu- şok etmemek için ya da açık saçık tavırlar sergileyerek hataya düşmemek için.

Charlie, Jon, Henry ve öteki erkeklerden oluşan küçük bir gruba katılmıştı. Sarah'nın ise etrafı genç kadınlarla çev-rilmişti. Yine de genci, yaşlısı pek çok Ladin neden ayrı dur-duklarının merak ederek onları izliyordu.

Toplum içinde birbirlerine yaLn durarak spekülasyonları göz ardı etmek hiç de akıllıca değildi.

Charlie'nin kabul etmekte zorlandığı birkaç şeyden biri de buydu. Daha önce bir kadından bu derece, hatta bu de-receye yakın bile etkilenmemişti hiç. Bir kadının peşinden gitmemişti. Kibar, çekici, kültürlü ve güleryüzlü bir adamdı, herkes tarafından ilgiyle karşılanıyordu; bu reddedilemez bir gerçektir. Otuz üç yaşındaydı, Tanrı aşkına! Onun gibi, onun yaşında ve aynı deneyimlere sahip olan bir adam, bir kadının sıcak limanına böylesi aktif bir ereksiyonla gömülmemeliydi.

Sarah'yı elde etmeyi yaşamının tek amacı gibi hissetme-meliydi.

Yine de: öyle hissediyordu Charlie.

Dolaştırılan tepside bir çaylı kek daha aldıktan sonra bakışlarını Sarah'dan uzaklaştırdı. Neden kendisine işkence ediyordu? Burası papazın eviydi; yanan ateşini söndürmek için burada bir şey yapma şansı yoktu. Önceki gece olan olay-

lardan sıyrılmaya çalışarak Bayan Duncliffe'in gül bahçesine, uzaklara doğru çevirdi bakışlarını.

Yazlık evden tatmin olup rahatlamış olarak ayrılmıştı Charlie. Rahatlamıştı çünkü Sarah'ya kendisiyle boy ölçüşmeyeceğini göstermişti. Tatmin olmuştu çünkü savaştan sadece kontrolü ele geçirerek değil, Sarah'nın anladığı bir biçimde planına devam etmek için de bir temel yaratmayı başarak ayrılmıştı.

Rahatlaması buharlaşmış gibi yok olmasına karşın, en azından tatminkârlığı kendini hissettiriyordu.

Biraz huzur... Gerçeklen ne kadar çarpıtırsa çarpıtsın Charlie'nin anlayamadığı ya da açıklayamadığı, zihninden atamadığı şey, Sarah'yı baştan çıkarmayı başarırken her nasılsa kendi de baştan çıkma noktasına gelmişti.

Sarah'yı suçlayamazdı. Yaşı ve deneyim farkı göz önünde bulundurulduğunda Sarah'nın Charlie'yi baştan çıkarabilme olasılığı yok gibiydi. Yine de, tamamen olmasa da defalarca kontrolünü kaybetme noktasına gelmişti Charlie. Rotasını değiştirip defalarca yeniden ayarlamıştı. Bir çizgi çizip onu geçmemeye kararlıydı ilk başta; ama sonra Sarah baskı yaptığında kendisini planını gözden geçirip yeniden düzenlerken bulmuştu.

İsteklerde bulunan Sarah olabilirdi ama bunları kabul eden Charlie'ydi.

Sarah'nın Charlie'yi kontrol edebilmesi söz konusu değildi, bu işe bulaşan başka birisi ya da bir şey de yoktu, bu yüzden kontrol Charlie'nin olmalıydı. Onu bu ilişkiyi çok daha zorlaştıran şeyleri yapmaya sürükleyen, onu baştan çıkaran lanet olasıca kontrol...

Charlie bunu anlayamıyordu; ama kontrolü elinde tutmayı kafasına koymuştu.

Bakışlarını Sarah'ya çevirdi. O bakışları içinde hisseden Sarah, papaz evinin çayırındaki geniş alana doğru kaydırıldı

gözlerini, sonra kupasını kaldırıp çayını yudumladı, Charlie, Sarah'nın elinin, kupayı masaya koyarken titrediğini gördü.

Kararlaştırdığı hafta, salı gecesi bitiyordu. Bu gece Sarah'yı zevkin doruklarına çıkaracaktı ve bu kez savunmada kalacaktı.

Düşüncelerine hücum eden o şeye karşı...

Sarah, o gece Charlie'nin yanına gittiğinde ayışığı sulara vuruyordu. İkisi de açtı, hem de çok... Charlie'nin ona bu gece daha fazlasını göstereceği ilk öpücükten belliydi.

Çok daha fazlasını...

Sarah yanıyordu ve arzu duyuyordu; ama aradığı sadece fiziksel zevk değildi. Bunun sebebini bilmek istiyordu ve Charlie'yi kendisini arzulamaya iten şeyin mantık olmadığını anlamaya başlıyordu. Yine de o anlaşılması zor şeyin ne olduğunu tam olarak kavraması gerekiyordu.

Bununla beraber fiziksel zevk geçiciydi. Fakat Sarah, birini keşfederse ötekini de anlayacaktı. Planını buna indirgemişti. Charlie'nin göstereceklerine izin vermek, sonra da onu daha fazlasını göstermesi için cesaretlendirmek. Hepsini görüp anlayana kadar,,.

Charlie, ağzını Sarah'nın göğüslerine kapadığında titriyorsa, Sarah'nın göğüslerini emerken duyduğu hazdan inliyorsa, Sarah'nın eteğini kaldırıp bacaklarını okşadığında vücudu alev alev yanıyorsa bu hem isteyerek hem de zorunlu olarak yaşanan bir paylaşımdı, en azından Sarah bu şekilde düşünüyordu.

Sarah, Charlie'yi daha çok tanımak istiyorsa kendisini ona daha çok vermek zorundaydı.

Kendisini ona daha ne kadar bırakması gerektiğini bilmiyordu Sarah; ta ki bedenleri bir kez daha birbirine kenetlenene, bedeni cayıp cayıp kavrulana, parmaklarını tahrik edici bir biçimde Charlie'nin saçlarında gezdirenc, diliyle Charlie'nin dilini yalayıp onu arzuladığını gösterene dek. Charlie,

Sarah'nın bedeninde gezinen elleriyle, ayırık bacaklarının arasını okşayan uzun parmaklarıyla, bacak arasındaki kaygan ve baştan çıkartıcı girintiyi okşuyordu. Hem de defalarca...

Daha fazlasını istiyordu Sarah, hemen orada ve hemen şimdi. Sıradaki ana, nefes almaktan daha çok ihtiyaç duyuyordu. İhtiyaç duyuyordu... ama neye ihtiyaç duyduğundan tam olarak emin değildi; yine de Charlie'nin her şeyin bilincinde olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Charlie, görünmez çizgisini sıkıca tutarak, dudaklarıyla ve diliyle Sarah'yı arzuladığı daha büyük bir cinsel ilişkiden mahrum bırakmaya çalışıyordu. Sarah yalvarırcasına kıvranıyordu.

Charlie, Sarah'nın seksi tahriklerine karşı dayanıklı olmadığını fark etti. Sarah istiyor, Charlie veriyordu. Aklının zapt edilmez bir yanı, bunu bir kod olarak kabullenmiş ve beynine kazımişti. Charlie, kontrolü tamamen elinde bulundurmayı, Sarah'nın yaşadığı her hazda tüm dokunuşlara yön vermeyi kafasına ne kadar koyarsa koysun, Sarah'ya karşı çıkmıyordu; onun şehvet düşkünü arzularını ödün vermeden tatmin edemiyordu.

Hazza karşı koyamıyordu.

Tarri olarak fark edemediği o tutkuya, adlandıramadığı o ihtiyaca kapılıp giden Charlie, parmak ucuyla Sarah'nın kayganlığını dairesel hareketlerle okşamaya başladı. Sarah, arzuyla kasılıp inlemeye başladığında parmağını içine soktu, çok az... Fakat Sarah sımsıcak ve şehvet dolu bedenini daha da ileri gitmesi için yukarı doğru kaldırdığında, buna teslim oldu ve ona istediğini verdi.

Parmağını onun içine doğru her kaydırışında Sarah'nın ağzının kendininkine daha da kenetlediğini hissetti Charlie. Bu yakın temasın tüm şehvetinin Sarah'nın ateş gibi yanan arzularını körüklemesine izin veriyordu.

Daha hızlı, daha sert... kalp atışları, kanlarında fokur fokur kaynayan ateşle dans ediyordu.

Saralı, Charlie'nin dokunuşlarıyla sarsılıp içgüdüsel olarak kalçasını yukarı doğru kaldırıyor, Charlie'nin altında kımıldanıyordu. Bastırılması güç arzulara kapılan Charlie, Sarah'nın ağzına saldırdı; adeta yedi bitirdi dilini, dudaklarını. Sonra gittikçe artan şehvete teslim etti kendisini.

Charlie, Sarah'yı gittikçe kabaran zevk dalgalarına attı; zevkin doruklarına çıkardı Sarah'yı. Zirveye ulaşır hareket-sizleşene, tırnaklarını Charlie'nin omuzlarına geçirip zevk çılgınlığı atıp onun kollarında kendisinden geçene kadar onu uyarmaya devam etti.

Sonra dalgalar dindi ve Charlie, Sarah'yı serbest bıraktı. Sarah, şimdi, Charlie'nin koynunda rahatlamış bir halde uzanıyordu. Charlie, elini Sarah'nın eteğinden çekti; eteğin dizlerine düşüşünü izledi. Sarah'nın tatmin olduğunu umuyordu.

Charlie, küçük öpücüklerden başını kaldırarak Sarah'nın solgun, güzel! yüzüne baktı ay ışığında. Bir meleğin yüzüydü sanki gördüğü, kendi yüzüne benzeme isteğini gölgeleyen bir meleğin yüzü.

Bu, Charlie'nin Sarah'yı islemesinin nedenlerinden biriydi.

Bu düşünce zihninde yankılandı, sonra uzaklarına doğru uçtu.

Sarah, tatmin olmuşluğun boşluğunda gevşemiş, kendisini bırakmıştı. Ama Charlie'nin gözünü üzerinde hissedince hemen canlandı. Gözlerini kırıştırdı, göz kapaklarını aralayarak "İçime girmeni istiyorum," dedi.

Sözleri, şehvet uyandıran bir şikâyetti. Suratını yeterince asmamış olsa da sözlerinden çıkan anlam buydu.

Charlie, derin hır nefes aldı. İçindeki şeytana uymamak için direndi.

Ebu isteğe ağzının suyu aksa da henüz hazır ve istekli değildi. "Henüz değil," dedi.

Charlie'nin konuşması hızlı, ses tonu gergindi.

Charlie, kendisini kalkmaya zorladı. Emrine boyun eğmeyen bedeninin isteklerini bastırarak Sarah'yı kaldırdı ve kucağına oturttu.

Sarah'nın kalçası, Charlie'nin erkekliğinin üzerine yerleşti; ama Charlie'nin, dişlerini sıkıp bu duruma katlanmaktan başka seçeneği yoktu. Erkekliği o kadar sertleşmişti ki bilici hasar görebilme riskine karşı iç sesi Charlie'yi uyarıp duruyor ama o buna kulak asmıyordu.

Charlie, kollarında Sarah varken gevşemenin son derecede zor olduğunu düşündü. Dikkatini verebildiği, aklını odaklayabildiği tek şey, çıplak göğsüne sokulan Sarah'nın tatlı yanaklarının cezbediciliği idi.

Sarah, Charlie'nin ceketini ve yeleğini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmıştı. Ellerini onun çıplak göğsüne götürmüştü ve tenleri birbirine değiyordu. Belki de buydu Charlie'nin aklını böyle karıştıran. Daha önce hiçbir kadından bu kadar çok etkilenmemişti Charlie; fakat Sarah...

Kollarıyla Sarah'yı kucaklıyor, ona sarılıyor, onu tutuyordu.

Sarah, alaycı bir kahkaha patlattı ansızın. "Papaz evindeki davranışlarımızdan sonra annem bir sorun olup olmadığını sordu," dedi.

Sarah her ne kadar duymak istese de Charlie'nin annesi bir soru yöneltmemişti oğluna. Charlie meraklandı. "Sen ne söyledin?" diye sordu.

"İlgi odağı olmamızdan çevremizdeki herkesin biraz sinirinin bozulduğunu keşfettiğimizi."

Charlie gülümsedi. "Mükemmel bir yanıt. Oldukça doğru," dedi ve aklının bir köşesine not etti bunu, daha sonra gerekli olur diye.

Tepelerinde ışıldayan ayın altında ve gecenin huzur veren karanlığında kanepede oturdular bir süre.

Sonra Sarah kımıldandı. Başım kaldırıp Charlie'nin yanaklarını okşadı.

"Charlie..."

"Hayır." Charlie, Sarah'nın parmaklarını tutup (kulaklarına götürdü; gözlerinin içine bakarak parmaklarını öpmeye başladı. Kendisine gelebilmiş, neler olduğunu fark etmeye başlamıştı. "Henüz değil." diye mırıldandı. "Yavaş tempoda ilerlemeliyiz."

Yavaş tempo.

Tanrı Charlie'ye yardım etsin.

Ertesi gün, Charlie bir elini çenesine dayamış, çalışma odasındaki masada oturuyordu. Baktığı ama görmediği halının desenlerinde işlerin nasıl böyle karmaşık bir hale geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Planı basitti, planı gerçekleştirmek kendi elindeydi, yine de Sarah'ıyla olan ilişkisi, engelleyemediği birtakım güçlerin etkisiyle hızla ilerlemeye devam ediyordu. Ve şimdi, cinsel birlikteliklerini yavaşlatması gerektiğini bilmesine karşın, içinde gittikçe büyüyen bir parça, daha ileri gitmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Sarah ile aralarında oluşan şehvet akımına kapılmak, gittikçe artan arzusunu söndürmek, zevkin doruklarını tatmak...

Sarah'yı evine bıraktığı o dondurucu gecede onca yolu gitmesine, kışın sevimsiz soğukunda evine dönmesine karşın Charlie'nin gözüne uyku girmemişti. Charlie, Sarah'nın şehvetli davranışlarını zihninden atamamıştı bir türlü.

Sarah'dan alabileceğini bildiği her şeyi...

Masumiyetin tarifi zor, baştan çıkarıcı tadını...

Charlie, beynini meşgul eden şeyin, masumiyetin tadına duyulan bağımlılık olduğuna karar verdi. Saplantılar gibi tutkular da insanları normalde yapmayacakları şeyleri yapmaya, normalde davranmayacakları biçimde davranmaya sürükledi; ama iyi tarafı, tutkuların zamanla körebileceği idi. Bu tutkunun da eninde sonunda söneceği gibi...

Sarah, evlenmeyi, sonsuza elek onun olmayı kabul ettiğinde ve sonunda evlendiklerinde Sarah'nın masumiyeti giderek yok olacaktı. Birkaç hafta, en çok bir ay... Ve sonra Charlie'nin meraklı fantezileri tatmin edilmiş olacak, masumiyet de harcanmış olacaktı böylelikle.

Öyleyse Charlie'nin endişelenmesine gerek yoktu. Bu, aşk gibi bir saplantı değildi. Bu, tutkunun cazibesine kapılmaktı, başka bir şey değil. O halde planını kararlı bir şekilde sürdürebilirdi.

Sarah'nın yetimhanede geçirdiği bugün hariç.

Storm'u eyerleyip Quilley Çiftliği'ne doğru dörtmala gitme isteğine ve orada elde edebileceği Sarah'yı kucaklama, öpme, okşama fırsatına karşın, ona olan duygularını çiftlikteki tüm meraklı gözlerden gizlemek için ecel terleri dökme düşüncesi, Charlie'nin oraya gitmekten vazgeçmeye karar vermesi için yeterliydi.

Önüne yayılmış çeşitli eınlak kâğıtlarına yeniden odaklanması için de yeterliydi. Charlie, yüzünü buruşturarak eline kalemi aldı ve Sarah ile geçireceği geceyi aklından çıkarmaya çalışarak o vakte kadar yapabileceği işlerle uğraşmaya zorladı kendisini.

"Sizi görmek isteyen hır beyefendi var, Matmazel."

Kendisim, yetimhanede yeni yıkanıp ütülenmiş çamaşırları katlayıp düzenlemeye vererek daha dikkat bozucu şeyleri aklından çıkarmaya çalışan Sarah, kıvrıcık saçlarıyla kapının aralığından konuşan Maggs'e çevirdi başını.

Maggs "Bayan Carter, gelen beyefendiyi ofise almış. Bana da sizin gidip onu görmenizi söyledi." Sırıtarak "Tefeciye benziyor." dedi.

"Anladım." Sarah, bir çift yün çorabı katlayıp kenara koydu ve oturduğu yerden doğrulup kapıya gitti. "Teşekkürler, şimdi derslerine dön bakayım; kaytarmak yok ona göre." dedi.

Maggs, gücenmiş gibi yaptı ama Sarah'nın bakışlarını görünce "Tamam, hemen gidiyorum." dedi.

Sarah, Maggs'in peşinden merdivenden aşağı indi. Maggs, merdivenlerin bitiminde Joseph'in ders vermek için kullandığı odaya giden koridora saptı. Onun gönülsüzce gidişine gülen Sarah da ofise doğru ilerledi.

Joseph, delikanlılarla Shakespeare'i işliyordu. Sarah, tefecilerin onu görmeye gelmesinden kuşkulanasına karşın çalışma odasına girince rengi atmış siyah takım içindeki, keskin yüz hatları olan zayıfadamı görünce şaşırmadı. Adam küçük, koyu renk gözleri ve kemerli burnuyla Maggs'ın zihnindeki tefeci görüntüsüne tamamen uyuyordu.

Sarah, hınzırlığını sıcak bir gülümseyişle örttü. "İyi günler. Ben, Bayan Conningham." dedi.

Adam ayağa kalkmıştı, Sarah'yı selamladı, sonra elini sıktı. "Bay Milton Haynes. Avukatım. Taunton'dan geliyorum. Müşterilerimin birinden size bir teklif getirdim." dedi,

Sarah, Bay Haynes'e oturması için işaret ettikten sonra masanın öteki tarafına dolandı. "Bir teklifini?"

"Aynen öyle, bayan."

Bay Haynes, deri çantasını etkileyici bir hareketle kucağına aldı, açtı ve dosyalanmış bir belge çıkardı.

"İzin verirsiniz..."

Sarah'nın başıyla onaylaması üzerine çantayı yere bıraktı ve kâğıdı heyecanla masaya serdi. "Şöyle anlatayım Bayan Conningham. Bu, Quilley Çiftliği diye tanımlanan ev ve araziyle ilgili çok cömert bir teklif." Parmağıyla kâğıdı işaret ederek "Önerilen fiyat şurada yazılı. Bana sorarsanız..." dedi.

Sarah kâğıda uzandı, kâğıdı avukatın elinin altından çekmeye çalıştı. Avukat isteksizdi ama sonunda elini kâğıdın üzerinden çekip Sarah'nın kâğıda bakmasına izin verdi.

Sarah, böyle belgelere yabancı olmasına karşın, anlaşılması zor yasal cümlelere hızla göz gezdirdiğinde birinin gerçekten de ev ve arsaya birlikte Qilley Çiftliği için bir teklif

sunduğuna ve önerilen fiyatın insanın aklını başından alacak cinsten olduğuna ikna oldu.

Sarah, gözlerini Haynes'in gözlerine dikti. "Müşteriniz kim?" diye sordu. Belgeye göre teklif doğrudan Haynes'in ofisinden yapılmıştı.

Haynes, arkadaş canlısı tavrından ciddi bir ifadeye büründü birden. "Adını söyleme özgürlüğüm yok. Biraz tuhaf bir adam ve tamamen gizlilikten yana." diye yanıt verdi.

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" dedi.

Avukatın yanıtına nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Böyle kimin olduğu belli olmayan işler yaygın mıydı? Neyse ne... "Bay Haynes, müşteriniz yanlış bilgilendirilmiş." dedi ve ayağa kalktı. Suratı asılan ve ayağa kalkmak zorunda kalan avukata kâğıdı katlayarak uzattı. "Quilley Çiftliği'ni satmayı düşünmüyorum." dedi.

Sarah, Haynes'in keskin yüz hatlarına baktığında adamın, teklif edilen fiyatın bile etkili olmaması karşısında şok olduğunu görerek ekledi "Çiftlik, bana, işler durumda bir yetimhane olarak ve onu aynı biçimde işletme koşuluyla miras bırakıldı. Böyle bir vasiyet söz konusu olduğunda sözümü tutmamazlık yapamam."

Haynes ağzını açtı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama söyleyemedi. Bir süre sonra "Oh." dedi.

Keyfi kaçmıştı; Sarah'nın, kendisine ofisten ön kapıya kadar eşlik etmesine ses çıkarmadı. Ön kapıya gelince durdu. "Dediğinizi müşteriye ileteceğim ama... Yanılmıyorsam düşüncenizin değişme olasılığı yok, değil mi?" diye sordu.

Sarah gülümsedi ve avukata hiçbir olasılığın söz konusu olmadığını tatlı dille anlattı. Haynes, omuzlan düşmüş bir halde kapının dışına bağlamış olduğu midillisine bindi ve keyfsiz bir şekilde atını sürerek uzaklaştı.

Sarah, kollarını kavuşcurarak kapıya yaslandı ve avukatın gidişim izledi. Bay Haynes, Crov/combe'nin bayırları ve evleri arasında bir an gözden kayboldu. Sonra güneye, Taunton

yolu boyunca atını olabildiğince hızlı sürerek tekrar göründü.

Sarah, arkasında bir ayak sesi duydu ve başını çevirdi. Katy Carter, arkasında dikiliyordu; ellerini önlüğüne silerken avukatın küçülen görüntüsüne baktı.

"Avukat, size reddedemeyeceğiniz bir teklifte bulunacağını söylemişti." diyerek Sarah'ya sorgulayıcı bir bakış attı.

Sarah, bu bakışa sırtarak karşılık verdi. "Bu konuda yanlışmış. Çiftliği, evi ve arsayı satın almaktı teklifi; ama ben, satmayı düşünmediğimi söyledim."

Katy başını salladı, eve doğru döndü. "Pekâlâ, satacağınızı düşünmüyordum zaten. Yaşlı Bayan Cricklade dirilirdi mezarında." dedi.

Sarah kıkırdamaya başladı. "Bana dadanmaya gelirdi." Acayip düşkün olduğu o sıska ve despot insanı anıp gülümsedi ve vaftiz annesinin tiz sesini duyar gibi oldu bir an için.

Katy mutfağa doğru giderken Sarah, arkasından seslendi "Katy, çiftliği satın almak isteyen insanlar olursa hepsine söyle, panik olmasınlar, satmayacağım."

Katy rahatlayarak gülümsedi. "Tamam, söylerim." dedi.

Sarah, tekrar etrafa göz attı. Kapının girişinde durdu; Quantocks'ın sularının dalgalandığı vadiyi seyretmekten mutluluk duyuyordu. Arkasında yaşam dolu, umut dolu yetimhane vardı. Yetimhanede çalışmaya başlaması, annesi ve vaftiz annesi sayesinde olmuştu; ama orada çalışmayı kendisi istediği ve yetimhane kendisine bir şeyler kattığı için orada kalmıştı.

Karşıdaki bayırları aydınlatarak bulutların arasına gömülen, hâlâ kışın kasvetini taşıyan güneş yavaş yavaş alçalıyordu. Sarah, yetimhanede yerine getirmesi gereken bir rolü olduğunu, karşılığında kendi görevlerini de yerine getirdiğini, bu yüzden de buranın, yaşamının zorunlu bir parçası olduğunu düşündü.

Ayrıca yetimhane, yaşamının sadece bir parçasıydı, yap-

bozun bir parçası gibi. Bütünü görebilmesi için parçaları bir araya getirmesi ve onları doğru yere koyması gerekiyordu.

Yaşamı, gözünün önüne seriliyordu Sarah'nın.

Bu düşünce, Sarah'ya geçen hafta boyunca zihnini kurcalayan konuyu anımsattı, Charlie ve onun teklifini... İki parça; ama birbirinden ayrılmaz iki parça. Sarah, birini istiyorsa ötekini de kabul etmek zorundaydı. Düşünüp taşınarak harcadığı sayısız saatler boyunca boğuştuğu gerçek soru şuydu: Charlie ve teklifi, yaşamının gerekli bir kısmı mıydı?

Sarah, Charlie'nin teklifini memnuniyetle kabul edip onu yapbozundaki yere yerleştirmeli miydi?

Peki ya bu parça ve Charlie, yapboza uyacak mıydı?

Bu, önemli bir soruydu. Sarah, yanıtı henüz bilmemesine karşın Charlie'nin beklenmedik bir anda ona eşî olmasını teklif ettiği andakinden çok daha fazla şey biliyordu şu anda.

Charlie'nin de söylediği gibi doğdukları kırsal alan dâhil olmak üzere ortak bir geçmişleri vardı. İyice düşünüldüğünde bunun rahatlatıcı bir şey olduğu anlaşılıyordu. Her şey bir yana, Charlie'nin evine taşındığında da çevresinde tanıdığı insanlar olacaktı Sarah'nın. Londra'da ve vadinin ötesinde herhangi bir yerde Charlie'nin yabancı arkadaşları olmasına karşın, burada, evde, birbirleriyle tanışıp arkadaş olacaklardı her yönden.

Yaşamlarındaki pek çok şey şimdiden ortaktı.

Genele bakıldığında ise Charlie'de ve onun bilinen alışkanlıklarında kusurlu olan hiçbir şey yoktu.

Charlie'nin Sarah'ya karşı neler hissettiği ya da hissedebileceği gibi daha soyut konulara gelince... Sarah, Charlie'nin teklifinin sadece mantıklı olmadığını, geleneksel nedenlerden de ileri geldiğini artık biliyordu. Ne olduğunu tam olarak bilmese de Charlie'yi etkileyen başka bir duygu olduğunu hissediyordu. Yine de Charlie'nin Sarah'ya karşı olan duygularından sadece biriydi bu tutku, belki arzu, belki de aşk. İşte

hu gerçekten belli oluyordu aına... Charlie'nin Sarah'ya karşı hissettikleri, tam da Sarah'nın istediği olabilirdi.

Sarah bunu dūřundū, Charlie'nin kendisine hissettirdiklerini dūřundū. Çođu zaman Charlie'nin duygularına karřılık vermesine karřın kendi duygularından, Charlie'yi gerçekten sevip sevmediđinden emin deđildi Sarah.

Hoşlanma, cinsel yōnden aşırı etkilenme tamam; ama bunlar aşk sayılır mıydı?

Sarah, bir süre sonra bu sorunu özölmemiř bir biçimde bıraktı ve dūřünmeye devam etti. Başka neler öğrenmişti' Charlie'nin çocuk istemesi, çocukları çok sevmesi, onlarla oynayabilmesi, kesinlikle dikkate değer özelliklerdi.

Sarah, zihnindeki listeyi gözden geçirdiğinde gördüğü o kadar olumlu yöne şaşırmıştı. Aşağıya, yola doğru bakarken bir atlının geçtiğini gördü, Haynes'i ve müşteriisinin teklifini hatırladı.

Yavaşça doğruldu.

Charlie'yle evlenirse yetimhane ne olacaktı? Yetimhane, Sarah'ya miras kalmıştı, fakat evlilik gibi bir durum söz konusu olursa yasal olarak kocasına geçecek bir mülktü.

Sarah, ayağa kalktı ve karşı tepelere doğru daldı, sonra dūřüncelerden sıyrılıp içeri girdi.

Charlie'yle konuşmak zorundaydı.

O gece dolunay vardı; bulutlardan arınmış, açık gökyüzünde gezinen ay, tepelerin üzerini aydınlatıyor, nehrin dalgalarını parıltatarak Charlie'nin beklediği yazlık eve doğru akıyordu.

O gece katlanılması gereken bir toplantı ya da parti yoktu. Charlie, Sarah'nın da öyle yapacağını düşünerek yazlık eve erken gelmişti. Dikkatli ailesinin göz hapsi altında Morwellan Park'ın sınırları içinde olmaktansa Sarah'ya ve gece yaşanacaklara yakın olmak için burada, yazlık evde beklemeyi tercih etmişti Charlie.

Charlie, gittikçe keskinleşen arzusuyla yavaş yavaş ilerlerken patikadan yürüyerek kendisine yaklaşan Sarah'yı gördü ve ters giden bir şey olduğunu hemen anladı.

Sarah, kollarını kavuşturmuş, şalına iyice sarınmış, hızlı adımlarla yürüyordu. Bakışlarını yazlık eve değil de önündeki yola dikmişti.

Sarah'nın dikkati, Charlie'ye ve o gece olacaklara kilitlenmemiştir; başka bir şey düşündüğü her halinden belli oluyordu.

Başka bir kadın olsaydı, Charlie, dikkatin kendisi üzerinde odaklanmış olmamasına sinirlenirdi. Ama beklentisini ve arzusunu kalbinin her atışında hissediyordu. Sarah'ya şöyle bir bakması yeterliydi.

Sarah, merdivenleri çıktı ve loş ışığa daldı.

"Sorun nedir?" diye sordu Charlie.

Sarah başını kaldırdı, Charlie'nin sorusuna şaşırmıştı. "Bugün yetimhanedeydim ve..." Sarah, Charlie'nin karşısına dikilerek onun ay ışığı altında görünen yüzünü süzdükten sonra devam etti. "Teklifini kabul edip seninle evlenirsem benim malım olan yetimhane senin eline geçmiş olacak."

Şaşıрма sırası Charlie'ye geçmişti. Bunu daha önce düşünmemişti, fakat Sarah söylediklerinde haklıydı.

Sarah, sözlerine devam etti. "Senin için bir önemi olmayabilir, ama yetimhane benim için mal mülkten çok daha anlamlı. Yetimhane bana Bayan Cricklade'den, küçüklüğüm-den beri hayran olduğum büyükannemden kaldı. O ve annem, yetimhaneye sadece uzaktan bakmam içm değil, orada aktifolarak çalışmam için beni cesaretlendirdiler."

Kemerli kapılardan birinin önünde durarak başını nehre doğru çevirdi Sarah. "Birkaç yıldır yetimhaneyi işletmekle yükümlüyüm." Döndü ve gölgelerin arasından Charlie'ye baktı. "Bu, zaman, çaba ve ilgi gerektiren bir iş, yine de karşılığında yetimhane bana pek çok bakımdan büyük bir keyif veriyor."

Sarah bir süre duraksadıktan sonra sözlerine devam etti. "Seninle ya da herhangi biriyle evlenirsem, Bayan Cricklade'nin mirasına duyduğum minnet borcu bir yana, yetimhanenin bakımından, verdiği keyiften vazgeçmem gerekecek. Böyle bir şeyi isteyerek yapmayacağım kesin."

Charlie, Sarah'ya yaklaşmak için kemerin önüne yürüdü, yüz yüze geldiklerinde ay ışığının Sarah'nın yüzüne vurduğunu gördü. "Bundan vazgeçmen için bir neden yok," dedi.

Sarah'nın yüzünü süzdü, ne hissettiğini anlamaya çalıştı. "Evlendiğimizde Quilley Çiftliği'nin benim üzerime geçece-

ğini düşünmekte haklısın, yine de evlilik şartlarını değiştirip çiftliği senin çeyizin gibi gösterip tapusunu öyle halledebiliriz. Tapuyu ve çiftliğin bakımına gelir sağlamak için yatırılan parayı, senin çeyizin gibi göstererek öldüğümüz vakit ortak varislerimize geçecek şekilde ayarlayabiliriz. Buna ne dersin?" dedi.

Sarah, onaylayarak başını salladı. "Tamam öyleyse," dedi Charlie'nin, kendisiyle parası, malı mülkü için evlenmeyeceğini biliyordu, yine de... "Yatırılan para mı?" diye sordu.

Charlie "Bunu düğün hediyesi olarak düşün. Benimle evlenmenin yararlarından biri," diyerek cevap verdi

Sarah gülümsedi, Charlie'nin azminden hiç kuşkusu yoktu. Yine de şaşırmıştı biraz. Birincisi, Sarah daha ağzını açıp bir şey söylemeden Charlie, onun sıkıntılı düşüncelerini okuyabiliyordu. Dahası, onu üzen şeyle o kadar çok ilgileniyordu ki bunda en ufak bir cinsel çıkarı olmadığı belli oluyordu. Sarah'ya hiçbir bakımdan engel olmayacağı da anlaşılıyordu; aksine Sarah'nın yoluna çıkabilecek ejderhaları gözünü kırpmadan doğrayabilecek cesur bir şövalyeye bürünürdü.

Hayalperestçe bir düşünceydi bu, ama Sarah, karanlıkta Charlie'yi incelediği anda bu düşünce kayboldu.

Sarah, ay ışığının karanlık aydınlığında Charlie'ye doğru yürüdü. Ellerini onun göğsüne koydu, sonra daha da yaklaşıp ellerini yavaşça omuzlarına kaydırды.

Charlie'yi cesurca kendisine bastırırken doğruldu ve dudaklarını ontinkilere değdırdi. "Teşekkür ederim," dedi.

Sarah, Charlie'nin yüzünü, yüzünün heyecandan aldığı biçimi görebilmek için geri çekildi. Charlie'nin yetimhane sorununu tartışırken kullandığı sert ve ciddi ses tonu, kullandığı sözcüklerden daha çok etkilemişti Sarah'yı. Sarah, bilmesi gereken tek şeyin fiziksel boyutta olduğunu anlamıştı artık. Tek bir soru kalıyordu geriye. Ve beklenmedik

bu fırsata atlayıp bundan yararlanmaya, kalan o tek sorunun yanıtını bulmaya da çok sıcak yaklaşıyordu Sarah.

Sarah, Charlie'nin dudaklarına dikti gözlerini. "Bu çok cömert bir öneri..." dedi. Ellerini Charlie'nin omzuna götürerek onu yavaşça itti; Charlie, bir an duraksasa da sonra ona teslim olup geri çekildi, kalçaları kanepeye çarpana kadar. Sonra kanepeye oturdu.

Sarah'nın hır eli Charlie'nin omzundaydı. Diğer eliyle arsız bir şekilde eteğini açtı. Bir dizini kaldırdı, ardından diğerini... ve onları Charlie'nin yastığa gömülen kalçalarının iki yanına gömdü. Otururken omzundaki şal yere düştü. Sarah bedenini Charlie'nin sert uyluklarına doğru itti ve göğüslerini onun göğsüne bastırdı, ardından onu dudaklarından öptü.

Charlie'yi arsızca baştan çıkaran Sarah, bu hareketinin, teşekkür etmenin bir yolu olduğunu belirtmeye gerek duymadı. Hangi yolu kullanmak istediğini açıklama gereği de duymuyordu dudaklarını Charlie'nin dudaklarına götürdüğünde, dillerinin dansını hissettiğinde, Charlie'nin güçlü elleri belini sıkıca kavradığında...

Sarah, bu kez sona ulaşmayı kafasına koymuştu.

Charlie, Sarah'nın dudaklarını emmesinden, hareketlerinden, kontrolü şimdilik onun eline vermekten, Sarah'nın masumiyetinin beynini kaplamasından son derece mutluydu.

Sarah'nın korsesini çözdü, göğüsleri şehvetle serbest kaldı, sonra ellerini göğüslerinin üzerine götürdü, onun kesik kesik gelen iç çekişlerini duydu, göğüslerinin taze diriliğini avuçlarında hissetti ve bundan son derece zevk aldı. Sarah, dudaklarını yalayıp ıslatarak daha fazlasını beklediğini ona hissettirdi. Charlie, kendisiyle gurur duyan bir tavırla Sarah'yı yukarı çekti, elini kalçalarına dolayıp onun üzerine eğildi; dudaklarını, Sarah'nın ateşli tenine bastırdı ve onun derin nefesini hissetti.

Charlie, Sarah'nın çıkardığı sesleri, şuh inlemelerini ve kısa soluk alıp vermelerini duyuyordu. Her bir ses Charlie'yi iyice azdırıyor, kızıışan arzularını daha da kışkırtıyordu; kendisini daha fazla tutamayıp Sarah'nın üzerine atlayıp onu zevkin doruklarına çıkarması konusunda teşvik ediyordu. Her zamankinden çok daha fazla...

Charlie, bu sondan emindi; bunu nasıl bildiğini de bilmiyordu; ama içgüdülerini ona böyle olacağını söylüyordu.

Ama bu, Charlie'nin o geceki planı değildi. Bu gece, cinsel işkenceyi biraz daha arttıracak, tensel tatları bir adım daha ileri götürecekti. Sarah'yı şehvetle vahşileştirecek ve onu kendisinin olmaya ikna edecek noktaya getirecekti.

Yakında... Sarah çok yakında ikna olacaktı.

Sarah'nın arzuyla kabaran göğüslerini doyusıya emerken, kulaklarına onun hafif zevk çığlıkları dolarken, Sarah'nın parmakları saçlarının arasında gezinirken ve zevkten saçlarını hafifçe çekerken Charlie'nin beyninden geçen tek gerçek düşünce buydu. Sarah uyumluydu, Charlie'nin hareketlerine karşılık vermeye hazırdı ve bunu da gizleme gereği görmüyordu. Charlie'nin ona hissettirdiklerini gizlemiyordu.

Charlie, başını kaldırdı; Sarah'nın göğüslerine hazla baktı, zevkten kabarmış yuvarlaklığından, muhteşem dolgunluğundan tatmin oldu. Parmaklarını, Sarah'nın sertleşmiş meme uçlarında gezdirirken Sarah'nın gözkapakları duyduğu bazdan kapandı.

Sarah, inleyerek nefes aldı. Parmakları, Charlie'nin saçlarına kenetlenmişti. Saçlarını tutarak yüzünü kaldırdı Charlie'nin. Böylece tekrar öpüşebileceklerdi. Böylece Charlie, Sarah'nın yüzünü okşayacak, ağzının tatlı limanına doğru yol alacaktı. Böylece Sarah'yı yeniden tadacak ve yeniden zevk alacaktı.

Düşündüğü gibi de oldu. Sonra ansızın başının döndüğü-

nü hissetti; Sarah, aşağılara kayıp Charlie'nin kaskatı erkekliğini bulmuştu.

Charlie kendisini kaybetti. Coşan cinsel arzulara kapıldı, şehvet denizinin sert dalgalarında sürüklendi.

Charlie, derin nefes alıp Sarah'nın elini tutup orasından uzaklaştırmak bir yana, bunu düşünmeye bile fırsat bulamadan Sarah, onun üzerine iyice gömüldü. Çıplak göğüsleri şimdi onun çıplak göğsindeydi. Sarah bunu ne ara başarmıştı? Sarah fısıldadı, sesi kısık ve tahrik ediciydi. "Beni istiyorsun. Peki neden?"

Charlie düşünebilecek, zihnini toplayabilecek durumda değildi; bu yüzden yanıt vermedi.

Sarah, elini kaydırıp; parmaklarını Charlie'nin kaskatı olmuş organında gezdirdi. Charlie, gözlerini kapattı; aklını başına toplamak için çabaladı; planını anımsadı. Bir planı vardı değil mi?

"Benimle para yüzünden evlenmek istemiyorsun. Ben o kadar varlıklı değilim; hem sen zaten oldukça zenginsin." dedi Sarah.

Sarah, Charlie'nin dudaklarını emip onun sımsıkı kenetlenmiş çenesine doğru kayarken söylemişti bu sözleri. Dudakları usulca aşağılara doğru kayıyordu. Charlie, şehvetten kavrulmuş arzularını tatmin edene kadar bunu kısa kesmek istemedi. Sarah'nın, yaptığına devam etmesine izin verdi.

Sarah, Charlie'nin kulağına fısıldadı. "Sen, benimle soylu bir aileden geldiğim için de evlenmiyorsun. Conninghamlar, Meredith'in kontlarından sadece bir derece aşağı tabakada, hepsi bu."

Sarah'nın konuşması, Charlie'yi gittikçe artan bir şehvete ulaştırdı. Tartışmak gereksizdi; çünkü Sarah'nın söyledikleri doğrudu.

"Ve tabii sana verebileceğim herhangi bir şey için de benimle evlenmiyorsun. Saf elmas değilim ben, öyle muhte-

şeyin hır güzelliğim de yok." Sarah başını kaldırıp Charlie'ye baktı. "Kazanılacak bir kupa değilim, hiç olmadım da."

Charlie kaşlarını çattı. Sarah'nın söylediği yanlıştı. Onu henüz çıplak görmüş olmayabilirdi Charlie; ama sezgileri, dişilerin güzelliğini sezme konusunda çok güçlüydü. Charlie, Sarah'yı en sonunda kollarında soyup çıtırçıtlak bedenini kavradığı vakit, işte o zaman Sarah inci gibi beyaz teniyle, bedeninin sadece Charlie için yaratılmış, sadece Charlie'yi tatmin etmek için yaratılmış her bir kıvrıntıyla tanrıça gibi görünecekti Charlie'nin gözüne.

"Ben..." dedi Charlie.

Sarah, parmağıyla Charlie'nin dudaklarını kapattı. "Beni istiyorsun." dedi. Eliyle Charlie'nin dudaklarını okşadı, tartışmanın bir anlamı yoktu. "Ama neden?" Başını eğdi, ay ışığıyla hayal ıreyal beliren gölgelerden Charlie'nin yüzünü inceledi, gözlerine baktı. "Beni *uecicu* istiyorsun?" diye sordu.

Sonra bekledi Sarah. Ve Charlie de yanıt vermek zorunda olduğunu fark etti. Sarah'nın küçük, sıcak, nazik eli erkeğin vücudunda geziniyordu ve Charlie'nin artık başka seçeneği kalmamıştı. Sarah'yı reddedecek gücü kendisinde bulmuyordu artık.

Kendilerini çevreleyen şehvetin tıssıyla erirken şimdi, burada Sarah'ya yalan söyleyemezdi. Nefes alırken hissettiği şehvet kıvılcımları teninde alev alevdi, kendisini topladı. "Çünkü sen, sensin." diye yanıt verdi. Charlie'nin sesi kısıktı, Sarah'nın tahrik edici sesine gürleyen bir karşılıktı bu. Sarah'nın gözlerine baktı Charlie, sonra bakışlarını dudaklarına götürdü. Kendi dudaklarını yaladı ve itiraf etti. "Sen, tam istediğim gibisin."

Sarah'nın ona hissettirdiklerini, onun Sarah'ya hissettirdiklerini anlatabilecek başka bir şey bulamadı. Sarah'ya karşı, sadece ona karşı hissettiklerini anlatabilecek...

Charlie, Sarah'yı daha önce hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu. Ona olan hisleri tuhaftı, farklıydı. Bu adamın bir kadına karşı hissettiği basit, tipik hislerden değildi. Bu, farklı bir duyguydu ve doğrusunu söylemek gerekirse Charlie için başından ben farklıydı. Charlie, bunun Sarah'yı eş olarak kendisinin seçmiş olmasından kaynaklandığını düşündü. Peki ama bu hissettiği neydi?

Charlie'nin tek bildiği, duygularının daha da yoğunlaştığı, şehvetin alevlendiği, arzularının tüm bedenini kapladığıydı.

Bu duygu, onu sürekli şaşırtıyordu ve şimdi zifiri karanlıkta Sarah'ya bu kadar yakinken Sarah'nın gözlerindeki tutku kıvılcımlarını görürken hissettiğinin, düşündüğünden çok daha fazla olduğunu fark etti Charlie.

Charlie'nin duyguları, sadece kendi arzularından kaynaklanmıyordu; Sarah'nın arzularının da etkisi büyüktü. Arzularının birleşip daha da güçlenmesi, Charlie'nin başını döndürmeye yetiyordu.

Sarah konuşmamış, ama Charlie'yi süzmüştü. Şimdi ise gülümsüyordu, Charlie'nin yanıtı yeterli olmuş gibiydi. Bu hafif gülümseyiş, Sarah'nın cinsel açlığı tamamen giderilmese de yeterince tatmin olmuş olduğu anlamına geliyor, daha fazlasını öğrenmek ve yaşamak istediğini gösteriyordu. Charlie'yi ve kendisini keşfetmek istiyordu Sarah.

Sarah, kıvrılarak Charlie'ye sokuldu, dudaklarını ona sundu; Charlie de kendisine sunulandan zevkten yararlandı. Sarah'nın bedeninin dinmeyen sıcaklığı altında büyük bir açıklıkla onun dudaklarına daldı. Sarah'nın başını yastığa gömererek onu öptü, gittikçe artan arzuyla Sarah da Charlie'nin öpücüklerine karşılık verdi. Sıcaklık, bedenlerini sardı: içine aldı onları

Şehvet kıvılcımları uçtu, alev alarak onları peşinden sürükledi.

Sarah, Charlie'nin pantolonunun düğmelerini açtı; küçük eli pantolondan içeri kayd ve ona ulaştı.

O ilk masum dokunuşla Charlie, derin bir iç çekti ve adeta kendinden geçti.

Charlie, elini Sarah'nın belinden çekip çabuk bir hareketle eteğim kaldırdı ve elini derinlere uzattı. Bacaklarının arasındaki yumuşacık sıcaklığı okşadı, sonra parmaklarını yavaş yavaş hareket ettirtmeye başladı.

İstedğini daha açık bir biçimde anlatamazdı.

Charlie'nin Sarah'yı geri çevirecek ne gücü ne de isteği vardı bu kez.

Sarah'nın sıcak bedenini sadece biraz aşağı iterek onu üzerine iyice çekebilir ve erkekliğini onun kaygan yumuşaklığına bastırabilirdi. Aklından geçen bu tahrik edici düşünceye karşın, bu kez böyle olamayacağını biliyordu. Bu, Sarah için bir ilk olacağından... Bu iş yeterince zor olacaktı; gözü korkabilir ve devam etmekte zorlanabilirdi Sarah.

Charlie, Sarah'yı ustaca çevirdi ve yastıkların üzerine yattırdı. Sarah, seve seve uydu Charlie'ye ve onu omzundan tutarak üzerine çekti. Charlie, Sarah'nın bacaklarını araladı ve uylukları arasına iyice yerleşti. Bir eli, hâlâ Sarah'nın kaygan, sıcak yumuşaklığındaydı; öteki eli ise başının altındaydı. Öpücüklerle boğmaya devam ediyordu Sarah'yı.

Charlie, ilk ilişkiye böyle, gecenin karanlığında bir yazlık evde, kanepede, giysileri üzerinde girmeyi planlamıyordu. Çıplak kalmayı, Sarah'yı da soymayı tercih ederdi, fakat hava, soyunamayacak kadar soğuktu. İçlerindeki şehvet ateşiyle Sarah'nın göğüslerini açmış olsa da onun kendi göğsünü açtığını tark etmese de hava daha fazla soyunmak için dondurucuydu.

Sarah, eteğinin altında kıpırdanan Charlie'yi içine girmesi için yönlendirdi. Charlie, elini Sarah'nın iyice ıslanmış, sı-

cacık ve kendisi için hazır olan yumuşaklığından çekti, parmaklarını Sarah'ninkilere jenetledi.

Ve yavaşça, dikkatlice Sarah'nın kayganlığına doğru uzandı.

Sarah'nın nefesi kesildi. Gerildi, ama sonra Charlie'nin öpücüğüyle biraz sakinleşti ve kendisini kasmamak için uğraştı. Parmaklarını iyice kenetledi Charlie'ninkilere. Charlie ara vermeden, kendisinden emin, ne çok hızlı ne çok yavaş Sarah'nın derinlerine doğru ilerledi.

Sarah bir çığlık attı ve kasıldı; Charlie, ona alışması için zaman tanıyarak bir süre kıpırdamadı.

Bu zaman, kendisini de yatıştırmak içindi ayrıca. Onu sıkıca saran kasılmış sıcaklığa alışmak için. Hızlı ve sertçe onun içinde hareket etmemek için kendisini zor tutuyordu. Charlie'nin bir yanı bunu çok uzun süredir istiyordu.

Charlie, Sarah'ya bu işin nasıl olacağını, bacaklarını nasıl aralayıp kendi kalçalarında kenetleyeceğini, bedenini kendisine nasıl sunacağını, yumuşaklığından içeri nasıl gireceğini göstermişti.

Charlie daha da azmıştı, düşündüğünden çok daha fazla. Mantıklı diişünemiyordu artık. Planının bu olmadığının farkındaydı, Sarah'nın isteklerinin kendi amacının önüne geçmesi değildi planı. Doğrusu planının artık bir önemi yoktu. Sarah'yı iyice tatmin etmek, cinselliğe doyurmak kadar önemli değildi artık. O an hiçbir şey Sarah'nın isteklerine karşılık vermekten daha önemli değildi.

Sarah, devamının gelmesini istiyor, aşırı derecede arzuluyordu bunu. Charlie de vahşi bir tutkuyla onu tatmin etmek, doyuma ulaştırmak istiyordu.

Sarah'nın mutluluğu onun da mutluluğu olacaktı, bunu biliyordu. Sarah'yı cinselliğe doyurup ona dünyevi cennetin altın görkemini göstereceğine, zevklerin en güzelini yaşatacağına söz vermişti.

Yumuşak, kışkırtıcı bir sesle iç çekti Sarah. Kasıldı ve titre-yerek Charlie'yi orada, içinde hissetti

Charlie, Sarah'nın tahrik edici bir biçimde kasılması üzerine zevkten dişini sıktı; biraz geri çekildi. Sonra tekrar Sarah'nın içine sokuldu, öncekinden daha da derinlere ine-rek onu daha da tatmin etti. Sarah da Charlie'nin ritmine uyum sağladı.

Charlie, yavaş ama tempolu bir şekilde hareket ediyordu. Sarah'nın arzularının kabarmasına, şehvetine göre ayarlıyor-du ritmini.

Hiç olmadığı kadar ileri gittiler. Charlie, Sarah'nın ula-şılabilceğini bilmediği derinliklerine ulaştı. Sarah'nın tes-lim olup kendisini ona vermesi, daha da heyecanlandırdı Charlie'yi. Birbirlerine teslim olmaları, birbirlerine sahip olmaları... Bu, sadece zevk amaçlı, kuru, basit bir birleşme değildi; Charlie'nin daha önce hiç görmediği anlamlı, kar-maşık, duygu dolu bir birleşmeydi.

Sarah, Charlie için altında yatan, Charlie'yi zevkle içine çeken kadın değildi sadece. Sevişmeleri duygu yüklüydü, duygusuz bir birleşme değildi.

Sanki gerçek tanrıçası, ruhunun bekçisiydi Sarah... Onu taparcasına sevmekten başka bir düşüncesi yoktu artık Charlie'nin.

Sarah da onun ruhuyla sürükleniyordu; vücudunda garip bir sevinç, duyularında bir girdap vardı sanki. Parmak uçla-rı, birleşmelerinin zevkiyle titrerken son derece bilinçliydi Sarah. Gözleri kapalıydı, kulakları hiçbir şey duymuyordu. Tüm dünyası, sadece ona yoğunlaşmıştı ve yeni bir dünya canlanmıştı içinde. Duygu, şehvet, özlem ve güç dolu bir dünya.

Charlie, Sarah'nın içine, derinlerine inmişti çoktan, Sa-rah, her birleşmede zevkten göklere çıkıyordu.

Charlie de zevk ve sevincin doruğundaydı. Sarah, bu de-

rinden birleşmelerinde Charlie'nin ne kadar erkeksi olduğunu iliklerine kadar hissetmişti.

Charlie'nin elleri, Sarah'nın ellerinin arasından yavaşça süzüldü; kalçalarını kavradı, sertçe okşadı. Soluk soluğa kalmış bir halde birbirlerinin içinde eriyorlardı.

İlkel bir tehlike duygusu, savunmasızlığın verdiği kabul lenmişlik... Vücudu, Sarah'ninkinden çok daha güçlü, çok daha sertti.

Yine de dikkatliydi Charlie. Sarah, düşünmüyordu artık; kafasında sadece o an yaşadığı müthiş zevk ve şehvet vardı. Tutku onu ve benliğini ele geçirmişti.

Ateşe verilmiş açlık damarlarında dolaşüyor; nefesini ke siyordu.

Sarah vücudu alevlenene, kesik kesik inlemelerini arttı rana dek çaresiz bir şekilde Charlie'nin devam etmesine izin verdi.

Şehvet ve arzu anıyla kendisini birleşmiş buldu Sarah, içindeki ateşi hissetti.

Sarah, narince kıvrıldı; tam bir şehvet noktasında hızını kesti. Charlie'nin belli belirsiz iniltilerini duydu. Zevkin, şehvetin son noktalarına çıktıkları bu dakikalarda Charlie'nin kollarını kasıldığının farkındaydı Sarah.

Kozasına çekilen Sarah, gülümsedi.

Sarah, yanıtı bulmuştu; hatta yanıtları.

Yeniden düşünebildiği vakit o kibirli tavrını takındı. Sade ce yolun sonuna varmakla kalmamış, tahmin ettiğinden çok daha fazla zevki bir arada tatmıştı.

Ancak biitun bu olanlar, tesadüftü. Bu yola baş koyma sının asıl bir amacı vardı: Sorusunun yanıtını almak. Sarah, sözlerle olmasa da yanıtını almıştı çoktan. Hareketler, sözler den çok daha açıktı.

Belki Charlie haklıydı kolay olmayan bir biçimde yanıt

vermekte. Sarah, teslim olmuştu; tüm betiliğini erkeğine vermişti. Charlie'nin aklında Sarah'nın aldığı sonsuz zevk vardı, kendisinininki onunkinin yanında önemsiz kalıyordu.

Sarah'nın aklındaysa onu tatmin etmek vardı.

Evliliğe karar vermenin bedeli aşktı. Aşktı bu hissettiklerinin açıklaması, kendisini cöıncrtçe sunması. Sarah'nın tüm benliğiyle teslim olması bundandı.

Sarah, Charlie'ye karşı ne hissettiğini biliyordu, yaşadıkları son saatten sonra artık onu delicesine sevdiğinden hiç kuşku kalmamıştı. Sanki hayat durmuş, dünya dönmüyordu o anda. Sadece Charlie ve onun arzuları vardı. O duygunun içine nasıl yerleştiğim biliyordu. Charlie'nin arzularının bir yansımasıydı bu.

Aşk, anlatılması zor bir şey olsa da belirtileri çok açıktı,

Sarah'nın bu hissettiği aşksa Charlie'nin hissettiği, onu evlenmeye iten bu duygu da başka bir şey olamazdı.

Sarah, bu sonuca, Charlie değiştikten sonra vardı; onu dünyaya geri getiren andan sonra. Kendisine yön vermek için göz kapağını kaldırdı. Charlie, kendisini toplardı; Sarah'yı kucağında sarıp sarmalamış; kanepede oturuyordu. Sarah, Charlie'nin göğsüne yaslandı; bir eli onun kalbindeydi. Bedeninin sıcaklığı, tüm vücudunu kaplayan heyecanıyla Charlie'nin kalp atışlarını avucunda hissediyordu. Başka ne isteyebilirdi ki...

Tensel birleşmeleri Sarah'nın bedenini hiç olmadığı kadar farklı, hiç olmadığı kadar özel hissetmesini sağlamıştı.

"İşte o zaman bir bütün olursun." demişti Charlie bir defasında. Şimdi anlıyordu her şeyi Sarah. Onunla bütündü. Yaşamının vazgeçilmez bir parçasıydı Charlie. Bu anı başka bir adamla yaşamayı hayal dahi edemiyordu Sarah.

Charlie kollarını gerginleştirdi; başına eğdi ve Sarah'nın alnına bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" diye sordu.

Charlie, endişeli ses tonunu iliklerine kadar hissetti. Sarah'nın kendinde olduğunu biliyordu. Peki ya neden bu kadar sessizdi? Bu, acının verdiği bir durgunluk mu yoksa hazzını verdiği bir şaşkınlık mıydı?

Açıkçası, Charlie ondan daha tutarlı düşünebiliyordu; ondan çok daha deneyimliydi. Ama anlamadığı bir şey vardı. Sarah'yla yaşadıkları, yüzlerce kadınla yaşadıklarından garip bir biçimde çok farklıydı sanki.

Sarah, iç çekerek Charlie'nin göğsüne bir öpücük kondurdu. Çok daha derinlere inen bir dokunuştı bu. "Evet, gerçekten *güzeldi*." dedi Sarah.

Ses tonu, iç çekişi Charlie'nin benliğini rahatlattı. Bunu söylerkenki şaşkınlık, aslında Charlie'nin hissettiklerinin de anlatıyordu.

Charlie, planını değiştirmek zorunda olduğunu umursamazca düşündü. Bir kere birbirlerine boyun eğmişlerdi, acaba bir daha onu bu kadar etkileyebilecek miydi? Gerçekten merak ediyordu Charlie, çok zamandır olmadığı kadar meraklanınıştı. Tekrar birlikte olurlarsa yine bu kadar muhteşem olabilir miydi herşey?

Sarah'nın aklına böyle sorular geliyor muydu? Onun böyle deneyimleri olmuş muydu ki bir karşılaştırma yapacak?

Kafasında dönüp duran bir ses vardı Charlie'nin.

Artık benimle evlenmek zorundasın.

Bu sözleri söylemekten daha iyisini biliyordu Charlie. Bu sözlerle ancak alay edilirdi, her ne kadar doğru olsa da. Sarah'nın gitmesine izin vermeyecekti yine de. Çünkü Charlie artık başkasıyla evlenemezdi.

Aklı karmakarışıktı. Zihninde fırtınalar kopuyordu.

Kollarında tamamen doyuma ulaşmış, tatlı tatlı uzanmış kadını kendisinin olması için ikna edemeyecekse korkunç kadınları ehlileştirmek için tatlı dilli, güler yüzlü olmanın ne anlamı vardı ki?

"Kararını verdim." dedi Sarah

Yumuşak sözleri Charlie'yi sarstı. Charlie, Sarah'ya baktı.

Sarah, başını kaldırıp Charlie'ye baktı ve gülümsedi. "Seninle evleneceğim." dedi Gözleri onun gözlerinde, başını yana eğdi. "Ne zaman istersen..." Yaşadığı doyum, hâlâ gözlerinden okunuyordu.

Sarah, çingenenin söylediklerini anımsadı. Bu kendi kararıydı, Charlie'nin değil. Aşkı isteyen, bunu söylemek zorunda kalan, karar veren, riski göze alan, şansı yakalayan ve daha da ileri giden Sarah'ydı.

Tüm bunlara karşın, bunun bir risk olduğunu anlamıştı ya da öyle sanıyordu. Ama aşkı istediğine göre ona sunulan fırsatı değerlendirmeli ve onu güvenceye almak için daha da fazlasını yapmalıydı Sarah.

Yapacaktı da.

Charlie'nin gözleri büyüdü; ama yüzündeki çizgilerle sinen hiçbir ifade yoktu -aslında bu yanıt onu şaşırtmış gibi görünüyordu. Sonra gözünü kırıştırdı ve Sarah onun bir şeyler söylemeye çalıştığını hissetti. Sonunda, gözleri Sarah'nın kılire kilitlendi. Derin bir nefes aldı Charlie ve çenesini sıkarak kafasını salladı. "Güzel." dedi.

Charlie'ye kalsa, "*Ne zaman istersen. .*" yanıtı "*Hemen yarın.*" anlamına geliyordu. Ne yazık ki, onların evlilik kararını duyan Sarah'nın annesinin ve kendi annesinin başka düşünceleri vardı.

"Gelecek hafta salı," dedi Serena, parlak gözlerini Charlie'nin yüzüne dikerek.

Charlie ona şöminenin önündeki yerinden sertçe baktı.

Park'taki misafir odasındaydılar, Charlie, o sabah mümkün olan en erken saatte Sarah'nın ailesiyle konuşmak için mâlikaneye gelmişti. Beklenen sevinç dolu karşılamadan sonra hep birlikte Serena'ya danışmak için Morwellan Park'a gitmişlerdi.

Serena, Charlie'nin sert, umursamaz tavrının ardındaki dile getirmediği itirazı sezerek sözlerini sürdürdü. "Sarah'nın çeyizini hazırlamak için Bath'da zamana ihtiyacı olacak, ayrıca Lord Conningham ile birlikte burada bir sürü hazırlığı denetlemek durumundayız. Meredith Kontu'nun düğünü, doğal olarak, önemli bir olay," dedi.

Serena'nın bakışları, direnmenin boşuna olacağını söylüyordu. Charlie, onun en büyük oğluydu, düğününün de gerekli olan gösteriş ve tören olmadan olup bitmesine izin vermeyecekti. Aslında, Charlie'nin umduğundan daha fazlasına bile razı olmuştu. Hanover meydanındaki St. George Kilisesi'nde evlenmeleri için ısrar etmemişti.

"Çok iyi." dedi Charlie Çenesi kırılacakmış gibi hissetti; ama etraftaki kutlama havasına uymak için sesini ılımlı tutmaya çalıştı. Hem Serena'yı hem de Leydi Cunningham'ı başını eğerek selamladı. "Gelecek salı." diye onayladı.

Upuzun yedi gün, yedi gece sonra...

"Mükemmel!" dedi şöminenin önündeki büyük koltuklardan birinde oturan Leydi Cunningham, Sarah'ya bakarak. "İlk iş yarın buradan ayrılıyoruz, canım. Bath'da olabildiğince çok zaman geçirmeliyiz. Hadi şimdi hepimiz dinlenmeye çekilelim." Parmaklarını içinden sayarak bir bir tuttu. "Canım, pazartesiye dek orada olacağız." dedi.

Sarah'ya ya da Charlie'ye değil, sessiz sorusunu bir el sallamasıyla geçiştiren Serena'ya bakmıştı. "Eminim..." dedi Serena. "Frederic ve ben, buradaki her ayrıntıyla ilgilenebiliriz. Alatheia da bize yardım edecektir."

Bu, "her ayrıntı"yı içeren coşkulu bir tartışmanın başlangıcıydı. Charlie'nin onları pek dinlediği de yoktu. Yedi gece boyunca Sarah ile beraber olamayacağı düşüncesi, onu, mutlu bir çift olarak kiliseden geri dönerken hangi aracı kullanmaları gerektiği sorusundan çok daha fazla ilgilendiriyordu.

Annesinin yanında oturan müstakbel karısına baktı Charlie. Sarah, tetikte bekliyor; seçenekler sunulduğunda araya girmek ve tercihim belirtmek için hızlı davranıyordu. Bu konuda Charlie'den daha iyiydi ve böyle yapması da akıllıcaydı. Sarah, kiliseye girerken önünde ilerleyecek olan çiçek taşıyan bir kız ve oğlan grubu düşüncesini kabul ettirmemek için kararlı bir şekilde çabalarken Charlie, ürpermesini bastırmaya çalışmıştı. Böylesine korkularla Sarah'nın dikkatim dağıtmak istememiş, tartışma son bulana kadar sabırla beklemişti.

Uşaklar hemen o gece Park'ta yapılacak olan nişan törenini duyurmak ve planlanmış yemeğin davetiyelerini dağıtmak için oraya buraya koşuşturmaya başlamışlardı.

"Bu ne telaş!" dedi Leydi Cunningham. "Ama olmak zorunda."

Serena, Charlie'ye uyarıcı bir bakış attı; ama Charlie sadece gülümsedi ve düşüncesini kendisine sakladı.

Charlie, müstakbel kayınpederi, kayınvalidesi ve müstakbel karısını at arabasına doğru geçirirken çekiciliği yardımına yetti. Lord Cunningham'ın, karısına arabaya binmesi için yardım ettiği anı yakaladı ve Sarah'ya eğilerek fısıldadı. "Bu gece. Her zamanki gibi."

Sarah, onun gözlerine baktı, tereddüt etti ama sonra başını salladı. "Tamam, ama geç kalabilirim. Saatlerce konuşmak isteyecekler," dedi.

Charlie, yüzünü buruşturdu, ama kafasını salladı. Sarah'nın bakışları ona az da olsa teselli veriyordu. Arabaya binmesine yardım ederken Sarah, tekrar Charlie'nin gözlerine baktı. Parmakları onunkileri sıkıyordu, Charlie de onunkileri sıkı ve geri çekildi.

Uşak, arabanın kapısını kapattı. Charlie, elini kaldırarak onları selamladı ve Sarah'nın dönüp kendisine baktığını gördü, gülümsedi.

Kendisini teslim olmuş hissetti. Uzaklaşan arabanın görüntüsü, onu biraz kendisine getiriyordu.

Charlie, yazlık eve vardığında kendisini tam bir aptal gibi hissediyordu; Sarah hâlâ gelmemiştii.

Canı sıkılmış bir halde kendi kendine söylenen Charlie, zaman geçsin diye aşağı yukarı yürüyerek Sarah'yı bekliyordu.

Akşamki toplantı onu çoğu yönden strese sokmuştu. Celia ve Martin Cynster, Alatheia, Gabriel ve çocuklarıyla birlikte aniden Park'a akın etmişlerdi. Sarah'nın kızkardeşleri, ailesi, Jeremy ve Augusta da yanlarındaydı. Bu durum, Lord Conningham'ın, kızının Sekizinci Meredith Kontu Lord Charles Morvvellan ile nişanlandığını resmen ıııı etmeden önce düzenlenen bir aile birleşmesi izlenimini veriyordu.

Gelenler arasında Papaz. Bay Duncliffe de bulunuyordu. Bay Duncliffe, resmi işlemleri gelecek salı gerçekleştirecekti. Bayan Finsbury ve Bayan Cruikshank de eşleri ile birlikte o bölgede yaşayan diğer tanıdıkları gibi bu olaya tanıklık etmek için gelmişlerdi. Charlie, evli kadınların tutumunu görünce nişan haberlerinin umduğundan çok daha kısa bir süre içinde yayılacağından emin oldu.

Annesi, Celia ve Alatheia da kendilerine düşen görevi yerine getireceklerdi elbette.

Toplantı neşeli geçmişti; herkes mutlu ve rahat görünüyordu. Aslında her şey Charlie'nin beklediğinden daha iyi geçse de Charlie sabırsızlığının giderek arttığını fark etmişti

İş görüşmelerinde böyle sorunlar yaşamazdı Charlie. Kendisini kısıtlamak, alıkoymak, ilkel ve güçlü yanını biraz da olsa da uygarlık çizgisine taşımak için savaş verdiğini hissetti. Ne kadar yabancıydı bu duyguya. Yine de gitgide artan bu arzusunu dizginlemesi gerekiyordu.

Charlie, bunu, Sarah'ya duyduğu o tarif edilemez ve alışık olmadığı açlığa bağlıyordu. Bu açlık o kadar derindi ki Charlie bunu hissetmekten bıkmıştı artık. Sarah onun olduğunda, kendisini ona birkaç kez daha verdiğinde bu itici gücün de azalacağını umuyordu.

Charlie, buna inanmak istedi. Hissettiklerinin sadece fiziksel olduğuna, bu itici gücün henüz doyurulmamış bir duygudan kaynaklandığına inanmak istedi. Kendi kendisine bunun başka bir şey olmadığını söyledi, ama...

Bir ışık, kısa süreli bir ayak sesi, onu kendisine getirdi.

Sarah, aşağıdaki patikadan koşarak geldi ve merdivenlerden çıktı. Hemen Charlie'nin yanına yaklaştı ve neden geç kaldığını açıklamaya çalıştı. "Üzgünüm. Söylediğim gibi oldu. Beni hiç..."

Charlie, Sarah'yı kucakladı.

Sarah, ağzından çıkacak sözcükleri yutmuştu Charlie onu öperken. Charlie'yi deli gibi istiyor ve arzuluyordu. Onu yatıştırmak, tatmin etmek, ona arzuladığı ve istediği her şeyi verebilmek için çıldırıyordu.

Belli ki Charlie konuşmak istemiyordu.

Sadece saniyeler süren kısa bir an içinde Charlie, Sarah'yı altına alarak kanepeye yatırıp korsesini beline kadar açtı. Charlie'nin bir eli Sarah'nın eteklerinin altında dolaşıp daha da aşağıya kayarken Sarah'nın göğüsleri, Charlie'nin öteki elinin ustaca dokunuşları altında şişiyordu.

Aralarındaki ateş çoktan alevlenmiş, hatta tutuşmuştu. Charlie'nin bir şeyleri aramakta olan parmakları, Sarah'nın bacak arasının ıslak ve kaygan olduğunu keşfetti. Charlie,

onı okşamış, ona dokunmuş ve Sarah'nın iyice alevlenmesini sağlamıştı.

İlk fırtınayı atlatan Sarah'nın yüzünde tuhaf bir nıtluluk ifadesi belirdi. Sarah, bunu, bu kadar sarsılmaz duygularla, bu kadar yoğunlaşmış bir biçimde, adeta taparcasına istediği için heyecanlandı.

Charlie'yi saran tutkuya, vücudunu sertleştiren ve bütün dokularının içine işleyen o güçlü arzuya karşın bunların arkasında hiç sönmeyen bir özen vardı. Bu özen, Charlie'nin, kendisini tutmasını sağlıyordu.

Charlie'nin deneyimli parmakları, Sarah'nın aklını başından alarak onu bu dünyadan koparıyor, duygularını tanımlanamaz bir zevk dalgasına sürüklüyordu.

İşte o zaman Charlie, yer değiştirerek Sarah'yı altına aldı ve içine girdi.

Sarah, nefesini tuttu; bedeni, Charlie'nin altında kıvrılmaktaydı. Charlie, Sarah'nın içgüdüsel davetinden yararlanıp içine girince Sarah inledi. Sarah, bacaklarını Charlie'nin vücuduna doladı. Charlie durdu. Gözleri kapalı, bütün kasları gerilmiş, dipdiri, tam titremeye başlamışlardı ki Charlie, derin bir nefes aldı. Sarah, artık dünyayla bütün bağlantısını koparmıştı.

Ve bir kez daha Sarah'nın hissedebildiği tek şey, benliğini saran ateş, bedeninden yükselen alevler ve o hiç değişmeyen, tüm ruhuyla hissettiği o aılık duygusuydu. O baş döndürücü zevk, haz ve Charlie'nin altındayken çıkardığı inlemelelerin hepsi, birbirlerine deli gibi aşık olduklarının bir kanıtıydı sanki.

Charlie nefesini tuttuğu bir anda Sarah, yer değiştirmeye yeltendi; Charlie'nin altından kalktı ve üzerine çıkıp ona doğru eğildi. Charlie'nin göğsüne gömülen o kıvrırcık saçları. Sarah'nın göğüs uçlarını dayanılmaz bir biçimde tahrik ediyordu.

Charlie, bir ara yavaşlar gibi oldu. O anda içgüdüsel olarak Sarah'nın elini tuttu ve onu uçurumun kenarından döndürmeye çalıştı. Sarah, böylece daha fazla ileri gidemeyecek ve bu zevk sona ermeyecekti. Charlie, Sarah'nın şehvetten inleyen nefesini yakaladı ve bu nefese o ilkel ve tahrik edici tavrıyla ortak oldu. İlkinden daha ayrıntılı, daha uzun süreli bir önlemdi bu. Bu yaşadıkları, onların enerjisini alıyor, adeta emiyordu. Bedenleri her seferinde daha çok alışıyordu birbirine.

Charlie'nin Sarah'yı zevkin doruğuna çıkardığı o dakikalarda, o sessiz fısıltılarda saklıydı aşk ve tutku. Sarah, birdenbire eşi benzeri olmayan bir zevk içinde zirveye çıktığı an kendisine bu kadar yakın bulmuştu aşkı ve bu kadar yoğun hissetmişti içinde. Ne kadar yoğun duygularla bezenmişti o an.

Charlie'nin Sarah'yı tutması, sarsması, içinde o kadar kayıtsız bir biçimde gidip gelmesi Sarah'nın ateşini, duygularını körüklüyordu.

Sarah'nın zirveye ulaştığı o anda, Charlie, onu sabit tutmaya çalıştı. Kasları gerginlikten iyice belirginleşmişti. Sarah duyduğu zevkten ağlayana kadar o anı uzattı Charlie.

Dünyanın dönmediği o anda Charlie de kendisini Sarah'nın içinde kaybetti.

Sarah, etrafına bakıyordu; artık neyi, ne zaman görmek istediğini biliyordu.

Sarah, ertesi sabah annesi, Twitters, Clary ve Gloria ile beş gün sürecek bir yolculuk için Bath'e doğru yola çıktı. Doğru kararı verdiğinden emindi. Uyku mahmurluğunu üzerinden atamasa da içi huzur doluydu.

Charlie bunu bilse de bilmese de hissettikleri, dolu dingin bir aşk mı yoksa ekmek üzere oldukları ve dört mevsim açacak olan bir çiçek miydi bilmiyordu Sarah. Ama potanı-

siyel vardı, bundan emindi Sarah ve bilmek istediği tek şey huydu.

Sarah, iç çekerek gözlerini kapattı; kafasını arkaya, yastıklara doğru attı ve rahatladı. Bir önceki gece yaşadıklarını düşünmeye koyuldu yeniden.

Charlie olayları kontrol altına alacaktı hani? Sarah ile yüz yüze gelince kararlılığı neden buhar olup uçuyordu?

Bu ve buna benzer sorular, iki gün sonra kül renkli atlarını sürerek Watchet'ın içine doğru giden Charlie'nin beyninde uçuşuyordu.

Sarah, kendisini emlak ve mal varlığı işinin yanı sıra evlilik konusuna adanmıştı; ben Charlie boş boş zaman geçiriyordu. Charlie, Lord Conningham'la evlilik şartları üzerinde anlaşmaya varmıştı; herkes halinden memnundu. Charlie, Quilley Çiftliği'yle ilgili öne sürdüğü şartın kabul edilmesine şaşırılmıştı. Hemen Lord Conningham'ın cömertliği ve anlayışı üzerine yorumlar yapmaya başladı. Aslında Lord Conningham'ın cömertlikle uzaktan yakından ilgisi olmadığını söylemeyi çok istiyordu ama Sarah'nın anlayışı olayı çözmüştü, hiçbir sorun kalmamıştı.

Quilley Çiftliği, Sarah'nın artık Charlie'ye ait olduğunu garantilemek için ödenecek küçük bir tutar olmuştu.

Bu durum üzerine Charlie'nin beyni, yine Sarah'ya, müstakbel eşine karşı duyduğu o tutkuyla sarsılmaya başladı. İkinin de nasıl bir ilişki yürütecekleriyle ilgili bir düşünceleri yoktu. Charlie'nin Sarah ile birlikteyken hissettiği o çaresizlik duygusu, onun gibi bir beyefendi için hiç alışılmış ve hoş görülen hır şey değildi.

Charlie, daha önce hiç böyle olmamıştı; tutku hiç bu kadar sarnıamıştı benliğini. Charlie, Sarah'yla birlikte olduğunda hissettiği mutluluk kadar büyük bir dünyevi mutluluk hissetmemişti hiçbir zaman. En çok da Sarah'nın en derinlerine girdiği, devamında onunla birleştiği zaman, sanki bir ödül

kazanmışçasma yaşamdaki bütün amaçları, o an hissettiği o tek duyguya dönüşüyordu. O an, sadece o duygunun önceliği vardı Charlie'nin yaşamında.

Bu... onun için şaşırtıcı bir şeydi, hatta korkutucuydu. Böyle bir bağlantı, Charlie'nin beklediği hır şey değildi. O masum ve tatlı Sarah'ya karşı hissetmesi gerekenler, bunlar değildi.

Ama o tatlı masumiyet, Charlie'nin bedensel ilacı gibi görünüyordu.

Nasıl bilebilirdi ki?

Bell Otel'i'nin kemerli kapısı, Charlie'nin önünde belirdi. Kül rengi atlarını yavaşlatan Charlie, kendi kendisine son kırk sekiz saattir en az yüz kere söylediği şeyleri bir kez daha tekrarlardı. Charlie'nin Sarah'ya duyduğu şey, bağlılıktan başka bir şey değildi ve bir kere tatmin olunca bu bağlılığı sönecekti Charlie'nin.

Charlie, buna bu açıdan bakmalıydı; bu hiç de zor değildi. Bir ya da iki aylık bir evlilik sürecinden sonra her şey normale dönecekti. Charlie'nin yapması gereken tek şey rotadan sapmamaktı.

Charlie, atları otelde bıraktıktan sonra, yeni deposunu yapmayı planladığı araziye doğru yürüdü. Sarah haklıydı; iki tane normal büyüklükte depo yapmaktansa normalin iki katı büyüklükte tek bir tane depo yapmak birçok açıdan daha iyi bir yatırım olacaktı. Sürekli olarak o işleri yaptırdığı yerel müteahhit Carruthers, onunla buluşmak için bekliyordu. Projeyi uzun uzadıya tartışılar, daha sonra Carruthers'ın o bölgedeki teknik ressamlarla planlar ve masraflar hakkında görüşebilmesi için ayrıldılar. Charlie, önce iskelelere oradan da Jones'un ofisine gitmek üzere yola koyuldu.

Aracı, onu gördüğü için çok memnundu "Burada ne var bilmiyorum, ama iş üzerinde olan birilerinin kokusunu alıyorum," dedi

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Sinclair'den mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Jones "Bir tanesi o. Ama etrafta dolanan bir başkası daha var. Bu, bir beyefendi değil, ama biri hakkında sorular soruyor." dedi ve sırtıttı. "Ve nakliyat hatlarından gelen haberleri dikkate alacak olursak doğru lız üzerinde olduklarını söyleyebiliriz." dedi.

(ones, bu sözöyle, Watchet aracılığıyla malları artırmasının kokusunu aldığını belirtiyordu.

Charlie tekrar gülümsedi ve "Bizim için ne kadar mükemmel bir haber; çünkü ben de yeni bir depo yapmaya karar verdim." dedi. Jones'un kararını desteklemiş oluyordu böylelikle İki katı büyüklükte bir depo yapma umudu Jones'un heyecanlanmasına yetmişti.

Yem deponun kullanışlı olup olmayacağını tartıştıktan ve Jones'un lıangı tüccarlara iş vereceğine karar vermesi için inalların dönemsel dolaşırınıyla depoyu eşleştirdikten sonra Charlie, aracının bile kafasını karıştıran sayıları arkasında bırakarak ayrıldı ve High Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. Dar kaldırıma ayak bastığında durdu, önünde boylu boyunca uzanan limana baktı.

"Lort! Meredith. Karşılaşmamıza çok sevindim."

Charlie döndü. Gülümseyerek elini uzattı. "Sinclair."

Gülümsemesine karşılık veren Malcolm Sinclair, Charlie'nin elini sıktı.

"Malcolm. Bir şeyler atıştırmak için Bell Hanı'na gitmek üzereydim ben de. Bana katılmak ister misiniz?" dedi Charlie.

Sinclair "Büyük bir zevkle." diye yanıt verdi.

Kaldırım taşlı caddeyi geçerek otele girdiler. Her ikisi de iri yapılı ve uzun boyluydu. Şık birer beyefendi olduklarını gösterecek kadar iyi giyimliydiler. Böyle iki müşterinin gelmesi, oranın sahibi Matthevvs'u telaşlandırdı. Matthevvs, onları, Sarah ve Charlie'nin oturdukları liman manzaralı masaya oturttu.

Malcolm, dalgaların üzerinde sallanan kargo gemilerine doğru başını salladı. "Bu sahil boyunca birçok küçük liman gördüm, ama burası her zaman çok yoğun oluyor." dedi.

"Bu liman, Bristol'la kıyaslanınca çok güzel bir seçenek, özellikle de belli kargolar için." dedi Charlie.

Matthevvs, onlara başlangıç olarak çorba ve taze ekmek sunmak için koşturmaya başladı.

Hancı geri çekilince Charlie, Malcolm'a baktı. "Bu bölgede mı kalmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Malcolm, çorbanın tadına baktı, daha sonra itiraf etti. "Kesinlikle bu bölgede kalmayı düşünüyorum."

"Başka bir yerde eviniz yok mu?" diye sordu Charlie.

Bir yandan çorbalarını yudumlarlarken Malcolm, açıklamaya koyuldu. "Küçük yaşta öksüz kaldım, herhangi bir yakın akrabam da yoktu. Elimde olanlar, Oxford'daki Eton ve benim bakıcımın Londra'daki eviydi. Böylece, benim hiçbir zaman herhangi bir bölgeyle bir bağlantım olmadı. Şimdi ise İngiltere'de yaşamımın geri kalanını sürdürebileceğim bir yerim olmamasının eksikliğini hissediyorum. Her yeri gezdim, ama beni en çok çeken yer burası oldu." dedi ve Charlie'nin gözlerinin derinliklerine baktı. "Burada doğduğun için bunun farkına varmamış olabilirsin, ama burası, bu bölge, hiç kimsenin alışık olmadığı kadar çekici ve aynı zamanda bir o kadar da huzur doludur. Bana kalan sadece doğru malikâneyi seçmek." diye sürdürdü sözlerini.

Charlie gülümsedi. "Kulağıma böyle bir bilgi gelirse hemen sizi haberdar ederim." dedi.

"Lütfen." dedi Malcolm. "Ama size sormak istediğim bir soru var. Sizin de benim gibi bu bölgeye büyük yatırımlarda bulunduğunuzu varsayarak konuşuyorum. Buraya yatırım yapmayı nasıl değerlendiriyorsunuz? Örneğin kış mevsiminde bölgenin Londra'yla bağlantıları ne kadar güvenilir? Bu bölgeyle iletişim kesilir mi? Kesilirse bu ne kadar sürer?"

"İşte bu konuda çok şanslıyız." dedi Charlie. Çorba

kâseleri kaldırılırken arkasına yaslandı, daha sonra başkentle çeşitli biçimlerde iletişim kurma yollarından söz etti. Bunların neden bu kadar ender bozulduğunu anlattı. Bu konudan sonra yatırım konusunda tartışmaya başladılar, her ikisi de uzun dönem yatırımdan yana olmakla birlikte bugünkü kişisel çıkarları konusunda da aynı düşüncedeydiler.

Her ikisi de öze! projelerinin adlarını vermekten kaçmıyordu. Malcolm, Charlie'nin, en az kendisi ve Gabriel kadar dikkatli olduğunu fark etti; hiçbiri para kaybetmeyi sevmiyordu. Yine de, Malcolm aslında risk taşıyan bazı yatırımlara para yatırmanın kolay yollarını keşfetmişti. Bu yollar başarılı olursa yeterli miktarda kazanım sağlanabilirdi. Bu da Malcolm'un tedbirli yapısına göre kabul edilebilir bir şeydi.

Bu, Charlie'nin kafasını karıştırdı. Charlie, riskli yatırımların çekiciliğine direnmede ve başarıyı paylaşmada hiç zorluk yaşamazken -kı bunların hepsi, giderek daha büyük kazanımlar sağlıyordu- yine de tedbiri elden bırakmıyordu. Gabriel de aynı şeyleri hissediyordu.

Charlie "Ben, paramın çoğunu Cyrister fonlarına yatırıyorum; hani şu Gabriel Cynster'ını yönettiklerine." dedi. Parmakları arasında bir kadeh kırmızı şarap çevirerek yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, denenmiş ve gerçeklik payı olanlara tutunmamız gerektiğini itiraf etmek zorundayım -bunlar da yeni girişimlerden çok fonlar ya da finansman projeleri." dedi.

Malcolm, başını salladı. "Geçen hafta Cynster ile konuşma fırsatım oldu. Herkesin Cynster fonlarından haberi var. Bunlar, zaman içinde oldukça başarılı oldular. Bu da yine uzun dönemli bir yaklaşım. Biri, bunu sert bir biçimde eleştirebilirken arada biraz heyecan eksikliği var diye düşünüyorum ben. Yeni girişimlerle sınırlanan gerçek yatırımlar." dedi.

"Kesinlikle." diyerek gülümsedi Charlie. "Uzun dönemli olduğu kesin; ama önü, kötü bir biçimde kapalı. Muliasabe

defterlerinde gittikçe uzayan rakamları görmek her /aman hoş olsa da bunlar, çok az insana zafer kazanmanın sevincini yaşatabilir."

Ana yemek bifték önlerine servis yapıłana kadar beklediler. Bıçaklarını ve çatallarını aldılar. Aralarında birkaç dakikalığına sessizlik oldu, sonra Charlie sözü aldı ve "Söyle bakalım, tren yolları işine nasıl başladın?" dedi.

Bu, Malcolm'a sıklıkla yöneltilen bir soruydu. "Şanslıydım. Stephenson, Stockton- Darlington'a mali destek sağlayacak kişileri mumla ararken 20'ye girmek üzereydim. Bu kavrama gösterilen ilgi çok büyük olsa da birçoğu bunun işe yarayıp yaramayacağını anlayabilmek için beklemeyi tercih ediyordu. O sıralarda nakit param vardı ve bu deneme sürecine katılmam uzun sürmedi. Ben de birkaç yer satın aldım. Bizim sayımız, bir elin parmaklarını geçmezdi. Kurun açıldığı andan itibaren her şey gözler önüne serildi. O küçük grup, her yeni kur için potansiyel mali destekçi olarak ilk danışılan kimseler olmuştu artık. Bunun dışında, Liverpool-Manchester'a gittim ve Londra'ya kadar birçok yer satın aldım.

"Yani yatırımların büyük bir kısmını demiryollarına yatırdın?" dedi Charlie. Peçetesiyle dudaklarını sildi ve tabağını kenara itti.

"Evet," diye yanıt verdi Malcolm. Kaşlarını çattı. "Ama başkaları tarafından öne sürülen başka projelerde yer almadım."

"Ah? Neden?"

"Başlangıç için sayıları çok fazla. Herkes, en çok talep gören şeylerin üzerine atladı. Akla yatkın her bağlantı için teklifler havada uçuşuyor. Londra, Manchester ve Liverpool'a katılmanın ticari bir anlamı var. Ben, o kadar akıllı bir adam değilim; ama onlar çabuk ve kesin kazanım sağlama açısından Nevvcastl-Carlisle'da postu sermeye başladılar. Londra-Bristol'ün sallantıda olduğunu da biliyorum, bu da ticari

yönden yararlı gibi görünüyor; ama bu, yürürlüğe girdiği zaman, kazanımlar gerçekleşecek mi ya da yatırımla kazanılan iik paranın arasında geçen süreyi kapsamaya yeterli olacak mı bunu bir düşünmek gerek." dedi Malcolm.

Charlie anlamıştı. "Zaman kavramının yok olduğunu söylemek istiyorsun." dedi,

Malcolm, başıyla onayladı. "Stockton-Darlington'u bir düşün. 21'in iik aylarında yatırım yaptık. Hemen başladılar ve ilk sürüm, kapasiteyi kaldırarak kadar büyük ve hazır bir pazarla aşağı yukarı 25'te piyasaya sürüldü. Bu kadar ses getiren bir kazanım için oldukça kısa bir zaman. Liverpool-Manchester 27'den 30'a kadar sürdü. Yine bu kadar somut bir kazanım için oldukça kısa bir zaman. Londra'ya uzanmak için önümüzde daha uzun yıllar var. Ben bunu tark ettiğim için çok daha fazla dikkatli oluyorum ve dürüst olmak gerekirse önerilen tekliflerin hiçbirisi, önümüzdeki en az on yıl için kazanım getirmeyecektir." dedi.

Arkasına yaslanan Malcolm, Charlie'nin gözlerine baktı. "Bu, benim kendimi rahat hissettiğim bir proje değil." dedi. Bir elini kaldırdı. "Beni yanlış anlama. Bu demiryollarının pek çoğunun yapılacağından eminim. Ama kapital bazındaki şiire, artık bir yatırımcının desteğini alacak türden bir şey değil."

Malcolm, düşünüyormuş gibi durdu; sonra ekledi: "Buna ek olarak, aynı kazanca sahip birçok kıdemli yatırımcı, gereğinden fazla teklif öne sürüyor. Projelen hayata geçirmek için başkalarının para yatırmaya ihtiyacı duyuyorlar; ama aslında kendileri, her bir projenin önerilen hızda ilerlemesini sağlamak için mali sıkıntıya giriyor. Önümüzdeki on yıl içinde bir dizi sendika kurulursa hiç şaşımam."

Gözleri kısılan Charlie "Yani bu, daha fazlasını, çok çabuk bir biçimde, mümkün olan en az nakit parayla -en azından böyle uzak kazanımlar için bir kenara ayrılan parayla- yapmaya çalışma davası," dedi.

ISO

Malcolm, onu yeniden başıyla onayladı. "Bazı tekliflerde yapıların zorluklarına verilen değer çok az. Bu da yine demir yollarından, en azından yatırım amacıyla uzak durmak için başka bir neden." dedi.

Charlie, tek kaşını kaldırarak "Doğru!" dedi.

Yemeklerini bitirmişlerdi, sandalyelerini geri iterek kalktılar. Hancıyla vedalaştıktan sonra dışarı yürüyüp kaldırıma çıktılar. Charlie, Malcolm'a döndü. "Görüşlerin için teşekkürler. Gerçekten çok etkileyiciydi." dedi.

Malcolm "Bir şey değil." diyerek elini uzattı, Charlie hemen kavradı. "İlgi alanlarımın aynı olduğu biriyle konuşmak benim için de zevkti." diye devam etti Malcolm.

Charlie de aynı şeyi düşünüyordu. "Başka bir zaman tekrar bir araya gelmeli ve bu ilgi alanlarımızı keşfetmeye biraz daha zaman ayırmalıyız." dedi.

Malcolm başıyla onayladı. Her ikisi de halinden memnun bir şekilde ayrıldılar.

Charlie, aşağıya, limana baktı. Rüzgâr çıkmıştı, dalgalar kıyıda kırbaç gibi şaklıyordu. Tekneyle açılmak için iyi bir hava değildi.

Tekneyle en son açıldığında Sarah da yanındaydı.

Topuğunun üstünde dönen Charlie, hanın bahçesine yöneldi. En iyisi evine gidip zihnini oyalayacak bir şeyler bulmaktı.

Evlilik hazırlıkları, annesinin ve Lord Conningham'ın eşliğinde hızla devam ediyordu. Charlie'nin yapacak pek bir şeyi yoktu. Aslında herkes, Charlie'nin kolayca yoldan çekilmesinden yanaydı. Charlie, iki gece sonra -o günü Jason, Juliet ve Hetiry'yle araba sürerek geçirmesinin ardından- kendisini kütüphanede, o günün gazetelerini okurken buldu. Akşamki olayla ilgili kendisine yeterince ilgi gösterilip gösterilmediği konusunda umutsuz bir tavırla bakıyordu

gazetelere. O sırada kâhyası Crisp içeriye girdi. "Bay Adair geldi, etendim." dedi.

Charlie göz kırptı, oturduğu yerde doğruldu ve gazeteleri bir kenara bıraktı. "İçeri alabilirsin Crisp." dedi.

Charlie, Barnaby'nin bu saatte buralarda ne yaptığını merak etti. Onu harekete geçiren hır şey olmalıydı.

Barnaby kapıda görüldüğünde Charlie ona şöyle bir baktı ve düşündüklerinde yanılmadığını anladı. Barnaby'nin yüzünde ciddi bir itâde vardı, altın sarısı lüleleri dağılmıştı, fuları oldukça yamuktu. Ama cildinin diriliğinden bir şey kaybetmemişti. Yakışıklıydı ve iyi giyimli bir beyefendiydi, fakat yolculuktan yorgun düştüğü gözlerden kaçmıyordu.

Charlie, ayağa kalkarak karşıladı onu. Elini sıktı ve yanan şöminenin önündeki koltuğa oturtmadan önce omzunu sıvazladı. "Otur ve ısınmaya çalış." dedi. Barnaby'nin elleri buz kesmişti. "Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu Charlie.

Barnaby, kafasını salladı. "Kasabadan geliyorum." dedi.

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla kalacaksınız." dedi.

Koltuğa gömülen Barnaby "Yeriniz varsa." Diyerek yanıtladı Charlie'yi.

Charlie, sırtarak Crisp'e döndü, Barnaby için yemek ve oda hazırlanması için ona emir verdi. İçkilerin bulunduğu büfeye yöneldi. "Kanyak?" diye sordu.

"Lütfen," dedi Barnaby. Arkasına yaslandı. "Dışarısı çok soğuk."

Charlie, Barnaby'ye baktı. Havanın durumundan çok arkaşa önem kazanıyordu o an. Barnaby'nin ifadesi alışıldık bir şekilde sertti; sanki günlerdir rahatlayacak lüç fırsatı olmamış gibi görünüyordu.

Charlie, bir Fransız kanyağı almak için uzandı, ardından öteki koltuğa gidip oturdu. İçkisini yudumlarken Barnaby'nin yüzündeki gerginliğe bir anlam vermek için ona baktı. O ilk ateşli yudumu alan Barnaby de rahatlamaya başlamıştı san-

ki. Charlie, arkasına yaslandı. "Söyle bakalım, sorun nedir?" dedi.

"Karanlık işler." diye yanıt verdi Barnaby.

Charlie bekledi. Barnaby devam etti. "Papaz ve öteki komisyoncular, emlak vurgunculuğu davalarının ardında kimin parmağının olduğunun araştırılması ve o kişinin adalete teslim edilmesi konusunda benim yardımımı istediler. Ama bu işin açıkça yapılmasını istemiyorlar, sessizce halledilmesini istiyorlar."

Barnaby'nin babası, yeni kurulan başkent polis merkezini denetleyen asilzadelerden biriydi.

Charlie, kaşlarını çattı. "*Bir dizi dava mı dedin?*" diye sordu.

Barnaby, içkisinden bir yudum alarak başını salladı. "Bu, iğrençliğin sadece bir parçası. Bu küçük çaptaki bireysel vurgunculuk olaylarının zaman zaman olması, kimseyi şaşırtmaz. Aslında bu, suç da sayılmaz; ama bu olaylar bu civarda yıllardır olmakta. Tam on yıldır... Herkes, kötü adamların daha da ileri gitmelerinden endişeleniyor. Uzun süredir herkes, güvendeymiş gibi görünüyor ama işte bu olaylar dağınık bir coğrafyada gerçekleştiği için kimse bunların farkına varmıyor." dedi.

içkisini yudumlamak için durdu tekrar ve devam etti. "Daha birkaç gün öncesine kadar bu suçların rapor edilebileceği merkezi bir otorite bile yoktu. Dikkatini çekerim, ilk haftam ve zamanımın çoğu, hep ülke içinde oradan oraya koşturmakla geçti. Sulh yargıçlarından, şeritlerden ve teğmenlerden, bilinen bütün davaların raporlarını edinmeye çalıştım." dedi.

Derin bir iç çekti; arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. "Kasabaya gelirken yolumun üzerindeki Newmarket'da durdum, orada Dillon ve Pris'le birlikteydim. Neyin peşinde olduğumu duyduklarında Dillon, Demon'ı içeri çağırdı ve oturup benim öğrendiğim her şeyi masaya yatırdık. Duru-

nıuı, hem ciddi hem de takıp edilmesi zor bir olay olduğu çok açık. Birçok caddeye girip çıktık ve en sonunda en iyi yolun sana ve Gabriel'e gelmek olduğuına karar verdik." diye sürdürdü sözlerini.

Charlie, kaşlarını iyice çattı. "Ben buralarda ya da buraya yakın yerlerde emlak vurgunculuğu yapan kimseyi duymadım. Gabriel'in de duymadığına eminim." dedi.

Barnaby, yorgun bir biçimde bardağını salladı. "İşte vurgunculuğun en temiz yönlerinden biri İş bittikten çok uzun bir süre sonrasına kadar hiç kimsenin ruhu bile duymaz. Bu özel davalarda bile aynı şey geçerli. Bu yeni demiryolu şirketlerinin kıdemli ortak yatırımcıları var. Bu kıdemli yatırımcılar, şirketlerinin, belirli parsel sayısındaki toprak için ödemek zorunda oldukları fahiş fiyatlardan dolayı sinirli demesek bile mutsuz görünerek şirketlerinin büyük paralar ödediğı mal varlıklarının bir listesiyle polisle iletişime geçtiler. Konunun araştırılmasını istediler. Daha sonra da beni peder aradı işte." dedi.

"Ah. Arılıyorum." dedi Charlie. Bu kıdemli yatırımcıların pek çoğı akrandılar ve servet salibiydiler. Yetkililer de bu durumu en kısa zamanda çözmeye çalışacaklardı. "Kimse konuşmuyor öyle mi?" diye sordu Charlie.

"Aynen öyle." diye yanıt verdi Barnaby ve devam etti "Nevvmarket'den Londra'ya gittim, pederle ve Müfettiş Stokes ile görüştüm. Sözün kısası, en iyi çözümün, senden ve Gabriel'den çıkacağına karar verdik. Onlar da böyle düşünüyorlar." dedi.

Charlie, kaşlarını çatarak "Neden olduğunu hâlâ anlamadım, ama dikkatimi tam anlamıyla sana yöneltmiş bulunuyorum." dedi.

Barnaby, kısa bir süreliğine sırttı. "İlk olarak, bu davalar neden bu kadar farklılık taşıyor?" dedi.

Crisp, elinde dolu bir tepsiyle odaya girince konuşmayı kesti Barnaby.

Charlie, içkisinden bir yudum aldı; tepsi, Barnaby'nin önündeki küçük masaya koyulana ve ağgözlü arkadaşı getirilenleri yemeye başlayınca kadar bekledi.

Barnaby, Crisp kapıyı kapatır kapatmaz, ağzındaki biftek lokmalarını yutmadan konuşmaya başladı. "Bu olaylarla ilgili açılan her dava, özel bir parsel toprak ile ilgili oluyor. Her durumda toprak parseli, bir kanal bağlantısının, yeni bir köprü yolunun ya da yeni demiryollarından birinin tamamlanması için çok büyük önem taşıyor." dedi.

"Nasıl bir önem bu?" diye sordu Charlie.

Barnaby, ağzındakileri önce çiğnedi, sonra yuttu. Bakışları tabaktaydı. "Demiryolu davaları, açıklanması en kolay olanlar. Buharlı lokomotifler dik yokuşları çıkamıyor. Yol, hafif eğimliyse ya da birdenbire dikleşiyorsa eğimleri azaltmak için virajları çok yavaş bir biçimde tırmanmaları ya da inmeleri gerekiyor. Bu daha dik noktaları çevreleyen topraklar, yolun yapılması için hayati önem taşıyor. Genellikle başka seçenek olmuyor. Hayati önem taşıyan başka noktalar da var. Örneğin yüksek tepeler arasındaki doğal geçişler. Tüneller ve köprüler, bazen kullanılabilir; ama genellikle çok pahalı oluyor. Benim araştırdığım davalarda ise tüm seçenekleri bir yana bırak, o toprağı almaktan başka çare kalmamış oluyor." diye açıkladı Barnaby.

"Yani topraklar, kanalları, geçiş yollarını ve demiryollarının yapımını iyi bilen birileri tarafından seçiliyor ya da hedef olarak gösteriliyor." dedi Charlie.

Barnaby, başıyla onayladı. "Dahası, bunlar, gelecekte yapılacak kanalların, geçiş yollarının ve demiryollarının rotalarını, halka duyurulmadan çok önceden biliyorlar." dedi.

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Tahminin ne?" diye sordu.

"Keşke hır tahmin kadar kolay olsaydı bu iş; ama öyle olduğunu sanmıyorum. Araştırdığım her davada gördüm ki... Yani, ben kötü bir adam olsaydım vurgunculuğumun amacının mükemmel bir mücevher satın almak olduğunu söyleye-

bilirdim, *iler dava...* Hiç kimsenin bu kadar iyi tahminlerde bulunabileceğini sanmıyorum." dedi Barnaby

Charlie "Kaç dava var?" diye sordu.

"Şimdiye kadar yirmi üç davaya baktım." dedi Barnaby.

Charlie "Bunların bir dizi olaya dayanan davalar olduğunu söylemiştin. Geleneksel bir yol izlediklerini düşünüyorum. Toprak değerlerindeki artıştan habersiz olan yerel toprak sahiplerine, ellerindeki arazi dönümleri için reddedilemeyecek kadar büyük paralar içeren teklifler götürüyorlar. Onlar da bu teklifleri kabul ediyor ve mutlu bir şekilde bankaya gidiyorlar. Bir süre sonra -bu davalar söz konusu ise yıllar sonra- yeni sahipleri, bu araziye geliştirme şirketine yüksek faizli bir fiyattan satıyorlar. Bu davalarda sınırlar, bir hayli aşıyor." dedi.

Barnaby başını salladığında Charlie sordu "Peki neden bu yirmi üç davanın arkasında bir kişinin olduğunu düşünüyorsun?"

"Ya da birkaç kişi." dedi Barnaby. Sert yüzü, normal haline dönmüştü. "İkna."

Charlie göz kırptı. "İkna mı? Satmak için mi?" dedi.

Barnaby, başıyla onayladı yine. "Bu, her zaman çok masum bir biçimde başlar. Toprak için verilen bir teklifyerel bir hukuk danışmanı tarafından yapılıyor. Sahipleri kabul ederse -emin ol birçoğu kabul ediyor, böylece ortada suç falan olmuyor- her şey, pürüzsüz bir biçimde halloluyor. Gerçek toprak sahipleri, kazanabilecekleri kadar çok para kazanmıyorlar. Geliştirme şirketleri de el altından toprak için daha ucuz maliyetler öne sürüyorlar; ama en azından şimdiye kadar bu, işin riskli tarafı olarak görüldü," dedi.

Bardağını almak için uzandı ve devam etti. "Buna karşın, kıdemli yatırımcıların rapor ettiği yirmi üç davanın on altısında gerçek toprak sahipleri ilk teklifi ve ondan sonra gelen biraz daha yüksek bir teklifi reddetmişler. İşte ikna etme bu noktada başlıyor. Böyle şeyleri bilirsin. İçten içe gelen kızar-

lar; ama yine de vazgeçmezler. Daha sonra biraz daha yüksek bir fiyat sunarlar."

"İkna etme çalışmaları hızlanmış. Adım adım, giderek daha saldırgan bir biçimde, gittikçe artarı fiyatlarla; ama ikisi de birbiriyle bağlantısız gibi görünüyor. Aslında, bazı durumlarda yenilenen teklifler, bir sıkıntı döneminde yapılmış havasına büründürülmüş. Genellikle bu dönemlerde toprak sahipleri pes edip satmışlar topraklarını. Buna karşın ikna etmenin yaralama boyutlarına ulaştığı en az yedi olaya ve bu yaralamaların da yetersiz kaldığı en az üç olaya tanık olduk. Bu seviyede ikna etme, en üst dereceye çıkmış." diyerek Charlie'nin gözlerinin içine baktı. "Olun seviyesine." diye tamamladı sözlerini.

Charlie, uzun bir süre bakakaldı. Bir ağaç kütüğü pıtırdayarak şöminede hışırdadı. "Kim bu insanlar?" diye sordu Charlie.

Barnaby "İşte benim, babamın ve Stokes'un; yani hepimizin öğrenmeye çalıştığı -ve bu konuda kararlı olduğu- bu. Topraklar için yöneltilen tekliflerin nedeni, çok sonrasına kadar belirgin olmadığından, bu tarihe kadar bile kaza esen yaralanmalar ve kaza esen gerçekleştiği sanılan ölümler bile toprakların sonraki sahipleri ile bağdaştırılmamış. Bütün davalar, demiryolu şirketi yöneticilerinin kızgınlığı nedeniyle benim listemde yer almış ve bu suçlar, ben olaylar dizisini incelemeye koyulduğumda çıktı benim karşıma." diye yanıt verdi.

"Bu, benim birisinin izini sürebileceğim sıradan bir soruşturma değil. Yeni sahiplerin izinin sürülebileceğini düşünebilirsin. Denedim; ama çok kısa bir süre içinde toprak şirketlerinin ve hukuk danışmanlarının korkunç ağına düşürüldüm. Daha sonra öteki şirketler de işin içine girdi," dedi.

Boş bardağını masanın üstüne koydu. "Sadece Gabriel, labirentin içinde yolunu bulabilir. Seni görmeye gelmemin asıl nedeni bu değil," dedi,

Barnaby gibi son damlasına kadar olmasa da Charlie de bardağını boşaltmayı başarmıştı. "Br/ sana nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu.

Barnaby, Charlie'nin yüzünü inceledi. "Bu bir şey ifade eder mi söyle bakalım. Bizim bu adamları yakalayıp onları herhangi bir şeyle suçlamamızın tek yolu, birini zorla arazisini satmaya ikna ederken yakalamamız. Birine zorla bir şey yaptırmak, şu an yasalar içinde yer alan tek suç. Ama bu adamları böyle bir iş üstünde yakalamamız için şuna dikkat etmemiz gerekir ki... Gelişmenin henüz tamamlanmadığı ama gelecek on yıl içinde tamamlanması olası bir bölge olmasına." dedi.

Charlie'nin gözleri uzaklarda takıldı kaldı, daha sonra tekrar Barnaby'nin yüzüne odaklandı. "Sanıyorum demiryolu hattının Bristol ve Taunton arasında yer alacağını söylemiştin ve oradan da Exeter ve Plymouth'a doğru ilerleyecek?" dedi Charlie.

Barnaby başıyla onayladı. "Demiryolu şirketleri yöneticilerinden bazılarıyla konuştum. Bundan birkaç yıl sonra demiryolu hattı Taunton'da bitebilirmiş." dedi. Geriye doğru yaslanarak Charlie'nin yüzünü inceledi. "Burası senin çevren. Senin ve Gabriel'in... İstenmeyen bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu duyma şansınız yüzde kaç?" diye sordu.

Charlie düşündü, sonra yüzünü buruşturdu. "Senin düşündüğün kadar yüksek değil. İnsanlar genellikle satana kadar ya da arada gerçekten bir zorlama olduğuna inanana kadar malları hakkında konuşmazlar buralarda. Ve senin de söylediğin gibi o zaman bile konuşmazlar. Bizim kötü adamımız, büyük toprak sahiplerinin topraklarına göz dikmemiş anlaşılan. Öyle yapmış olsa bile onları şüphelendirecek derecede ileri gitmez ikna etmek için. Sıradan çiftçiler de böyle olayları kimseye anlatmazlar. Gabriel de ben de çok büyük olasılıkla işin olup bitmesinden uzun bir süre sonra bile bu olaylardan

haberdar olmayız. Sonra da duyarsak ancak dedikoducu kimselerden duyarız," dedi.

Barnaby, içini çekti. "Ben de bunu sylemenden korkuyordum," dedi.

Charlie, bir elini kaldırdı. "Ama bu adamlar hakkında bir şeyler öğrenmenin başka yolları olabilir. Bu bölgenin, yakın gelecekte hedef noktası olacağı konusunda da çok haklısın. Çevrede aşılması gereken bir sürü tepe var. Bu adamların çalışma biçimleri hakkında daha çok öğrenirsek eminim nasıl hareket ettiklerini daha kolaylıkla çözebiliriz. İşte o zaman bu bölgede araştırma yapmak iyi bir karar olur. Gabriel ve ötekilerle konuşmamız gerek." diyerek Barnaby'e baktı, göz kırptı. "Sana bir kart gönderdim, bir davetiye. Aldın mı?" diye sordu.

Barnaby kafasını salladı. "Hayır, kısa bir süre pederde kaldım; daireme henüz gidemedim. Neden? Olay ne?" dedi.

Charlie sırtıttı. "Evleniyorum. Üç gün içinde. Sen de davetlisin. Tabi ötekiler de," dedi.

Barnaby'nin yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı, ardından gülümsemesi söndü ve "Tebrikler! Önce Gerrard, Dillon, şimdi de sen... Böylece kimsenin düğününde dans etmemiş olacağım," dedi.

Charlie, bir kaşını kaldırdı. "Bize katılmayı düşünmüyor musun?" diye sordu.

Barnaby "Hayır, mümkün değil. İlgiilenmem gereken başka şeyler var. Bunlara kötü adamlar diyebiliriz." dedi.

"Aslında haklısın, fakat benim düğünüme katılınca neden katılman gerektiğini göreceksin. Sadece Gabriel'i değil, Devil, Vane ve ötekileri, Detnon ile Dillon'u da çağırdım. Bizim ortak amacımızı gerçekleştirmeye başlaman ve parlak düşüncelerimizi bir araya getirmen için mükemmel bir fırsat olacak bu. Aramızda konuşarak senin kötü adamlarını yakalamanın bir yolunu bulacağız," dedi Charlie.

Barnaby, "Umarım dediğin gibi olur," dedi ve ekledi, "Son

bir şey daha -Bu konuştuklarımız, aramızda kalacak. Şu anda kötü adamların kim olduğu hakkında en ufak bir düşünce-miz. hile yok çünkü."

Sarah, annesi, kız kardeşleri ve Twitters ile birlikte pazar-tesi öğleden sonra Conningham Malikâncsi'ne döndü.

Bu uzun yolculuğu bir deneme süreci olarak görmüştü Sarah. Clary ve Gloria'nın masumiyetinin renk kattığı bu yolculuk sırasında ertesi gün hakkında gereksiz şeyler de duymuştu elbette. İçeri girer girmez düğün için gelen çeşitli akraba ve arkadaşları selamladı, ardından yetimhaneyi baha-ne ederek ortadan kayboldu.

Atı Blacktail'i dört nala sürerken derin bir nefes aldı Sarah, Bugünlerde özgürce alabildiği ilk nefesti sanki bu. Atını hızlı lı hızlı sürüyordu, zamanının kısıtlı olduğunun farkındaydı, normalde bütün bir gün boyunca yapacağı bir işi şimdi en fazla bir saat. içinde yapması gerekiyordu.

Yarından sonra, çiftliğe varması için daha fazla yol gitmesi gerekecekti. Malikânenin iki mil güneyindeki Park'tan geç-mek için kendisine biraz daha fazla zaman tanımalıydı. Ya-rından sonra... Değişimin bu kadarla sınırlı olacağını ümit etti ve her şeyin aşağı yukarı aynı kalacağını.

Çiftliğe varan Sarah, atını Lapının yanına bağladı; gülüm-sedi ve ön bahçede oynayan çocuklara el salladı. Sonra hızlı içeri girdi. Kitapları gözden geçirmek, acil olan ödemeleri yapmak ve emirleri vermek için liemen ofise yöneldi. Katy de oradaydı. Katy, kendi küçük dünyalarını yaratırken Sarah'ya çok yardımcı olmuş, olan bitenler konusunda her zaman onu haberdar etmişti.

Sarah, herkesin işinin başında olduğunu gördü. Ona sa-dece kitapları hızlıca kontrol etmekle Skeggs'ın ve Bayan Duncliffe'in sabah kararlarını onaylanmak kalmıştı.

Atta muhasebe defterini kapatırken Katy'ye minnettar bir biçimde gülümsedi ve "Teşekkürler!" dedi.

Katy sırtıarak "Şey... pekâlâ... evlilik kararı alınışken kafanı hiçbir şeyin kurcalamasını istemiyoruz." dedi

Kapı girişinde Quince belirdi. Katy ile göz göze geldi önce, sonra Sarah'ya baktı. "Burada görmeniz gereken bir şey var," dedi.

Sarah ayağa kalkarak Katy ile birlikte Quince'in peşinden giderek koridora çıktı. Gördükleri karşısında "Ah!" diyebildi.

"Tebrikler, bayan!"

Yetimhanedekiler bir araya gelmiş, koridorda düzgünce sıraya girmiş, iyi dileklerini yüzlerinde kocaman gülümsemelerle Sarah'ya iletiyorlardı.

İçlerindeki en büyük kız, Gıtnıy hır adım öne çıkarak kah-verengi kağıda sarılmış bir paket uzattı Sarah'ya gözlerinin içi gülerek. "Sızın için, bayan. Umarız düğününüz mükemmel geçer!" dedi.

Sarah, karşısında duran ve parlak yüzlerden oluşan kalabalığa baktı. Son günlerde bir çok kişiden tebrik almıştı; fakat Sarah'yı ötekilerden tamamen farklı bir biçimde en çok etkileyen bu olmuştu.

Sarah "Teşekkür ederim." dedi ve çocuklara hızlı bir biçimde göz kırparak gülümsedi. Paketi aldı; paket, beklemediği kadar ağır ve sertti.

Çocukların beklentileri başka bir boyuta yönelmişti şimdi. Hepsi, zıplayarak hediyesini açması için Sarah'yı beklemeye koyuldular. Sarah, Maggs'in alt dudağını kemirdiğini fark etti.

Aşağıya bakarak paketin kâğıdını açmaya başladı. Paketten bir kurbağayla yer altı hazinelerine bekçilik eden, bir ayak boyu yüksekliğinde bir cüce heykeli çıktı. Cüce, oldukça dikkatli bir biçimde ayakta duruyordu.

"Bu, çok ama çok güzel." dedi Sarah.

Gerçekten çok güzeldi. Kurbağaya bakan cücenin yüzünden dünyevi bir bilgelik okunuyordu. Bu, özenle incelenmesi gereken ayrıntılarla süslü bir eserdi.

Maggs, Sarah'ya yaklaştı; onun yüzünü inceledi. Sarah'nın yüzünde gördüğü şey sevindirmişti onu. "Bunu ben yaptım." dedi. "Stogumber yolu üzerindeki çömllekçide pişirdik, sonra da çoğunu Ginny boyadı. Bunu yeni evinize götürüp bahçenize koyabileceğinizi ve her baktığınızda bizi hatırlayacağınızı düşündük." dedi.

Sarah, sevinçten önce Maggs'i sonra Ginny'yi kucakladı o an. "Kesinlikle öyle yapacağım. Bu, harika bir şey," dedi. Maggs'in yetimhaneden ayrılma zamanı geldiğinde onun için yerel çömllekçiler arasında bir araştırma yapmayı aklına yazdı. "Bu... Bay Quilley... vc benim için her zaman çok değerli olacak." dedi.

Sarah, heykelciği kaldırdı ve çocuklar neşe içinde el çırpıtlar. Bir yandan da Sarah'nın adını bağıryorlardı. En küçük olanlar, gözlerini kocaman açarak dans etmeye başlamışlardı. Çay saati gelmişti; çalışanlar, grubu yemek salonuna yönlendirdiler. Bayan Conningham'ın evliliği şerefine özel bir çay servisi yapılacaktı o gün.

Sarah, bir sonraki saati çocuklarla ve çalışanlarla kutlama yaparak geçirdi. Çocuklar, gönülsüz olarak sınıflarına döndükten sonra Sarah, çalışanlara sıcak bir teşekkürde bulundu. Onların kişisel tebriklerini kabul etti. Daha sonra Bay Quilley'i atının eyerine güvenle bağladı, atı Blacktail'in üzerine çıkarak onu eve doğru sürmeye başladı.

Hala yapılacak bir çok şey vardı; fakat Sarah, bütün o giysi, çiçek, kurdele vejartiyer düşüncelerini aklından çıkarmaya çalıştı. Atının üzerinde giderken etrafı izlemeye koyuldu. Kasabanın kırsal bölgeleri, Sarah'yı yatıştırmayı her zaman başarmıştı. Sarah, düşüncelerinin yatışmasına, zihninin önemli şeyler üzerine odaklanmasına izin verdi.

Son üç gündür belirsizlik içini yiyip bitirmişti Sarah'nın. At aba doğru kararı vermiş miydi? Charlie'yle birlikte olduğunda kendisini güvende hissediyordu, onunla evlenmenin er; doğru şey olduğuna inanmıştı, onun eşi olmanın geleceği

için vereceği en doğru karar olduğunu düşünmüştü. Onunla evlendiğinde, aşk onları bulacaktı.

Charlie, aralarındaki duygunun aşk olduğuna inandırmıştı Sarah'yı. Aslında daha çok Saralı inandırmıştı kendisini buna. Bu durum, onun şu anki zihin bulanıklığının başlıca nedeniydi.

Ya Sarah bunu sadece hayal ediyorsa? Ya kendisini, görmek istediği şeyi görmeye inandırdıysa? Ya onun gerçek olduğunu sandığı şeyler, hayal ürününden başka bir şey değilse?

Charlie, söze dökmemişti bunu. Zaten Sarah da bunu ondan beklememişti... beklemiyordu da. Charlie, öyle süslü sözlerle, şairane dizelerle ve yüksek sesle tutku dolu bir biçimde "Seni seviyorum." diyecek biri değildi.

Sarah, bunu biliyor ve onu böyle kabul ediyordu. Bu yüzden başka belirtiler, daha belirgin işaretler, hareketler aramaya koyuldu ve buldu da. Ya da bulduğunu sandı.

Son birkaç gündür, Charlie'nin varlığından uzak ve belirsizlikle kuşatılmış bir biçimde, yazlık evde ya da herhangi bir yerde yaşadıkları o dakikaları tekrar yaşar gibi oldu. Charlie'nin hakkında öğrendiği tek şey o dakikalardaydı. Sarah, bu düşüncelerden sonra baş ağrısı ve mide bulantısı hissetti.

Sarah, geri adım atamazdı; artık çok geçti. Evlenme tek-lifini kabul etmiş, onun eşi olmaya karar vermişti ve bütün dünya bunu biliyordu.

Ve onunla evlenmek *belki de* yapılacak en doğru şeydi. Sarah'nın bu karar üzerinde düşünmesinin sebebi, Madam Garnaut'un da söylediği gibi kafasının "karışık" olmasıydı.

Malikâne görünmüştü. Sarah eve baktı ve içini çekti. Yarı-rından itibaren orası artık onun evi olmayacaktı.

Muhtemelen bütün gelinler bu belirsizliği yaşamışlardı.

Sarah, uyuyamamış olmasına şaşırılmamıştı. Eski elbisesini giyerek kimseye fark ettirmeden evden çıktı. Daha önceden hazırlamış olduğu bahanesi, yani uyku tutmadığı için bahçede yürüyüşe çıktığı bu kez doğrudu. Charlie ve Sarah, bu gece buluşmayı plantamamışlardı; geleneklere göre düğün olmadan önce gelinle damadın bir araya gelmesi yasaktı.

Sarah, ertesi gün öğlen Charlie'nin karısı olacaktı. Sarah, her şeyi kafasından silip atmaya, dikkatini çevresine vermeye çalışıyordu. Karanlıktaki bahçelere, gecenin soğuk sessizliğine, gittikçe daha çok yoğunlaşan ve kaybolmakta olan ayın zayıf ışığının saklamaya çalıştığı gölgelere odaklanmaya çalıştı, fakat ne kadar direnirse dirensin ayakları onu dere boyunca devam eden patikaya götürdü. Bu patika, önce çitlere sonra da yazlık eve ulaşıyordu.

Ağaçların koyu zemini karşısında yükselen beyaz ve güçlü yapıya baktı Sarah. Belki de orada kendisine gelebilirdi. Charlie'yle yaşadığı anların etkisi çok uzun sürmüştü onda, hâlâ da sürmeye devam ediyordu.

Merdivenlere yönelen Sarah, basamakları çıkmaya başladı; karanlığa bir adım attı ve Charlie'yi gördü. Charlie, koltuğa oturmuş, dirseklerini uyluklarına yaslamış, ellerini dizlerinin arasında sallamaktaydı. Kafasını kaldırıp gölgeler içinde beliren Sarah'ya baktı Sarah, onun sıcak ve ateşli bakışlarını yüzünde hissedince bedeni birden arzuyla titredi

Önce durdu Sarah, sonra yavaşça ama isteyerek Charlie'ye doğru yürümeye başladı.

Sarah yaklaştıkça Charlie doğruldu. Sarah'yı beklemiyordu. Sarah, bir an için hafif ay ışığında belli belirsiz görünen eşikte durduğunda Charlie, aklının ona bir oyun oynadığını ve karşısında duranın hayalet olduğunu düşündü. O an gördüğü şey, hır düş ürünü müydü?

Ama önünde duran, hayalet değildi. Charlie, bakışlarını Sarah'dan ayırmadan gidip onun elini tuttu, parmaklarının arasındaki hassas kemikleri hissetti.

Sarah'nın gözleri, loş ışığın altında Charlie'nin gözle-riyle buluştu. Charlie, kalkmak için zorladı kendisini, ama Sarah, büyük bir kararlılıkla hareket ediyordu. Serbest elini Charlie'nin omzuna koydu Sarah ve onu kendisine doğru çekti, sonra eğildi ve onu öptü.

Charlie de bu öpücüğe karşılık verdi. Dilediği kadar arzu-lu değildi belki bu öpücük ama Sarah'nın böylesini istediği-nin farkındaydı Charlie. Sarah'yı deli gibi istemesine karşın bu kez acele etmeden onu yeniden keşfetmek, tatmak ve te-ninin tadına varmak için yeterince zaman ayırmak istiyordu. Uzun dakikalar boyunca dudakları, ağızları ve dil darbeleriy-le birbirlerinin tadını çıkardılar. Birbirlerini çok istedikleri ve bedenlerinin alev aldığı çok açıktı. İkisi de o an için kapana kısıldığını açık açık kabul ediyordu.

Farklılıkları olan benzer bir duygu... Açlık, tutku, arzu hepsi oradaydı. İstedikleri an alevlendirebilirlerdi bu duyguları, fakat paylaşmaları gereken sadece bu değildi.

Sarah'nın eli Charlie'nin omzunu kavradı sıkıca ve onu itti. Charlie de söz dinler bir tavırla omuzları koltuğa değene kadar geriledi. Sarah takip etti onu, öpüşmelerini kesmeye nazır değildi henüz. Daha sonra Charlie'nin omzunu serbest bıraktı ve Charlie'nin önce bir dizine sonra ötekine oturabilmek için eteklerini kaldırdı. Uyluklarına dokundu Charlie'nin. Parmaklarını Charlie'nin parmaklarından kur-

tardı. Ellerini yavaşça, kayıtsızca Charlie'nin üstünde gezdirmeye başladı. 1 liç çekinmeden bacaklarını açarak Charlie'ye daha da yaklaştı.

Daha önce de yapmıştı bunları; ama bu kez farklıydı. Bu kez Charlie, ellerini onun yan taraflarında gezdirirken uzun parmaklarını o esnek sırtında dolaştırırken vücudunu tekrar ellerinin arasında hissederken herşey o kadar canlıydı ki bütün bunlar o kadar onundu ki Charlie başka duyguların benliğini kapladığını hissediyordu. Hiç çaba harcamadan başka duygular sarmaya başlamıştı onu, başka bir biçimde bastırıyordu benliğini sanki. Bu, öyle bir ihtiyaçtı ki tamamen ve sadece Sarah'ya odaklanmıştı Charlie.

Charlie, bu gece Sarah'nın isteklerine odaklanmıştı. Sarah da ne istediğini yavaş, kararlı ve usta öpücükleriyle çok açık bir biçimde belli etmişti. Charlie, arkasına yaslandı, Sarah'nın ipleri eline almasından çok memnundu, kendisi de pasif değildi -zaten asla pasif olamazdı- ama senaryoyu Sarah'nın yazmasına izin vermişti bu gece. Sarah artık o kadar da masum değildi. Hatta şu anda Sarah'nın elleri, ikisinin vücudu arasında dolaşırken ve Charlie'nin gömleğinin düğmelerini çözerken Sarah'nın ne istediği çok açıktı.

Sarah, Charlie'nin gömleğini açarken ellerini göğsüne koydu. Charlie'nin ateşli tenini küçük, narin avuçlarıyla okşamaya başladı. Beynindeki tek düşünce onu yatıştırmak, ona her istediğini son damlasına kadar vermektir.

Sarah'nın, istediği gibi oynamasına ve göğsünü keşfetmesine izin verdi Charlie. Ne kadar güçlü veya ilkel olursa olsun, Sarah, göğüs uçlarını o hafif ışığın altında tutup çimdiklediğinde bile Charlie kendisini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Charlie sıçradı; sanki Sarah, Charlie'nin bütün cinsel arzularını titretmişti, Charlie, Sarah'nın gülümsemesini ve sıcaklığını hissetti; elinde olmadan dişlerini gıcırdatarak içgüdülerinin baskısından kurtulmaya çalıştı.

Sarah'nın Charlie'nin göğsünde gezinen elleri aşağılara ındı. Charlie, öpücükleri boyunca tamamen Sarah'ya odaklanmış bir biçimde Sarah'nın zihninin bütün boşluklarının kendisiyle dolduğunu ve karanlık kısımlarının da aydınlanmaya başladığını anlayabiliyordu.

Charlie, Sarah'nın tutkularının bu yavaş ve keskin dönemeçlerini izliyordu. Çünkü ilk kez ona müdahale etmek için hiç çaba harcamıyor, onu tahrik etmek için uğraşmıyordu. Bunun yerine, büyülenmiş bir biçimde kendi duygularının arttığını ve içinde bir şeyin büyüdüğünü hissediyordu. Çünkü Sarah, tam karşısında, kollarında ve onunlaydı.

Sarah, ancak Charlie'ye ihtiyaç duyar hale geldiğinde Charlie, ellerini Sarah'nın vücudunda, göğüslerinin yakınında ve üzerinde gezdirmeye başladı. Sarah, nefes nefese kaldı; hafifçe eğildi. Artık Charlie'yi açıkça teşvik etmenin zamanı gelmişti. Ellerinden birini Charlie'nin elinin arkasına bastırarak onu yönlendirmeye çalıştı. Charlie gülümsedi, çünkü Sarah'nın, dudaklarıyla onu hissedeceğini biliyordu. Charlie de buna uyuyor, becerikli bir biçimde artık onun için hiç de farklı olmayan kopçaları açıyordu. Sarah'nın korsesini, elini içine daldıracak kadar açtı. Hızlı bir çekişle ve aşağıya doğru kayan bir okşayışla kendisini engelleyen gömlektan kurtuldu ve elini Sarah'nın şişmiş göğüslerinin üzerine koydu.

Bu dokunuş üzerine Charlie acıyla sarsıldı.

Yanıyordu Sarah. Daha önce hiç olmadığı kadar çıldırmıştı bu kez; ama arzularının şiddetinin sonuna kadar farkındaydı! Bu gücün, onu sarıp sarmalayan tutkunun ve ihtiyaçları sonucu damarlarında yükselen alevlerin farkındaydı.

Charlie her iki elini kullanarak Sarah'nın göğüslerini okşuyordu. Parmak uçları, Sarah'ya en çok zevk veren noktaları buluyor ve sıkıyordu. Sarah, nefesi kesildiği için öpüşmeyi bırakmak zorunda kaldı. Charlie, ona yaşattığı zevkin tadına vardıkça, onu içine çektikçe, ondan zevk aldıkça aynı anda nefes almaya da gayret ediyordu.

Charlie, Sarah'ya çok zevk veriyordu. Sarah, duygularının kabardığını hissediyor, kendisini hile bile Charlie'nin kollarına bırakıyordu. Charlie kafasını eğerek dudaklarını onun hassas tenine dokundurdukça Sarah, aldığı zevkle kendinden geçiyordu. Charlie teninin üzerinde dilini gezdirdiği zaman Sarah titredi, göğüs ucunu sıktığı zaman ise acıdan kıvranmaya başladı. Charlie onu iyice içine çekip emdiği zaman Sarah inlemeye başladı.

Sarah, ellerini Charlie'nin başının etrafında doladı. Charlie, onun duygularını azdırdıkça o da parmaklarını bükerek Charlie'nin saçları arasında gezdiriyordu Sarah'nın istediği gibi, Sarah'nın dilediği gibi...

Sarah, artık o kadar ateşli ve tutku dolu bir biçimde yanıyordu ki..,

Sarah, Charlie'nin yüzünü kavradı ve başını yukarıya kaldırdı. Ona doğru eğilip dudaklarından öptü. Dili, Charlie'nin diline kavuşmuş, okşamaktaydı onu.

Sarah, Charlie'nin bedeninin altında dolaşan o saf tutkunun çağıldamalarını, vücudunun gerilmesini, hazır olmasını, hevesliliğini ve sert demire dönen o kaslarında gizli olan açlığı hissedebiliyordu şimdi. Bu ateşin, dil darbelerinin ve alevlenen yangının altındaki bedende ne kadar güçlü ve şiddetli bir tutkunun dolaştığını hissedebiliyordu. Her şey, onun kontrolü altındaydı. Charlie'nin kararlı ve eksiksiz gücü de yadsınamazdı; ama o an dizginler Charlie'nin elinde değildi; aksine tüm kontrol Sarah'daydı.

Mutlulukla dolup taşıyordu Sarah. Bu aşırı mutluluk, zihnini etkisi altına almıştı. Kalbi şarkı söylemeye başlamış gibiydi. Dudakları onun dudaklarında, ağzı onun ağzındaydı. Charlie'nin pantolonunun düğmeleriyle boğuşuyordu Sarah. Charlie, Sarah'nın altında yer değiştirerek yardım etmek istedi ona; ama kontrolü hâlâ kendi eline almamıştı. Sarah'nın, üstündekileri istediği gibi çıkarmasına izin verdi.

Ve onu titretmesine...

Sarah'nın parmakları, dilediği gibi hareket ediyordu ve ona zevk vermenin yollarını arıyordu Sarah. Tecrübeli bir biçimde, acele etmeden, Charlie kontrolü eline almadan önce birkaç saniye geçirdiler. Charlie'nin kontrolünün sarsılmakta olduğunu fark etti Sarah.

Sarah durmadı, hatta daha da bastırdı. Charlie'nin bir şeyler yapmak için kıvrandığını, çabaladığını, nefesinin kesildiğini hissedene kadar devam etti. Dizlerini Charlie'nin kalçalarının altındaki minderlere dayadı, eteklerini bacaklarının arasından geçirdi ve Charlie'nin önünde uygun pozisyona geçmeye çalıştı. Ona yol gösteriyordu. Bunun işe yarayacağını düşünmüştü.

Sersemleyen Charlie, daha önce hiç hissetmediği bir duygu seline kapılıyordu. Charlie, Sarah'nın göğüslerini bıraktı, kalçalarını kavrayarak uyluğu arasına bastırdı

Bastırılmış duyguların uyandığını hissediyordu Charlie.

Charlie, Sarah'yı aşağı çekti; onun o sıkı bölgesini okşamaya başladı; kalçalarındaki eli de iyice sıkılaşıyordu.

Sarah, yine nefesi kesildiği için öpüşmeyi bırakmak zorunda kaldı, başını kaldırdı, omurgası, içgüdüsel biçimde eğilmişti. "Hayır! İzin ver!"

Bu, kalbinden gelen bir çığlıktı sanki; yumuşak ve son derece dişi bir çığlık. Charlie'nin içine işlemişti bu çığlık. Charlie'nin parmakları gerildi, çenesi kasıldı. Her şeyi durdurmaya çalışsa da karşı koyamadığı o isteğini, Sarah'yı yatırmak, onu itmek ve onun içine girmek dürtüsünü durdurmak için savaş veriyordu adeta Charlie.

Artık bu dünyada olmadığına iyice emin olmuştu Charlie. Onun içinde olma ihtiyacından başka bir şeye odaklanamıyordu o an.

Sarah, Charlie'nin yanağına dokundu, ona uzandı ve yanağına yumuşacık, nazik bir öpücük kondurdu. Öteki eli, Charlie'nin bileklerinden birinin etrafına dolanmıştı; ken-

dişini dengede tutmak için onu kullanıyordu Sarah. Son:, aşağılara doğru kaydı.

Charlie, Sarah ile birleşmeyi aşırı derecede arzuluyordu; geçmişte böylesi bir durumla hiç karşı karşıya kalmamıştı.

Charlie'nin almasından çok Sarah'nın vermesi, dünyevi mutluluğun en doğru ölçüşüydü.

Yavaş yavaş, adım adım yaklaştı Sarah Charlie'ye. Daha da aşağı kayarak onu içine alarak ona cennete uzanan yolun kapılarını açtı.

Charlie'nin göğsü kilitlenmişti artık. Zar zor nefes alırken Sarah'nın derinine kadar girmek, nefes almasını daha da olanaksız hale getiriyordu. Ve durdu. Sadece kendi duygularını dizginlemek için öylesine sert girmişti ki Sarah'nın içine, deneyimlerine dayanarak dikkatli bir biçimde kendisini gevşetmek zorunda kaldı. Kendinden geçiyordu adeta.

Zevk içinde...

Yere yatmaya ve Sarah'nın, onu elde etmesini izlemeye hazırı.

Sarah ise izliyor, keşfediyor ve zamanında Charlie'nin öğrendiği gibi öğreniyordu. Sarah, öpüşmeleri sırasında hem Charlie'nin merakını hem de biçimlenemeyen arzusunu hissetmiş gibi görünüyordu. Charlie'nin Sarah'yı kavraması gevşedikçe Sarah'nın içinden bir parça kopuyor, sonra yeniden ateşleniyordu.

Charlie, nefesinin düzene girmesi ve Sarah'nın kendisini hazır hissetmesi için yeterince bekledi. Sarah tekrar eğildiğinde Charlie bu kez tam anlamıyla bastırdı ve Sarah'nın içine girdi.

Sarah o an nefes nefese kaldı. Charlie'nin fiziksel gerçekliği, artık Sarah'nın en derinlerindeydi. Daha sonra tekrar doğruldu Sarah, tekrar ona ve kendisine zevk vermek için vücutlarının içten salınanlarını kullandı.

Aralarındaki bağ iyice güçlenmişti. Sarah, bunu Charlie'nin elinin ona her dokunuşunda hissediyordu artık.

Charlie'nin Saralıyı her öpüşü yerinde ve tahrik ediciydi. Charlie, Sarah'nın yavaş yavaş kendisine gelmesini bekledi. Böylece Sarah, her andan zevk alabilecek, sadece birleşmelerinin değil ihtiyaçtan duydukları mutluluğun da farkına varabilecekti. Charlie, işte o anda kendi arzularına direniyordu, vücudundaki her kas, daha serbest ve daha ani hareketler için kıvranıyordu.

Charlie çabaladı; Sarah'ya istediğim vermek, onu mutlu etmek için elinden geleni yaptı.

Uğraştığı her saniyenin bilincindeydi Charlie. Sarah'nın da bunun bilincinde olduğunu biliyordu. Sarah, Charlie'yi dikkatle izliyor ve ona göre hareket ediyordu. Charlie'nin onu tatmin etmeye kendisini ne kadar adanmış olduğunu görüyor ve onun kendisini arzuladığına ilişkin gördüğü en utak bir şeye bile fazlasıyla seviniyordu. Charlie, tüm bunların farkındaydı.

Sadece bunları bilmek bile o anı değerli kılıyordu Charlie için. O anı, duyguların yoğunluğuyla dolduruyor ve tutkuları dizginlenemez boyuta yükseldiğinde kendisini zapt etmek için çabalıyordu Charlie.

Charlie, Sarah'nın gittikçe yükselen çığlıklarını ve kesik kesik nefes alışlarını duyarken, aralarındaki çekimi her yönüyle hissediyor ve dizginleri eline alma ihtiyacı bile duymuyordu.

Sarah ve Charlie, birlikte gidip gelirken Sarah, Charlie'nin bedenini istediği gibi yönetiyordu. Charlie'nin tutkuları alevlenerek yanıyordu, Charlie, tüm cazibesiyle onları çevreleyen arzusunun tuzağına düşerken tanıdığı, bildiği şeylerin ne kadar farklı olduğunu farkına varmaktan uzaktı.

Duygularına nasıl boyun eğdiğinin ya da sürüklendiğinin farkına varmaktan da uzaktı.

Sonunda o an geldiğinde hissettiği, çok keskin, yoğun bir duygu patlamasıydı. Daha önce hiç bu kadar derinlere ulaşmamış olan bir duygu patlaması.

Sarah, dişilere özgü, keskin bir zevk çığlığı atıp Charlie'nin kollarına yığıldı. Sarah'nın kasılmaları, Charlie'yi tahrik etti; Charlie de kasılmaya, titremeye başladı. Sarah'nın ismini haykırdı, onu kendisine iyice bastırdı ve onun bedeninin altında tüm bedeninin kasıldığını hissetti

Sarah, Charlie'nin üzerine yığıldı yeniden. Charlie, kollarını Sarah'nın bedenine doladı, gözlerini kapatarak yanağını onun saçlarına gömdü. Ve kendisine yaşattığı bu zevk, merakını giderdiği bu zafer için Sarah'ya teşekkür etti.

Farklıydı, Sarah ile her şey çok farklıydı, Charlie'nin beklediğinden çok farklıydı, bilindik duygular olmasına karşın.

Charlie, kollarındaki kadının enfes kıvrımlarıyla kendinden geçmiş; kanepeye iyice gömölerek yazlık evin loş tavanına bakıyor ve zihninin kendine gelmesini, dünyaya dönmesini bekliyordu. '

Sarah sayesinde her şeyin değıştiğı bir dünyaya...

Charlie, hissettiğinin her zamankinden neden bu kadar farklı olduğunu düşünüp durdu. Sarah'nın düşünüp karar vererek Charlie'nin olmayı istemesi, Charlie'nin de istediğini almış biri olarak Sarah'ya zevk vermekten başka bir amaç gütmemiş olmasıydı belki de bunun nedeni.

Bu çok doğruydı. Charlie, yazlık eve Sarah'yla karşılaşma umuduyla gelmemişti. Sadece hayal meyal bir histi onu oraya sürükleyen. Sarah'nın kendisine ihtiyaç duyması umuduyla gelmişti aslında. Sarah'nın gelip bilmediğı şeyleri öğrenmek istemesi umuduyla... Evet, Sarah gelmişti ve ihtiyaç duyuyordu.

Charlie'ye... Charlie'nin ona verebileceğı bir şeye...

Charlie, şu an bile emin değildi bu şeyin ne olduğundan. Ama Sarah'nın ihtiyacının farkına varmış ve ona yanıt vermişti. Bir yanı doğru olanı yaptığını savunuyordu şimdi, Sarah, Charlie'nin daha önce bilmediğı şehvetli bir yola it-

miştı Charlie'yi. Charlie'den çok fazla şeyler isteyeceği bir yola... Charlie için zevkin, mücadelenin, zaferin büyük kısmı, Sarah'ya istediklerini vermek, arzuladığı tüm zevklen ona tattırmak, onun şehvetini doyumak olmuştu.

Sarah, Charlie'nin kollarında kımıldandı. Charlie, alnına hafif bir öpücük kondurunca gevşeyerek esnedi. Charlie, Sarah'nın o haline gülümsemekten kendisini alamadı. Sarah'nın başını yastığa koyar koymaz deliksiz uyuyacağından emindi.

Kanepeye gömülerek gelecek günü, gelecek geceyi düşlemeye koyuldu Charlie. Sonunda Sarah'yı kollarında çırpılp-lak hissedecekti. Bu hayal, aklına Sarah'nın bir tanrıça, onun tanrıçası olacağı düşüncesini getirdi.

Sarah zaten bir tanrıçaydı.

Charlie, içten içe bunun doğru olduğunu biliyordu; bir tapma, saygı duyma dürtüsü çoktan işlemişti Sarah'nın hayaline. Sarah'yla fiziksel birleşmeleri sırasında hissettiği zafer duygusunun, zevkin bir kısmı bundan kaynaklanıyordu. Charlie'nin, Sarah'nın isteklerini yerine getirme konusunda duyduğu bağlılık bu yüzdendi. Sarah'nın ihtiyaçları ve arzuları yönetiyordu artık Charlie'yi. Charlie'nin bunun düşüncesinden "bile tüylerinin diken diken olması gerekirdi, ama aksine bu durumdan hoşnut olduğumu düşünüyordu. Sanki bir yanı, daha ilkel olan yanı, bunun doğru olduğu, olması gerektiği gibi olduğu kanısındaydı.

Meraklıydı Charlie, tam olarak hissettiği buydu.

Bu, Charlie'nin masumiyetin zevkine olan tutkusunun başka bir belirtisiydi belki de.

Bunun, giderek yok olacağına emin olduğu bir tutku olduğunu düşünüyordu Charlie.

Bu tutkunun düşüncesi, Charlie'nin zihnini tekrar Sarah'ya, onun bedenine, onun içine girerken hissettiği yumuşak sıcaklığa götürdü.

Charlie'nin duyguları tekrar hareketlendi. Sarah'nın duygularına, aklına, bedenine söz geçirebildiğini düşündü ve...

Charlie, Sarah'yı hafifçe kaldırıp kanepeye yatırdı. Bedenlerinin temasını kesmeden Sarah'nın buruşuk eteği altındaki kalçalarını usulca kımıldatarak dizlerini beline dolmasını sağladı.

Sonra Sarah'nın içine girdi.

Ve Sarah'nın anı kasılmasını iliklerinde hissetti. Sarah'nın bedeni, Charlie'nin bedeninin altında kıpırdanıyordu. Ağırlaşmış göz kapaklarının altından Sarah'nın gözlerinin nasıl parıldadığını fark etti Charlie.

Charlie, Sarah'nın üzerine uzandı; elleri, Sarah'nın kalçalarını sımsıkı avuçluyor, onu hareketsiz bırakıyor, adeta kendi bedenine hapsediyordu. "Benim sıram." diye mırıldandı Charlie.

Sarah'nın şişmiş, ıslak dudakları kıvrıldı. Sarah başını kaldırdı, leziz dudaklarını Charlie'ninkilere götürdü, kollarının onun boynuna doladı ve tek kelime etmeden Charlie'yi istediğini almaya davet etti.

Bir saat sonra Sarah'yı malikânenin yan kapısına doğru giderken gördüğünde kimin daha bitkin, daha tatmin olmuş ve uykuya hazır olduğunu bilemiyordu Charlie. Düşün karışmasına dalmalarına sayılı saatler kalmıştı, ama her ikisi de bunu umursamıyordu bile.

Eli kapı kolunda olan Sarah, Charlie'ye bir bakış attı, diğer elini onun yanağına götürdü ve her zamanki gülümsemesini sundu. "Teşekkür ederim." dedi.

Charlie eğilerek onu öptü. "Benim için zevkti." dedi. Sarah'nın gözlerine baktı. "Kilisede görüşürüz." diyerek geri çekildi.

Sarah'nın parmakları yanağından bir bir ayrıldı. Charlie onu selamladı, ardından döndü ve gecenin karanlığına dalarak gözden kayboldu.

Ertesi gün öğle vaktinde Sarah, mutluluktan sersemleşmiş bir halde Combe Florey'deki kilisenin göbeğine doğru indi. Charlie, sunağın önündeki dar merdivenlerde bekliyordu. Sarah, Charlie'nin bakışlarıyla karşılaştığı an, annesinin, kardeşlerinin ve o sabah onu gören herkesin yaşadığı coşku-yu iliklerinde hissetti.

Bu coşku, Sarah'nın içinin derinliklerinden geliyordu; birbirlerini sevmelerinden alıyordu kaynağını.

Dün gece aşklarını doğrulamış, mutlulukla kutsanmışlardı.

Merdivenlere varınca elini Charlie'ye verdi ve onun yanında dikildi Sarah.

Peder Bay DuncelifFe'nin yönettiği, ailelerinin, uzak ve yakın akrabaların katıldığı dinsel törenle, evli bir çifttiler artık. Clary, Gloria ve Augusta, Sarah'ya koridora kadar eşlik ettiler. Jeremy, Charlie'nin öteki yanında, Sarah'nın daha önce görmediği iki adamın ortasında dikiliyordu.

Bununla birlikte kilise aşırı derecede kalabalıktı. Sarah dikkatini törene ve ettikleri yemine odaklamaya çalışıyordu.

Saygı göstermeye ve itaat etmeye... Sevmeye ve sevmeye...

Charlie, Sarah'nın parmağına altın bir yüzük taktı ve verdikleri sözleri göstermek için birbirlerini öptüler olması gerekenden daha uzun süren bir öpücükle. Dudakları ayrıldı ve gözleri buluştu bu kez. O an için sadece Sarah, Charlie ve mutlulukları vardı orada sanki. Sonra gerçek dünyaya döndüler, gülümseyip iç çektiler ve ayrıldılar.

Gülücükler saçarak ve kilisedeki kalabalığın tebriklerini kabul ederek koridor boyunca yürüdüler. Dışarı vardıklarında bir pirinç seliyle karşılandılar. Onları alıp götürecek faytona hemen atlamak yerine dışarıda toplanmış olan yerel halkın tebriklerini kabul etmek için serin güneşin altında oyalandılar bir süre, erkeklerin Charlie ile tokalaşmaları, kadınların ise Sarah'nın enfes denecek kadar zarif inci işlemeli, Brüksel dantelli beyaz ipek elbisesini hayranlıkla seyretmeleri için.

Herkesin gözlerinin içi gülüyordu. Yalnızca peri masallarında olan türden bir mutluluk kasırgası dolanıyordu havada adeta.

Sarah da Charlie de orada doğup büyümüşlerdi. Yaşamalarının büyük bir bölümünü -Sarah için yaşamının tamamını- kilisenin sadece birkaç mil ötesinde geçirmişlerdi. Sarah'ya iyi dileklerini iletmek için toplanıp sıralanmış bir yığın insan vardı. Bu anı kısa kesmeye Sarah'nın içi elvermiyordu.

Sarah, Charlie'nin sabırsızlanıp şerit perdeli faytonda bekleyen sağdıcına doğru yürümesini umuyordu. Ama Charlie, aksine Sarah'nın yanında kaldı, kol kola ve her zamanki cazibesini kullanarak onlarla konuşan herkesi hoşnut ederek

Bay Sinclair, Sarah'yı başıyla selamlamak için kalabalıktan ayrılıp öne atıldı. Sarah'nın elim tutarak "Tebrik ederim, Kontes." dedi. Neşeli ve içten bir biçimde gülümseyerek Sarah'nın elini bıraktı ve gülümsemesini Charlie'ye doğru çevirdi. Charlie'nin elini sıktı. "Şanslı bir adamsın, lordum." dedi.

Charlie, Bay Sinclair'in elini sıkarak başını eğdi. "Kesinlikle." diye mırıldandı. Gözlerini Sarah'ya çevirerek "Şanslı olduğumu ben de düşünüyorum." dedi.

Sarah, yüzünün kızardığını hissetti; ne düşüneceğini bilemiyordu ama Charlie'nin ne düşündüğünü bildiğine emindi. Sinclair'in yanından uzaklaşırken öylesine çevresine bakındı Sarah. Yığılmış kalabalığın bir ucunda Maggy'nin havuç kırmızısı başını gördü. Sonra Lily ve Joseph'in daha büyük çocukları da kiliseye getirmiş olduğunu fark etti. Charlie'ye baktı, ama o zaten çoktan Sarah'yı izliyordu.

Charlie, Sarah'nın bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. "Gel. Gidip onlarla konuşalım biraz." dedi.

Sarah, Charlie'nin bakışlarındaki teslimiyeti yakaladı, ama yine de başka bir şey vardı Charlie'nin tavırlarında. Onu günün tüm sosyal gereklerine hiç sesini çıkarmadan uymaya iten bir şey vardı. Sarah, bu şeyin ne olduğunu bilmiyordu,

fakat Charlie'nin, onu çocukların yanına sürüklemesine gülererek boyun eğdi.

Çocuklarla konuştular. Kocaman açılmış gözlerle Sarah'nın elbisesinin ne kadar mükemmel olduğunu dile getirmelerini dinlediler. Sonra Jeremy geldi ve artık gitmeleri gerektiğini fısıldadı.

"Sizinle gelecek hafta görüşürüz." diyerek söz verdi Sarah çocuklara. Charlie, onu oradan uzaklaştırırken hepsine el salladı Sarah.

Faytonun kapısına varınca Charlie, Sarah'nın elini tuttu. "Meredith!" şarkısı eşliğinde alkışlarla uğurlanıyorlardı. Yerlerine oturunca faytoncu dizginlere asıldı. Fayton, onları kiliseden uzaklaştırıp kasabaya doğru yol alırken Sarah ve Charlie kalabalığa gülümseyerek el salladılar ve sonra yerlerine oturdular. Morvvellan Park'a giden uzun yolun büyüleyici girişine varmak sadece bir dakika sürmüştü.

Sarah, derin nefes alarak hafifesintinin dağıttığı, tomurcuk açmakta olan çiçeklerin kokusunu ciğerlerine çekti. Baharın gelişiyle Sarah'nın içinde taze, sevinçli bir başlangıç yankılanıyordu.

Sarah, yakında yeni evine varacaktı. Bugün, yaşamının geri kalanının başlangıcıydı.

Charlie, Sarah'nın elini tutuyordu. Bugünün de onunla olduğu öteki günler gibi farklı olduğunun farkındaydı.

Charlie, düşün merasiminden hoşnut kalacağını hiç düşünmemişti; ama gözlerini Sarah'ya kilitlediği, onun beyazlar içinde peri kızı gibi dalgalandığını gördüğü an, sanki giineşm kendisi için yeni doğmuş olduğunu ve yalnızca onların üzerine ışık saçtığını düşünmüştü. Yalnızca onların üzerlerine...

Sarah onundu artık. Charlie, bir yandan kendini rahatlamış hissediyor bir yandan da Sarah ile gurur duyuyordu. Ona evlenme teklif ettiği zaman onun değerini anlayamamış olsa da şimdi, Sarah, eşi olduğu için ne kadar şanslı olduğu-

au söylüyordu kendi kendisine. Sarah'yı, kontesi olması için mükemmel bir aday olarak görmüştü Charlie başlarda, faktüt bunun bu kadar doğru bir karar olacağının o zamanlar bilin-
cinde değildi. Ama şimdi...

Sarah'nın, kilisenin dışında toplanmış olan kalabalığın arasından nasıl davranması gerektiğini bilen bir tavırla geçtiğini görünce yaptığı seçimle bir kez daha gurur duymuştu Charlie. Sarah yetimleri ve aşırı derecede huysuz, yaşlı bir kadın olan değirmencinin karısını nasıl da gülümseyerek selamlarnıştı o an. Sarah, tıpkı Charlie gibi, toplumun her kesiminden insanla çok iyi etkileşim kurabiliyordu. Ama bu yetenek, bütün genç bayanlarda yoktu. Ötekiler, bunu bir yük, önemsiz bir olay olarak görür ve bu işi Charlie'ye bırakırlardı onun cazibesine güvenerek. Ama Sarah öyle değildi. O, kasabada yaşayan tüm insanlarla içtenlikle ilgileniyordu. Charlie'ye onurlu bir damat ve soylu bir lord olmanın kolay rolünü bırakıp herkesle teker teker ilgilenmeyi seçiyordu.

Charlie, Sarah'nın gözlerini kısıp gülümseyerek yüzünü güneşe çevirmesini izledi. Sarah, neşe saçıyordu adeta. Sarah, artık Charlie'nindi. Bunu düşününce sıcak bir coşku aktı Charlie'nin içine ve göğsüne yerleşti,

Hoş> huzur veren bir duyguydu bu.

Düğün için düzenlenen yemeğe, davet edilenlerin çoğu gelmişti. Sarah ve Charlie'yi karşılamak için misafir salonunda bekliyorlardı. Etraflarını saran akrabaların ve arkadaşların tebriğini kabul ederken Sarah'nın yanında olmadığını geç fark etmesine oldukça şaşırmıştı Charlie; ama işin püf noktasını bilecek kadar çok düğüne katılmıştı. Kalabalık, birbirinden bağımsız olarak odada daire oluşturup konuşmaya koyulur, sonra da düğün yemeğinin verildiği salona doğru yol alınırdı. Aynen düşündüğü gibi olmuştu Charlie'nin; Crisp'in duyurusuyla Sarah ile yeniden bir araya geldiler.

Geniş pencerelerden süzülen soluk gün ışığıyla parıltıyan, gümüş ve kristal işlemeli örtülerle süslenmiş uzun ma-

salara oturdu herkes. Her masada şampanya patlatmak için görevlendirilmiş hizmetkarlar bulunuyordu. İlk kadeh kaldıranın, Charlie'nin babası olması gerekirdi ama babası ölmüştü. Bu yüzden bu sorumluluğu St. Ives Dükü üstlendi ve ilk kadehi mutlu çift adına kaldırıp onların daha geniş hilalle olmalarını diledi.

Herkes kadehini kaldırarak ayağa kalktı ve "Charlie ve Sarah'ya!" diyerek bağırdı ve şampanyalar yudumlandı. Sarah'nın elini sıkıca kavrayan Charlie, kalabalığa gülümse-dikten sonra gözlerini Sarah'ya çevirdi. Ve o an, o tuhaf duygunun içine yerleştiğini, ciğerlerine dolduğunu hissetti.

Sarah tarif edilemez bir şekilde mutlu görünüyordu. Charlie, bu görüntüye gözlerini kırıştırarak baktı uzunca bir süre.

Sonra kahkaha ve gürültüler içinde herkes tekrar yerine oturdu, yemekler servis edildi. Her taraftan konuşma sesleri yükseliyordu. Orada bulunan kalabalığın büyük bir bölümü güncel olaylardan bahsediyordu. Bahar yem başladığı ve Noel biteli iki aydan fazla olduğu için konuşulup öğrenilecek çok şey vardı. Her yer gürültüyle dolmuştu; ama hoş, sarmalayın, sevimli, aile saadetine paylaşıldığı bir gürültüydü bu.

Bir sonraki saat olayları konuşmak ve düşünceleri paylaşmakla geçti. Geleneksel kadeh kaldırma töreni yapıldı büyük bir mutlulukla. Konuklar ayağa kalkıp daireler oluştururken espriler havada uçuşt.

Lord Martin Cynster ile konuşmasını bitiren Charlie, Alatheamın Sarah'yı yakaladığını gördü. Alatheam ve Sarah, yandaki bir masada oturmuş, konuşmaya dalmışlardı. Charlie bir an, en büyük ablasının Sarah'ya ne akıl verdiğini dinlemesi gerektiğini düşündü. Ayağa kalkıp Sarah'nın karşısında içkisini yudumlamaya başladı. Sarah'nın her halinden belli olan mutluluğunun karşısında...

Narin teninden fışkıran, peygamber çiçeği rengindeki mavi gözlerinden parıltılarla dünyaya açılan bir güneşti

Sarah'nın mutluluğu. Sarah'nın deli mavi gözleri, hiç bu kadar ışıltılı gelmemişti Charlie'ye.

Charlie, bir an, bu görüntünün bu kadar derin duygulan neden harekete geçirdiğini, bu duyguların içinde neden bu kadar yoğunlaştığını düşündü. Hissettikleri, neden göğsüne kramplar sokacak kadar güçlüydü?

Bu düşünceler başını döndürdü Charlie'nin.

Charlie, elindeki kadehi kaldırdı ve şampanyasından yudumladı. Ve evlenme nedenlerini anımsadı. Sinclair'in ve ötekilerin yorumlarını anımsadı. Gerçekten şanslı bir adamdı Charlie. Sarah'nın yüzünü inceledi ve az önce ona verdiği sözü anımsadı: *Sevmeye ve sevmeye...* <

Sarah'yı izlerken sessizce verdiği başka bir söz geldi aklına ansızın: Sarah'nın gözlerinde parıldayan mutluluğu korumak ve yaşatmak için her şeyi yapacaktı.

Karısını daima mutlu edebilmek için her şeyi yapacaktı.

"Buradasın!"

Yorgun görünen Jeremy, omzunun arkasından seslendiğinde Charlie gözlerini kırptırarak düşüncelerini savuşturdu.

"Ağabeyimin düğününe bu kadar ilgi gösterileceğini kim bilebilirdi kı?" dedi Jeremy. Teslim olmuş, ama etkileyici bir biçimde Charlie'ye baktı. "Müzisyenler -müzisyen tuttuğumuzu hatırlıyorsun, değil mi?- ilk vals için sinyal vermeni sabırsızlıkla bekliyorlar." dedi.

"Ah! Öyleyse hemen işareti verelim." dedi Charlie ve içkisini bitirerek kadehi Jeremy'ye verdi.

Jeremy gözlerini devirdi, derin bir nefes aldı ve odanın öteki tarafında bekleyen müzisyenlere eliyle işaret verdi.

İlk akortların sesi duyulur duyulmaz, Charlie Sarah'nın elini tutmak için yanına gitti. Onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve onu dansa kaldırdı. "Bu, bizim dansımız," dedi.

Sarah'nın gülümseyişi, neşesi gözle görülür bir biçimde parıldadı.

Charlie, Sarah'yı salonun ortasına doğru sürüklerken Sarah'nın parmaklarının avucutıda titrediğini hissetti. Sarah'yı kendisine çevirerek gözlerine baktı ve fısıldadı. "En azından bu seferlik, sadece sen ve ben."

Sarah, gözlerini ayırmadı Charlie'den. Charlie, Sarah'yı dans pistine sürüklerken Sarah'nın rahatladığını, herkesin odak noktası olmanın verdiği huzursuzluk ve sinirden arındığını hissetti. Sarah, tereddüt etmeden takip ediyordu Charlie'yi. Döndükçe Sarah'nın eteğinin bacaklarına dolanmasına güldü Charlie ve dans edip dönerlerken onu daha da yakınına çekti.

"Bitti." diye mırıldandı Charlie, Sarah'nın gözlerinin içine gülümseyerek bakıp onu yanına çekerken. Onların açılış dansı bitince Alatheia ve Gabriel, Dillon ve Pris, ardından Gerrard ve Jacqueline dans pistine çıktılar. Sonra da diğer çiftler...

Sarah, sevinçle iç çekti. Charlie'nin gözlerine dalıp "Mükemmel oldu, değil ini?" diye sordu.

Charlie, kocaman bir gülümseyişle "Evet," dedi.

Gün daha bitmemişti. Charlie konuşmadı ama ne düşündüğü gözlerinden belli olmuş olmalı ki Sarah'nın yüzü kızardı ve sonra bakışlarını başka yöne kaçırdı Sarah.

Charlie, içten içe sırtarak etraflarında dans eden çiftlere göz gezdirdi. Martin ve Celia, kahkahalar atarak dans ediyorlardı. Charlie Devil'i, düşesi Honoria'yı dans etmek için piste kaldırırken görmüştü. Honoria dans ederken Devil'e gereksiz bir şey anlatıyor gibiydi. Devil'in yakışıklı sert suratından, düşesin anlattığı şeyin çok hoşuna gittiği belli oluyordu.

Charlie, Sarah'yla kendisinin de evlendikten yıllar sonra böyle olup olmayacağını merak etti. Sarah'nın yüzüne baktı ve gördükleri karşısında sıcak bir duygu seline kapıldı.

Müzik bitti ve dans edenler dağıldılar. Saralı, Charlie'nin kollarındaydı hâlâ; ondan ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

Yaşlı bayanların gezinti arabaları koleksiyonu hakkında konuştukları köşeye baktı Sarah. Onlara e! salladı. Charlie'ye "Sence... yanlarına gitmeliyiz?" diye sordu.

Charlie bunu şu an pek tercih etmiyordu. Bayan Osbaldestone da oradaydı; o yaşlı şirretin sivri dilli yorumları ilerleyen yıllarda daha çok kendini belli eder bir hale gelmişti. Onun yanında Helena, St. İves'in zengin dul düşesi, Bayan Horatia Cynster, Huntly'nin markizi ve öteki asıl bayanlar oturuyorlardı, Sarah'nın, Charlie'nin karısı olmaktan ötürü ne kadar mutlu olduğunu görmüşlerdi ve onların ne zaman, nerede olursa olsun yorum yapmalarını engelleyecek hiçbir güç yoktu dünyada.

Charlie "Onlara bizimle ilgili konuşmaları için bir fırsat daha vermemize gerek yok." diyerek yeni eşini daha az sinir bozucu konuklara doğru çevirdi, "ikizler var burada. Aman da ve Amelia. Onları tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet." dedi Sarah ve iki parlak kafa etrafına toplanmış gruba katılmaktan keyifaldi.

Sarah ve Charlie, sevinçle karşılandılar; sonra grup ikiye bölündü. Bayan tarafı -Amanda, Dexter Düşesi, ikiz kız kardeşi, Amelia, Vikontes Caiverton ve Sarah, yani artık Meredith Kontesi- çocuklarla (ikizlerin her birinin üç çocuğu vardı ve artık istemeden de olsa ettikleri bu rekabete bir dur demeye karar vermişlerdi) ilgili bir tartışmaya daldılar ve sonra dikkatlerini yaklaşımakta olan bahara, kısa süre içinde Londra'da görüşebilme olasılıklarına çevirdiler.

Erkek tarafı, -Charlie, Amanda'nın kocası, Martin, Dexter Kontu, Amelia'nın kocası, Luc, Vikont Caiverton- uzun süre zoraki bakıştılar ve politikayla ilgili konuşmaya başladılar. Devil, Gyles Ravliugs ve Chillingworth Kontu bir araya gelerek ötekilere lordluk makamlarını yönetmeleri konusunda

destekte bulunarak zaman zaman karışık politik sohbetlere sürüklendiler.

Politika, beşinin de -Charlie, Luc, Martin, Devil ve Gyles'in- yaşamının bir kısmıydı. Onlar, ülkedeki olaylarla yakından ilgilenir, olayları büyük bir gerçeklikle ele alır, gerektiğinde Londra'da koltuklarında oturup oy verecekleri vakit halka güven verirlerdi.

Ne olursa olsun, hepsi de politik sorumlulukları olduğunun bilincindeydi. Bu, yetiştirilme biçimlerinin ayrılmaz bir parçasıydı.

Bununla beraber, parlamentoda yapılacak büyük bir görev ve tehdit edici büyük kargaşalar olmadığı için tartışacak çok az konuları vardı erkeklerin bayanların aksine. Konuşmaları henüz tıkanmadan Barnaby o tarafa doğru yaklaştı. Öteki taraftan Amanda ve Amelia'nın eski arkadaşları Reggie Carmartlıen ve karısı Anne-Luc'un kız kardeşlerinden biri Luc'un en küçük kız kardeşi Penelope ile beraber onlara katıldılar.

Sarah, sonradan katılanları sevinçle karşıladı. Alatheia'nın Cynster'la evlenmesi, Sarah'nın ailesinin Park'taki ve Cynsterlerin evindeki tüm toplantılara davet edilmesi sayesinde Sarah bu bayanların hepsini önceden tanıyordu. Hiçbiri, Sarah'nın Charlie ile evleneceğini tahmin etmemiş olsa da Amanda, Amelia ve ötekiler, Sarah'yı içtenlikle kucaklayıp sıcak ve koruyucu desteklerini sunmaya kararlıydılar.

Onların ilgisi ve gelişen arkadaşlıkları Sarah'nın bu özel gününün sevincine bir yenisini daha ekledi.

Sarah, Barnaby Adair'ı tanıımıyordu, ama Charlie onu tanıttığında Barnaby gülümsedi ve Sarah'ya kibar bir biçimde iltifat etti. Sarışın, aşırı derecede yakışıklı ve küçümsenemeyecek derecede zeki olan bu adamın bu grubun bir parçası olduğu anlaşılıyordu.

Charlie, Barnaby'yi daha önce tanışmadığı Penelope ile tanıştırdı. Penelope, gözlüklerinin arkasından Barnaby'yi i-

ce inceledikten sonra ona elini uzattı. "Siz, ceza soruşturması görevindesiniz. Doğru mu biliyorum?" diye sordu.

Penelope'un elini sıkı Barnaby, dediğini doğruladı, ama konuşmayı daha az merak uyandırıcı konulara çevirdi ustaca. Penelope gözlerini kıstı, sonra elini geri çekti ve öteki bayanların olduğu tarafa döndü Sarah'yla.

Salonun hır ucunda, üzerlerinde dalgalanan güneşin altında konuşarak dikilirlerken Charlie'nin Londra'daki evi ve oradaki mevkii sahibi arkadaşlarını ağırlama konusunda duyduğu endişeleri uçup gitmişti Sarah'nın. Charlie'nin böyle arkadaşları varken korkulacak bir şey yoktu.

Amanda da Amelia da Sarah'ya yardıma ihtiyaç duyduğu her an onları çağırma konusunda ısrar ettiler. "Hepimiz bu yoldan geçtik." dedi Amanda. "Başlarda gözümüz korksa da..."

"İlk kalabalık davete başarıyla ev sahipliği yaptığina göre her şeyi başarabilirsin." diye araya girdi Amelia.

Kadınlar kendi aralarında güleştiler, sonra Amelia ve Amanda, kocalarını da alıp uzaklaştılar.

Charlie, Reggie ve Barnaby, atlarla ilgili konuşmaya devam ettiler. Sarah, daha önce çok fazla zaman geçirmemiş olduğu Anne ve Penelope'a döndü.

Penelope, katı ve korkusuz bakışlarıyla Sarah'nın bakışlarına karşılık verdi. Luc'un diğer kız kardeşlerinin -yumuşak mizaçlı Anne, en büyükleri Emily ve son derece çekici olan Portia- tersine Penelope, oldukça sert görünüşlüydü. Sıkıca toplanmış gür, siyah saçlarıyla ve küçük, düz burnunun üzerine tutturduğu gözlükleriyle aşırı derecede ciddi görünüyordu. Aynı zamanda çok da açık sözlüydü. "Annecın, senin yakınlarda bir yetimhanenin sahibi olduğunu söylemişti." dedi.

Sarah gülümsedi. "Evet. Yetimhane bana miras kaldı, büyükannemden kalan bir kuruluş da denebilir." dedi.

Penelope'un bakışları merak doluydu. Sarah, Anne'e bakıtı ve onun da bu konuyla ilgilendiğini gördü. Yetimhanenin

yapısını ve işlevlerini kısaca özetledi, ardından amaçlarının Çocuklara gelecek sunmak olduğunu açıkladı.

Penelope "Aha!" diyerek başını salladı. "Duymak istediğim de buydu. Anne, Portia ve ötekilerle birlikte Londra'da sokak çocukları için kurulmuş bir evi işletiyoruz. Bir çok zorlukla karşı karşıya kalıyoruz. Evden ayrılacak kadar büyümüş çocuklara yardım etmek için gerçek bir program oluşturma niyetindeyiz." dedi. Düğün konuklarına bir göz gezdirdi, ama onu oyalamalarına fırsat vermeden "Sisteminizin nasıl işlediğini açıklayabilir misin sakıncası yoksa?" diye sordu.

Sarah "Elbette. Yetimhane benim başlıca ilgi alanım." dedi. Dtıraksadı ve sonra düzeltti. "Yani, ev işlerinden sonra."

"Portia'nın buralarda bir yerlerde olduğunu biliyorum. O da bunu duymalı." diyerek ve parmaklarının ucuna basarak odayı taradı Penelope. "Simon Cynster'ı görebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu Anne, etrafına bakınarak. "Portia, Simon'la mı birlikte?"

Penelope homurdanarak "Hayır; ama onu bulursanız Portia'ya kızacağından eminim." dedi. Sarah'nın kuşkuyla kaşlarını çatması üzerine Penelope omuzlarını silkti. "Böyle toplantılarda Simon hep böyle yapar." dedi.

Tam o an Charlie, Sarah'nın bakışlarını yakaladı ve kaşını kaldırdı. Yetimhane ile ilgili bir tartışmaya girmenin o an pek doğru olmadığına karar veren Sarah Anne ve Penelope'a döndü. "Sizi papazın eşi Bayan Dunccliffe ile tanıştıtabilirim. O, yetimhanenin komitesinde görevli. Kızları ve erkekleri çeşitli görevlere yerleştirme konusunda benden çok daha bilgili," dedi.

Penelope'un tüm ilgisi bir anda yön değıştirdi. "Bayan Dunccliffe, o bayan hangisi?" diye sordu Penelope.

Şans eseri, Bayan Dunccliffe, bulundukları yere uzak olmayan bir yerde oturuyordu o an. Sarah, onları oraya gö-

türüip Duncliffe ile tanıştırdı. Sonra üç hayanı deneyimlerini paylaşmaları için baş başa bıraktı. Başka bir vals melodisi odaya yayılırken Charlie'nin yanına döndü.

"Sonunda." dedi Charlie. Sarah'nın elini yakaladı, dudaklarına götürerek öptü. "Özledim seni."

Mırıldanan sözler, tam Sarah'ya görcydı, Charlie'nin sözleri Sarah'yı eritti, kendisinden geçirdi. Sarah, Charlie'nin kollarında odada dönüyordu şimdi. O an, başka lıçbır şeyin önemi yoktu Sarah için.

Sarah'nın ayaklarını yere değdirecek hiçbir şey yoktu o an. Charlie'nin gücünü tüm bedeninde hissediyor, dönerek dans ederlerken onun gözlerinde kayboluyordu.

Charlie "Evli olmanın en büyük yararı, istediğimiz zaman istediğimiz kadar vals yapabilmemiz." dedi.

Sarah gülümsedi ve karşılık verdi. "Senden başka vals yapmak istediğim kimse yok."

Charlie'nin gözleri açıldı; Sarah onu şaşırttığı izlenimine kapıldı, ama söylediği doğruydı. Charlie, duyduklarına inanmak istercesine Sarah'nın gözlerine uzun uzun baktı, gülümsemesinin içinde kayboldu.

Charlie, derin bir nefes aldı; sonra müzik eşliğinde adımlar atıp Sarah'yı döndürdü. Müzik bitip salonun ortasındaki hareketlenme durana kadar konuşmadılar.

"Sırada kim var?" diye mırıldandı Sarah.

Charlie, Sarah'nın elini sımsıkı tuttu. Sarah'nın gözlerinde gördüğü büyüleyici narinliğin tadına varıp daha fazlasını keşfetmek için gitmesini beklediği insanlara saatlerce daha katlanmak zorundaydı.

Charlie Sarah'ya baktı. "En yakın arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum." dedi.

Sarah, Gerrard ve Dillon'ı kilisede görmüştü, ama eşleriyle daha önce karşılaşmamıştı. Charlie, Jacqueline ve Pı is'i de Sarah'yla tanıştırdı.

Eşlerinin konuşmak istedikleri şaşırtıcı çoklukta konu var

gibi görünüyordu. Her bayanın, yaklaşmakta olan mevsim sırasında vermeyi düşündüğü balo ve akşam yemekleri gibi konular, kocalarının duymasına gerek olmayan konulardı. Tabii kocalarının da onları heyecanla konuşmaları için başa bıraktıkları konulardı.

Dillon, kendisini beğenmiş bir tavırla "İşte özgürlüğün bittiği an." diyerek uyardı Charlie'yi- Sırıtarak "Benim düğünümde, bekâr kalan son adam olmakla böbürlendiğini hatırlıyorum. Ne oldu da evlenmeye karar verdin?" dedi.

Charlie gülümseyerek "Aslına bakarsanız, umduğumdan daha az stresli ve çok daha fazla hoşnut edici bir karardı bu." diye yanıt verdi.

Gerrard tek kaşını kaldırdı. "Farkındayız. Hayatın bundan sonra çok daha farklı şekillenecek. Hepimizin çocuğı, varisi oldu -sana önerim yaşın geçiyor elini çabuk tutmaya bak." dedi.

Charlie kıkırdayarak güldü. Gerrard'la göz göze gelince "Tavsiyeni aklımda tutacağım," dedi.

Konuşulanları eşleri duymasın diye seslerini alçaltmışlardı.

Üçü de birbirlerine uzunca bir süre baktı. Charlie, Sarah'nın neşeli yüzünden bakışlarını zorla ayırırken Dillon ve Gerrard'ın da eşlerinin yüzlerine bakmakta olduklarını fark etti.

İki adamın da normalde sert olan bakışları sadece eşlerine ve çocuklarına yöneldiğinde yumuşuyordu; bu, Charlie'nin dikkatinden kaçmamıştı.

Charlie, tekrar Sarah'ya baktı ve ona baktığında içinde filizlenen bir sıcaklık hissetti. Sarah'yı, kollarında çocukla düşleyince bu duygu daha da derinleşip keskinleşti. Bu duygunun etkisinden kendisini kurtarmak için derin nefes alıp başını başka yöne çevirdi Charlie. Gerrard ve Dillon'ın de-neyimlerine bakılırsa olması gereken de buydu.

Charlie, elinde olmadan kaşlarını çattı. Onun durumu

arkadaşlarınıninkinden farklıydı. Bu rahatsız edici düşünceyi kovalamasına zaman kalırından Barnaby yanma geldi. Uç bayana göz gezdirdi.

"Evlenenler kervanına katılma zamanının geldiğini düşünmüyor musun?" diye homurdandı Gerrard kışkırtıcı bir biçimde.

Barnaby, bakışlarını bayanlardan çevirip rahat bir tavırla gülümsedi tüm çekiciliğiyle. "Hayır. Aradığım kadını bu dünyada bulamam." diye yanıt verdi Gerrard'a.

Dillion bu yanıtla güldü. "Değişik bir tür," dedi.

Barnaby rahat bir tavırla gülümsemesini sürdürdü. "Ve ben bu değişik türle karşılaşacağımı hiç sanmıyorum. Sizin tüm neslinizin tuhaf Barnaby Amcası olacağım ben. Tüm çocukların tuhaf bir amcası olmalı, sizce de öyle değil mi?" dedi.

"Bu değişik türle neden karşılaşmayasın ki?" diye sordu Charlie.

Barnaby, Charlie'nin gözlerine baktı; sonra yüzünü buruşturdu. "Benim zamanımın gittikçe artan bir kısmını işime ayırdığımı görüp yaptığım işi anlayan bir kadın görebiliyor musunuz? Açık konuşun; hangi kadın, sosyal çevre dururken ceza soruşturmalarına kendisini adanmış birini ister ki?" dedi.

Herkes birbirine bakıp yüzünü buruşturdu.

Gerrard başını salladı. "Bu doğru bile olsa, bunun, senin başına hiç gelmeyeceğini düşünüp kadere karşı gelmemelisin," dedi.

"Belki de," diyerek yanıtladı Barnaby ve bakışlarını Charlie'ninkilere dikerek "Küçük toplantımız için harika bir zaman doğrusu," dedi.

Önceden hazırlanan planı anımsayan Charlie "Kesinlikle." Dedi ve etrafına bakındı. Konukların keyfi yerindeydi; bayanlar, saatlerdir konuşuyorlardı, bayların da peşinden sürüklenecekleri daha bir çok tartışma konusu vardı. Charlie,

Gerrard ve Dillon'a dönerek "Barnaby, birtakım çirkın suçluların peşinde, ve biz bu konuda ona yardım edebiliriz." dedi. Dillon'a doğru eğildi. "Bu olayın bir kısmını daha önceden duymuştun, ama Barnaby ve ben, bugünün onun bu olayı tüm ayrıntısıyla bize anlatması için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündük. Neden siz ikiniz kütüphaneye doğru gitmiyorsunuz, biz de Barnaby'le diğerlerini toplarız." dedi.

Dillon ve Gerrard'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. İkisi de itiraz etmeden başlarını salladılar. Eşlerine baktıktan sonra salondan hızlı adımlarla ayrıldılar.

Charlie'nin gözleri, Barnaby'ninkilerle karşılaştı. "Sen, odanın bu kısmına bak, ben de şurayı araştıracağım." dedi Charlie.

Barnaby, başıyla onayladı. Sonra sessizce, acele etmeden kalabalık topluluğun içine daldılar.

Charlie, Gabriel'e kütüphaneye doğru eşlik ettiğinde herkes oradaydı.

Devil, masanın önündeki sandalyeyi almış, arkasındakini ise Charlie'ye bırakmıştı. Devil'in kuzeni Vane Cynster, yanlarındaki kitap raflarının karşısında aylak aylak geziniyordu. Vane'nın ağabeyi, Demon olarak bilinen Harry ve Gabriel'in kardeşi, çoğunlukla Lucifer diye anılan Alasdair Cynster, masanın karşı tarafında bulunan koltuğa yerleşmişlerdi.

Orada bulunanların en genci ve Barnaby dışında tek bekâr olan Simon Cynster sırtını koltuğa dimdik yaslamış, Cynster'in yakın arkadaşı Chillingworth Kontu Gyles ise Devil'in karşısına bir sandalye çekmişti.

Dillon, Gerrard ve Barnaby de kendilerine birer sandalye alıp diğerlerinin yanına oturdular. Bu sırada Luc ve Martin, sırtlarını kitaplığa dayamış, uzun bacakları bileklerden bükülmüş, elleri ceplerinde omuz omuza dikiliyorlardı.

Yakışıklı ama sert hatlı erkeksi yüzler, ciddiyete ve sabırsızlığa bürünmüştü. Gabriel, koltuktaki oturan Lucifer ile Demon'ın arasına yerleşti.

Charlie, masanın arkasındaki sandalyeye doğru yönelirken tüm gözlerin kendisini izlediği hissine kapıldı. Sonra oturdu ve etrafına bakındı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Barnaby görev başında ve bizim yardımımıza ihtiyacı var," dedi.

Ardından soruşturmasının güç ve karanlık noktasını kısa ama anlaşılır bir biçimde açıklayan Barnaby'e baktı.

Barnaby'nin açıklaması boyunca kimse kıpırdamadı. Charlie, kilime bir toptu iğne düşse onun sesini bile duyacağından emindi, o derece sessizlerdi. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu.

Barnaby "Askeri personelin kendi üyeleri kadar, onları yöneten papaz ve öteki görevliler bu oyunu bitirmek isterlerken soylular, parlamentocular, varlıklı insanlar ve demiryolu şirketleriyle iş birliği içinde olan öteki bireyler göz önüne alındığında her soruşturma tedbirli tutulmak zorunda." diyerek açıklamasını bitirdi ve sustu. Herkes, birbirlerine bakarak kımıldamaya başladı. Grup olarak pek çok yönden güçlüydüler. Her biri, varlıklı, etkili, soylu ve seçkin olarak doğmuştu.

Gabriel homurdanarak "Buradaki herkesin, böyle parasızdırmanın hedefi olan şirketlerle bir işi, ticari anlaşması olmuştur. Bu yüzden hepimiz, aslında kurbanlarız, her ne kadar kişisel olarak incinmemiş olsak da. Ama böyle bir eylem, bu şirketlerin bazılarının iflas etmesiyle ve sonuç olarak kısa vadede ucu bizim yatırımlarımıza dokunacak tüm alanlarda bir güven kaybıyla sonuçlanabilir." dedi.

Devil kımıldandı ve Chillingworth'a baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Burada, ilgili tüm bireysel yatırımlardan daha ileri boyutlara varan, daha geniş bir sorun var." dedi ve etrafına göz gezdirdi. "Buradaki herkes, bu ülkenin geleceğinin, geleceğin altyapısının -özellikle de demiryollarının- başarılı tanıtımına bağlı olduğunu biliyor. Geçen yüzyıl, kanalların tanıtımı küçük çapta bir patlamaya öncü oldu, ama demiryolları gelecek aşama için hayati önem taşıyor. Bir demiryolu şirketine yatırım yapan şirketin böyle aşırı miktarda haraç aldığı ve bunun sonucunda iflasla karşı karşıya kaldığı herkesçe bilinirse projelere ödenek sağlamada büyük rol oy-

nayan küçük yatırımcılar kaçar. Onlar tehlikeye en az hevesli olanlardır."

"Ve tehlikeye katlanma yeteneğine en az sahip olanlar." diyerek araya girdi Lucifer.

Devil başını eğdi. "Gerçekten öyle. Dahası, teklif edilmiş bir demiryolu rotasının yakınında bir arsaya sahip olmanın, haraççıların taktiklerine hedef olmaya yol açabileceği herkeş bilirse tüm bölge, silahlı ayaklanmaya girişebilir ve bölgelerine kimseyi sokmayabilir." dedi.

"Hedefnoktası olan bölümün, arazinin sadece parsellenmiş belirli bir kısmı olduğu gerçeği, hiçbir şeyi değiştirmeyecektir." dedi Chillingworth. "Panik, mantığa çok az yer verir."

Barnaby'nın bakışları uzaklara dalmıştı; yüzü, çizdikleri senaryo kadar solgundu. "Büyük cennetler.. Papaz ve ötekilerin bunu düşünmüş olduklarını bile sanmam," dedi Barnaby. Sesi keyifsiz çıkmıştı.

Devil, yüzünü buruşturdu. "Aslında düşünmüşlerdir de bunu açıklamak için bir neden görmemişlerdir. Senin tedbirli olduğunu, bu konuyu oldukça gizli tuttuğunu biliyorlar." dedi.

Barnaby'nın yüzü asılmıştı. "Evet. Ama bunun gibi olasılıklar, bu haraççı zorbayı bulup durdurmanın ne kadar önemli olduğunu bize gösteriyor." dedi.

"Bunun tek bir kişinin işi olduğuna emin misin?" diye sordu Martin.

Barnaby, başıyla doğruladı bunu. "Fahiş arazi satışlarından elde edilen kârın birazının izini sürdüm ve bu kârın, dönüp dolaşıp suçlunun eline geçtiği sonucuna ulaştıktan sonra bu karara vardım. Her bir mülkün tek bir emlakçilik şirketi tarafından alınıp satıldığı sonucuna ulaştım. Ama satıştan sonra, asıl şirket aradan çekiliyor ve satıştan elde edilen kârlar, arazi alım satımı yapan öteki iki şirkete aktarılıyor. Karşılığında, bu yedek şirketlerin her biri kazançlarını iki ya da daha fazla

sayıdaki şirkete ödüyor. Bu araştırmanın peşini bırakmadığımda şirket ağının hızla çoğaldığını gördüm."

"Paranın izini sürdüğüm her yerde durum aynıydı. Arazı alım satımıyla uğraşan ilk şirketlerin her biri, öteki şirketler ağına açılıyor. Bu şirketlerinin hepsi farklı olmasına karşın, izledikleri yol tamamen aynı. Bu o kadar karmaşık ve etkili bir yol ki birbirinden bağımsız iki kişinin bunu düşünebilmesi olanaksız."

Vane, Gabriel'e baktı. "Bu labirentte yolumuzu bulabilmenin bir yolu var mı?" diye sordu.

"*Olmalı,*" diye yanıt verdi Gabriel. "Ama bu haraççı, bu sistemle şirket ağını kullanacak kadar zekiyse kısır bir dönünün içerisinde buluruz kendimizi. Hükümet, şirketlerin ve sahiplerinin kayıt olması kanununu getiriye kadar, yasal sahiplerini ve daha önemlisi böyle bir şirketler ağının *kazançlı* sahiplerini izlemek, bizi bir yere götürmez. Özellikle bu ağın, asıl kazanç sahibinin kimliğini gizlemek için kasıtlı olarak oluşturulduğunu düşünürsek..." dedikten sonra odadaki sayısız yüze göz gezdirdi Gabriel, ardından sözlerini "Benim önerim, çabalarımızı, başarmamızın daha olası olduğu bir alana saklamamız yönündedir." diyerek sürdürdü.

Herkesin suratı asıldı. Uzun bir sessizlik oldu.

Luc, Barnaby'e baktı. "Çok iyi. Bizim mülkiyetimiz ülkenin her yerine yayılmış durumda. En iyi bildiğimiz arazilerde oluşan bir baskıyı duyabilmek için en azından kulaklarımızı açık tutmalıyız," dedi.

Barnaby, morali bozuk bir halde başım salladı. "Hepiniz, kendi arazilerinizi biliyorsunuz. Demiryollarının nerelerden geçebileceğini, nerelerde yükselip nerelerde alçalabileceğini iyice düşünün ve satın almak amacıyla bu arazilere yaklaşan insanları duyarsanız bana haber verin. Ben, son birkaç günümü, Bristol ile Taunton arasındaki araziye ve biraz daha batısını izleyerek geçirdim. Arazinin konumuna bakılırsa

aradığımız suçlular, bu bölgeyle ilgili girişimlerde bulunacaklardır. Bu nedenle burayı sıkıca takip etmeliyiz," dedi.

Derin bir iç çekti, ardından "Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu görünüyor." dedi.

"Aslında..." dedi Charlie gözlerini Gabriel'de sabitleştirip parmağıyla not defterine vururken. "Sanırım gözden kaçırdığımız bir şey var ve... sanırım suçlumuz da bunu gözden kaçırdı."

Gabriel bir süre ona bakakaldı, ama sonra gülümser-gibi oldu ve "Nedir?" diye sordu.

Charlie etrafa bakındı, sonra yine Gabriel'e döndü. "Emin değilim, ama aradığımız suçlu paranın nereye gittiğini gizlemede son derece usta. Peki ya paranın nereden geldiğini gizlemede bu kadar usta mı?" dedi.

Ötekiler birden canlandılar. Gerilim anında arttı. Bunun ne anlama geldiğini anlayıp birbiriyle bakiştılar, sonra herkes tekrar Gabriel'e baktı.

Gabriel, yavaşça başını salladı; bakışlarını Charlie'ninkilere kilitledi. "Mükemmel bir noktaya parmak bastın," dedi. Gabriel'in ağır ağır konuşması, yırtıcı bir hale gelmişti.

Charlie, aynı vahşilikle sııttı. "Para nereden gelirse gelsin, kazanç, sonunda kaynağına geri dönmek zorunda -yatırım yapmanın doğası bu işte." dedi.

"Oh, evet!" diye haykırdı Gabriel. "Diyelim ki aranan kişi, kazancın kaynağına geri gelişini gizlemek için bir şirketler ağı yapmış. Araziyi almak için paranın ilk geldiği yere bakarken şirketler ağını kullanıyor olsa bile bu, o kadar karmaşık olmalı, ödenekler ağı işlenmiş olmalı." dedi.

Devil, tek kaşını kaldırarak Gabriel'a baktı. "Ağın dışından gelen ödenekler, kaynaktan; yani aradığımız suçludan geliyor. Arazi ticaretiyle uğraşan bir emlakçilik şirketine sağlanan ilk sermayenin izini sürmek ne kadar zor peki?" diye sordu.

Gabriel, hemen yanıt vermedi; sonra "Bu kolay olmaya-

(ak," dedi ve hır an duraksadı. Ardından "Ama bunu başarmalıyız." diyerek sürdürdü sözlerini.

Charlie "Böyle bir şirket ağı, bizim de karşımıza çıkabilir. Ama bir emlakçilik şirketine odaklanıp sadece asıl ödenğin peşini sürmeliyiz. Adam parayı çeşitli şirketlere aktarmış olsa bile izini sürdüğümüz bu para, nereden gelip nereye gittiği belli olan bir para. Adamın ilk miktarı daha küçük miktarlar halinde ödemeyi akıl etmiş olması pek de mümkün değil. Ne olursa olsun, hangi dolaylı yoldan gelirse gelsin, ilk sermaye ondan gelmiş olmalı." dedi.

Gabriel, başını sallayarak "İşte bu, işin peşini bırakmama-ya değer doğrusu." dedi ve Barnaby'e baktı. "Bildığınız en pahalı araziyi almak için aracı olan emlak şirketi hakkında tüm ayrıntıları bilmemiz gerek. Para ne kadar büyük olursa izini sürmek o kadar kolay olur." dedi ve Devil'e döndü. "Montague, emlak şirketine odaklanabilir ve oranın ne zaman kurulduğunu öğrenebilir. Sonra da bu paranın, bankalar aracılığıyla birikip çoğalan anaparanın kaynağını araştırır. Şansı iyi giderse aradığımız suçlunun hesaplarına bile ulaşabilir." dedi.

Gabriel, Barnaby'e, ardından Charlie'ye baktı. "İngiltere'nin tüm bölgeleri içinde bu alanın, suçlunun şu anda tam da aradığı yer olduğunu düşünüyorum. Burada, onu izlememizi sağlayacak açıklar verebilir." dedi.

Toplantı bitti. İkili ve üçerli gruplar halinde salona doğru yürüdüler. Tekrar ortaya çıkmaları, bir toplantı olduğu gerçeğini gizlemelerine yetmişti. Bunu gizlemede başarılıydılar; anneleri, kardeşleri ve eşleri, onca kalabalık arasında toplu olarak gözden kaybolmalarını fark etmemişlerdi.

Her hırı, kimse onlara hesap sormadığı için derin bir nefes alarak eşlerinin yanına döndü. Charlie, Sarah'yı Portia'yla yetimhane hakkında konuşurken buldu Portia'yı başıyla selamladı, Sarah'nın koluna girerek yanında bekledi.

Charlie, kütüphaneye kaçmadan önce çalınmasını istediği sonatların çalınmasına artık gerek olmadığını, bunun yerine vals çalmalarını belirten bir işaret verdi müzisyenlere.

Charlie gün boyunca, önceki gecenin kaçınılmaz etkisi altında ezilmişti. Sarah'ya karşı hissettiği tutkunun, onun artık yasal olarak karısı olmasıyla yok olacağını düşünüyordu. Bu düşüncesinin doğru olup olmadığını anlamak için duyduğu sabırsızlığı bastırdı. Düğününde bir soyludan beklendiği gibi hareket etmişti. Sarah'yla gerekli olan her şeyi yerine getirmişlerdi. Charlie'nin kütüphanedeki toplantıda geçici olarak yön değiştiren sabırsızlığı, tüm gücüyle geri dönmüştü.

İki dakika sonra vals melodileri odayı doldurdu. Charlie, Sarah'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra Portia'dan izin isteyerek Sarah'yı dansa kaldırdı.

Sarah, mutlulukla dans ederlerken "Neredeydin?" diye sordu.

Charlie, Sarah'ya baktı onu döndürürken. "Bazı ticari işlerden bahsediyorduk. Daha sessiz olduğu için dışarı çıktık." diye yanıt verdi.

Sarah "Oh!" diyerek Charlie'nin böyle bir günde bu konularla ilgilenmesine şaşırdığını belli etmişti.

Charlie, Sarah'nın düşüncelerini okumuş gibi gülümseyerek -karmaşık cazibesinin parlaklığından yoksun, daha dürüst ve içten gülümseyerek- onun gözlerinin içine baktı. "Zaman öldürdüm." dedi.

Sarah başını kaldırdı ve neden bahsettiğini anlamaya çalışarak Charlie'nin bakışlarını inceledi. "Zaman mı?" diye sordu.

"Şeye kadar..." Charlie, Sarah'yı müzik eşliğinde bir kez daha döndürdü, sonra dans eden öteki insanların yanından geçti. Bir odanın hemen yanında, önünde zengin işlemeli bir mobilya duran kuytu bir köşeye doğru götürdü Sarah'yı.

Sarah'nın elinden tutarak gözlerine baktı. Uzanarak mo-

bilyayı itti. Gizli bir kapı açıldı. "Bunu yapıp sessizce buraya girene kadar." dedi.

Kalbi küt küt atan Sarah, hızlıca salonda dans eden konuklara göz gezdirdi.

"Endişelenme." diye fısıldadı Charlie. "Burada kalırsak herkes daha çok şaşıracak." dedi ve kolunu Sarah'nın beline dolayıp onu girişe sürükledi Sarah, istemeyerek dar bir koridora doğru ilerledi.

Charlie kapıyı arkasından kapatarak Sarah'yı takip etti. Sarah'nın elini tekrar tutarak koluna geçirdi ve yürümeye devam etti.

Sarah, Charlie'nin yüzüne baktı. "Konuklar bizim bu böyle -gizlice kaçarak- ayrılmamızı neden beklesinler ki?" diye sordu.

"Augusta, Jeremy, Clary ve Gloria'nın son birkaç gündür planladığı uğurlama töreninden kaçabilelim diye." yanıt verdi Charlie. Sonra tek kaşını kaldırıp Sarah'nın yüzüne baktı. "Onların ne kadar yaratıcı olduklarını gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Sarah, kahkaha attı ve başını salladı. "Sanırım bunu bilmeden de yaşayabilirim." dedi.

"Tanrıya şükür, ben de." dedi Charlie.

Sarah, Charlie'nin ses tonundan onun ne kadar ciddi olduğunu anladı ve içinden güldü, ama sonra nereye gittiklerini hatırladı. Ve neden gittiklerini... Huzursuzluk ve gerginlik kapladı benliğini hır anda. Kendisini toplamak için etrafına bakındı. Charlie, onu dar bir koridordan geçirdi, ardından dar basamaklı merdivenlerden çıkardı.

Charlie, bir kapı açtı; içeri girerken Sarah'ya döndü. "Daha önce malikânenin bu kanadına gelmiş miydin?" diye sordu.

Malikânenin en büyük salonlarından biri olduğu açıkça belli olan, zengin bir biçimde döşenmiş geniş bir salona girince Sarah etrafa göz gezdirdi. Sonra nerede olduğunu anlamak için pencereye yöneldi. Düğün yerindeki seslerin hiç-

biri duyulmuyordu; her yer, oldukça sessizdi. "Hayır. Burası batı kanadı, değil mi?" diye sordu Sarah.

Charlie, başıyla doğrulayarak Sarah'nın elini sımsıkı tuttu. "Kontun daireleri bu kanatta. Buraya ana merdivenlerin oradaki geçitten ulaşırısın," dedi ve Sarah ile birlikte dairelerin önünden kıvrılarak geçtiler.

Sarah'nın heyecanı gittikçe artıyordu.

Sarah, böyle hissetmesinin saçmalıktan başka hiçbir şey olmadığını söylüyordu kendi kendisine. Sanki Charlie'yle hiç... Ama o yazlık evde olmuştu; gecenin sessiz karanlığında, burada değil. Burası çok farklıydı.

Koridor, daire şeklinde bir oda ile son buluyordu. Odanın ortasında fazla cilalanmış yuvarlak bir masa duruyordu. Masanın üzerinde, içinde sera çiçeklerinden oluşan bir demet bulunan Çin motifli, uzun bir vazo vardı.

Charlie ve Sarah odaya girdiler. Sarah, Charlie'nin elini bırakıp yavaşça ileri yürüdü ve masanın yukarısında bulunan büyük yuvarlak çatı penceresine baktı.

O sırada Charlie'nin, odayı koridordan ayıran ıkı büyük kapıyı sürgülediğini işitti.

Geri çekilerek eserine baktı Charlie. "Bu onları tutar," dedi.

Sarah'ya bakarak gülümsedi, sonra ona yaklaşarak gözlerinin derinliklerine baktı, bakışlarındaki gerginliği fark etti. Gülümsemesi daha hassas, daha özel ve rahatlatıcı hale geldi.

Sarah'nın elini tuttu. Tüm içtenliğiyle "Kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum," dedi.

Sarah'nın gözlerine baktı, sonra öteki elini yüzüne götürerek yanağını okşadı. Yavaşça çenesine kaydı eli, aynı yavaşlıkla başını eğdi ve Sarah'yı öptü.

Nazik, hafif bir öpücüktü bu. Sarah'nın, hiç düşünmeden karşılığını verdiği öpücükten başka beklentisi olmayan bir öpücüktü.

Charlie, dudaklarım, Sarah'nın aralanmış, kendisini bekleyen dudaklarına kenetledi. Dili, Sarah'nın dilim keşfetti Sarah'nın nefesi hızlanırken Charlie, onun dilini emip okşadı.

Charlie'nin dudakları, Sarah'nın dudaklarında gezinirken dili, Sarah'nın dilini hafifçe ve acele etmeden keşfederken uzun dakikalar geçti Parmakları, Sarah'nın çenesinde dola- nıyordu, sonra boynuna doğru kaydı usulca. Bir elini hâlâ, Sarah'nın yüzünü kendine çevirebilmek için çenesinde tutu- yordu. Sonra öteki eli Sarah'nın beline uzandı ve onu sıkıca kavrayıp kendisine bastırdı.

Charlie, başını kaldırıp Sarah'nın gözlerine bakıp yüzü- nü incelediğinde onun, birkaç dakika içinde şiddetleneceğini bildiği bir zevk dalgası içinde yüzdüğünü gördü.

Tam da Charlie'nin istediği gibi.

Charlie, dudaklarını hafifçe kıvırdı; yüzüne, Sarah'nın ön- ceden iyi bildiği şehvet dolu ifadeyi takındı. Elini Sarah'nın çenesinden çekerek Sarah'nın elmi tuttu tekrar ve onu salo- nun karşısındaki kapıya doğru çevirdi.

Charlie, Sarah'yı kontun yatak odasına sürüklerken Sarah, yazlık evde yaşadıklarının bununla -gelecek anlarla- karşıla- tırlamayacak bir şey olduğunu anlamıştı.

Charlie'nin karısı olmuştu. Farklılık bundan ileri geliyor- du.

Charlie, kapıyı açtı ve bekledi. Sarah, gözleri heyecandan kocaman açılmış bir halde odadan içeri girdi ve etrafına ba- kındı. Kapının kapandığını duydu. Hafifçe titreyen dudakları ve sıklaşan soluğuyla mavi ipek tül ve mavi satenlerle çevril- miş, oymaları olan dört direkli büyük karyolaya baktı.

Charlie'nin bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebili- yordu; lüks mobilyalara, yatak tüllerini tutan püsküllü altın şeritlere ve pencerelerdeki uzun, mavi perdelerle dikkatle ba- karken Charlie onu izliyordu. Tüm oda, mavinin tonlarıyla

döşenmişti; fildişi figürlü duvar kağıdı bile maviydi. Altın renkli meşe mobilyalar, maviyle zıtlık oluşturarak parılıyordu. Komodinler, duvarlar boyunca dizilmiş uzun dolaplar, ıkı uzun pencere arasında duran oval aynalı tuvalet masası vt onun yanına yerleştirilmiş rahat koltuğun çerçevelen maviyi içeriyor, mavinin odadaki ezici çoğunluğunu dengeliyordu.

Sarah, gözlerini aşağıya çevirdiğinde cilalı tahta zemine serilmiş İran kilimlerinde mavilerin, bejlerin ve altın kahvelerin zengin harmanını gördü.

Gözünün takıldığı her parça gayet şık, pahalıydı; ama bunaltmıyordu insanı. Her lamba, her şamdan, odadaki her parça birbiriyle uyum içindeydi.

Sarah, büyülenmiş bir biçimde pencereden dışarıyı izledi. Manzara, güneye bakıyor, güney tarafındaki geniş çimlerin batı ucundan göle kadar uzanıyordu. Tepeleri hala çıplak ve kahverengi, ama açmak üzere olan yeşil tomurcuklarla dolu yaşlı ağaçlar, çimenlerin etrafını sarıyordu.

ikindi olmak üzereydi. Gün bitiyor, güneş etrafı görebilecek kadar ışık bırakarak yavaşça batıyordu. Charlie, manzarayı görmek için Sarah'ya yaklaşıp pencerenin önünde durdu. Sarah, derin bir nefes alarak ona doğru döndü ve gözlerini incelemeye koyuldu.

Charlie, Sarah'ya iyice yaklaştı ve onu izledi. Arzuları iyice kabarmıştı. Mavi gözleri istekliydi. Sarah'yı inceliyordu Charlie; Sarah'nın gözlerini, yüzünü inceliyor, düşüncelerini okumaya çalışıyordu.

Sarah, ona şans diledi. O an hissettiklerini ona anlatamazdı, hissettiği karmaşık duyguları anlatacak sözcük bulamıyordu.

Charlie, bir süre sonra "Seni maviler içinde düşleyebildim. Umarım bu hoşuna gider, hoşlanmazsan değiştirebilirsin," dedi.

Sesi kısıktı, ses tonu özel ve samimiydi.

Sarah, Charlie'nin gözlerine bakınca kendisini heyecan-

kıldırın şeyin ne olduğunu anladı. Charlie, bu odayı onun için yeniden yaratmıştı. Burada, bu odada, en özel ve en güzel biçimde onun karısı olacaktı Sarah. En yakın biçimde...

Sarah'nın düşüncelerini okuyan Charlie, onun ellerini tuttu. Gözlerini onunkilere kilitleyerek parmaklarının hassas noktalarına öpücükler kondurdu.

"Görebildiğin her şey, artık senin. Senin yönetimin altında," diye fısıldadı,

Sarah, Charlie'ye bakar bakmaz yazlık evdeyken aralarında parıldayan alevleri kışkırtan gücü tekrar hissetti, bu alevlerin sürekli ve gerçek olduğunu gördü.

Bu alevler, daha da büyüyecek ve parılayacaktı burada, bu odada, onların arasında.

Sarah'nın elleri, Charlie'nin ellerinden boynuna doğru kaydı. Charlie'yi kendisine çekip öpmeye başladı Sarah. Kendisini Charlie'ye, o güce sundu.

Charlie'nin kolları, Sarah'yı sarmaladı; kendisine doğru çekti, Charlie, dudaklarını Sarah'ninkilere sıkıca bastırdı ve birlikte alev çemberine daldılar.

Şehvetli bir boyutta vals yapıyorlardı adeta. Kalplerinin senfonisi, insanı alıp başka yerlere götüren tutkularının melodisi sıcak ve ateşli öpücüklerle dönüşüyor, başlarını döndürerek arzularını doruklara çıkarıyordu.

Birbirlerinin giysilerini çıkarmaya başladılar. Sarah, Charlie'nin kravatını çözerken Charlie de Sarah'nın boynundan belkemiğine kadar uzanan küçük inci düğmeleri açmaya başladı. Düzinelerce düğme vardı; Charlie daha düğmeleri çözememişti ki Sarah, Charlie'nin bedenine tam oturan ceketini çıkardı, yeleşini de fırlatıp attı.

Charlie'nin ellen, Sarah'nın sırtında gezinirken dudakları ve dili, şehvetinin gittikçe arttığı gösteren oyunlar oynuyordu. Dikkatini dağıtacak biçimde artıyordu Charlie'nin şehveti.

Sarah, bedenleri arasına neredeyse sıkışmış ellerini kur-

tarıp Charlie'nin gömleğinin önünü açmayı başarıncaya kadar aynı sıcaklık sarmıştı bedenlerini yine. O sırada Charlie de son inci düğmeyi açmış, sinirli bir şekilde söylenerek Sarah'nın ağır, ipek elbisesini üzerinden çıkarmıştı.

Sarah, kollarını elbiseden çıkarınca elbisesinin üst kısmı beline kadar indi, ardından eteği hışırdayarak yere serildi. Sarah elbiseden kurtulurken Charlie de dengesini sağlaması amacıyla onun elini tutuyordu

Pencereden bir adım uzağa, yatağa bir adım yakına. .

Mavi gözlen alev alev yanan Charlie, Sarah'yı güçlü bir biçimde kendisine doğru çekti. Sarah, ellerini kaldırdı ve Charlie'nin gömleğini omuzlarına doğru itti, omuzlarından da kollarına.

Gömleğin kolları hâlâ düğmeliydi. Charlie, içinden lanetler yağdırarak Sarah'nın etrafında döndü. Sarah, iç eteğini çıkarmaya çalışırken Charlie onu kendisine çekti ve Sarah'nın aklını başından alacak bir şekilde onu öptü. Fakat Sarah, bu kez, bu öpücükler yüzünden istediğini yapmaktan mahrum kalmayacaktı. Avuçlarını Charlie'nin göğsüne koyarak Charlie'yi geri itti Böylece istediği şeyi yapabilecekti.

Sarah, Charlie'yi keşfetmek istiyordu. Fazlasıyla...

Yazlık evin sınırlı konforunda yapabildiğinden çok daha fazlasını yapmak istiyordu şimdi, Sona ermekte olan kış gününün ışığı altında Charlie'nin kaslı göğsünü, her kasının kıvrımını, gücünü görebiliyordu. Parmaklarını gezdirerek onun ısınmış çeliğe benzeyen vücuduna avuçlarını bastırıyor ve Charlie'yi keşfediyordu. Charlie'nin kıvrıcık, kahverengi saçları, Sarah'nın keşfeden parmakları arasından akıp gidiyordu. Sarah, elleri aşağılara uzanınca hır çift sertleşmiş meme ucu keşfetti ve çekinmeden emdi onları.

Charlie, nefesini tutmuş, kasları sertleşmiş, kımıldamadan öylece duruyordu. Sarah, zevkle ellerim bastırdı Charlie'nin göğsüne ve ona cazibesini görmesi için hrsat

verdi. Charlie'nin meme uçlarının emilmesinden büyüendiğini ve o anı izlemekten haz aldığını biliyordu.

Charlie'nin bu büyülenmesi ne kadar sürecekti? Bu, Charlie'yi ne kadar cezbedecekti? Sarah, başını Charlie'nin göğsünden kaldırarak gözlerinin içine baktı. Ellerini aşağıya, onun çelik gibi sert karnına kaydırdı... elinin değdiği yerlerdeki kasların her birinin tadına iyice vararak. Sonra Charlie'nin kemerine ulaştı.

Charlie'nin yüz hatları sertleşmiş, daha da belirginleşmişti. Sarah, kemeri açarken Charlie'nin çenesini iyice kasıldı. Gözleri Sarah'nın gözlerine kilitlenmişti.

Charlie, erkeksi bedeninin güzelliğini gizleyecek tüm giysilerden kurtulana, Sarah'nın önünde çıtır çıtır kalana kadar kendisini soymasına izin verdi.

Sarah'nın adeta nefesi kesildi. Ağzı kurumuş bir biçimde gördüğü şeye şaşkınlıkla karışık bir şehvetle bakıyordu Sarah. Charlie, giysileri üzerinde değilken daha yakışıklı, daha yapılı, daha erkeksi görünüyordu. Saralı, daha iyi görebilmek için birkaç adım gerilemek istedi, ama Charlie'nin buna izin vermeyeceğini biliyordu. Sarah'nın büyülenmişçesine ona bakması Charlie'nin kendisini kontrol edebilmesinin sınırlarını zorluyordu.

Sarah'nın tamamen yıkmak istediği bir sınırdı bu; ama şimdi değil.

Sarah derin bir nefes alarak tek elinin parmaklarıyla Charlie'nin beline dokundu, ardından parmak uçlarını dairesel hareketlerle Charlie'nin karnından kalçalarına kadar yavaşça indirdi. Charlie'nin gözlerinin kapalı, çenesinin sıkıca kenetli olduğunu gördü. Charlie, ellerini yumruk yapmıştı ama Sarah'nın ona yakın olduğunu kanıtlayan dokunuşlarıyla gevşedi ve Sarah'nın ellerinin bedeninde gezinmesine izin verdi. Sarah, Charlie'nin bedeninin uzun, hoş çizgilerine, kıvrımlarına, sert düzlüklerine, omuzları ve sırtında gerilip

rahatlaman kaslarına hayretle ve hayranlıkla bakarak hepsiyle tek tek ilgilendi.

Bir heykeltıraşın modeli olabilirdi Charlie; bedeninin her hattı, tanrılar tarafından biçimlendirilmişse benziyordu.

Sarah, Charlie'nin sırtına geldiğinde duraksadı. Parmak uçları, Charlie'nin bel çukurunda dinlenirken Sarah, tüm bedeninden geçen heyecan dolu gerilimi hissediyordu.

Charlie'nin etrafında dönerek ona bakmaya, bedeninin her yerinin zevkini sürmeye devam etti. Charlie, gözlerini açtı. Sarah, onunla yiizyüze gelmeye fırsat bile bulamadan Charlie ona uzandı. Sarah'nın belini kavrayarak onu kendine doğru çekti. Böylelikle Sarah'nın iç eteğinin bağcıklarını hızla çözebilecekti.

Sarah, Charlie'nin aceleci, sabırsız tavırlarında ufak bir sertlik sezdi. Aynalı tuvalet masası hizasında dikiliyorlardı. Sarah, aynadaki yansımadan Charlie'nin başını önüne eğmiş bir halde tam arkasında, bağcıkları çözmeye çalıştığını gördü. Charlie o an sadece onu soymaya odaklanmıştı.

Sarah şehvetli bir şekilde kıkır kıkır güldü. Charlie'nin başını kaldırıp aynada ona baktığını görünce içini aşk ateşi kapladı bir an.

Charlie'nin gözlerinde gördüğü şey, nefesim kesti.

Charlie onu baştan aşağı süzerken Sarah kendinden geçiyordu. Charlie, bir çekişte çıkardı Sarah'nın iç eteğini ve onun ayaklarının ucuna düşüp yığılmasını izledi.

Sarah'nın üzerinde sadece gömleği, çorapları, jartiyeri ve düğün ayakkabıları kalmıştı. Gömleği en iyi ipekten yapılmıştı; tül gibi incecikti ve içini belli ediyordu. Charlie'nin ellen, Sarah'nın belindeydi ve gömlek, tenleri arasında bir örümceğin ağı kadar bir engel bile oluşturmuyordu.

Sarah'nın teni, Charlie'nin güçlü ellerinin altında alev alev yanıyordu. Charlie aynaya, Sarah'nın aynadan yansıyan görüntüsüne baktı. "Sıra bende," dedi.

Charlie'nin sesi, kısık ve etkileyiciydi; Sarah'nın adlandıramadığı erkeksi coşkularla yüklüydü. Charlie'nin bakışları, Sarah'nın ipek yumuşakhındaki teninde dolaşıyordu Sarah, gözlerini merakla açarak Charlie'nin neler yapacağını nefesini tutup bekledi.

Charlie, eğildi ve Sarah'nın yakınındaki sandalyeyi kapıp onun tam önüne koydu. Doğrularak Sarah'nın tam arkasına geçti. Sarah'yı kasıp kavuran ateşiyle bir elini beline dolayıp onu kavradı. Aynada gözlerinin içine baktı Sarah'nın. "Ayağının birini sandalyeye koy ve çorabını çıkar." dedi.

Sarah'nın kalbi, lıeyacandan duracak gibiydi. Sarah, derin bir nefes aldı ve Charlie'nin söylediğini yaptı. Düğün ayakkabısını sol ayağından çıkararak ayağını sandalyenin üzerine koydu. Parmak uçları, sandalyenin kadifemsi yumuşaklığında daydı. Sarah, ellerini ipek çoraplarını tutan jartiyerinde gezdirdi.

Sarah, parmaklarını zengin işlemeli jartiyerde tahrik edici bir biçimde dolaştırırken Charlie, avucunu, Sarah'nın bacağına kaldırıncaya iyice belirginleşen sıkı kalçasına götürdü. Uzun, yavaş okşayışlarla Sarah'nın bedenini ele geçirdi. Aldığı hazla kendinden geçen Sarah, jartiyerini çekti; Charlie de jartiyeri indirmesine yardım etti. Avuçlarını Sarah'nın elinin üzerine koyarak jartiyeri dizlerine indirdi. Dizlerinin arkasındaki hassas noktayı okşadı. Sarah jartiyer ve çorabını çıkarırken Charlie de yavaş ama kışkırtıcı dokunuşlarla baldırlarında gezdirdi parmaklarını.

Sırada ne olduğunu bilerek bir an durdu Sarah. "Jartiyerler, annenindi; bunu biliyor muydun?" dedi. Kendisine gelmek ve Charlie'nin dikkatini dağıtmak için sessizce nefes alıyordu. "Onlar bana ödünç verildi."

"Gerçekten mi?" dedi Charlie. Homurdanarak söylemişti bunu. Sarah'nın beline kavrayarak "Öteki bacak..." dedi.

Sarah, derin bir nefes alarak Charlie'nin dediğini yaptı.

Bu kez Sarah'nın çorabı çıkarılmış, pürüzsüz bacağını baştan aşağı okşarken titremelerine engel olamadı Charlie.

Sarah'nın dizlerinin bağı çözüldü. Hazdan bir an için yere yığılacak gibi oldu.

Charlie, elini acele etmeden çekti Sarah'nın bacaklarından ve yanına yaklaştı.

Charlie, göğsünü Sarah'nın omuzlarına yaslayınca Sarah, onun iyice azmış, kaskatı erkekliğini sırtında, kalçalarında hissetti. Charlie'nin elleri, Sarah'nın belini sımsıkı kavırıyordu. Sarah, Charlie'nin neler planladığını görmek için tekrar aynaya baktı, ama Charlie, aynadan ona bakıyor görünse de aslında onu görmüyordu.

Charlie, ellerini yukarılara götürdü; Sarah'nın iyice kabarmış, dolgunlaşmış göğüslerinin alt kısımlarını parmaklarının uçlarıyla hafifçe, baş döndürücü dokunuşlarla okşadı. Sarah'nın bedenini hissettiği zevkle bir titreme sardı. Sarah, ağırlaşan gözkapaklarının ardından Charlie'nin dudakların hafif kıvrıldığını gördü.

Charlie, Sarah'nın göğüslerini birden karşı konulmaz bir sahiplenme dürtüsüyle avuçladı. Sonra başını eğerek dudaklarını Sarah'nın kulağına götürdü ve fısıldadı: "İşte böyle."

Sarah'nın göğüslerinin arasına sıkışmış bağları açarak gömleğine asıldı. Gömleği, Sarah'nın göğüslerinden aşağıya, beline kadar yavaşça indirdi; ipek kumaş, dalgalanarak Sarah'nın bacaklarından yere aktı gitti.

Sarah'yı da kendisi gibi çıplak bırakarak...

Sarah, Charlie'nin ne göreceğini, tam olarak ne beklediğini bilmiyordu. Nefesini tutup fırıl fırıl dönen arzularını kontrol altında tutma, bakışlarını aynaya, Charlie'nin yüzüne doğrultma cesaretini göstermeye çalışıyordu Sarah, Charlie'yi çıplak gördüğü zaman içinde uyanan heyecanı Charlie'nin de hissettiğini görmek istiyordu.

Zevk, Sarah'nın tüm bedenine işleyen bir ilaç gibiydi.

Charlie'nin aç ve ateşli bakışlarının bedeninde, yüzünde gezinmesini izliyordu.

Aynadaki yansımada göz göze geldiler ve Sarah, Charlie'nin de aynı duygulara sürüklendiğini fark etti. Sonra Charlie'nin bakışları Sarah'nın dudaklarına kaydı.

Sarah, arkasına dönmeye çalıştı, ama Charlie'nin elleri, belini sımsıkı kavıyordu.

"Hayır. Bekle," dedi Charlie. Gözlerini Sarah'nın bedeninden ayırmadan onu serbest bıraktı. Sarah, gözünü omuzlarına diken Charlie'nin şehvetini hissetti. Charlie'nin bakışları, Sarah'nın sırtına doğru kaydı. Ateş gibi bir dokunuş, kalçalarını ele geçirdi. Sonra Charlie, Sarah'nın eline uzandı; yavaşça, çok yavaşça onu kendisine çevirdi.

Sarah, hır ateş seline, şehvet denizine doğru yol alıyor gibi hissediyordu kendisini. Charlie'nin tam karşısında durdu. Charlie'nin bakışları, Sarah'nın ayak parmaklarındaydı.

Şehvet, yavaşça, hiç acele etmeden kabardı; Charlie, heyecanla, ama kendini dizginleyerek içti Sarah'yı yudum yudum.

Sarah, Charlie'nin bakışlarıyla karşılaştığında kendisiyle mücadele ediyordu. Charlie'ye yaklaştı -Charlie bileğinden tutarak durdurdu onu.

"Hayır. Henüz değil," dedi. Charlie de Sarah gibi kesik kesik nefes alıyordu. Kontrolü ele geçirerek kısık ve şuh bir sesle fısıldadı. "Seni böyle görebilmek için ne kadar uzun süre beklediğimi tahmin edemezsin."

Charlie'nin ses tonu, ahengi, Sarah'nın beyninde yankılandı. Ses tonu, söylediklerinden çok daha derin, çok daha ilkel ve kışkırtıcıydı. Sarah, kımıldamaya çalıştı, ama Charlie'nin güçlü kolları, buna izin vermedi.

Charlie, öteki elini kaldırıp parmaklarını Sarah'nın dolgun göğüslerinde usulca gezdirmeye başladı.

Sarah, Charlie'nin dokunuşlarının verdiği zevkle titreyerek gözlerini kapadı.

"İşte böyle," dedi Charlie. Charlie'nin sözleri, aynı büyüleyici tonda ulaştı Sarah'ya. "Seni hissetmeyi beklemek, seni istemek..." dedi Charlie.

Charlie'nin parmakları, Sarah'nın alev gibi yanan teninde geziyordu.

Sarah, Charlie'nin her dokunuşuyla, kışkırtıcı her okşayışıyla iyice gömülüyordu şehvet ateşine.

Charlie, parmaklarını Sarah'nın saçlarına götürdü. Yıldızlı kahverengi saçlarını hapseden tokalara aldırmaksızın her telini ayrı ayrı okşadı. Sarah'nın buklelerini yavaşça, dikkatle açarak omuzlarına döktü.

Sarah, Charlie'nin nefesini yanağında hissetti daha da yaklaşınca.

"Sen, hem bir tanrıçasın hem de bir armağan. Taptığım ve tapmak zorunda olduğum kadınsın. Arzuladığım kadın." dedi Charlie. Bu sözlerdeki heyecanı bedeninde hissetti Sarah.

Charlie, bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu; bildiği tek şey, bunların doğru olduğuydu. Charlie, bunları, içinin derinliklerinde hissederek dile getirmişti. Sadece Sarah'nın -masum, sevimli Sarah'nın- ulaşabildiği derinliklerde hissederek...

Bu sözler, gerçeği -Charlie'nin ve Sarah'nın aralarında büyüyen, var olan ve var olmaya da devam edecek gerçeği- yansıtıyordu. Sarah'ya tapmak, Charlie'nin, elleriyle, dudaklarıyla, ağzıyla, bedeniyle hevesle sarıldığı bir tutkuydu.

Charlie, Sarah karşısında çırlıçıplak dikilirken, onun kusursuz bedenini inceleyip bedeninin her kıvrımına tapınıyordu. Dokunmadan dokunmanın cazibesine gömülüyordu. Daha önce yaşadıklarından Sarah'yı en çok azdıran noktaları -göğüslerinin hassas alt kısımlarını, kalçalarının alt kıvrımını- öğrenmişti. Charlie, yavaşça, sürekli hareketlerle, öğrendiklerim uyguladı Sarah'nın başını döndürmek için

Charlie, Sarah'ya tapınırken yavaş hareket ediyor, mera-

kını ve açlığını usul usul bastırmaya çalışıyordu. Sarah'nın daha fazla dayanacak gücü kalmadığını görünce onu kollarına alıp kendisine doğru çekti.

Ateş gibi bedenleri birbirine değiyordu. Sarah'nın soluğu kesilmişti. Charlie, uzun bir süre titredi. Sarah, Charlie'ye doğru döndü; ipekyumuşaklığındaki bacaklarını, Charlie'nin bedenine bastırmaya başladı. Charlie, elini Sarah'nın parlak saçlarına daldırdı, ardından aç ve acımasız bir şekilde eğilip dudaklarından öptü.

Charlie, kontrolü ele geçirmekte bu kez kararlıydı; Sarah'ya yenilmemeye. Dizginleri Sarah'ya kaptırmaması gerekiyordu.

Bir ateş kasırgası kaplamıştı tenlerini. Charlie'nin daha da sertleşen, hızlanan, coşan deneyimli dokunuşlarının, okşayışlarının altında eriyordu Sarah. Yavaş, ama temkinli bir biçimde Charlie'nin rehberliğinde bir alev selinden ötekine dalıyordu gittikçe derinleşen alevlerin ortasına.

Charlie de onunla gidiyordu; ama o, şehvetin ateşine, şiddetine daha alışkın, bu şehvetin dürtüsüne daha dayanıklıydı.

Bu şehvetli ateş dalgası, Sarah'yı da Charlie'yi de yakalayıp esir aldı. Dokunuşları bedenlerine yayıldı, kasıp kavurucu hale geldi. Kendilerinden, beraber olma ihtiyacından başka bir şey düşünemiyorlardı.

Arzulan gittikçe şiddetleniyor, şehvet dalga dalga yayılıyor, iliklerine işliyordu.

Charlie durdu, Sarah'yı kucaklayıp yatağa götürdü. Onu, gözlerinin rengindeki saten çarşafa yatırırken şehvetli arzular içinde kıvrınmasını ve saçlarının kıvrımlar halinde yastığın parlak yüzeyine serilmesini izledi. Sarah'nın bu çıplak, iyice tahrik olmuş, cezbedici görüntüsünü doyasıya seyretmek için duraksadı Charlie -ve tabi ki, ona yaklaşırken içinde kabaran şehvet denizinin, zafer kıvılcımı gibi arzularını körükleyen görüntünün kendisinde uyandırdıklarını hissetmek için.

Charlie, bu berraklık, bu her şeyi görebilmişlik sayesinde dizginlen yeniden eline aldı. Sarah'yı, insanı deli eden şehvet dünyasına ne kadar sürükleyebileceğini, tutku dağının zirvesine ne kadar çıkarabileceğini düşünerek yatağa, Sarah'nın üzerine uzandı.

Zirveye, daha çok zevke, hem Sarah hem kendisi için...

Sarah'nın uzattığı elini tuttu. Göğüs uçlarına iyice bastırmak için iyicene üzerine abandı. Ne kadar vahşi olduğunun zevkini ona tattırmak, kendi arzularını da onun kışkırtıcı tadıyla doyurmak için kendisinden geçmişçesine, derin derin öptü Sarah'yı.

Tatlı masumiyet ve tutku..

Bu ikisinin uyumu, marnlamayacak derecede baş döndürücü bir karışımdı, ama şimdi planına, planını hemen uygulamaya odaklanmıştı Charlie.

Harekete geçmeye...

Charlie, Sarah'yı yastıkların üzerine yatırıp öptü, okşadı. Sevgiyle ve baştan çıkarıcı dokunuşlarıyla arzudan kıvranan gerilmiş bir yaya döndürdü Sarah'nın bedenini. Dudaklarından kopan ıslak ve sıcak öpüşlerle Sarah'nın boynuna, oradan aşağılara göğsünün kaymaksı üst yumrusuna doğru ilerliyordu.

Sarah, Charlie'nin altında kıvranıp inerken Charlie, Sarah'ı öpücüklere boğuyordu.

Charlie, Sarah'nın karnının üzerinden göbeğinin hassas çukuruna kaydı, sonra daha da aşağılara indi.

Sarah'nın nefesinin kesildiğini, vücudunun titrediğini, gerginleştiğini ve kıvrıldığını hissetti Charlie. Sarah'nın yüzüne baktığında uykudan ağırlaşmış göz kapaklarının altında yoğun peygamber çiçeği mavisi ışığı fark etti birdenbire. Parlak, kaygan ve öpüşmekten şişmiş, sarsılmış dudaklarına baktı. Sonra yeniden ağır, telaşsız bir biçimde, aşağıya doğru kaydı.

Sarah, sarsılarak inliyordu. Sarah kıvranıyor, parmaklarını Charlie'nin saçları arasında gezdiriyordu. Fakat Charlie durmuyor Sarah'nın derinliklerine gömülüyordu,

Sarah'nın gözleri kapalıydı. Soluk soluğa kalmıştı, hareket etmiyordu.

İçinden kendisiyle gurur duyarak bu yolla da ona tapmaya, onu tatmaya, duygularını onunla, onunkileri de kendisinininkiyle doldurmaya karar vermişti.

Arzu ettiklerini yapabilmesi için Charlie'ye izin verdi Sarah. Arzu ettiği gibi onu tatmasına, diliyle onu keşfetmesine ve aklını başından almasına izin verdi.

Charlie istiyor, Sarah teslim oluyordu. Charlie alıyor, Sarah veriyordu.

Sarah hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp Charlie'nin adını haykırmaya kadar Charlie, onu mutlu etmiş, ona tapınmıştı.

Charlie doğruldu. Öpücüklerini, göbeğinin ve göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Sarah'nın üzerine uzandı, kollarıyla sardı onu. Sarah'yı öperken dudaklarındaki çaresizliğin tadına vardı. Bunun üzerine daha güçlü bir hamleyle Sarah'nın dudaklarına kenetlendi.

Sarah, Charlie'ye sarıldı. Charlie, güçlkle nefes alıyordu. Sanki bir tanrıça ona hizmet eden kulunu karşılıyor, kucaklıyordu. Kutsanmış sıcaklığın içinde kendinden geçiyordu Charlie.

Charlie, hareket etti, Sarah da onunla birlikte hareket etti. Şu anki içli dışlı danslarına kendilerini tümüyle vererek akıcı bir biçimde buluşarak hareket ettiler. Charlie'nin düşünceleri parçalanmıştı, içinde uyanan heyecanın anaforu gibi ondan kopmuş, bu heyecanın sağanağı altında onu sıırıslıklam etmiş, sonra da boğmuştu.

En sonunda eriştikleri bu dünyada kontrol adına herhangi bir kavram ve hiçbir sınırlı kalmamıştı artık. Sadece ikisi vardı artık ve ikisinden fışkıran, uzunca bir süredir serbest bırakılmadıkları bu güç.

Sarah, tutkularının fırtınası arasında, hu vahşı ve kontrol-süz yolculuk sırasında sadece heyecanının farkındaydı. Aklını başından alan bu duygu, onu ele geçirmişti. Sarah, Charlie'yi daha çok içine çekmek için kalçalarını hareket ettiriyor, en derinlerine uzanması için sırtına tırnaklarını geçirmek istiyordu Sarah'nın bedeninin sıcaklığı karşısında ise Charlie müthiş bir açlık duyuyordu.

Giderek daha da fazla...

Bu açlık öylesine güçlü, öylesine derindi ki, Sarah Charlie'nin bu açlığı gidermek için son nefesini bile vermeyi göze alacağından emindi. Bu açlık, burada, Sarah'yla birlikte oldukları yataklarında Charlie'yi yönlendiriyor, kontrol ediyordu. Aynı açlık, Sarah'yı da denetimsiz karşı konulmaz gücün girdabına sürüklüyordu. Sarah da en az Charlie kadar bu açlığı bastırmak, gidermek için aşın tutkuluydu.

Ve en sonunda, elleri birbirine kenetlenip akılları başlarından gittiği anda maskeler düştü ve Sarah, o aç kalmış gücü, tüm açıklığıyla gördü; hissetti.

Charlie, Sarah'nın içine girdi ve Sarah, tek bir çılgınlıkla dar-madağın oldu; gerçeklikle olan bağını kopardı ve düştü. O an, cenrietsel hazdan doyumun yatıştırıcı denizine tüm ağırlıklarından arınmış bir biçimde geçti Sarah.

Mutluluk, Sarah'nın dört bir yanını sarmıştı; üzerinden akıyor, onu sıı yüzüne çıkarıyor, gerilimin her zerresini kö-künden yok ederek eklemlerini yumuşatıyordu. Charlie, Sarah'nın kollarında, gırtlğından çıkan bir iniltiyle gerinirken ateş panlıyor; alevleniyordu.

Göz kapaklarının altından yukarı doğru baktı Sarah, Gerçeğı açığa vuran o anda, Charlie'nin tüm karmaşıklıklardan, tüm maskelerden ve tüm perdelerden arınmış yüzünü gördü. Charlie'nin titrediğı, kendisini kaybettiğı o anda yüzünde sadece tek bir duygunun izi belirmişti.

Sarah bunu yüreğinde hissetti, kemiklerinin derinliğinde tamdı.

Charlie onun ki kadar yumuşamış bedeniyle onun üzerine yığıldı kaldı; Sarah ise göz kapaklarını açamıyor, dudaklarının kıvrıldığını hissediyordu. Charlie'nin sözlerini hatırladı; sahibi olduğu bu odada gördüğü her şey ona aitti.

Belki fiziksel boyuttakileri yönetecek Sarah'ydı; ama farklı boyutta yönetilecekti, gerçekliğini aşklarından alan o farklı dünyada...

Sarah, Charlie'nin kendisine ait olduğunu hissediyordu; düşünüyordu. Kendisi de Charlie'ye aitti.

Sarah'nın bundan artık hiç kuşkusu yoktu.

Charlie, Sarah'nın üstünden kalktı; kendisini ağır bir biçimde onun yanına bıraktı ve onu kollan arasına aldı.

Sarah, seve seve, zevkle ve sevinçle gitmişti en vahşi düşlerinin ötesine.

Burada Charlie ile yaşadığı şey, onun hayatıydı; geleceği-ydi ve onun için doğru olan yoldu. Aradığı doyumu Charlie'de bulacaktı Sarah. Onunla birlikte her şey çok güzel olacaktı.

Sarah doğru kararı vermişti.

Sarah'nın zihni sürükleniyor, lıazzın etkisiyle bulanıklaşıyordu. Sarah, Charlie'nin kollarında kendisini güvende hissediyordu ve fısıldayarak "Seni seviyorum." dedi.

Zihni', uykunun perdesine doğru akmasına karşın, sesinin tonundaki soluk şaşkınlığı fark etti Sarah ve gülümsedi. "Ve senin de beni sevdiğini biliyorum." dedi.

Sarah, Charlie'nin kollarında uykuya ve mutlulukla dolu rüyalara daldı.

Sarah, Charlie'nin göğsünün üzerine yayılarak uzanmıştı. Charlie de onun hafif ağırlığına gömülmüş, kollarıyla onu gevşek bir biçimde sarmalamıştı. Bedenleri, bir kez daha gerinemeyecek kadar doyumuna ulaşmıştı.

Charlie, Sarah'tn gözlerinin rengindeki mavi ipek cibinliğe dikti gözlerini ve o güzel planının nasıl böylesine kötüye gittiğini düşündü.

Charlie, şafak gökyüzünde kayıp gelirken uyandırdı onu. Gül rengi bir pırılı boyamaktaydı ufku. parmaklarıyla onun kabarmış yumuşaklığına daldı ve hafif okşamarıyla çekip uykusundan aldı; o da sabah gibi fışkırırcasma doğup inlemeye başlayınca dek sürdürdü okşamarlarını, Sarah, hafifçe inledi. Charlie, Sarah'nın vücudunun içine doğru kayd. Sarah gülümsüyordu.

Charlie, Sarah'nın üzerine çıktı yavaşça, tümüyle kontrollü, kesin bir sakınganlıkla ve coşkulu açlığının sesini kısabilmek için umutsuzca çabalayarak, içinde uyanan amansız duyguları denetim altında tutmaya çalışarak...

Charlie'yi sürükleyen, aklın yönetmediği bu ihtiyacı ateşleyen, içinden dışarıya taşan ve onu bu dünyadan kopartan güç, sanki eksilmişti.

Hiç yoktu. Azıcık bile. Olsaydı bu güç büyürdü.

Sarah, Charlie'nin kolları arasında uykuya daldı. Charlie o uyuduktan sonra tavana dikti gözlerini, görmeksizin, öylesine boş boş baktı. Toprakları üzerinde doğan şafağın soğukluğu kadar katı gerçeklerle yüzleşti.

Alathea haklıydı; aşk, değişmez bir biçimde Morwellan erkeklerini esir almıştı. Aşk, babasını da yakalamış, etkilemişti. Hatta aşk uğruna ailelerini, kontluklarını, aziz saydığı, değer verdiği her şeyi neredeyse mahveden riskleri göze almıştı babası.

Charlie, zihnine kazınmış bu örnek ışığında farklı bir yol çizmişti. Geleneksel bir evlilik planlayarak aşka kapılarını kapatmaya ve böylece o tehlikeli duygudan uzak, güvende olarak yaşamını mutlak bir kontrol altında tutmaya çalışmıştı.

Buna karşın... Kader, ağlarını örmüştü ve Charlie, umursamaz bir biçimde küstahça aşkın içine doğru yürümüş ve bu tuzaga kendi kendisine düşmüştü.

Sarah'yla evlenmişti, tatlı masum Sarah'la. Şimdi ise bugüne kadar hep savaştığı ve asla karşılaşmamayı planladığı bir olasılıkla yüzleşmişti.

Karısına aşık olmuştu.

Artık aşık değilmiş gibi, göğsünü sıkıca kavrayan bu son derece dokunulabilir güç yokmuş gibi, bu güç kalbine pençelerini geçirmemiş gibi davranmasının gereği yoktu. Bunun varlığını inkâr etmenin -en azından kendisine karşı- hiçbir anlamı yoktu.

Charlie bunu görmüş olmalıydı, ama görmemişti.

Sarah'yı, gözünde öteki tüm kadınlardan daha farklı kılan şeyin ne olduğunu tahmin edebilmesi gerekirdi aslında; ama bunun nasıl değerlendirebileceği konusunda hiç deneyimi yoktu Charlie'nin. Saralıyı çok seveceği bile aklından geçmemişti.

Charlie, artık Sarah'yı seviyordu; o kontrol edilemez duygunun kurbanı olmuştu. Şimdi ve sonsuza dek bu karşı konulamaz, saplantıyı kolaylıkla ateşleyebilecek gücün etkisinde kalacaktı.

Babasını iflasın eşiğine getiren o gücün...

Tasarladığı, korunmaya çabaladığı kurtuluşa karşın evliliği en kötü kâbusuna dönüşmüştü bir anda.

Hayatta kalmayı nasıl başarabilecekti? Ne yapacaktı?

Kapının kapanışını izleyen, tereddütle ilerleyen ayak seslerinin patırtısı Sarah'yı uyandırdı. Sarah, gözlerini kırıştırdı, etrafına baktı ve nerede olduğunu hatırladı. Dirseğinin üzerinde doğrulmak için çabaladı. Yatak boştu; Charlie yanında değildi.

Güneş ışığı camlardan içeri süzölmüştü, parlak ve keskin-di. Fakat Charlie hiçbir yerde görünmüyordu.

Malikânenen Sarah'yla birlikte gelen Gwen, sıcak su dolu bir ibriğı dikkatlice tuvalet masasının üzerine koydu. Yatağı doğru baktı. Sarah'ın uyanmış olduğunu görünce gülümse-di. "Bayan... Leydim demek istedim... Sizi gelip kaldırmamın iyi olacağını düşündüm. Yıkanmanız için size sıcak su getirdim." dedi. Kapıyı açtı ve başını salladı. "Banyo şurada. Gördünüz mü?" diye sordu.

"Ah, hayır." dedi Sarah. Saçını arkaya doğru itti. Charlie yatakta üzerine uzandığı için Saralı odayı etraflıca inceleyememişti haliyle. Yatak örtüsünü arkaya doğru fırlatmak için uzandı, o anda çıplak olduğunu fark etti. Yanakları kızardı.

Gwen de kızarmıştı. "Bunu banyoya bırakıp hemen sabahlığınızı getireceğim," dedi.

Sarah, yatağın yan tarafına dikkatle baktı ve harikulade gelinliğini düştüğü yerde gördü. Charlie'nin gelinliği üzerinden çıkardığı andaki bakışlarını anımsayarak sırtıttı. Daha sonra Gvven'in getirdiğı sabahlığı üzerine geçirerek omuz-

larını silkti. Gwen'i etrafa atılmış giysilerle ilgilenmesi için orada bırakarak maviler ve parlak altın sarısı meşeyle döşenmiş yatak odasıyla uyum içinde olan banyoya geçti.

Alelacele yıkandı. "Saat kaç Gwen? Kahvaltı ne durumda?" diye sordu. Kurt gibi aç olduğuna şaşırdı.

"On bire geliyor." diye seslendi Gwen yatak odasından. "Kahvaltı biraz ertelendi -daha yeni yeni kahvaltı salonunda toplanıyorlar." dedi.

Sarah aynadaki yansımasını görünce "Alı, Tanrını!" diye söylendi ve yüzünü buruşturdu. Evin leydisi olarak geçirdiği ilk sabahı ve kahvaltıya inen belki de en son kişi olacaktı. Dahası, çok sayıda meraklı gözle karşılaşmak ve sanki bir başka günmüş gibi davranmak zorunda kalacaktı -ayrıca tüm bunlar olurken Charlie de aynı odada olacaktı.

Sarah, açlığının üstesinden gelebilirdi belki; ama eklemle-ri... tüm eklemlen tuhaf bir şekilde uyuşmuş, gevşemişti. Bir halsizlik çökmüştü üzerine.

Bir eş olarak görevlerinin beklenmedik bir biçimde, ansızın dallanıp budaklanışını zihninde tartarken kontun dairesinden ayrıldı; balkona giden koridoru geçti, merdivenleri takip etti, oradan aşağıya inerek ön salona ve evin tanıdık olan kısımlarına ilerledi.

Kahvaltı salonu, seranın biraz ötesinde güneşli bir odaydı. Odanın ortasına, uzunluğu boyunca oturma yerleri olan dikdörtgen bir masa konmuştu, Çok sayıda servis tabağı ve sıcak tavaların altında neredeyse inleyen, duvara dayalı ağır bir servis masası vardı. Her iki masa da albenili bir tamamlayıcı olarak bir gün önceden kalma beyaz çiçeklerle dolu vazolarla doluydu.

Sarah, açık olan kapının eşiğinde belirlediği anda, oturan herkes onu selamlamak için ayağa kalktı. Sarah gülümseyerek ama ne yapacağını bilemeyerek duraksadı. Yaşamı boyunca tanıdığı ve şu anda kayınvalidesi olan Serena, yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle telaşla tine atıldı.

"İşte geldin, tatlım," dedi ve Sarah'nın yanaklarına dokunarak otla sarıldı. Sonra ona masanın en sonundaki sandalyeyi gösterdi. "Burası artık senin yerin. Şüphesiz buradaki herkesi tanıyorsun," diyerek bir el hareketiyle çocuklarını ve eşlerini işaret etti. Serena, Sarah'yı hafifçe tutarak sandalyesine oturtttuktan sonra onun yanındaki sandalyeye yerleşti. "Hepimiz senin o sandalyede oluşunu görmekten çok büyük mutluluk duyuyoruz." dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Sarah. Arkası yüksek, gösterişli oymalarla süslenmiş sandalyeye yerleşti. Bakışlarını masanın etrafında gezdirdi. Charlie'nin kızkardeşi Mary ve Alice'e, onların kocaları Alec ve George'a, Augusta ve Jeremy'e "Günaydın." dedi gülümseyerek, hafifçe başını salladı. Herkesin Sarah'nın varlığından ve dün yaşananlardan ne kadar memnun olduğu açıkça belli oluyordu.

Alice, bir an için sırtarak öne doğru uzandı; Sarah'nın gelişiyile kesilen konuşmasına devam etti. Charlie dışındaki herkesin ilgisi Alice'e yönelmişti. Charlie, masanın başına, Sarah'ın tam karşısına oturmuştu. Bir elinde kahve fincanı öteki elinde ise gazete vardı, ama gözleri yazılanlarda değil Sarah'nın üzerindeydi.

Sarah'nın bakışları Charlie'ninkilerle buluştu. Gülümse-di; sadece onun için. Mutluydu ve huzurlu.

Aralarındaki mesafe ve arkasındaki pencerelerden parlamakta olan güneş yüzünden Charlie'nin yüzündeki ifadeyi çözemiyor, bakışlarından nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilemiyordu Sarah. Charlie, daha sonra fincanını kaldırdı, bir yudum aldı ve gazeteyi incelemeye başladı.

Sarah, içten içe kızdı. Charlie'yı inceledi ve onun gülümsememesinin, hâlâ rahatlayamamış olmasının nedenini anlamaya çalıştı. Charlie de Sarah gibi rahatlayamamıştı sanki.

"Çay alır mısınız, hanımefendi?"

Sarah, kendisine yüksek sesle bir kez daha yöneltilen soruyu fark edene kadar bir dakika kadar bir süre geçmişti.

Dirseğine dayanarak Crisp'e baktı Sarah. "Oh, evet! Teşekkür ederim, Crisp. Çay ve..." diyerek servis masasına baktı.

Crisp, yer değiştirdi ve Sarah'nın sandalyesini çekmek üzere hazır bekledi. "Önermeme izin verirseniz hanımefendi, bu baharatlı ve acılı yumurtalar harika. Aşçının spesyalı." dedi.

Son on beş dakikadır yiyip içerken, sonra tabağını yeniden doldurup biraz daha yemeye devam ederken büyük ve mutlu bir ailenin sıcaklığı çevrelemişti Saralıyı.

Serana, Saralıya dönerek "Öteki misafirler dün gece ya da bu sabah ayrıldılar. Biz de gitsek iyi olur. Her genç çiftin yaşama birlikte başlayabilmeleri için birkaç hafta yalnız kalmaya gereksinimleri vardır." dedi. Sözcükler Serena'nın ağzından genel bir sohbet havasında dökülmüştü.

Sarah'nın gözleri kocaman açılmıştı. Böyle düşünmemişti Sarah. "Ayrılmak zorunda değilsiniz; bu, sizin eviniz ve ben sizi yerinizden etmek istemiyorum," dedi.

Serena, Sarah'nın bileğini hafifçe okşadı ve anlayışla dolu ela gözlerini Sarah'ya çevirdi. "Sen, artık buranın hanımısın, canım benim. Ben, bu evin ve eve ait şeylerin bakımını daha genç ellere teslim etmekten ötürü son derece mutluyum. Gereksinimin olabilecek şeyleri sana anlatmak için yeterince uzun bir süre kalacağız zaten. Sonra Mary ve Alec'le birlikte Lincoln'den ayrılacağız. Augusta ve ben, Londra'da seninle ve Charlie'yle buluşmadan önce, yıllardır uğramak için bir türlü zaman bulamadığımız aile üyelerini ziyaret etmeyi planlıyoruz," dedi.

Serena, bunları söyledikten sonra Sarah'yı inceledi; sonra ona uzandı ve Sarah'nın dağılan bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Belli belirsiz gülümseyerek, "İnan bana canım, her şey mükemmel bir biçimde, tüm ayrıntılarıyla planlandı," dedi.

Sarah, bu "her şey"in neyi kapsadığından tam olarak emin

değildi. Serena, bu ifadesine bağlı kalarak, ev işlerinin yönetimiyle ilgili çeşitli konulan açıklamaya koyuldu.

Masanın öteki ucunda oturan Charlie, Alec ve George'la tahıl fiyatları üzerine bir tartışmaya girişmişti; bir yandan da Sarah'yı izliyor, telaşsız, kaygısız ya da gösterişsiz bir biçimde kontesinin üstlendiği görevlere kulak kabartıyordu. Charlie, Sarah'nın bunların hepsini bildiğini göz önünde tutarak her şeyin kolay olacağını düşünüyordu. Ama Charlie'yi rahatlatan tek şey Sarah'nın bu yatkınlığı değildi. Crisp'in, Sarah'nın üzerine bu kadar titremesi, Serena ve Augusta'nın Sarah'ya bilmesi gerekenleri son derece çabuk bir biçimde anlatmalarıydı.

Sarah, bu konuma yakışmıştı. O, Charlie'nin de tahmin ettiği üzere bu konumu layıkıyla taşıyabilecek mükemmel bir leydiydi.

Etrafını saran sesler -kızkardeşlerinin ve eniştelерinin koyu sohbetleri eşliğinde- kahvaltıda ailesinin neden olduğu rahatsız edici kakafonı, bu kez Charlie'nin ruhunu yatıştır-maya yetmiyordu.

Tam tersiydi durum.

Alec, antika koleksiyonundan bahsederken ve Mary'nin oğlunun ilk midillisine binmek için yeterince büyümüş olduğunu anlatırken Charlie'nin duyduğu rahatsızlık, artık dayanılmayacak kadar net bir hale gelmişti.

Charlie, yüzünde belirsiz bir ifadeyle masadan kalktı. "Kusuruma bakmazsanız, benim biraz işlerim var," dedi.

Alec ve George, birbirlerine bakıp belli belirsiz gülümsediler; sonra konuşmaya devam ettiler. Charlie, bir adımı atarak masadan uzaklaştı; Jeremy ona baktı, sonra sataşmak üzere Alice'e döndü.

Charlie uzun adımlarla odanın öteki ucuna doğru yürürken tüm bayanlar, sohbetlerini kesip Charlie'ye baktılar.

Charlie, annesine ve Sarah'ya başını hafifçe eğdi. "Daha sonra görüşürüz," dedi.

Sarah, memnuniyetini belli ederek gülümsedi, bakışlarını hızla Charlie'nin yüzünde gezdirdi.

Charlie, geniş adımlarla yürürken son derece telaşsızdı. Sarah'nın sandalyesinin yanından geçti ve kapiya doğru yürüdü. Charlie'nin bakışları o kadar keskindi ki aklından geçenleri Sarah'nın anlamasına imkan yoktu. Bazen işleri idare ederken yüz kontrolünün gerekli olduğu sayısız durumla karşılaşmış olması umulmadık bir lütuftu Charlie için.

Ve Charlie... bu kalkanı karısına karşı kullanabileceğini hiç düşünmemişti.

Gece olmuştu. Sarah, çeyizinin bir başka parçası olan ipek bir sabahlığa sarmalanmış bir biçimde yatak odasındaki şöminenin önüne doğru yürüdü ve kontunun nerede olduğunu düşündü.

Kadife perdeler, karanlığa karşı kapatılmıştı; dışarıda ağaçların çıplak dalları rüzgârla çıtırdarken yağmur durmadan yağıyordu. Yatağın yanlarındaki küçük masalarda ve şöminenin üstünde mumlar vardı. Bu mumların sabit pırıltısı, odayı sarmalayan keyifli sıcaklığa eşlik ediyordu.

Sarah, oldukça yoğun bir gün geçirmişti. Kahvaltıdan itibaren her dakikası Morwellan Park'ın nasıl yürütüleceğiyle ilgili sayısız ayrıntıyı ve Charlie'nin kontesi olarak üzerine düşen görevleri öğrenmekle geçmişti.

Sarah, bu kadar çok ayrıntı ve görev olacağını düşünmemişti; ama yine de çok yadırgamamıştı. Serena ve Augusta kısa bir süre sonra ayrılacakları ve birkaç hafta orada olmayacakları için bunlarla ilgili tüm soruları şimdiden onlara sormak zorundaydı.

Bu yoğunluk yüzünden Charlie'yle Sarah uzak kalmışlardı. Biraz resmi ve soğukça sayılabilecek bu uzaklık, Charlie'nin aralarında korumayı düşündüğü bir şey gibiydi Charlie'nin kahvaltı salonundaki davranışı sadece başlangıçtı. Öğle ve akşam yemeğinde de aynıydı Charlie. İtiatta Alec,

George ve Jererny'yle bilardo oynamak için ayrılmadan önce çalışma odasında geçirilen kısa süre içinde bu tutumu daha da belirginleşmişti.

Sarah'nın çevresi Charlie'nin annesi ve kızkardeşleriyle kuşatılmıştı. Hepsi az çok, sürekli konuşuyor, gerekli olan bilgi ve önerileri aktarıyorlardı. Sarah ise...

Sarah, yüzünü buruşturdu. Charlie'nin bu beklenmedik, biraz resmi ve çekingen tutumu, sadece ailelerinin orada olmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Charlie sakın ve hoşgörülü gibi görünen doğasına karşın özel bir adamdı. Ailesi de onu en iyi tanıyan, davranışlarını en iyi anlayan insanlardı şüphesiz.

Sarah, başkaları etratlarındayken Charlie'yle nasıl ilişki kurması gerektiğinden emin değildi henüz. Belki Charlie de aralarında gelişmeye başlayan bu bağı nasıl açıkça kabul edebileceğinden pek emin değildi, belki de emindi ama henüz yeni olduğu için tedirgindi bundan. Aynı duygulan hissediyorlardı.

Sarah, şöminenin önünde durdu; kollarını kavuşturup alevlere baktı uzun uzun. Sonra şöminenin üstündeki büyük saate baktı. Saat on bir olmuştu. Kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. Charlie nerede kalmıştı?

Sanki bu sorunun yanıtıymışçasına, bekleme odasının kollarının üzerinde ayak sesleri duydu; tanıdık, geniş adımlarla yürüyen ayak sesleri... Kollarını indirerek başını kaldırdı, kapıya doğru döndü ve Charlie içeri girdi.

Charlie onu gördü, bir an duraksadı. Sonra kapıyı kapattı ve ona doğru geldi.

Sarah, Charlie'nin yüzünü inceledi. Charlie yanına yaklaşırken gözlerine baktı ve bir belirsizlik, bir kararsızlık hissetti içinde.

Sarah, gün boyunca aralarında olan bu tuhafengelin yine oluştuğunu daha net, daha açık olarak görmüştü. İsteğin, kayıtsızlıkla yer değiştirerek Charlie'nin gözlerine gen döndii-

günü, arzusun uyandığını ve yüz hatlarına yavaş yavaş yerleştiğini görmüştü.

Charlie Sarah'nın önünde durduğu anda, şöminenin ışığının altın sarısı parıltısı, saçlarının dalgalarına vurmuştu. Sarah, o anda hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu düşünüyordu sadece.

Charlie'nin bakışları, Sarah'nın yüzüne takılıp kalmıştı; sonra şeffaf ipeğin altında neredeyse tümüyle çıplak olan omuzlarına doğru aşağıya kaydı; yavaşça göğüslerine ve belinin girintisine, kışkırtıcı kalçalarına indi.

Charlie, içini çekti ve kafasını kaldırdı. Gözleri kapalı, çenesi kasılmış bir biçimde mırıldandı. "O kadar çekicisin ki sana bakmak bile insana acı veriyor." dedi. Sözcükler, sanki sökülerek çıkıyormuşçasına, dişlerinin arasından dökülüyordu. Sarah gülümsedi. "O zaman gözlerini kapalı tut," dedi.

Sarah, tutku dolu bir sesle, Charlie'ye karşılık verirken, Charlie'nin arzusu onunkini de uyandırıyor. "Gözlerini kapalı tut ve kendini bana bırak," dedi Sarah.

Rahatla...

Charlie'nin ellen Sarah'nın göğsündeydi. Sarah gerindi ve Charlie'yi öptü. Bir an için Sarah'ya izin verdi Charlie. Daha sonra başını onun başına dayayıp kollarını da beline doladı. Sarah'yı üzerinde tutabilmek için ağzından yudum yudum içti, onu tattı ve onun da kendisini tatmasına izin verdi. Sarah, sessizce iç geçirdi ve Charlie'nin üzerine doğru eğildi; bir eliyle uzanarak avucuyla Charlie'yi boynundan tuttu, sonra parmaklarını Charlie'nin saçının yumuşaklığında kaydırdı ve sımsıkı, kışkırtan bir biçimde kavradı onu. Uzun süre oynadıkları bu oyundan, güvenli alış veriştikten zevk aldı, sonra geri çekildi ve dudaklarını Charlie'ninkilerden ayırdı.

"Gözlerini kapalı tut," dedi yeniden. Bu sözcükleri, geriye çekildiğinde Charlie'nin aniden kıvrılan dudaklarına değeri ek biçimde fısıldamıştı. Gülümseyerek Charlie'nin giysilerini çıkarmaya başladı.

Charlie, göz kapaklarını itaatkâr bir biçimde kapatmıştı, ama ellerini sakın, hareketsiz tutamıyordu. Sarah onun ceke-tini, yeleğini ve gömleğini çıkarmaya uğraşırken Charlie'nin elleri, Sarah'nın ipekle örtülü bedeninin üzerinde geziniyor, Sarah'nın sinirlerini oynatıp gererek ona dokunuyor, onu şehvetle tatlı tatlı okşuyordu. Sarah, buna yanıt olarak tutku-larının tüm dizginlerini çözdü. Charlie'nin kaslı göğsünün her yerinde, omuzlarının sert kasları ve kemiklerinin, kar-nının gergin hatları üzerinde ellerini sevinçle gezdiriyordu. İlişkileri tensel bir oyuna dönüşmüştü. İkisinin de duygula-rını yücelten ve ikisini de nefes nefese bırakan, ama yine de kontrol altında tutan bir oyun...

Bilerek ve isteyerek...

Sarah'nın parmakları Charlie'nin yeleğinin düğmeleri-ne eriştiğinde Charlie yine ona doğru uzanmış, dudaklarını Sarah'nın dudaklarına bastırmıştı. Arzuları ve tutkuyu kö-rükleyen bu öpüş çok daha sıcak, çok daha yoğunlu. Sarah, teninin üzerine yayılan sıcaklığı, içinde, derinlerde bir yer-lerde kabaran ihtiyacın yakıcılığını hissetti.

Sarah, öpüşürken kendisini çekti. "Unutma, gözler kapalı," dedi.

Charlie'nin dudakları kıvrıldı, parmakları Sarah'nın sır-tında geziniyordu. Sarah'ya fazlasıyla uysal bir biçimde uyum gösteriyordu. Charlie kollarını gevşetti ve Sarah'nın göğsünün tam ortasına öpücükler kondurarak aşağıya doğru kaymasına izin verdi. Sarah Charlie'nin pantolonunu aşağıya indirdi, sonra ilgisini onun çoraplarına ve ayakkabılarına yö-neltti. Hepsini çabucak çıkarttı, sonra şansını...

Sarah, Charlie'nin yaşça daha büyük olan iki kız karde-şinin, Maria ve Angela'nın fısıldaşmasma kulak misafiri ol-muş, merakını gidermeye yetecek kadarını anlamıştı. Artık onun da bir kocası vardı. Ve Sarah kocasının nelerden hoşla-nıp hoşlanmayacağını merak ediyordu.

Bunu öğrenebilmenin tek bir yolu vardı. Ellerini Charlie'nin kalçalarının alt bölümündeki gergin kasların üzerine götüren Sarah, onun önünde dizlerinin üstüne çöktü. Eli, aşağılara doğru kaydı.

Sarah'nın ne yapmaya çalıştığını anlayan Charlie'nin nefesi kesildi. Sarah'nın parmakları erkekliğini kavradığında Charlie'nin bedeninden yakıcı bir zevk dalgası geçti. Soluk soluğa kalmış bir halde "Sarah?" dedi.

Bu sözcük cılız bir şekilde dökülmüştü Charlie'nin dudaklarından. Hem panik, hem şaşkınlık, hem de soru içeriyordu.

"Bakmak yoktu; hatırla," dedi Sarah ve...

Charlie inledi. Tüm vücudu kilitlenmişti. Her kası kız kardeşlerinin sözlerini anımsatırcasına sertleşmişti. Sarah, düş gücünü kullanarak onları yorumlamaya çalışıyordu. Özgürce...

Charlie'nin nefesi dişlerinin arasından ılık gibi çıkıyordu. Eli, Sarah'ın başına erişmişti, parmaklarını Sarah'nın saçlarının arasında gezdirmeye başladı. Sarah, bir an için onun kendisini geriye çekebileceğini düşündü, ama parmakları sıkışmıştı. Saniyeler sonra, Sarah Charlie'nin kendisini yönettiğini, ona bir şeyler öğrettiğini fark etti. Onun sevdiği şeyleri...

Baş döndürücü bir mutluluğun telaşı kapladı Sarah'nın içini. Büyük bir hevesle Charlie'yi keşfetmeye, onu en iyi biçimde memnun etmeyi öğrenmeye koyuldu. Kısa bir bakış, Sarah'nın, Charlie'nin keskin bir hazla yüz hatları gergin kafasını yukarıya kaldırışını görmesine yetti. Ilişbir şey Sarah'yı bundan daha mutlu edemezdi.

Sarah sevinçle, tüm ilgisini ona sunduğu hizmete adanmıştı; öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye.

Nasıl^iVeredf? Charlie buna aldırıyordu. Sarah'nın bunu nasıl olup da bilebildiğiyle de ilgilenmiyordu. Sarah'nın ısı-

tekle ona sunduğu zevkin her bir zerresini arzuyla, şehvetle, açgözlülükle içine çekiyordu Charlie.

Sarah tensel cazibesini kullanıp tutku dolu bir ağ örüp içine hapsedmişti Charlie'yi.

Charlie'nin gözleri kapalıydı. Ciğerleri sıkı ve ağıır durumdaydı; zar zor nefes alıyordu. Bedeninin giderek gerildiğini hissediyordu. Bu, sadece fiziksel bir reaksiyon değildi. Sarah'nın hareketlerinin zihinsel etkisi de sonsuz derecede mahvediciydi. Sarah'nın dizlerinin üzerine son derece büyük bir istekle çökmesi ve Charlie'nin hislerini uyandırarak çok açık bir biçimde onu ve en karanlık arzularını memnun etmeye çalışması, Charlie'nin tüm benliğini kaplıyordu.

Sarah ve o güç -şu anda onu etkisi altında tutan bu güç- Charlie'yi baştan çıkartıyordu. Charlie, Sarah'ya ve onun bu gücüne karşı koyabilmede, kendisini Sarah'ya karşı korumada o kadar çaresizdi ki... Tüm bunlara karşın Sarah ve bu güç, Charlie'nin hislerine sesleniyordu.

Tutku ve arzu, Charlie'nin daha önce de sıklıkla etkisinde kaldığı duygulardı; fakat bunlar Sarah'nın hayatına girişiyle şaşırtıcı bir biçimde yoğunlaşmış, bağımlılık yaratan bir hale dönüşmüştü.

Bu karışıma bir de kibirli bir sahibiyet duygusu eklenmişti. Charlie, daha önce yattığı -sayısız- kadınların hiç birinde böyle hissetmemişti. Ama onunla, karısıyla, sahibiyet duygusu sadece havada dolanmakla kalmıyor, tüm şiddetiyle hükmünü sürüyor ve Charlie'yi yönlendiriyordu.

Bir tarafı bu gece duygularını belli bir oranda bastırabilmeyi umuyor ve bunun için dua ediyordu. İlişkilerini geleneksel bir evliliğin yörüngesine oturtmak için o sabah başlattığı süreci sürdürebilmek için Charlie bir adım geri çekilebilmeyi, aralarına bir çizgi çekebilmeyi ve buna bağlı kalabilmeyi istiyordu.

Charlie, Sarah'ya karşı gün boyunca uzak ve ilgisiz dura-

bilmeyi başarmıştı, ama şöminenin önünde Sarah'nın onu beklerkenki görüntüsü, alevlerin onun üzerinde titreyişi, yarı şeffaf geceliğinin altından belli olan vücudu Charlie'nin kararlılığını boğmaya ve korumayı ümit ettiği kontrolünü parçalamaya yetmişti.

Şimdi ise...

Charlie'nin ciğerleri sıkıştıyordu sanki.

Charlie zorla ve ürpererek bir nefes aldı, göz kapaklarını açık tutmaya çalıştı. Sarah'ya baktı; Sarah, dizlerinin üstünde duruyordu, Charlie'ye doğru uzanmıştı. Şöminenin ışığında altın gibi parıldayan kafası hareket ettikçe, saçları omuzlarına dökülüyordu ve bu Charlie'ye aşırı derecede zevk veriyordu. Charlie, parmaklarını Sarah'nın kafasında kenetledi. Sarah'nın salınanlarını izledi.

Charlie bir an için hislerinin tüm bunları içine çekmesine izin verdi. O çok seyrek olarak salıverdiği iç benliğini Sarah'nın içindeki ihtişam ve adarımışığa bırakıverdi, sonra savaştı ve gücünü topladı.

Adeta nefes alabilmek için savaş veriyordu. Charlie, elini Sarah'nın saçlarının altın sarısı ipeksiliğinden, çenesinin kıvrımına doğru kaydırmaya çalışırken başının döndüğünü hissetti. Ardından çenesini kavramak için parmaklarını uzattı.

"Yeter," dedi Charlie. Bu sözcük, ağzından oldukça cılız bir biçimde çıkmıştı. Sarah, bu komuttan daha çok onun parmaklarının basıncına uydu.

Charlie'yi serbest bıraktı. Elleri hala Charlie'nin kalçalarındaydı. Göz göze gelebilmek için Charlie'ye baktı.

Sarah'nın yüzündeki ifade, gözlerindeki ve yüz hatlarındaki parıltı, Charlie'nin bir kalp atışı kadar sessiz kalmasına neden oldu. Sonra ona doğru uzandı, Sarah'yı kollarının üst kısmından kavrayarak ayağa kaldırdı.

"Gözlerini açtın," diye mırıldandı Sarah.

Charlie bir an için onunla göz göze geldi, sonra başını eğerek "Sıra bende," dedi.

Sarah'yı öptü. Daha önce hiç olmadığı gibi, herhangi bir tül ya da perde olmaksızın, onun içinde uyandırdığı açlığı sindirecek hiçbir şey olmaksızın... Tutkuyla, arzuyla ve ona sahip olma ihtiyacıyla.

Tam anlamıyla ve sonsuza kadar...

Sarah'nın bedenine ve ruhuna sahip olabilmek için... Sarah'nın ona sahip olduğu gibi...

İşte Sarah'nın ve o gücün istediği şey buydu.

Saralı, Charlie'nin öpücüğünden fışkıran tutkudan hoşnut kalmıştı, için için soluyordu. Charlie okşamalarını derinleştiriyor ve Sarah'nın beklediği sahibiyeti tekrarlıyordu.

Charlie ellerini Sarah'nın omuzlarına koyarak Sarah'nın ipek sabahlığını kavradığında Sarah duyguları sarmalayan bir sıcaklığın Açığa çıktığı bu anda titredi. Charlie, sabahlığı Sarah'nın üzerinden çıkardı ve yere, onun arkasına doğru fırlattı. İki hızlı çekişle Sarah'nın geceliğinin omuzlarının üzerindeki bağcıkları çözdü; gecelik, usulca, adeta fısıldayarak Sarah'nın vücudundan aşağıya kaydı, ayaklarının dibinde toplandı.

Charlie'nin elleri, Sarah'nın beline doğru kaydı, belini sıkıca kavradı ve onu güçlü bir biçimde çıplak bedenine doğru çekti. Charlie'nin vücudu, sıcak, sert, son derece erkeksiydi. Bedeni Sarah'yı bir alev gibi sarıp etkilemişti. Sarah'nın vücudu erimiş, yumuşamış, yeniden ısınmıştı. Damarlarındaki ateş açlıkla köriiklenmişti; Sarah bu ateşi içinde söndürmek, onun açlığını beslemek, tomurcuklandırıp filizlendirmek ve daha da büyötmek istiyordu.

Charlie, Sarah'yı öpebilmek için sıkıştırdı. Sarah, onu içinde hissetmek, içini onunla doldurmak, bir sızıya dönüşmüş olan o açlık hissini gidermek, damarlarını şiddetle zorlayan o arzuyu doyurmak, tutmaya can attığı uzvunu sevip okşayabilmek için ona uzanmak istedi. Charlie, onu kollan-

tia aldığı anda, Sarah onun omuzlarını sıkıca tuttu. Charlie kollarıyla onu sıktığında, bedeniyle onu sarıp sarmaladığında ve elleri onun sırtından aşağıya doğru kaydığında Sarah, aralarındaki bir kol boyu mesafeden, onu itebilme gücünü kendisinde bulamamıştı.

Charlie'nin parmakları Sarah'nın uyluklarına ulaştı. Te-laşsızca ve tahrik edici bir biçimde... Charlie'nin dokunuşu bu kez çok daha yoğun ve tahrik ediciydi. Charlie biraz daha ileri gittiğinde ise o an okşama ve öpüşleri daha istekli, daha sıcak, Sarah'yı titreten bir hale dönüştü.

Charlie'nin dudakları Sarah'nın dudaklarının üzerindeydi. Charlie, aklını başından almıştı Sarah'nın. Bir diziyile Sarah'nın kalçalarını araladı. Charlie'nin parmakları, Sarah'nın kadınlığında gezinirken Sarah, teninin üzerinde gezinen ateşi, o yakıcı bedeni iliklerinde hissediyordu.

Sarah'nın bedeni artık onun değildi, sadece Charlie'nin kontrolü altındaydı. Duygulan tümüyle kilitlenmişti sanki, kapana kısılmıştı. Artan bir arzuyla, ateşin içinden doğan ve onu sarıp sarmalayan gerilimle...

Sarah, darmadağın olmuştu. Nefesi kesiliyordu. Yakıcı bir tutkunun doruğuna yükseliyordu. Charlie geri çekildi, Sarah'nın belini tuttu ve onu karşısında yukarıya doğru kaldırdı.

Sarah, öpüşmelerini sonlandırdı. Charlie'nin omuzlarını tutarken ağırlaşmış göz kapaklarının ardından onun yüzüne doğru tepeden baktı.

Charlie'nin yüzündeki ifade ciddiydi, acil bir arzu maskesi gibi. "Bacaklarını belime dola," dedi Charlie.

Sarah, bu sert komutu zar zor anlayabilmişti. Charlie'nin avuçlarını fark etti bir anda. Charlie, Sarah'yı kalçalarından kavrayarak kendine doğru çekti; Sarah'nın bedenini kendi bedenine itaat ettirircesine.

Sarah'nın uylukları, hemen ona kenetlendi. Charlie, kal-

alarım aşağıya indirdi. Sarah, Charlie'nin erkekliğini hissetti. Sonra yavaşa Sarah'nın derinliklerine uzandı.

Charlie içinde sürüklenirken Sarah zorlukla nefes alıyordu. Arzuların dolup taştığı, alabildiğine sıcak bir tutkunun alevlendiği çok keskin bir ihtiyaın girdabındaki bu duygu, Sarah'nın kemiklerine kadar işliyor, adeta benliği titriyordu.

Charlie, farkına vardığı bir ihtiyaçla bacaklarını Sarah'ya doladı; Sarah'yı şöminenin önünde kollarına aldı. Onu kalçalarından kavradığında kızaran teninin üzerindeki alevlerin ateşi vücudunu sarıp sarmalıyor ve içini dolduruyordu.

Sarah, kollarını Charlie'nin boynuna doladı ve ona sarıldı. Duyguları, neredeyse dayanılmayacak kadar gerilmişti. Bu tensel haz, zihnini sarsıyordu. Başını eğdi Sarah, Charlie da başını kaldırdı ve dudakları buluştu.

Açlık duygusu giderek şiddetleniyordu.

Bu duygu, sadece Sarah'ya ya da sadece Charlie'ye ait değildi; ortaktı.

İkisini de zorlayabilecek kadar bir güçlü bir duyguydu bu. Başlarını döndüren, onları bir arzunun pençesine, sürekli bir cinsel beraberliğe savuracak kadar güçlüydü bu duygu.

Ve.yanan bir dalga gibi yükseldi... ta ki zafere erişinceye kadar. Kabardı ilerinde. İkisini de mahvetmiş, tutsak etmiş ve yakıp kle çevirmişti.

Onları tüketmişti.

Darmadağın etmişti.

Sonra onları yeniden eritmiş ve btnleştirmişti.

Fırtına dindiğinde ve dünyaya döndüklerinde kendilerini yorgun, bitkin düşmüş bir durumda, halının üstünde, sönmek üzere olan ateşin önünde, tüm eklemleri birbirlerine dolanmiş bir biçimde buldular.

Charlie, gözlerini dikmiş dikkatle Sarah'ya bakıyordu. Sarah derin bir nefes çekti içine. Tutku, arzu ve ona duyduğu

ihtiyaç solmuştu. Onlara böylesine yoğun bir yaşamı katıksız ve açık bir biçimde sunan, daha az yoğun olan duyguları kövâi o duyguyu geride bırakmıştı.

Sarah Charlie'ye belli belirsiz bir şekilde gülümsedi; kelimelere gerek yoktu.

Charlie, Sarah'nın gözlerine baktı, başını eğip onu nazik ve yalın bir biçimde kutsarınışçasına öptü. Daha sonra geri çekildi. Sarah'yı kollarına alarak kaldırdı ve onu yataklarına kadar taşıdı.

Charlie, Sarah'nın yanında sevgi dolu ve tepeden tırnağa tatmin olmuş bir biçimde uzanıyordu. Onun düzenli nefes alıp verişini ve pencerelerin ardında şiddetle esmekte olan rüzgârı dinliyordu.

Huzursuz düşüncelerine karşın Charlie'yi hâlâ etkisi altında tutan ateş, hiç bu denli derinlemesine doyurucu ve böylesine yoğun olmamıştı. Başka türlü davranmak elinde değildi Charlie'nin. Sarah bitkin düştüğünde, kontrolü son zerresine kadar buharlaştığında, kendisini isteyerek Charlie'ye teslim ettiğinde Charlie'nin onunla geçirdiği kısa süren anların tanımlanamaz, derin hazzını ve o anda hissettiği o keskin tutkuyu yadsıması olanaksızdı.

Sarah farklıydı ve onun için her zaman farklı kalacaktı. Charlie, ne kadar istese de onun simgelediği ve sunduğu hiçbir şeyden kaçıp uzaklaşamazdı artık.

Sarah, onun yasal eşiydi. Onun... Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar ilkel, basit ve sahiplenici bir biçimde hissediyordu bunu. İsteyerek, seve seve ona teslim olan, vârislerinin annesi olacak oları kadındı o.

Bu saldırgan, sahiplenici, her zamankinden çok daha birbirli olan bu yanı nereden fışkırmıştı bilemiyordu Charlie. Bildiği tek şey, bunun, onu tamamlayan, kaçamayacağı bir parçası olduğuydu. Sarah'nın ortaya çıkarttığı, sadece onun

doyurabileceği bir şeydi bu. Şu anda karşı karşıya olduğu durum buydu.

Charlie, ne zaman bu odada onunla yalnız kalsa Sarah'ya karşı ne hissettiği gerçeğinden kaçamıyordu. Charlie onunla yalnız kaldığında onu o kadar çok arzuluyordu ki... Sarah'yı mutlu etme sancısı daha önce hiç yaşamadığı türden bir güdüydü Charlie için. Sarah'yı kazanmak artık basit bir ilgi odağı değildi, keşke öyle olsaydı; ama sadece onu memnun etmek için değil, aynı zamanda ona öğretebilmek, onu koruyabilmek, onu her açıdan sevebilmek istiyordu.

Charlie, bunu bir görev gibi görüyordu.

Ama onun bu görevi, sadece Sarah'ya bağlı değildi. Gerçekten de onların evlilikleri Charlie daha büyük bir sorumluluğa boyun eğdiği için gerçekleşmişti. Ve Charlie'nin Sarah'ya bağlılığını sağlayan büyük sorumluluk ve Sarah'ya olan özeni hâlâ sürüyordu.

Charlie, ünvanının, arazisinin ve arazisi üzerinde yaşayan insanların koruyucusuydu. Her şeyi aşırı derecede kollamak, kontluğunun güvenliğini ve geleceğini garanti altına almak zorundaydı. Bu, onun doğuştan gelen hakkıyla ilgili koparılamaz bir parçasıydı. Devredemeyeceği ve devretmek de istemeyeceği, uzaklaşamayacağı bir göreviydi.

Sadece kendi zevklerini tatmin etmiyordu...

İki sorumluluk, her ikisi de hükmedici. Başka herhangi biri için bu iki görevi yerine getirmek hiçbir güçlük içermeyebilirdi; ama onun için önemli bir sorun vardı. O, iki sorumluluğunu birbiriyle uzlaştırmak zorundaydı. Hem Sarah'yla arasında alevlenen aşkında hem de tüm kararlarında kontrolü elinde tutmak ve aşkın onu kontrol etmesine izin vermemek zorundaydı. Aşkın ona hükmedebilecek bir saplantıya dönüşmesine izin vermemeliydi

Gözlerini kısarak odanın içinde derinleşen gölgelere baktı boşluğa dalarak. Geçen günü ve onu izleyen geceyi düşündü.

Her şey söylenip yapıldıktan sonra Charlie, yatakta asla profesyonel kararlar alamıyordu.

Yeni planının üzerinde düşündü, taşındı.

Bunu gerçekleştirmek zor olabilirdi, ama olanaksız değildi.

Bu, onun yapması gereken bir şeydi.

t

Sarah, evliliğinin ikinci gününe, bir gün önceki güne nazaran çok daha sakin ve çok daha kendine güvenerek başlamıştı. Charlie, kahvaltı masasında ve daha sonra da öğle yemeği masasında soğukluğunu sürdürürken gecenin açığa çıkarttığı şeylerden sonra Sarah, artık evliliklerinin doğasıyla ilgili hiçbir şüphe duymuyordu.

Charlie'nin ailesi, gün boyunca oradaydı; onların varlığı, Charlie'yi kararsızlaştırıyor gibiydi. Onun bu yeni duruma uyum sağlaması, Sarah'ya alışması ve ona nasıl davranacağını öğrenmesi biraz zaman alacaktı. Önünde örnek olarak kızkardeşlerinin evlilikleri, en çok da Alatheia ve Gabriel'in evlilikleri ve bunlara ek olarak Serena ile babası vardı; ama o, herşeye rağmen bir erkeğin karısıyla nasıl iletişim kurduğuna hiç dikkat etmemişti.

Ama Charlie'nin keskin bir zekâsı vardı; bunu öğrenecekti.

Ve zaman, gerçekten de en bol olan şeydi hayatlarında.

Bu nedenle Sarah, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle başladı güne; zihnini gölgeleyen hiçbir kaygı olmaksızın.

Charlie, Alec ve Jeremy öğle yemeğinden sonra ata binmeye gitmişlerdi. Sarah, Serena'nı yıllar önce kendi yeri yaptığı oturtha odasında Serena ve kızlarını sohbet halinde bıraktı ve eşyalarını bavullarından çıkartıp yerleştirmek üzere kendi oturma odasına gitti.

Her kontesin özel bir oturma odasının olması gerekiyordu. O sabah Serena, Sarah'ya bu büyük evin, düzenli bir biçimde kullanımda olmayan, kabul odalarını göstermişti.

"Bu ev çok büyük. Benim ilk geldiğimde seçtiğim bu odayı kullanmak için kendim kısıtlanmış hissetme." demişti.

Batı kanadının sonunda zemin kattaki, kontun yatak odasının altındaki odaya vardıklarında Serena açıklamalarına devam etmişti. "Bu. geleneksel olarak kontesin oturma odasıdır. Bu oda, Charlie'nin babasının ilk eşinin oturma odasıydı. Bu yüzden bu odayı kullanamayacağımı hissettim. Alatheia daha gençti ve ben, annesinin yerini alıp daha da kötüsü annesinin anısını yok etmeye çalıştığım hissine kapılmasını istemiyordum Alethea'nın."

Sarah, uzun pencereleri ve güney çayırına bakan terasa açılan bir çift Fransız kapıyı fark ederek odada dolaştı. Işık harikaydı. Bu kanattaki tüm odalar gibi bu oda da bir hayli genişti. Burası, bir kontesin oturma odası olmaya uygun bir biçimde, fildişi zemin üzerine tümüyle sarılar, kahverengiler ve yeşillerle bezenmişti. Damaskolar ve brokarlar göz dolduruyordu. "Alatheia, benim bu odayı kullanmamdan ötürü herhangi bir sıkıntı duyabilir mi, sizce?" diye sordu Sarah.

Serena, tatlı bir bakışla gülümsedi. "Oh, hayır, tam tersine, bence bu odayı kendi odan olarak istemenin doğru olacağını düşünecektir." dedi.

Böylece karar verildi. Sarah, çok saygı duyulan ve biraz da korkulan Kâhya Kadın Figgs'i bu kararıyla ilgili bilgilendirdi. Figgs, hemen kalabalık bir hizmetçi grubuna odanın silinip süpürülmesi emrini verdi. "Leydim, oda öğle yemeğinden sonra hazır olur. Uşağa sizin sandıklarınızı getirmesini söyleyeceğim, daha sonra yerleşebilirsiniz," dedi.

Sarah, öğleden sonra, geniş pencerelerden içeri dolan güneş eşliğinde odasına yerleşiyordu; sessiz, yalnız ve halinden hoşnut bir şekilde.

Oda, rahat sandalyeler ve koltukların yanı sıra kitaplıklarla, küçük masalarla ve duvarlardan birine dayalı, bir de sandalyesi olan bir yazı masasıyla oldukça iyi döşenmişti. Sarah, havada asılı balmumu kokusuyla, koridora açılan kapıdan dı-

şarı çıktı ve Fransız kapıyı dışarı doğru genişçe açarak duvarı yasladı.

Sonunda kitaplarının içinde olduğu üç sandığı açma ve büyük ciltli kitapları raflara yerleştirme işini tamamladığında elinde ince bir ciltle ayakta durdu. Onu inceleyerek döndü, kapılardan içeri doğru giren güneş ışığında ön ve arka kapaktaki gümüş tabakaları inceledi. Sırtı ise ağır çeliklendi. Şefkatle gülümseyerek bir parmağının ucunu gümüş işlemlerin üzerindeki gravürlerin üzerinde gezdirdi.

Güneş ışığının önünü bir gölge kesmişti.

Sarah, yukarı doğru baktı; kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; bir an için kapıda beliren bu kişinin Charlie olduğunu düşündü ama daha sonra farklılıkları gördü. Ondan daha açık renkli saçlar, daha kabarık, daha geniş bir göğüs, tamamen farklı yüz hatları...

Sarah'nın ilk andaki içgüdüsel olarak mutlu bir şekilde gülümsemesi birden solmuş, uygun bir karşılama halini almıştı. "Bay Sinclair. Uğramanız ne kadar hoş." dedi Sarah.

Arkasındaki güneş nedeniyle Sinclair'ın yüzü gölgede kalmıştı. Sarah çok emin değildi ama Bay Sinclair donmuş kalmış gibiydi. Belki de Sarah'ya rastlamış olduğu için şaşır-mıştı.

Ancak Sarah'nın sözleri onu geri çağırmıştı. Fark edilir bir biçimde rahatladı Sinclair ve o yumuşak tavrıyla gülümsedi. "Leydi Meredith." dedi.

Sinclair odaya doğru bir adım attı ve Sarah, ona elini uzattı. Başıyla reverans yaptı ve elini bıraktı. "Ben, Lord Hazretleri'ni aramıştım." dedi Sinclair. Gazete kâğıtlarına benzer bir desteyi tutuyordu. "Bunları ona bırakacağımı söylemiştim. Demiryolları hakkındaki yatırım haberleri."

"Ah, anlıyorum." dedi Sarah, ama Charlie'nin demiryolları ile ilgilendiğini bilmiyordu. "Bir süre önce ata binmeye gitti. Az sonra döner."

Sinclair, hafifçe gülümseyerek yanıtladı. "Bu tarafa gelmem nedeni bu. Seyis, onun henüz yola çıkmadığını söyledi, ben de pencereleri de görünce düşündüm ki bu kütüphane kanadı..."

"Evet öyle. Kütüphaneninki birkaç kapı aşağıda." dedi Sarah.

Sinclair, Sarah'nın elinde tuttuğu gümüş sırtlı kitaba baktı dikkatle. Yine tuhaf bir biçimde sakin durmaya devam ediyordu. Daha sonra, soluk kirpiklerini kırpıştırdı. "Bu sıradışı görünümlü bir kitap. Burada buna benzer kitaplardan çok var mı?" diye sordu.

Sarah, kitabı yukarıya doğru kaldırdı, kitabın ön kapağını göstererek "Sanırım bu, türünün tek örneği. Bu bir yadigâr. Büyük teyzemin, annemin en büyük ablasının, bu günlük dahil her biri farklı renklerde işlenmiş geniş bir koleksiyonu vardı. Öldüğü zaman, tüm yeğenlerine, onu, bununda hatırlamaları için birer tane verilmiş." dedi.

Sarah, kitaba sevgiyle baktı; birkaç sayfasını çevirdi. "İtiraf edeyim ki henüz okumadım bunu; ama yemek tariflerinde Edith Teyzenin üstüne yoktu, Ben de şu anda kendi evimin sorumluluğunu üstlendiğim için içinde yararlı bir şeyler bulabilirim sanırım," diye sürdürdü sözlerini.

"Sanırım," dedi Sinclair.

Sarah, Sinclair'in düz ve tuhaf ses tonuna öfkeleni için den. O sırada koridordan bir ayak sesi geldi. Sinclair de Sarah da kapının girişinde beliren Charlie'ye doğru döndüler.

Sarah gülümsedi, ama Charlie'nin bakışları bu beklenmedik konuşunun üzerine sabitlenmişti. Bu bakış, tuhaf bir biçimde sert, meydan okuyan bir bakıştı. Sarah "Bay Sinclair, sana bazı gazeteler getirmiş." dedi hızla.

Sinclair gülümsedi, geniş bedenini akan bir özgüvenle Charlie'ye yaklaştırmak için hareket etti. Elindeki gazete kağıtlarını salladı. "Size sözünü ettiğim yatırım raporları bunlar," dedi.

Charlie'nin tuhaf gerginliği gevşemişti biraz. "Ah, teşek-kür ederim," diyerek gülümsedi Charlie. "Kütüphaneye gelin ve bana onları incelememde rehberlik edin." Sonra bakış-larını Sinclair'den Sarah'ya çevirdi ve "Bize izin verir misin, canım?" diye sordu.

Sarah, yüzüne tatlı bir gülümseme yapıştırdı. Sinclair ve Charlie odadan ayrılırken onları reverans yaparak geçirdi. Sonra geriye döndü. Yazı masasına geçerek kapağını açtı ve günlüğu onun içindeki rafa yerleştirdi. Kapağı kapatınca yazı masasına baktı dikkatle ve için için huzursuzlandı. Salınarak ortalıkta gezindi; ince zerafeti ve olduğundan çok daha az görünen zenginliği ile artık kendisine ait olan odayı inceledi.

Burası çok hoş bir odaydı ve artık onundu.

Kahrolası Sinclair! Sarah, Charlie'nin bu yeni oturma oda-sıyla ilgili ilk izleniminin böyle gerçekleşmesini istemezdi.

Sarah, bu gece yalnız kalacaklarını düşünerek gülümsedi ve Fransız kapıyı kapatmak için yürüdü.

Bir sonraki gün, Charlie'nin ailesi, Serena, Augusta, Jeremy, kız kardeşleri ve onların kocaları ayrıldılar. Kuşluk vak-ti, herkes, onları yolcu etmek için ön avluda toplandı.

Bayanlar kahkahalar ve gülümsemeler arasında birbirle-rine ve kocalarına, uşaklara ve hizmetçilere tembihlerde bu-lunuyorlar, bir ileriye bir geriye sandık ve çantalarla koştu-ruyorlardı. Ardından atların koşulduğu üç seyahat arabasına kümelendiler.

On verandanın önünde onlara el sallamaya hazır bir bi-çimde ayakta duran Sarah, onların gittiklerini görünce üzül-müştü, ama teşekkür borçluydu onlara. Serena haklıydı. Tüm yeni evli çiftler, evliliklerine alışabilmeleri için birkaç hafta yalnız kalmalıydılar.

Evden ayrılan son kişi Serena'ydı. Saralıyı sıcak bir bi-çimde kucakladı ve kulağına fısıldayarak "Canım benim, sa-bırlı ol. Herşey çok güzel olacak." dedi.

Sarah, onun kucaklayışına karşılık verdikten sonra geri çekildi. Kayınvalidesinin bilgece bakan gözleriyle göz göze geldi ve gülümsedi. Mutluydu ve kendini güvende hissediyordu. "Olurum," diye yanıt verdi Serena'ya. Sarah, Serena'nın bunu söylerken Charlie'yi, ev işlerini, ya da her ikisini de kastederek söylemesine aldırmaksızın her şeyin gerçekten de iyi olacağından oldukça emindi.

Serena, Charlie'ye döndü, elini uzatıp onun kendisine at arabasının basamaklarına kadar eşlik etmesine izin verdi.

Bir metre kadar uzaklaştıktan sonra Charlie'ye baktı.

Charlie, annesiyle göz göze geldiği ve tahmin ettiği üzere annesinin öfkeli bakışları ile karşılaştı. Serena, onu bir an için inceledi, sonra eldivenli ellerinden birisini onun yanağına doğru hafifçe değdirdi. "Sarah, senin hak ettiğin her şey; ona iyi bak." dedi. Serena'nın yüzündeki ifade nazik ama ciddiydi. Sonra dudakları hafif alaycı bir biçimde kıvrıldı. "Ve kendine de iyi bak." diye sürdürdü sözlerini.

Charlie, gülümseyerek annesine karşılık verdi. *Kendine iyi bak*, Charlie'nin kısa pantolonlu dönemlerinden bu yana Serena'nın ondan ayrılış sözleriydi.

Serena, Charlie'nin yanağını hafifçe okşadıktan sonra elini indirdi ve üstü açık at arabasına doğru döndü. Charlie, onun basamakları çıkmasına yardım etti, sonra uşağın kapıyı kapatması için geride durdu.

Charlie, Serena ve Augusta'yı, ardından yolculuğa arabasının yanında oturarak başlamayı seçen Jeremy'yi selamladıktan sonra Sarah'nın yanında durmak için verandaya geri döndü ve üç at arabasını da el sallayarak uğurladı. Charlie, arabaların son homurtusundan sonra yanındaki yumuşaklık ve sıcaklığı fark etti. Önemli rolünü aklında tutarak bir adım geriledi.

Sarah, gözlerinde parlayan mutlulukla Charlie'ye döndü "Bu sabah ata binmeye gitmediğini gördüğüm için düşün-

düm de belki birlikte ata binebiliriz. Blacktail ile bu günlerde hiç dışarı çıkmadım." dedi.

Charlie, Sarah'ya baktı ve onun bu teklifinin üzerine atlamayı, onunla biraz rahatlama şansını yakalamayı, gülmeyi, ata binmeyi, birlikte ve baş başa oluşlarını kutlamayı ne kadar istediğini hissetti, ama...

Kendisiyle savaştı ve teklifine kayıtsız bir yüz ifadesini takınarak "Üzgünüm, ilgilenmem gereken birçok iş var." dedi. Eve doğru döndü, sonra Serena'nın sözlerini anımsadı ve geriye doğru baktı. "Eğer çıkacaksan, yanına bir seyis al."

Sarah'ya doğru belli belirsiz bir biçimde başını hafifçe sallayarak onunla göz göze gelmeden evden içeriye girdi ve kütüphaneye doğru yöneldi.

Sarah, verandada öylece kalakaldı ve gözlerinden süzülen mutluluğun yerini alan öfkeyle onun gidişini izledi.

Sarah, Charlie'nin kasti olarak bu şekilde davranmadığını, gerçekten de onun birçok işle meşgul olduğunu söyledi kendine. Hatta Charlie yemek salonunda öğle yemeği için kendisine katılmayıp kütüphanede bir tabak soğuk et yemeyi tercih ettiği zaman bile Sarah bunun çevrelerindeki karı kocalar arasında normal karşılanan bir şey olduğunu düşündü.

Karı kocalar birbirlerine sürekli zaman ayırmazlardı. Yine de Sarah umuyordu ki...

Sarah, içten içe daha da çok öfkelenerek öğle yemeği masasını terk etti. Gururunun kırıldığını hissederek oturma odasına çekildi ve öğleden sonrasını düğüne gelen konuklara teşekkür notları yazarak geçirdi.

Charlie, kahvaltıdan hemen sonra arazide atla dolaşmak gibi bir alışkanlık edinmişti. Sarah'yı sabahları yataklarında darmadağın, tatlı bir biçimde yorulmuş olarak bırakıp gidiyordu. Sarah uyanıp güne başlamak üzere odasından çıktığında, Charlie çoktan kahvaltısını yapmış ve evden ayrılmış oluyordu.

Ertesi gün Sarah sabırlı davranmakta kararlıydı; Charlie at gezisinden döndüğünde öğle yemeği masasında ona katıldı. Charlie, bulunduğu yere gönüllü olarak katılmış olmaktan, gördüğü şeyden, ilgilendiği arazi sorunları üzerinde tartışmaktan bir hayli mutlu görünüyordu.

Her şey, olması gerektiği gibi iyi ve güzeldi.

Sarah, dinliyor, öğreniyor ve onu teşvik ederek destekliyordu.

Bir önceki akşam, yalnız kaldıkları ilk gece, akşam yemeği ve sonrasındaki kısa süre dostça geçmişti. Onu takip eden gece, yatak odalarında yalnız kaldıklarında Charlie ile arasında kötü hiçbir şey olmadığı bir kez daha açıkça kanıtlanmıştı. Charlie ve Sarah birbirlerine karşı ortak hislen paylaşıyorlardı.

Sarah öğle yemeğinden kalkana kadar bekledi. Koridorda ağır ağır yürürken güveni tazelenmiş bir şekilde Charlie'ye "Belki bu öğleden sonra ata binmeye gidebiliriz." dedi. Günlerden cumartesiydi; Charlie, yatırımlarından uzakta kalabileceği birkaç saatini kesinlikle Sarah'ya ayırabilirdi.

Sarah duraksadı, hevesinin yüzünü aydınlatmasına izin vererek Charlie ile yüz yüze gelmek için salınarak ilerledi.

Charlie'nin yüzüne yeniden kayıtsız bir ifade yerleşmişti. Bakışları, Sarah'nın bakışlarıyla kısa süreliğine, sadece birkaç saniye kadar buluştu. İleriye doğru bakarak başını salladı Charlie ve "Üzgünüm, yapamam. İlgilenmem gereken bazı işler var." dedi. Bir an için tereddüt etti, sonra başını çevirdi. "Eğer bt'ni mazur görürsen?" dedi. Herhangi bir onay beklemeksizin kütüphaneye doğru yöneldi ve geniş adımlarla yürüyerek Sarah'nın yanından uzaklaştı.

Sarah durdu ve onun gidişini izledi, gözlerini kısarak onun sırtına odakladı. Dudakları incecik bir çizgiye dönüşerek sıkılaştı.

Sarah, Charlie'nin kütüphanesinin varlığına bile içerlemeye başlamıştı artık.

Sarah'nın alışılmadık, tuhaf öfke patlaması akşamüstüne kadar durulmuştu. Sarah, yeni oturma odasının huzur verici ortamında birkaç saat geçirdi. Bu süre içinde aralarındaki

anlaşılması zor sıkıntının Charlie'nin Farklı beklentilerinden kaynaklanabileceğim düşündü.

Bu düşüncenin ışığında Charlie'nin bu davranışının mazzereti kabul edilebilirdi. Charlie bir şeylerin farklı olmasını istiyorsa onun düşüncelerini yeniden şekillendirmek Sarah'ya bağlıydı.

Sarah, Charlie'nin huyunu ve ruh halini bildiği için bunun pek de kolay olmasını beklemiyordu, ama yine de birlikte geçirdikleri gecelerdeki yakınlıklarını ve Charlie'nin gün boyunca koruduğu soğuk ve uzak sınırın yatak odalarında birleştikleri anda yok olduğunu bildiği için bu işten vazgeçmeyi de düşünmüyordu.

Bir sonraki gün pazardı; bu, kiliseye gidecekleri anlamına geliyordu. Kilisede annesi, babası, Clary ve Glory'nin ona sıcak bir biçimde gülümsedikleri koridorun sağında değil de solunda oturmak Sarah için alışılmadık bir şeydi.

Sarah Clary ve Glory'yı düğünden bu yana görmemişti. Onların kafasında ne tür düşüncelerin uçtuğunu merak ediyordu, ikisinin Bay Duncliffe'in vaazını dinler gibi yaptığından emindi.

Ayın bitiminde Charlie, Sarah'nın elini tuttu, onu sürüklercesine yanına çekti ve koridor boyunca ona eşlik etti. Bay Duncliffe'in elini sıkmak için ön tarafa geçtiler.

Bay Duncliffe, Sarah'ya gülümsedi. "Sevgili kontesim!" diyerek Sarah'nın elini iki elinin arasına alarak sıktı. Sonra Charlie'ye baktı. "Ne kadar mutlu bir gün, lordum. Sizi burada yeni gelininizle görmek ne kadar güzel." dedi.

Charlie "Gerçekten." diyerek elini uzattı. Bay Duncliffe de elini uzattı ona.

"Anneniz ve kız kardeşiniz nasıllar?" diye sordu Charlie'ye Bay Duncliffe.

"Onlar, Leydi Mary ile biraz zaman geçirmek için Lincoln'e gittiler." diye yanıt verdi Charlie.

"Harika! Harika!"

Charlie, Bay Duncliffe'in daha fazla soru sormasına fırsat vermeden Sarah'yı dirseğinden kavradı, gülümsedi, başıyla selam verdi ve Bay Duncliffe'nin yanından ayrıldı.

Sarah Charlie ile birlikte yavaşça yürürken içinden gelen kıkırdamayı bastırdı. "Bay Duncliffe, bizi evlendirmiş olmaktan çok memnun. Bu konuyla ilgili anısını canlandırabilmek için bızı basamağın üzerinde o kadar uzun tutmuş olmalı." dedi.

"Muhtemelen."

Sarah'nın ailesinin onlara yetişebilmesi için çimenlerin üzerinde biraz durdular. Sonraki birkaç dakika boyunca Charlie ve babası ülke sorunlarına kendilerini kaptırmış konuşurlarken, Sarah da annesinin Charlie'yle iyi geçinip geçinmedikleri hakkındaki anaç merakını gidermeye çalıştı. Sarah ve annesi, şapkalarını çıkararak yanlarından geçenlere konuşmalarının hızını kesmeden teşekkür ederek gülümsediler. Sarah, Clary ve Gloria'nın merakını gidermek için hiçbir şey yapmamıştı; duygulan, gözlerinde kor gibi parlıyordu zaten. Bunu gören annesi, Charlie'yle Sarah'ya sert birer bakış attıktan sonra eşinin yanına döndü.

Clary, annesinin arkasından kararsızlıkla bakarak "Sana gelebilir, seni ziyaret edebilir miyiz?" diye sordu Sarah'ya.

Sarah gülmemek için zor tuttu kendisini. "Annem uygun olduğunda sizi getirir." dedi. Annelerinin onları Sarah'nın yanına götürmesi en az bir hafta olanaksızdı. "Ondan sonra istediğiniz kadar gelebilirsiniz." diye sürdürdü Sarah sözlerini

Clary'nin dudakları "o" şeklini aldı. Ardından Clary ve Gloria, başıyla selam verdikten sonra annelerini yakalamak için peşinden gittiler.

Charlie, kaşlarını hafifçe yukarı doğru kaldırarak Sarah'ya döndü. Sarah, gülümseyerek elini Charlie'nin koluna attı. Clary ve Gloria'nın onları ziyaret etme isteklerinin arkasındaki amacın pek de iyi niyetli olmadığını anlattı. Sonra "Bel-

ki..." dedi kilisenin kapısında onları bekleyen at arabalarına doğru yaklaşırken. "Geri döndüğümüzde yürüyüşe gidebiliriz. Park'taki bahçeler arasında yıllardır gezinmedim ve sen oraları herkesten çok daha iyi bilirsin."

Sarah, Charlie'ye bakmak için ona doğru döndü -onda giderek yükselen ve kalınlaşan kayıtsızlık duvarını hissedebiliyordu.

Charlie'nin yüzü, duygularını asla ele vermiyordu. Birlikte kilisenin kapısına kadar ulaştılar; Charlie, at arabasının kapısını açarken "Galiba baş bahçıvandan sana çevreyi göstermesini istesen daha iyi olacak." dedi.

Kimin için daha iyi?

Kapıdan içeriye doğru geçtiklerinde Sarah, Charlie'ye bakmak için döndü, ama Charlie onunla göz göze gelmedi. "Harris'in sana kendi alanında kılavuzluk etmeye ve bahçedeki tarhlardan, çiçekliklerden, çiçek soğanları ve benzeri şeylerden söz etmeye can attığını biliyorum. Bunu ben olmadan çok daha iyi yaparsınız." dedi.

Bu, doğru *olabilirdi*. Bahçeler, sonuçta Harris'in alanıydı; onun sorumluluğundaydı ve Charlie yanlarında olursa Harris'in kafası karışabilirdi, ama yine de...

"Meredith, seni yakaladığıma sevindim."

Sarah, Malcolm Sinclair kapıyı açtığında ve onlara katıldığında döndü.

Sinclair gülümsedi ve elinin üzerine doğru başını eğerek Sarah'yı selamladı. Ardından Charlie'ye döndü. El sıkıştılar ve Sinclair "Londra'dan bazı haberlerim var. Daha sonra uğrar, bunları anlatırım." dedi.

Sarah, şapkasını çıkararak onlara katılmaya yeltenen bu adama içinden sövüyor olmalıydı. Charlie, Sarah'nın elini yavaşça serbest bıraktı Sarah'nın Sinclair'e doğrulttuğu bakışların sertleştiğini fark etti, sonra Sarah'ya baktı çok kısa bir an. Sarah'nın ifadesi eskisinden daha da anlaşılabilir ve belirsizdi.

Sonra tekrar Sinclair'e baktı Charlie, onun sakin aydınlık gülümseyişine. "Neden öğle yemeğine kalmıyorsun? Bana o zaman anlatırsın. Gelecekteki Bristol-Taunton birleşmesi hakkındaki bazı görüşlerini öğrenmek istiyorum." dedi.

"Pekâlâ..." dedi Sinclair ve Sarah'ya baktı

Charlie de Sarah'ya baktı. Charlie'nin bakışlarında Sarah'nın bunun bir sınama ifadesi olduğunu hissetmesine yol açan bir şey vardı. Sarah, Charlie'nin sakin, anlamsız gülümseyişini kendince yorumlayarak bakışlarını Sinclair'e çevirdi. "Gerçekten, Bay Sinclair, lütfen gelin Varlığınız soframıza neşe katacaktır." diyerek Charlie'ye döndü. "Şu sıralar biz de bir hayli sessiz ve sakiniz zaten."

Sinclair, bakışlarını Sarah ve Charlie arasında gezdirdi, fakat Charlie ona umutla kaşım kaldırınca daveti kabul etti. Sarah, Sinclair'ın davranışlarında bir kusur bulamıyordu.

Kocasının davranışları ise tam anlamıyla bir sorun teşkil ediyordu.

Sarah bu durumdan pek hoşnut değildi. Yıme de Harris'le geniş bahçeleri keşfederek onun fundalıklar ve ağaçlandırmanın karmaşık yönleri üzerindeki açıklamalarını dinleyerek çiçek tarhları için uygun renkler üzerine fikir alışverişinde bulunarak yeraltı hazinelerine bekçilik eden cüce heykeline, Bay Quilley'e uygun bir yer bulmada Harris'in önerilerini listeleterek geçirdiği bir öğleden sonranın Sarah üzerinde yatıştırıcı bir etkisi olmuştu.

Charlie zor biriydi, ama Sarah ne istediğini biliyordu ve istediğini elde etme konusunda da kararlıydı. Mutlu olmak için... evliliklerinin sadece gecelen değil gündüzleri de tadını çıkarmak istiyordu.

Sessiz bir yemeğin ve daha sonra çalışma odasında geçirilen sessiz bir saatin ardından Sarah evlilik ve ev yaşamına dair bir görüntüde nakış işlerken Charlie de roman okuyordu. Sarah gizliden gizliye Charlie'yi izliyor, fakat Charlie'nin

ne düşündüğünün anlaşılamadığı yüzünde tuhaf tutumuyla ilgili hiçbir ipucu bulamıyordu.

Charlie'nin neden bu kadar zor bir insan olduğu, yatak odalarının dışında ilgisini göstermekten neden bu kadar çekindiği hakkında hiçbir fikri yoktu Sarah'nın. Ama akıllı, Charlie'nin er ya da geç kendisine geleceğini söylüyordu ona.

Yatak odalarında Charlie'nin tutumunda tek bir kusur bile bulamadığı bir başka sıcak ve şehvetli kış gecesinden sonra Sarah, erken bir saatte kendisini yataktan dışarıya çıkmaya zorlayıp hızla yıkanıp binici giysilerini giyip tam zamanında ona yetişebilmek için merdivenlerden koşarak inmişti; tam da Charlie, kahvaltı salonundan ayrılırken.

Sarah, kendisini toparlayarak "Oh!" dedi,

Charlie, onu dirseklerinden yakaladı, sakınleştirdi, sonra serbest bıraktı.

Sarah, ona gülümsedi. "Seni yakaladım. Bugün benimle yetimhaneye kadar atla gelebilir misin? Oğlan çocuklarından bazıları şey istiyorlardı da..." dedi.

Charlie, bir adım geriye çekildi. Yüzü dondu kaldı. "Üzgünüm. Ben... Sinclair'e gideceğim. Elinde görmem gereken bazı kâğıtlar var." dedi.

"Oh." dedi Sarah, yüzünün asılmasına engel olamamıştı. O anda mutluluğunun tükendiğini hissediyordu. Hızla derin bir nefes aldı, kabaran ruh halini bastırdı ve kendi kendine hatırlattı: *Azim*. Kendisine hoş ve sevimli bir hava vermeye çabalayarak "Peki..." dedi, "Sinclair'in evi Crovcombe civarındaydı değil mi? Finley House mı demişti? O zaman en azından oraya kadar atlarımızı birlikte sürebiliriz."

' Charlie, çok kısa bir an Sarah'yla göz göze geldikten sonra gözlerim ondan kaçırarak "Önce bazı mektuplarla ilgilenmem gerek. Bu işimin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Toplantın saat ondaydı, değil mi?" dedi. Salondaki şöminenin üstünde duran saate baktı. Sarah, onun bakışını izledi. Saat neredeyse dokuz olmuştu.

Charlie'nin sesi gerçekten herhangi bir duygudan yoksundu. Sarah, onun bakışının yüzüne değdiğini hissetti. Charlie, başıyla yarım reverans yaparak "Öyleyse acele etmeliyim. Beni mazur görürsen sana kahvaltıda eşlik edemeyeceğim." dedi ve Sarah'nın yanından ayrıldı.

Sarah, saate bakarak kapının girişinde öylece kalakaldı, uzun koridorda Charlie'nin ayak sesleri giderek uzaklaşınca caya dek.

Charlie, Malcolm Sinclair'i ziyaret etmek için herhangi bir hazırlık yapmamıştı, ama onu ziyaret etmek için bahane üretmek kolaydı. Sinclair'ın demiryolu şirketleri konusundaki tartışmaları yönettiği göz Önüne alındığında bir başka toplantı için herhangi bir toplantı bahanesi hoş karşılanabilecek bir bahaneydi.

Charlie, saat on' birde, bir centilmenin bir başka centilmeni ziyaret etmesi için uygun ve kabul edilebilir bir saatte, Crowcombe'a atını sürdü. Klasik George Dönemine ait bir ev olan Finley House, Watchet yolundan birkaç adım geride, Crowcombe'un biraz daha ilerisinde bulunuyordu.

Kapının önünde atından inerek, biniş sonrası için oldukça uysallaşan Storm'u evin yola sınır oluşturan duvarından ayıran dar çimli bölüm boyunca yürüttü. Büyük ve aşağıya sarkmış dallan olan bir ağaç, Storm'u bağlamak için uygun ve güvenli bir yerdi. Charlie, Storm'u bağladıktan sonra parke taşlarla döşeli yoldan geçerek ön merdivenlere doğru ilerledi.

Ön kapı ve holün hemen arasında oldukça geniş görünen iki oda vardı. Charlie, Sinclair'ın kendisinin geldiğini görüp görmediğini merak ederek kulak kabarttı. Koridordan hiçbir ses duymayınca kapıyı çaldı ve bekledi.

Charlie, araştırmalarını Sinclair'e anlatmayı düşünmüştü. Sinclair, devlet yetkililerine yaklaşmayı yeğleyen biri olmasa da mali olarak haraççılardan zarar görmüş, önemli yatı-

rimcılardan biriydi; demiryollarında ünlü bir yatırımcıydı. Charlie, Sinclair'in kötü ve suçlu kimselerle herhangi bir bağlantısı olmayacağını düşünse de yatırım "bilgilerinin" nasıl yürüdüğünü çok iyi bilirdi. Sinclair öyle bir insandı ki bu konunun gizliliği üzerine yemin etmiş olsa bile kendisine anlatılanı güvendiği başka birine anlatırdı. Sonuçta bu gizli bilgi, herkesçe bilinen bir bilgi olur ve birileri bu bilgiyi kendi kötü ve hain dostlarına aktarabilirdi.

Charlie, bu yüzden gerçek amacını saklarken ahlakı kurları Sinclair'in beyninden söküp atma arzusunu da bastırmıştı.

Evin arka tarafından gelen ayak sesleri yaklaştı ve kapı açıldı.

Malcolm Sinclair gülümseyerek "Charlie." dedi.

Charlie de "Malcolm." Diyerek onun gülümsemesine karşılık verdi. El sıkıştılar ve Sinclair, onu bir el işaretiyle içeriye davet etti.

Onu evin arka köşesindeki kütüphaneli çalışma odasına götürdü. "Burası, benim özel çalışma odam." dedi.

Charlie, içeriye girdi; yıllardır dokunulmamış deri sırtlı büyük ciltli kitaplarla dolu duvarlara, kitap raflarına, masa ve sandalyelerin özenli düzenine, şöminenin önünde duran koltuk ve sehpaye, arka taraftaki küçük avluya açılan Fransız kapılara göz attı, ardından masanın önündeki sandalyeye oturdu. Sinclair de onun karşındaki amiral sandalyesine oturdu.

Bir an için Charlie'ye baktıktan sonra "Pekâlâ..." dedi. "Bu hoş ziyareti neye borçluyum?"

Charlie gülümsedi ve zekice sorularını sıralamaya başladı. Sinclair düşündü, sonra yanıtladı. Bir süre sonra finansal kaynak sağlanan Stockton-Darlington projesi hakkında değerlendirmeler yaptılar. Ardından hem proje açısından hem de yatırımcıların bakış açısından bakarak maddi düzenlemelerinin nasıl geliştirilebileceğiyle ilgili konuşmaya daldılar.

Charlie için Malcolm'un ilgisini çekmek pek de zor olmamıştı. Bir süre konuştuktan sonra, Charlie, şöminenin iizerindeki saate göz attı ve konuşmaya başlamalarının üzerinden bir saat geçtiğini fark edince çok şaşırdı. Gözlerim kırıştırdı ve doğruldu. "Gitsem iyi olur, sizin de çok fazla zamanınızı aldım." dedi.

Malcolm, Charlie'nin saate göz atışını izledi; şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Charlie'yle göz göze geldi. Gülümseyerek "Benim gibi zevklen, finansla ilgili tüm dalları anlamada bana benzer yetenekleri olan birine rastlamış olmaktan aşırı derecede memnunum." dedi.

Sinclair'ın gülümsemesi, Charlie yanına geldiğinde daha da derinleşmişti. "Ben de sohbetimizden son derece keyif aldım; lütfen ne zaman isterseniz uğrayın." diye sürdürdü sözlerini Sinclair.

Charlie Fransız pencereye doğru ilerledi ve dışarıya bakmaya başladı. Malcolm'un ne demek istediğini biliyordu. Son bir saat içinde, parayla ilgili herhangi bir konuyu tartışırken savundukları birçok geleneksel finansçıyı eleştirdiler. Bu bir güven meselesi değildi birbirleri ile ortak birçok özellikleri vardı; hepsi bu.

Charlie, bu beklenmedik ilişkiyi hoş karşılamamış gibi yapamadı. Masanın arkasında oturan, onu izleyen, sonra pencereye doğru dönen Malcolm'a baktı bir an. "Bu konuyu seninle yeniden gözden geçireceğim." dedi.

Kısa bir süre geçti, daha sonra Malcolm "Siz ve yeni kontesinizin arası nasıl?" diye sordu.

Charlie, birden tuhaf bir şekilde gerildi, yine de elleri ceplerinde, avlunun ardındaki dağınık ve düzensiz bahçeye sabit bir biçimde bakarken rahatmış gibi görünmeye devam etti. IVJ.alcolm, bu soruyu, tam anlamıyla utarjgaç bir biçimde sormuştu. Charlie, bunu basmakalıp W yanıtla geçiştirebilirdi.

Bunun yerine "Kadınlar... Leydiler, evlilik hayatı ile ilgili

biz centilmenlerden çok daha farklı düşüncelere sahipler," dedi.

Malcolm "Ah!" dedi sadece. Daha fazla bir şey söylemedi. Bu tek hecede çınlayan, sadece sempati, empati ve anlayıştı.

Charlie, yer değiştirdi; bakışları, dışarıdaki çalılıklara kilitli kalarak sürdürdü sözlerini. "Yapabileceğim tek şey, dizginleri bırakmamak. Bunu kabul edecek ve sonunda benim dediğime gelecek," dedi.

Ya da Charlie öyle olması için dua edecekti.

Malcolm, yine o utangaç, kayıtsız ses tonuyla "O hassas bir leydiye benziyor. Bayan Duncliffe, Sarah'nın tüm yaşamını bu bölgede geçirdiğini ve çeşitli ilgi alanları olduğundan bahsetmişti." dedi.

Charlie'nin ifadesi sertleşti. 'Yetimhane!' Kafasını evin ön tarafına, yetimhanenin olduğu yöne doğru eğdi ve midesinin kasıldığını hissetti.

Charlie'nin gelinine karşı içgüdüleri, o sabahki gösterişli daveti tek bir gülümsemeyle kabul etmesine yol açacaktı neredeyse. Tam zamanında kendisini tutmuştu Charlie. Sarah'nın erkek çocuklarından söz etmesi, Charlie'nin kendisine gelmesini sağlamıştı. Aslında çocukları severdi Charlie; hemen hemen her yaştaki çocukları, her zaman da sevmişti. Ama çocuklar insanın ne zamarı yanıldığını bilirlerdi. Charlie, çevresinde çocuklar ve Sarah olursa Sarah'ya karşı hissettiklerini saklamayı bcceremeyebilirdi.

Charlie bir an için Sarah'yı etrafında koşuşturan, eteğini çekiştiren çocuklarla hayal etti.

Hayır! Charlie bir daha asla Sarah'yla birlikte yetimhaneye gidemezdi

"Bir gün kendi çocuk yuvanızı kurduğunuzda yetimhaneye olan ilgisi azalacaktır." dedi Malcolm.

Charlie, Sarah'yı kollarında kendi oğlu ya da kızıyla düşündü ve dizlerinin çözüldüğünü, kararlılığının kolaylıkla yok olacağını hissetti. Aman Tanrım! Bununla nasıl başa çı-

kaçaktı? Derin bir nefes aldı, sırtını dikleştirip gerginleştirdi. Bu olasılıkla nasıl başa çıkacağını düşünmesi için bir yılı, en azından dokuz ayı vardı. Sarah'ya olan aşkını, güvenli bir biçimde saklamayı sürdürürken karısıyla nasıl başa çıkacaktı?

"Geri dönsem iyi olacak," dedi. Malcolm'un hafif kaygılı bakışıyla karşılaşınca gülümsedi. Masaya geri dönerek Malcolm'un elini sıktı. "Bunlar sadece yeni evlilere özgü gerginlikler. Zaman içinde geçeceğine eminim." dedi.

Sözleri ve gülümsemesi, hissettiklerini gösteriyordu aslında. Bunlar, Malcolm'u rahatlatmaya yaramıştı. Malcolm, ayağa kalkarak Charlie'nin elini sıktı; birlikte evin bir ucundan öteki ucuna, geriye doğru yürüdüler.

Charlie, basamakta durdu, yukarıya doğru, köyün üst tarafındaki yüksek, düz çıkıntının üzerine kurulu yetimhaneye doğru baktı. Sonra geriye dönüp Malcolm'a baktı. "Londra'dan bazı banka raporları bekliyorum, en son gelişmeler hakkında bazı haberler. Yarın sabah bana ulaşacak. Bize öğle yemeğine gel de birlikte onları gözden geçirelim." dedi.

Malcolm, bir kaşını kaldırdı. "Kendi arazine gömülüyken bazı şeylerle baş başa olabilmenin, onları yakından izleyebilmenin yollarından biri mi bu?" diye sordu.

Charlie, başını salladı. "Aynen öyle. Öğlen senin için de uygun mu?" diye sordu.

Malcolm, ela gözlerini Charlie'nin yüzüne çevirip bir an için tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Elbette. Teşekkürler. Görüşmek üzere." dedi

Charlie, yüzünde gülümsemeyle Storm'a doğru yürüdü. Storm'un dizginlerini çözerek onu gri yola sürdü, sonra geriye dönerek Malcolm'a selam verdi ve atıyla oradan uzaklaştı.

Malcolm Sinclair, açık olan kapının önünde ayakta durmuş, gözlerini kısarak Charlie'nin arkasından bakıyordu. Sonra yetimhaneye doğru yukarıya baktı. Uzunca bir süre sonra içen girdi ve kapıyı kapattı.

Sarah, ertesi sabah yıkanırken ve giyinirken bir gün önceki gelişmeleri aklın'dan geçirdi ve kafasının giderek karıştığını hissetti. İki adamla evlenmiş gibiydi: Biri, birlikte aynı yatağı paylaştığı sıcak ve sevgi dolu adamdı. Diğeri ise evin koridorlarında karşılaştığı soğuk, mesafeli, asil bir adam.

Yine de bu, Sarah'nın hissettiklerini tanımlaması için yeterli olmuyordu.

Dün... Charlie'nin onun davetini reddedişi, onunla herhangi bir zamanda herhangi bir şey için zaman geçirmekten açıkça kaçınması, Sarah'yı incitmişti. Sarah'yla, atla dört mil gezmeyi bile reddetmişti. Tanrı aşkına! Charlie at sürerek geçireceği az bir zamanı bile Sarah'ya çok görüyordu! İçinde, birlikte kapalı olacakları bir at arabasında bile olmayacaklardı ki!

Charlie'nin sorunu neydi?

Sarah'nın ruh hali pek iyi değildi; yine de yetimhanedekilerle ilgilenmek için hissettiklerini bastırmak zorundaydı. Charlie ve onun bu mantıksız tutumu, Saralıyı giderek sinirlendiriyor olabilirdi, fakat Sarah, bu durumun, başkalarıyla olan ilişkilerini -özellikle çocuklarla olan ilişkisini- gölgelemesine izin veremezdi, vermemeliydi.

Sarah'nın bu zoraki kendisini dizginleme egzersizi yararlı olmuştu; akşamüzeri eve döndüğünde kendini toparlamış, bir hayli sakinleşmişti.

Charlie'den, kendisini kışkırtacak bir hareket ya da tek bir sözcük bekledi, Charlie ise ne çok sıcak, sevecen ne de tümüyle soğuk ve mesafeliydi. Bu kez resmi çalışma odasında değil de oturma odasında Sarah ile birlikte zaman geçiriyordu. Birarada oldukları bir buçuk saat boyunca Sarah, Charlie'nin bakışlarının yüzünde olduğunu hissetti. Charlie'nin bakışları üzerindeyken, Sarah işlemekte olduğu nakıştan başını kaldırıp ona bakıyor fakat Charlie ne yapıp edip yeniden okumakta olduğu kitabına gömülüyordu.

Charlie'nin bu kaçamak bakışları ne anlama geliyordu?

Kendisini zorla sokmaya çalıştığı hu saçma durum karşısında iradesini yitiriyor olabilir miydi?

Sarah, günün ne getireceğini merak ederek merdivenlere doğru yöneldi.

Kahvaltı salonu, Sarah'nın tahmin ettiği gibi boştu. Charlie, ata binmek için daha önce çıkmıştı. Yataklarından çıkarırken eskisi gibi dikkatli ve nazikti. Sarah da her zamanki gibi biraz daha geç, hatta evlenmeden önceki dönemde olduğundan çok daha geç kalkmıştı. Geleneksel kahvaltı saati olan saat on, pek çabuk geliyordu.

Bu, onun ayarlayabileceği bir şeydi. Fakat kahvaltıdan sonra... günün geri kalanını geçirmek...

Sarah, tostunu yiyip çayını yudumlarken gözlerini kısarak masanın baş kısmında duran boş sandalyeye baktı ve aralarındaki anlaşmazlığı ortadan kaldırmak için bir çözüm yolu buldu.

Charlie gibi bir centilmenin duygularını asla gönüllü olarak dışa vurmayacağını, toplum içinde her zaman daha çekingen olabileceğini tahmin edebiliyor, bunu anlayabiliyordu. Kendi evlerinde olsalar Charlie'nin 'aralarında korumaya çalıştığı mesafede diretmesi için hiçbir nedeni kalmazdı.

Charlie'nin davranışlarının nedeni, önlerinde, öğrenebilecekleri yeterince başarılı aşk birlikteliği olmayışı değildi. Dügün kahvaltısına katılan birçok Cynster çiftinden, Charlie'nin en yakın arkadaşlarından ve eşlerinden söz etmeye gerek bile yok. Charlie'nin, evliliğinin bu evlilikler gibi olmasını arzu ettiği de şüphe götürmez bir gerçektir.

Sarah'nın sorunu, artık çok açıktı; Charlie'yi nasıl ikna edecekti? Aralarındaki ilişkinin cezbedici yanını Charlie'ye nasıl anlatacaktı?

Sarah, ayağa kalkıp teşekkür notlarının listesini hazırlamak için oturma odasına yöneldiğinde ileriye yönelik en akla uygun yolun, tutarlı ve dengeli davranmak olduğuna karar verdi. Sevgi dolu bir eş rolünü özenle oynayabilirse, Charlie

aradığını bulduğuna inanıp "İşte bu!" der ve o saçma tutu-
runu bir yana bırakıp Sarah'nın istediği gibi bir koca olmaya
başlayabilirdi.

Gerçekte olduğu gibi sevgi dolu bir koca...

Evlilik, bir dans gibiydi. Evliliği yürütebilmek için eşlerin
birlikte hareket etmeleri, birbirlerine karşılık vermeleri gere-
kiyordu. Charlie'nin belki de nasıl adım atacağını, ona nasıl
uyum sağlamasını öğrenmesi gerekiyordu.

Sarah, kendini teşekkür notları listesini hazırlama işine
verdi. Listesinin ortalarına doğru yazı masasının önündeki
sandalyede arkasına dayandı ve sırtını dikleştirdi, tekrar işine
yönelmek üzereyken uzaktan bir kapı sesi duyuldu. Kulak
kabarttı ve Crisp'in ön holü geçen ağır adımlarını işitti. Duy-
duğu sesler karşısında saate göz attı ve saatin öğlen olduğunu
fark etti. Kimin geldiğini merak ederek ayağa kalktı ve kori-
dora doğru yöneldi.

On hole doğru yürüdüğünde Bay Sinclair'in, şapka ve
eldivenlerini Crisp'e uzattığını gördü. Dudaklarına bir gü-
lümseme yapııştırarak ilerledi. "Günaydın, Bay Sinclair. Lord
Hazretleri'nı mi aramıştınız?" diye sordu.

Sinclair, Sarah'nın uzattığı eli tuttu ve zarıfbir biçimde re-
veransını yaptı. "Doğrusu, Leydi Meredith..." dedi ve bir an
duraksadı. Bakışlarını Sarah'nın yüzünde gezdirdi, ardından
"Lord Hazretleri, beni uğramam için davet etmişti." dedi.

Sarah, gözlerini kırıştırdı ve Sinclair'in uygun bir neza-
ketle ona söylediği şeyin farbna vardı. Yavaşça Crisp'e dön-
dü. "Bay Sinclair, öğle yemeğinde burada bizimle olacak,
Crisp." dedi.

Crisp, başıyla onayladı ve çekildi.

Sarah, bu haberin kendisinde uyandırdığı ruhsal atağı acı-
masızca bastırarak rahat rahat gülümsedi. Bir el hareketiyle
Sinclair'ı çalışma odasında kendisine katılması için davet etti.
"Crisp size söylemiştir; Charlie sabah çıktığı at gezintisinden
henüz dönmedi." dedi.

Bu sözler Sarah'nın ağızından öyle bir şey çıkmıştı ki gidererek uzaklaşan ayak seslerine benziyordu. Kendisini hazırladı, ellerini saygılı bir biçimde önünde kavuşturdu. Kendisini kontrol edebilir, soğukkanlı ve sakın davranabilirdi; ama bakışlarıyla ilgili yapabileceği bir şey yoktu. Ruh halinin bakışlarına yansması umrunda bile değildi.

Sarah ve Sinclair, çalışma odasının kapısının önünde dururken ahırlara doğru açılan koridorda Charlie'nin kendilerine doğru yaklaştığını fark ettiler.

Charlie'nin saçları, rüzgârdan karışmıştı; altın telli kabarık bir ibik gibi duruyordu. Charlie, zeytin yeşili bir binici ceke-ti ve dar güden golf pantolonun içine soktuğu fildişi renkli keten bir gömlek, üzerine de kahverengi bir yelek giymişti; zayıf boynuna gevşek bir biçimde bağlı bir atkı takmıştı. Binici botları da kahverengiydi.

Sarah, Charlie'nin görüntüsünü, tüm ayrıntılarıyla özüm-sedi. Tek hır hızlı bakışla Charlie'nin varlığının tüm etkisini iliklerinde hissetti. O an, Sinclair'i daha uzunca bir süredir görüyor olmasına karşın onun bir centilmen gibi giyinmiş olmasından öte ne giydiğine hiç dikkat etmemiş olduğunu fark etti. Bunu fark edince kocasına karşı duyarlılığı, rahatla-madan çok huzursuzluğa yol açmıştı.

Charlie eldivenlerini çıkartırken onları gördü. O soğuk, sürekli takıp çıkarttığı maskesinin yerine kayıtsız, sakın, tümüyle alaycı bir gülümseme yerleşmişti yüzüne.

Sarah, bu gülümsemeyi çekici bulmasına şaşırdı.

"Malcolm." dedi Charlie ve elini uzattı. "Geciktiğim için üzgünüm, kirayla çiftlik işleten çiftçilerimden biriyle birlik-teydim."

Charlie, yüzündeki gülümsemeyle Sarah'ya döndü. "Canım, Malcolm ve benim görüşeceğimiz çok şey var. Bizimle olmaktan sıkılabilirsin. Öğle yemeğimizi içeri getirmelerini söyler misin? Biz kütüphanede olacağız." dedi.

Başını eğdi ve dönüp gitti. Sinclair'e de onunla beraber

kütüphaneye gelmesi için işaret etti, ama Sinclair, hemen gitmedi. Sarah'ya baktı ve reverans yaparak "Bana zaman ayırdığınız için size çok teşekkür ederim, Leydi Meredith." dedi.

Sarah derin bir nefes aldı ve başını nazik bir biçimde eğdi. Sinclair, doğrulduğunda Sarah'nın ela gözlerinde umulmadık bir anlayış ve biraz da merhamet gördü. Sarah bir an için Sinclair ile bakışmalarını fark eden Charlie'nin gözlerindeki öfkeyi fark etti.

Sinclair dönüp gittiğinde bakışlarını kısa bir an için Charlie'nin gözlerine dikti. Charlie'yle Sinclair, geriye dönüp bakmaksızın çalışma odasına yürüdüler.

Charlie, odanın ortasında durup derin bir nefes aldı.

Sarah Sinclair'in önünde neyse ki öfkesine yenik düşüp kendini kaybetmemişti.

İki gece sonra Sarah, yatağında, omuzlarını sarmalayan örtülerle camdan dışarı doğru bakıyordu. Charlie odadan içeri girdiğinde mumlar söndü.

Oldukça geç olmuştu, dışarıda rüzgâr uğulduyordu.

Sarah, dilinin ucuna gelen pek de akıl karı olmayan sözcükleri bastırabilmek için dudaklarını ısırarak öylece hareketsiz bir biçimde yatıyordu. Ne düşündüğünü, neler hissettiğini söylemek istiyordu Charlie'ye Davranışlarının ne kadar aptalca olduğunu söyleyerek azarlamak istiyordu onu. Ama bu neyi değiştirirdi ki?

Elbette hiçbir şeyi... Charlie de en az onun kadar dik kafalıydı Sarah'nın kazanmak ve istediklerini elde etmek için öfkeli davranmaya değil, bir plan yapmaya gereksinimi vardı.

Anlamsız bir biçimde onunla inatlaşarak isteklerini elde edemezdi.

Ne olursa olsun Charlie ile inatlaşmayacaktı.

Sarah, o sabah kahvaltı masasında, tabağının yanında Charlie'nin kendisi için bıraktığı bir not bulmuştu. Chat

lie, yerel nakliyecilik ve depoculuk işlerindeki son bilgilerini paylaşmak için gününü Bay Sinclair'le Watchet'da geçirmek üzere plan yapmıştı.

Sarah olduğu yerde kalakaldı ve tam bir dakika boyunca nota bakakaldı. Charlie'nin tüm gün sürecek bu planından bir önceki gece neden söz etmediğini düşündü. Sarah, Charlie'nin yatak odası dışındaki yapmacık, mesafeli davranışlarının evliliklerini mahvetmesine izin vermemesi için geçen gece Charlie'ye olan öfkelerini yutup onun içten sıcaklığına ve arzusuna karşılık vermişti.

Sarah notu bir kenara koyarak yüzünü buruşturdu, sonra kocasının açık bir biçimde tasarladığı gibi günlük işlerine yalnız başına girişti.

Öğleden sonra, Bayan Dunccliffe uğrayıncaya kadar bu işlerle uğraştı. Bu, sadece bir nezaket ziyaretiydi. Fakat bu kurnaz leydi, her ne kadar dedikoducu biri değilse de Sarah'nın annesini son derece iyi tanıdığı için Sarah, bu ziyaret boyunca çok mutlu, halinden memnun bir eş rolünü oynamak zorunda kalmıştı. Bayan Dunccliffe ayrılır ayrılmaz da Sarah'nın baş ağrısı tutmuştu.

Adetler gereği bir başka leydinin bir sonraki haftaya kadar ziyaretine gelmeyecek olması Sarah'yı rahatlattı. Bayan Dunccliffe'nin bölge papazının karısı olması, ona özel bir izin ve ayrıcalık sağlamıştı.

Sarah, kendisini aşırı derecede üzgün hissettiğinden kısa bir uyku için odasına çekildi. Rüzgârın sesi ve yatıştırıcı akşamüzeri ışığıyla uyandı. Yatak odası pencerelerinin altındaki terasın üzerinde Charlie'nin ayak seslerini duydu. Charlie belli ki yeni dönmüştü. Sarah, Charlie'nin onu oturma odasında bulamadığında ona bakmak için yatak odasına gelip gelmeyeceğini merak etti.

Elbette gelmemişti.

Charlie, kütüphaneye çekilmiş, akşam yemeğine kadar da oradan çıkmamıştı. Her gece olduğu gibi Sarah, Charlie'ye

Watchet'ta ne yaptığını sordu. Charlie de Sinclair'le birlikte tüccarlar, acenteler ve kent meclisi üyeleriyle kentin geleceği üzerinde görüş alışverişinde bulunmak için buluştuklarını anlattı. Daha sonra Charlie, kitap okudu. Sarah da nakış işledi, sonra odasına çekilip yatağına gitmek üzere merdivenlerden çıktı.

Sarah, Charlie'nin giyim odasına geçtiğini ve soyunup dışarı çıktığını duydu. Göğsünün üstünde bir ağırlığın nefes almasını güçleştirdiğini hissetti. Aralarında var olduğuna *inandığı* aşka sahip çıkabilmek için bir yol bulmaya çalıştı. Charlie'ye bunu kabul ettirebilmek için bir yol...

Charlie hiç âşık olmamıştı.

Sarah, sönmekte olan ateşin aleviyle yumuşayan karanlığın içine doğru bakıp anılarını şöyle bir gözden geçirdi. Charlie'nin bir kez bile onu sevdiğini söylemediğini düşündü.

Sarah ise bunu ona bir kez söylemişti. Ama Charlie, aşkın gerçekliğini asla kabul etmemişti.

Charlie, giyinme odasından çıktı; yere düşürdüğü robdöşambrının hışirtısını duydu Sarah. Sarah'nın yanma, yatağa çıkıp uzandığında yatak kavislenmişti.

Sarah, içinde bir şeylerin gerildiğini hissetti. Haince duyguları gerilmiş ve Charlie'ye yönelmişti. Göğsünde sert, sıkı bir düğümle birleşen öldürücü bir ağırlık hissederken öylece hareketsiz yatmaya devam etti Sarah. Charlie daha çok yaklaştığında Sarah, deniz kokusu aldı. Charlie, deniz yolculuğu yapmış olmalıydı. Watchet'dayken Sinclair'i teknesine almış olmalıydı. Ne Sarah bunu sormayı düşündü ne de Charlie bundan söz etti.

Sarah'nın göğsündeki sert düğüm daha da sıkılaşmış, derinlere inmişti.

Sarah, evliliklerinde ilk kez, onu kollarına alarak karşılamamıştı. Aksine, gerçekten uyuyuncaya kadar derin bir uykuya dalmış gibi davranmıştı.

Sarah hareketsiz yatarak uzun uzun geceyi dinledi.
Dışarıda rüzgâr uğulduyordu, sanki kış geri geliyordu.

Charlie, ertesi sabah, Sarah'nın kahvaltı masasında oturduğu yere bir başka not daha bırakırken göğsünün daraldığını hissetti. Geniş adımlarla yürüyerek odadan çıktı, ahırlara gitti, Storm'un üstüne atladı, kısırlaştırılmış atın başını güne-ye doğru çevirdi ve onu sürmeye koyuldu.

Charlie atıyla Casleigh'e doğru gidiyordu. Gabrict, geçici bir merkez olarak güneyde bir evi kullanmayı yeğleyen Barnaby'le birlikte oradaydı. Bristol-Taunton Demiryolu için vurgunculuk ve haraç olasılıklarını inceliyorlardı.

Charlie'nin Barnaby ve Gabriel'in bulgularını öğrenmesinin zamanı gelmişti. Ayrıca Sarah'dan uzak bir başka gün daha geçirmenin en iyi yolu buydu.

Charlie, sımsıkı -kavrıldığı dizginleri gevşetebilmek için kendisini zorladı; ama ne Storm'un toynaklarının gürültüsü ne de yüzüne çarpan rüzgârın sertliği, beyninin içinde durmaksızın dönüp duran huzursuz, tedirgin edici düşüncelerden kurtarabiliyordu onu.

Charlie, son günlerde yapması gereken şeyleri yaptığından, elinden gelenin en iyisini yaptığından giderek daha da emin oluyordu. Geçen her gece, Sarah'yla arasındaki güç daha da artıyordu. Charlie, bu güce kolaylıkla hükmedebilirdi. Ama bu, sadece yataklarında kalmamalı; hayatının içine de akmalıydı.

Charlie'nin bu tutumu işe yarıyor gibiydi. Sarah, yatak odalarının dışında, aralarında her zaman bir duvar olacağını kabul etmeye başlıyordu yavaş yavaş.

Fakat dün gece... Charlie, odaya varmadan önce Sarah'nın gerçekten uyumuş olduğunu anlatmaya çalışıyordu kendisine; ancak daha ilkel, daha içgüdüsel olan yanı, Sarah'nın uyanık olduğunu biliyordu. Bu demek oluyordu ki Sarah'nın yeğlediği...

Charlie'nin o ilkel yanı sövüp sayıyor, incitiyor ve fena halde acıtırdu. Ancak hu, onun istediği bir şeydi. Değil miydi?

Charlie, aralarında bir mesafe olmasını, Sarah'nın da bunu anlamasını ve kabul etmesini istemişti. Bu yüzden şikâyet etmeye hakkı yoktu!

Ancak bu durum, Charlie'nin istediği şey değildi. Henüz değil... Aşk olmalıydı, kendisini bundan tümüyle koparmaya dayanamazdı.

Rüzgâr binici ceketinden içine geçiyor ve göğsünün üzerine hafifçe vuruyordu; ancak içinde hissettiği ürpertici gerginlik bunun yanında hiç kalırdı.

Charlie'nin ördüğü duvarı yükseltmeye ve daha da sağlamlaştırmaya gereksinimi vardı. İşte o zaman, bu tuhaf soğuk acıyı hissetmeyecekti,

Aşkı bastırmanın, düşündüğünden çok zor bir şey olduğunu anlamıştı.

Sarah, kendisini aldatılmış hissediyordu.

Çapkın bir erkekle evlenen birçok kadın gibi hissettiklerini itirafedemiyor ve bu his giderek derinleşiyordu.

Sarah, kendisini aldatılmış hissediyordu. Kasıtlı ve önceden düşünülmüş bir biçimde ve *acımasızca* aldatılmıştı.

Sarah, ertesi sabah, resmi tebriklerini ve iyi dileklerini ulaştırmış olan kişilere teşekkür notlarını yazma görevini tamamlamıştı. Üzerlerine özenle adres yazılmış notları üst üste yığdı, dudaklarını büzerek onları kütüphanenin içine taşıdı ve Charlie'nin masasının üzerine koydu.

Charlie, her zamanki gibi ata binmek için dışarı çıkmıştı. Sarah, notları Charlie'nin imzalaması için bırakarak oturma odasına gitti. Acil bir işi yoktu görünürde. Huzursuzluk kapladı içini. Pencereden dışarıya baktı, günü değerlendirdi. Hava, hafifhafifbozmaya başlamıştı. Parlak güneş ışığı güne kasvet bıraksa da bulutlar, bahçede bir yürüyüşü göze almaya yetecek kadar açık görünüyordu.

Sarah, terasa açılan Fransız kapılardan dışarı çıkarak merdivenlerden indi ve kıvrımlı çiçek tarhlarının arasından uzanan taşlarla döşenmiş yoldan geçerek fundalıkla göl arasındaki gül bahçesinin bulunduğu yere doğru yürüdü canlı bir biçimde. Haris, özellikle güllerle gurur duyuyordu; bu yüzden yollar her zaman süpürülüyordu. Burası, kışın bile

budanmış ve sopalarla tutturulmuş gülleriyle bayanların yürüyüş yapmaları için mükemmel bir yerdi.

Sarah, sopalara dikkatle bakarak patikalar arasından aşağıya doğru yürüdü ve yaralı kalbinin acıyla ırkıldığını hissetti. içindeki acı giderek yoğunlaşıyordu.

Sarah, aşk olmadan evlenmek istememişti. Charlie, ona âşık olduğunu *söylememiş* olsa da ona böyle olduğunu gösterdiği için onunla evlenmeyi kabul etmişti Sarah. Sarah, âşık olduğu birme rastlayınca kadar bir centilmenin sözlerine budalaca güvenen biri değildi. Charlie'nin ona âşık olduğundan emin olana kadar beklemişti.

Charlie Sarah'ya âşık olmuştu.

Sarah, alınabilecek her tür önlemi almaya çalışıyordu. Bilmediği tek şeyse Charlie'nin aşkı evliliklerine sokmaya hiç niyeti olmadığıydı. Charlie, ettiği tüm yeminlere karşın aşkın en güçlü döneminde bile dizginleri elinden bırakmıyordu. Aşkı dizginlerinden kurtarıp yaşamlarına sokmayı, aşkın her ikisi için de bir destek ve güç kaynağı olmasını reddediyordu.

Sarah, kaşlarını çatı ve ellerini arkasında kavuşturarak yürümeye devam etti. Patikanın sonuna kadar eteklerini hoyrâtça toplayarak ilerledi, artık dönebilirdi, geriye doğru yürüdü.

Charlie, ona aşkını göstermiş, ama bunu paylaşmaya, aşkın tadını çıkararak yaşamaya asla yeltenmemişti. İhanet ve aldatılmışlık, Sarah'nın zihnini karartmıştı; ancak Sarah, ruhsal dengesini ateşleyen, onu aşırı derecede kızdıran hayal kırıklığıyla bir çılgık atmak istemesine karşın dişlerim sıkmak zorundaydı. Charlie *neden böyle davranıyordu?*

Bunun böyle olması için hiçbir neden yoktu.

Sarah bu duruma mantıklı bir açıklama bulamıyor, bu durumun sebebini anlayamıyordu.

Charlie, kendi yolunda yürüyordu; sert ve kararlı bir bi-

çimde, her zamanki gibi sadece böyle olması gerektiğini düşündüğü için bildiğini okuyordu.

Sarah, Charlie'nin neden böyle davrandığını bilmiyordu, fakat Charlie'nin mazereti her neyse yeterince iyi değildi.

Kırılmışlık ve öfke, Sarah'nın içimde birbiriyle savaşıyordu, ama ikincisi çok daha güçlüydü. Sarah, yaralarını onarmak için içine kapanırken Charlie'yi omuzlarından tutup kendine gelene kadar sarırmak istiyor, onun ne kadar anlamsız bir sebepten ötürü kendisine sırtını döndüğünü görmesini umuyordu.

Keşke erkek olsaydı... Ama o, bir kadındı, bir dişi...

Sarah, gözlerini kırparak duraksadı ve hareketsiz bir çalılığa doğru boş boş bakmaya başladı. O, bir dişiydi, bir kadındı, bu yüzden Charlie, geçici de olsa kaçık kocası Charlie, onun zayıf, daha az güçlü ve en önemlisi de daha az inatçı olduğunu düşünüyordu. .

Sarah'nın yüzündeki öfke hafıfledi, o ana dek incecik bir çizgi halinde sıktığı dudakları gevşedi. Charlie, istediklerini Sarah'ya kabul ettirebileceğini, Sarah'nın bunlara savaşmadan boyun eğeceğini, evliliklerinin kendi istediği gibi -içi boş ve aşksız- olmasını kabulleneceğini düşünebilirdi.

Ama Sarah'nın, istediği şey uğruna, aşk temeli üzerine kurulu bir evlilik uğruna savaşmaması için hiçbir neden yoktu.

Sarah, kütükler ve sopaların ortasında dururken bu mücadelenin sadece sözcüklerle değil, hareketlerle de sürdürülmesi gerektiğini anlamış ve başarılı olma ihtimalini düşünmüştü. Sarah ona kolay kolay teslim olmayacaktı. Acaba Charlie'nin düşüncesini değiştirebilir miydi, acaba kendi gözlerinde geleceklerini görmeye zorlayabilir miydi onu? Sarah, başarılı olsa bile acaba Charlie, bunu gerçekleştirmede ona katılmayı isteyecek miydi? Sarah'nın amacı buydu.

Patıkada arkasından gelen bir ayak sesi, Sarah'yı telaşlandırmıştı. Yüreği ağzına gelmiş olsa da çok geçmeden Sarah rahat bir nefes almıştı. Ona doğru gelen kişi, yine vefasız ko-

cası değildi. Sarah gülümsemeye çalışarak elini uzattı. "Bay Sinclair."

"Kontes." Sinclair, zarif bir biçimde reverans yaparak Sarah'nın elini sıktı. Etraftaki kış yüzünden ölmüş çiçek yataklarına baktı dikkatlice. "Sizi burada yürürken görünce..." dedi.

"Hava alıyordum." dedi Sarah. Patikaları göstererek "Çayırılar oldukça nemli. Burası daha korunaklı." dedi. Sinclair'in elindeki kâğıtları fark etti. "Kont, sizi bekliyor muydu?" diye sordu.

Sinclair'in yüzünde sakin ve rahat bir ifade vardı. "Bunları görmek istemişti de. Bunlar bu sabah Londra'dan geldi." dedi.

Sarah iç geçirdi. "Üzgünüm, Charlie ata binmek için dışarı çıkmıştı, ama az sonra gelir." dedi. Öğle yemeğinde ya da sonrasında Charlie ile savaştırmak için hiç şansı yoktu.

Sinclair, bir an tereddüt etti; Sarah'nın bakışlarını anlamlandırmaya çalışıyordu. Daha sonra "O halde, bir sakıncası olmazsa sizinle birlikte yürüyebilirim." dedi.

Sarah Sinclair'den gelen bu teklife şaşırmıştı, fakat ev sahibi olarak görevinin bilincindeydi. Hafif bir gülümsemeyle başını eğdi ve patikadan aşağıya doğru yürümeye başladı.

Sinclair'le Crowcombe'u ve kiralık evini nasıl bulduğunu ya da civardaki kırsal hayatın hoş yönleri hakkında konuşmak kolaydı.

Sarah Sinclair'in yüzüne baktı. "Will's Neck Şelalesi üzerindeki köprü, Quantocks'u değerlendirebilmek için en iyi yer. Hiç orada bulundunuz mu?" diye sordu.

Sinclair onunla göz göze geldi. "Hayır. Oraya nasıl gidilir kı?" dedi.

Sarah gülümsedi ve ona anlattı. Beraber yürürlerken Sarah, Sinclair'in boyunun neredeyse Charlie'ninki kadar uzun olduğunu fark etti. Biraz daha kilolu ve Charlie'den biraz daha yaşlıydı, ama yine de yakışıklı ve zarif bir adam

olan Sinclair, birçok yönden Charlie'ye benzemesine karşın Sarah'nın duygularını harekete geçirmiyordu.

Patikada, arkalarında bir başka sert ayak sesi duyulduğunda Sarah'nın duyguları hoplamıştı. Sarah, arkasına döndüğünde dudaklarında her zamanki karşılama gülümsemesi vardı -Charlie ile araları nasıl olursa olsun Sarah içgüdüsel bir şekilde ona gülümseyebiliyordu- Sarah, Charlie'nin Sinclair'e yönelttiği bakışlarda tuhaf, sert, meydan okuyan bir ifade sezdi.

Sarah, Charlie'yi zırhını kuşanmış, savaşmaya hazır bir şövalye gibi gördü kısa bir an için.

Sinclair, sakın bir biçimde gülümseyerek Charlie'nin gözlerindeki tehditten etkilenmemiş bir biçimde, ileriye doğru yürüdü.

"Meredith." diyerek elini uzattı Sinclair.

Charlie, gözlerini kırptı ve her zamankinden daha yavaş bir biçimde elini sıktı. Charlie'nin bakışı, Sinclair'den Sarah'ya doğru kaydı, ama Sarah, onun gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordu. Yüzü her zamanki gibi kayıtsız bir ifadeye bürünmüştü.

Sinclair "Kontesiniz, siz gelene kadar bana eşlik etme nezaketini-gösterdiler." diyerek elindeki kâğıtları salladı. "Görmek istediğiniz bu raporları getirdim." dedi.

Charlie, kâğıtlara baktı; bir dakika kadar sonra başını salladı. "Mükemmel." dedi. Sarah'ya baktı. "Bizi mazur görürsen, biz kütüphanede olacağız canım." dedi.

Elbette. Sarah, yeni amacı aklında, gergin bir biçimde gülümsedi ve "Öğle yemeğinizi kütüphaneye yollarım." dedi.

Charlie, buna ne anlam vermesi gerektiğinden emin değildi. "Teşekkür ederim." dedi.

Charlie ve Sinclair, başlarını sallayarak ve Sarah'yı selamlayarak ona veda ettiler. Sarah, onların terasa doğru yürüyüşlerini izledi, ardından iki adam kütüphanenin içinde gözden kayboldular.

Sarah'nın suratı asılmıştı. Bakışı, eri eski gül ağaçlarından birinin kalın budaklı gövdesine takıldı. Bir kez daha Charlie'nin tuhafdavranışını düşündü; Charlie'nin Sınclan 'ı gördüğündeki anlık ifadesi gözünün önüne gelince rahatladı

Kıskanmış mıydı?

Bu muydu Charlie'nin böylesine tehditkâr bir biçimde soğuk ve resmi davranmasına neden olan? Sinclair, neden orada olduğunu Charlie'ye anımsatana -Charlie'yi Sarah'yla ilgili herhangi bir emelinin olmadığına inandırana- dek neden öyle bakmış olabilirdi ki?

Sarah, gözlerini kıstı; gül ağacının üzerindeki bakışı keskinleşti. Sarah, gül ağacındaki küçük sürgünleri fark etti; ölmüş görünen dalların öteki tarafında oluşan tomurcukların ilk işaretlerini gördü.

Evlilikleri de belki bir gül dalına benziyordu. Şu an uykudaydı, ama yeterli miktarda güneşle çiçek açabilirdi. Gerçekten de doğru bir bakım ve özenle olağanüstü bir biçimde çiçek açabilirdi. Sarah'nın Charlie'de bir an için gördüğü şey, belki de bir tomurcuğun göstergesiydi. Bu böylesine bir işaret ki Sarah, hâlâ kazanabilir ve aradığı her şeyi elde edebilirdi,

Sarah, gül ağacına birkaç dakika daha bakarak öylece dikildi; sonra döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Evlilikleriyle ilgili isteklerinden vazgeçmeyecekti.

Charlie'nin gerginliğini atması, içgüdüsel olarak ve aptalca dikleşen tüylerinin yatışması birkaç dakika kadar sürmüştü, Bu durumu fark etmesine karşın hiç belli etmeyen Malcolm'a sadece teşekkür edebilirdi içinden. Charlie, verdiği tepkiyle, Malcolm'un Sarah'nın yanındaki masum varlığının carımı sıktığını açıkça dışa vurmasıyla ilgili tüm düşüncelerim olabildiğince kızgın bir biçimde aklından attı.

Charlie, Malcolm'u kütüphaneye götürdü. Malcolm'un getirdiği yatırım raporlarının içerdiği bilgiyi insafsızca eleştir-

inek için oturdular. Crisp, iki ayrı tepsiye yerleştirmiş olduğu yemekleri kütüphaneye getirdi. Bir yandan soğuk kızarmış sığır eti ve kornişonun yanı sıra köy ekmeği dilimlerini tüketirken bir yandan da çeşitli tipteki projelere akan fonları tartışmaya devam ettiler.

Sonunda bir uşak geldi ve onlara geniş masanın üzerine raporları yayabilecekleri bir yer bırakarak tepsileri topladı, götürdü.

Crisp, gümüş tepsisiyle beklenmedik bir biçimde içeriye girdiğinde Charlie, sandalyesinde kambur bir biçimde oturmuş, Malcolm'un Liverpool-Manchester demiryolu ile ilgili finansman düzenlemelerini açıklamasını dinliyordu.

Crisp "Taunton'dan bir dava vekili sizi görmek istiyor lordum. Ben sizin meşgul olduğunuzu söyledim, ama size kartım vermemi rica etti ve size bir iş teklifi sunmak istediğini söyledi." dedi ve tepsiyi uzattı. Charlie kartı aldı. Üzerinde "Riley ve Ferguson'dan Thomas Riley, dava vekilleri, Taunton High Street adresiyle." yazıyordu. Yukarıya doğru bakarak kaşlarını kaldırdı. "İtirafetmeliyim ki bunun ne hakkında olduğunu bilemiyorum. Onu görmemin bir sakıncası var mı?" dedi Malcolm'a.

"Elbette yok," dedi Malcolm ve kalkmaya yeltendi.

Charlie, yerine oturması için ona işaret etti. "Kalın lütfen. En azından ben bunun ne hakkında olduğunu öğrenene kadar." diyerek Crisp'e baktı. "Bay Riley'i içeri alın." dedi.

Riley, tipik bir taşra dava vekiliydi. Kendisini geri planda tutan, alçak sesle ve anlaşılması güç ifadelerle konuşmaya eğilimli biriydi.

Charlie onu karşıladı ve kendisinininki gibi dik sırtlı bir sandalyeye oturması için davet etti. Malcolm, pencerelerden birinin kenarında ayakta durmak ve dışarıya bakmak için geriye çekildi. "Şimdi Bay Riley..." dedi Charlie. Öne doğru eğildi; dirsekleri masanın üzerinde duruyordu, ellerini de

kenetlenmişti, Görüşmek istediğiniz konuya doğrudan girerseniz çok memnun olurum." dedi.

Riley'in tuhaf, sevimsiz, siyah ve tozlu bir takım elbisesi vardı. Riley, yutkundu ve "Aslında lordum..." dedi.

"Konuşmak istediğiniz konu, Bay Riley?" dedi Charlie

"Ah, benim sizin sahibi olduğunuz bir arazi parseli için size bir teklifte bulunmak isteyen bir müşterim var." diyerek kelebek gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi. Ardından dizlerinin üzerinde dengede tutmaya çalıştığı, yıpranmış den bir çantaya uzanıp içinden bir deste kâğıt çıkarttı. Kâğıtlara önce Riley sonra da Charlie göz gezdirdi. "Bu, Crowcombe'un dışındaki Quilley mülkü." dedi Riley.

Charlie, bunun üzerine ne kadar şaşırdığını gösterdi.

Riley, hızla devam etti. "Müşterim, Quilley Çiftliği'ni, o bölgedeki kayda değer ve hatırı sayılır miktardaki arazilerine eklemeyi istiyor. Bu çiftliğin sizin sınırlarınızın dışında olduğu için müşterim sizin bu teklifi seve seve kabul edeceğinizi umuyor." dedi.

Merak duygusu, Charlie'yi, teklifin ne olduğunu ve bunu yapanın kim olduğunu sormaya yöneltti, ama buna gerçekten gerek yoktu. Charlie, arkasına yaslandı. "Üzgünüm, Bay Riley, ama ben, bu mülkü satmayı düşünmüyorum." dedi.

Riley'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bu işten alacağı ücretin yok olacağını hissettikçe korkusu artıyordu. "Ama benim müşterim, son derece mantıklı olmak arzusunda." dedi Riley.

"Sorun bu değil." dedi Charlie.

Bu dava vekilinin ziyaretini daha fazla uzatmaya gerek yoktu. Charlie, Malcolm'la tartışmasına geri dönmek istiyordu. "Ben, o mülkü satamam; çünkü o benim değil. Siz yanlış bilgilendirilmişsiniz, Bay Riley." dedi.

Riley'nin kocaman açılmış gözleri, onun bir sincap gibi görünmesine sebep oluyordu; çok korkmuş bir sincap.

"Ama... Çiftlik, Bayan Conningham'a aitti ve o da sizinle evlendiğine göre..." dedi Riley.

Charlie "Aslında..." dedi ve ses tonunun daha da sertleşip cesaret kırıcı bir hal alması, Riley'in üzerinde etkili olması için bir an için duraksadı. "Bayan Conningham, benim kontesim oldu ve o çiftliğin mülkiyeti bana geçti. Ancak, çiftlik artık benim değil." diye sürdürdü Charlie sözlerini.

Riley'nin dudakları, şaşkınlıktan neredeyse çok gülünç bir biçimde "O" şeklini almıştı.

Charlie, şu anda Quilley Çiftliği'nin sahibinin kim olduğunu Riley'e söyleyip söylememeyi çok düşündü. Fakat Sarah, onun karısıydı. Riley ve müşterisinin gereksiz baskılarından Sarah'ı korumak onun göreviydi. Sarah'ya bu satış teklifini sormaya gerek yoktu. Charlie, Quilley Çiftliği'ni satma teklifine Sarah'nın yanıtının ne olacağını biliyordu.

Riley "Siz, ah, yeni sahibinin kim olduğunu söyleyebilirsiniz belki bana." dedi.

Charlie başını salladı. "Siz, yine de müşterinize yeni sahibin finansmana gereksinimi olmadığını, bu yüzden de miktarı ne olursa olsun herhangi bir teklifi kabul etme olasılığının olmadığını söyleyebilirsiniz." dedi.

Riley'nin gururu kırılmıştı. Yüzü asıldı ve kâğıtlarını çantasına tıkıştırıp ayağa kalktı, Charlie'yi başıyla selamladı ve oradan ayrıldı.

"Yetimhanenin el değiştirdiğini bilmiyordum." dedi Sinclair.

Charlie yüzünü buruşturdu, ardından omuzlarını silkti. "Aslında orası el değiştirmede. Evlilik sözleşmeleri aracılığıyla bu isim tekrar Sarah'ya geçti. Sarah'nın yetimhaneye olan ilgisi hızla derinleşiyor." dedi.

Riley'nin müşterisinin kim olduğunu öğrenme arzusunu bastırmalıydı Charlie. Ama...

Charlie "Bu çiftliği, bölgede zaten bulunan hatırı sayılır miktardaki arazilerine ilave etmeyi arzu eden bir müşteri...

Ben, bunun her iki taraftaki çiftçilerden biri adına dava ve kilinin kodlaması olduğundan şüphe ediyorum." diye mırıldandı. Düşündü, daha sonra başını salladı. "İkisi de bu mülkiyeti ele geçirmek istiyor olmalı." dedi.

Malcolm arkasına yaslanarak raporlardan birini eline aldı "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

"Liverpool-Manchester demiryolunun esas finansmanının ardındaki finansal yapı." diye yanıt verdi Charlie.

"Çiftlik tekrar kontese geçmiş oldu. Bu yüzden yaklaşmamız gereken kişi o,"

"Siz, hâlâ bu mülkü istiyor musunuz?"

"Oh, evet. Kesinlikle. Bugüne kadar bulduğum en iyi mülklerden biri bu."

"Öyleyse ben, onu elde ederim."

"Ama tedbirli olmalısınız. Bu iş, biraz zamanınızı alacak; buna hazır olmalısınız."

Birkaç saniye geçtikten sonra şaşırarak sordu: "Neden?"

Yanıtın gelmesi kısa bir süre gecikti. Daha öncekinden daha açık bir biçimde gönülsüz olarak yanıt verdi: "Çünkü, şu anda kont ve kontes arasında bir gerginlik var. Bu, kontesin suçu değil ve bu durum, kontesi üzüyor."

"O zaman satması daha muhtemel."

"Hayır. Bu durumda bildiği, ona ait olan bir şeye daha çok tutunacaktır. Ancak, kont aptal biri değil. Eminim, zaman içinde duygularını fark edecektir. Fark edince de kontesin ruh halı düzelecektir. Ve eminim ki kontes, bu mülkü satma konusunda daha uyumlu olacaktır."

Bir dakika geçti, saat tıklamıştı. "Öyleyse, siz benim kontun tekrar kontesi mutlu etmesini mi beklememi istiyorsunuz?"

Alçak tonda bir kahkaha odayı kaplamıştı. "Oh, hayır. Kontun çabuk kavrama yetisini takdir edebilirim, ama ben planlarımı onun kaprislerine göre yapamam. Öyle ya da böyle-

le çok kısa sürede Quilley Çiftliği'nı elde edebileceğimize inanıyorum."

Sarah, planını sürdürmekte kararlıydı. Sarah, aralarında aşkı açık bir biçimde kabul eder ve Charlie'nin kayıtsızlığı, uzaklığı ve fazla resmi davranışları karşısında yılmazsa Charlie de aşklarını yadsımsaktansa kucaklamanın denemeye değer olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı

Charlie'nin dik başlılığı göz önüne alındığında böylesi bir plan, taşı delmek için suyu kullanmaya benziyordu, ama Sarah, azmin kazanacağını umuyordu.

Sarah, pazar günü, kiliseden Charlie'nin kolunda uzaklaşırken oynadığı inandırıcı âşık leydi performansından ötürü kendisini kutladı. Sarah kendine o kadar güveniyordu ki bu hali Clary'nin ve Glory'nın dikkatli incelemesinden bile geçmişti. Hatta Twjtters'lar bile Charlie, Sarah'ya Malcolm Sinclair'in öğle yemeğinden sonra uğrayacağını söylerken Sarah'nın ne kadar romantik olduğunu onaylamışlardı.

Sarah, iğneleyici bir yorumu tarn dilinden dökülmek üzereyken yuttu. Sonra anımsadı, kaşlarını kaldırdı. "Bay Sinclair... İlginç bir centilmen gibi görünüyor." dedi.

Gözünün ucuyla baktığında Charlie'nin kaşlarının hafif çatıldığını fark etti. Küçük bir zafer... Şu anda biriktirpbildiği tek şey, küçük zaferlerdi, ama henüz işin çok başındaydı.

Öğle yemeğinden sonra Charlie'yle Sinclair, üzerinde çalışmak istedikleri bazı ayrıntıları görüşmek için kütüphaneye çekildiklerinde Sarah da ustaca planladığı mücadelesine gömülmekten vazgeçerek oturma odasına çekilmişti.

Dışarıda hava serindi. Sarah, pencerelerden dışarı baktı, sonra odada gelişigüzel dolaştı. Mücadelesinde yol almak istiyordu; ama şu anda yapabileceği herhangi bir şey yoktu.

Hayal kırıklığı içinde derin bir iç çekerek sandalyesine oturdu ve yetimhaneden getirdiği onarılacak eşyaların bulunduğuşepete uzandı. Yetimhanede çalışanlar, yapabilecek-

[eri her şeyi yapmışlardı. Tvitters ve zaman zaman Clary ve Gloria da onlara yardımcı oluyorlardı. Ama her zaman çok fazla yama, iğneyle yapılacak onarım işleri ve dikilecek sö-kükler oluyordu.

Sarah, koridorda bir ayak sesi duyduğunda bu işlerle ilgi-leniyordu. Her zaman olduğu gibi oturma odasının kapılarını sonuna kadar açık bırakmıştı. Bay Sinclair'in içeri bakmakta olduğunu gördü. Kütüphaneye doğru gidiyordu, ama durdu, gülümsedi ve Sarah'ya selam vermek için içeri girdi.

Sarah, gülümseyerek elini uzattı. Charlie'nin onu bir kal-kan gibi kullanması Sinclair'in hatası değildi. Ona vc davra-nışlarına kırılmak mümkün değildi. Sarah, Sinclair'e "Tü-naydın, bayım. Ayağa kalkmadığım için beni affetmenizi rica edeceğim Geçici bir süre için yoğunum." dedi.

Elinde örerek onardığı bir battaniye vardı.

Sinclair, Sarah'nın elini tutarak reverans yaptı. Doğrul-duğunda bakışlarını battaniyeye dikmişti. Sarah, Sinclair'in düşüncelerini duyar gibiydi. Sinclair, Kontes Meredith'in, neden örerek onarım yaptığını düşünüyor olmalıydı.

Sarah "Bu yetimhaneden." diye açıkladı. "Elimden geldi-ğince yardımcı olmaya çalışıyorum."

Sinclair'in yüzü netleşmişti. Sinclair, şöyle bir etrafa ba-kindı. "Ah, burada, evde kendi kendinize yapıyorsunuz. Size yakışıyor." dedi.

"Teşekkür ederim."

Sinclair, tekrar onarılacak eşyalar sepetine baktı. "Sizin ye-timhaneye ilgilendiğinizi duydum." dedi. Başını, yakındaki koltuğa doğru eğdi, bu durum, ilgisini çekmişti. Sarah, ona oturmasını işaret etti.

Sinclair "Ben, Quiltey Çiftliği'ni gördüm; benim ön mer-divenlerimden görünüyor. Bildiğiniz gibi ben de bu bölgeye yerleşmek istiyorum. Londra dışında hiç yaşamadım ve... şey... yetimhane gibi bir uğraşla ilgilenmenin ve yerel halkla

aramda köprüler oluşturmaının iyi bir fikir olacağını düşünüyorum," dedi.

Sinclair, o son sözünü eklememiş olsaydı Sarah, Sinclair'in onu aldatmak istediğinden şüphelenebilirdi, ama aksine Sinclair'in gözlerinde içtenlikten başka bir şey göremiyordu.

Sinclair, nazik bir şekilde öne doğru eğildi. "Ben, bana bu yerle ilgili olarak söyleyebileceğiniz bir şey var mı merak ediyorum." dedi.

Sarah, gülümsedi ve bundan memnun oldu. Sözcükler, hazırmışçasına dudaklarından döküldü. Büyük babaannesinin kurduğu bu kurumu daha önce de sıklıkla anlattığı için yetimhaneyi tanımlamak onun için oldukça kolaydı. Uzun uzun övmektense burayla ilgili en iyi bildiği şeyleri anlatıyordu.

"Taunton'daki fabrikaların sayısındaki ve nakliyecilikteki artışla ve buna bağlı olarak kazalar ve trajedilerin artışıyla geride kalan çocukların bakımı konusundaki gereksinimde de benzer bir artış olacaktır." dedi.

Sinclair, dikkatli bir şekilde Sarah'yı dinliyordu. Ara sıra başını sallayıp "Anladım." diyordu. Hafifçe ve güvenilir bir biçimde gülümsedi. "Lord Hazretleri, cuma günü yetimhane için yapılan teklifi geri çevirirken ben oradaydım. Şimdi neden sizin bu işle ne kadar derinden ilgilendiğinizi ve burayı satmayı düşünmeyeceğinizi söylediğini anlıyorum." dedi.

Sarah, gözlerini kırıştırdı. Kanı donmuştu sanki. "Teklif? Yetimhaneyi satmak?" diyebildi güç bela.

Sinclair'in gözleri, ona kilitlendi. Neredeyse manmamışçasına ve merakla bakıyordu Sarah'ya. Soluk yanakları hafif kızardı. "Ben.. Özür dilerim. Ben... Sanırım Lord Hazretleri, bu konudan söz edecektir." dedi.

Sarah, yüz hatlarının gerginleştiğini, utancının içinde dalandığını hissetti. "Özür dilemenize gerek yok." dedi.

Sinclair ayağa kalktı. "Yine de umarım... beni affederseniz," dedi.

Sarah sessizliğini koruyarak ona baktı. Sesinin tonu Sinclair'in ne kadar tedirgin olduğunu ortaya koyuyordu -ama Sarah'ya karşı değildi bu tedirginlik.

Sinclair, Sarah ile göz göze geldi, sonra göz kapakları, ela rengi gözlerinin üzerinde titredi, Sinclair, Sarah'yı başıyla selamlayarak "Beni mazur görürseniz kütüphanede Meredith'e katılmam gerek. Sanırım beni bekliyor." dedi.

Sarah "Bekliyor." diyerek onayladı. Ses tonu bir hayli sert çıkmıştı; hissettiklerinin hiçbiri Sinclair'in hatası değildi. Yüzündeki ifadeyle ilgili yapabileceği çok az şey vardı, ancak başını eğdiğinde taş kesilmişti, Sinclair döndü ve oradan ayrıldı. Sarah, onun koridorda kayboluşunu izledi.

Ayak seslerinin giderek uzaklaştığını, daha sonra bir kapının kapandığını duydu. Tam bir dakika öylece hareketsiz oturdu Sarah, sonra battaniyeyi kucığına çekti ve işine devam etti.

Öfkesi yatışmcaya kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu. Düşünmek bile istemiyordu.

Charlie, bunu Sarah'ya anlatmalıydı. Sinclair gibi müzmin bir bekâr bile böyle düşünüyordu.

Sarah, bir buçuk saat kadar sonra çimenlerden karşıya doğru yürüdü, sonra gül bahçesinin taşlı patikasına doğru döndü. Çenesi kenetlenmiş, kollarını kavuşturmuş bir halde yürüyordu. Hava soğuktu; soğuğu iliklerinde hissediyordu. Ama onu asıl titreten...

Charlie onu bu denli iterken onunla nasıl çarpışabilirdi? Charlie, eni, boyu, sertliği bir bariyerden daha çok olan ve her geçen gün artan bir duvar oluşturmuştu aralarında.

Charlie, o teklifi reddederek Sarah'ya olan bağlılığını korumuştur en azından. Aslında evlilikleri ve aşkları konusunda Sarah'ya bağlılığını korumak, Charlie'nin inatla *kaçındığı* bir şeydi. Yapmayı reddettiği bir şey

Sarah'nın öfkesi bir parça yatışmış olsa da bastırabildiği tek şey, acı dolu bir çılgıktı.

Sarah, anlamsız bir biçimde bir ileri bir geri yürüdü. Baharın gelişini haber veren gül ağaçları bile bugün onu avutmaya yetmiyordu. Bugün zihni, böyle benzetmelere özenmekle uğraşabilecek durumda değildi. Bugün., sadece soğuk hissedebiliyordu.

Ve kendini inanılmaz derecede yalnız hissediyordu.

Dört bz kardeş ve Twitters ile büyümüşü Sarah. Yalnız geçirdiği bir saati bile olmamıştı. Ancak şimdi, kocasıyla oturduğu bu yeni evde hayatında ilk kez yalnızlığın acısını çekiyordu.

Yalnızlığın karşı konulmaz boşluğu... doldurulamayan... acı veren...

Titremesini bastırarak eve gitmek üzere geri döndü. Hafif bir ses duydu ve yukarıya doğru baktı. Terastan dışarı çıkan Sinciair'ı ve kütüphanenin Fransız kapılarından onu yolcu eden Charlie'yi gördü. Sinclair, o gün, genelde kaldığı kadar uzun kalmamıştı.

Sarah, bu uzaklıktan bile Charlie'nin duruşunda bir sertlik olduğunu fark etmişti. Charlie'nin yüzündeki ifadeden bir anlam çıkaramıyordu, ama belli ki kocası, halinden pek memnun değildi.

Sinclair, terası izleyerek döndü. Sarah'nın oturma odasının ve sonra da ahırların önünden geçti. Charlie geri çekildi ve Fransız kapıları kapattı. Sinclair, ileriye doğru geniş adımlarla yürürken birdenbire Sarah'yı fark etti. Terasın ortasına geldiğinde bir an duraksadı, geride kalan kütüphane pencerelerine baktı, sonra merdivenlerden hızla indi ve geniş adımlarla Sarah'nın yanına doğru yürümeye başladı.

Sarah, şaşırdı, durdu ve bekledi. Charlie'ninki gibi Sinclair'in de yüzü anlaşılmazdı. Sarah, Charlie'yi incelemekte yetkinleşmişti. Charlie'nin yüzündeki ifade, saden

duygularını değil, nadiren düşüncelerini de ele veriyordu, ama yine de şu anda hiçbir şey anlayamıyordu Sarah.

Sinclair, Sarah'nın yanına geldiğinde Sarah'nın kafası karışmıştı. Sinclair, yoğun bir tedirginliği dizginlemek ister gibi görünüyordu. "Leydi Meredith, Lord Hazretleri'ne patavat-sızlığımdan söz etmek zorunda hissettim kendimi." dedi.

Sarah, kaşlarını kaldırdı. Dunu beklemiyordu.

Sinclair "Bunu anlatmamı umursamaz görünse de ben..." dedi ve duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı, dudakları daha da inceldi. "Kısacası, yetimhaneye ilgili teklif hakkında sizin bilginiz olmamasını önemsemeyişi, beni şaşırttı." diye sürdürdü sözlerini.

Sinclair, Sarah'nın yüzüne odaklandı birdenbire. Keskin ela gözleri, onun gözlerini inceliyordu. Sarah, Sinclair'in gözlerinde canlanan duyguyu anlamaya çalışıyordu. Bu duygunun endişe olduğunu anladığında şaşırdı.

Bu, tam anlamıyla gerçek bir endişeydi.

Sinclair "Sayın leydim, böyle konularda lıç deneyimim olmadığını kavradım. Ben, hayatımın neredeyse tümüne yalan bir bölümünü tek başıma geçirdim." dedi. Ses tonu yumuşadı, ama korkuyla karışık memnuniyetsizliği sürüyordu. "Ben, özel yaşamınıza burnumu sokmak istemem, ama siz ve... Charlie arasındaki sorunların biraz gerginleştiğini görüyorum, bunu anlıyorum. Belki de bu, evliliğinizden hemen sonra normal bir şeydir. Ben bunu bilemiyorum. Yine de ben herhangi bir biçimde bu gerilimi artırdıysam içtenlikle özür dilemek isterim. Niyetim bu değildi." dedi.

Sarah, Sinclair'in bakışlarını tarttı; sözlerindeki içtenliğinden memnun oldu, daha sonra başını eğerek "Teşekkür ederim." dedi ve duraksadı. Sonra Sinclair'in omzunun üstünden eve baktı. "Daha fazla bir şey söylemek uygun olmayacaktır, ama tüm içtenliğimle anlayışınız için minnettarım."

İkisi de hareket etmiyordu. Kısa bir süre geçti, sonra Sinclair daha sakın, daha nazik bir ses tonuyla "O... Bana çok

benziyor. Bir çok yönden benim gençliğime benziyor. Finans ve yatırımlara olan ilgisi de dahil." dedi.

Sarah, ona baktığında Sinclair'in kütüphaneye doğru baktığını ve dudaklarının üzüntüyle titrediğini gördü

"Daha önce de söylediğim gibi ben, yaşamım boyunca yalnızdım. Onun iyiliği için aklının başına gelmesini dilemekten başka yapılabilecek bir şey yok. Size sahip olmakla neye sahip olduğunu kavrayacaktır." dedi ve Sarah'la göz göze geldi.

Sarah, Sinclair'in böyle kişisel bir konuda yorum yapmasına şaşırdı ve nazik bir konuşmanın sınırlarında kalmayı başardı.

Sarah, yanıt vermek için zihnini toparlayamadan Sinclair, onu başıyla selamladı. "Hoşça kalın, sevgili kontesim. Size daha iyi saatler dilerim. Bir dahaki karşılaşmamıza dek." dedi ve çimlerin üzerinde geniş adımlarla yürüyerek uzaklaştı.

Sarah, kendisini tuhafbir biçimde rahatsız hissederek kollarını kendisine bir kez daha sıkıca sardı; eve sırtını döndü ve bahçenin derinliklerine doğru yürüdü.

Sarah, Sinclair'in beklenmedik taraf tutar tutumundan bulunduğu destekle içeri girmeyi ve Charlie'ye meydan okumayı düşündü. Ama Sinclair'in hoşnutsuzluğundan anlayabildiği kadarıyla Charlie de bunu yapabilirdi. Charlie'nin Sinclair'i uğurlarkenki sertliği, onun pek de iyi bir ruh hali içinde olmadığını gösteriyordu.

Sarah'nın gözleri, patikaya sabitlenmişti; sadece bakıyor ama görmüyordu. Sinclair iyi niyetli olabilirdi, ama Charlie, kibirli ve zorlandığında bir demir kadar sertleşmeye yatkın bir adamdı. Şu anda onu tahrik etmek, Sarah'nın amacına ulaşması için hiçbir fayda sağlamazdı.

Sinclair'in gelişi ve ona verdiği umulmadık destekle ortaya çıkan yalnızlığın yükü, omuzlarına yavaş yavaş çökerek Sarah'yı bunaltmaya başlamıştı. Engel olamadığı şiddetli bir titreme onu geriye döndürdü. Yalnızlık, her zamankinden daha çok sarmalamıştı onu eve doğru yürürken.

Saralı, terastan geçerek oturma odasına geri döndü. Crisp, elindeki lamba yakma fitiliyle mumları yakmak ve içeride (oplanan hüznü dağıtmak üzere görüldüğünde biten güne karşı Fransız kapıları daha yeni kapatmıştı. Bir de gümüş tepsi taşıyordu bir şey sunmak için. "Bir not, leydim." dedi ve Sarah'ya düz katlanmış bir kâğıt uzattı.

Sarah "Teşekkür ederim, Crisp." dedi ve kâğıdı açtı. Kaşlarını çatarak nota göz gezdirdi.

Crisp "Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu.

Sarah, Crisp'in sorusuyla kendisine geldi. "Hayır... Yani, emin değilim." diyerek nota tekrar göz attı. Yetimhaneden Bayan Carter, önceki gece tuhaf bir rahatsızlıkları olduğunu yazmış, ama ne olduğunu söylememiş." dedi. Sonra gülümsemeye çalıştı. "Neyse, yarın oraya gidince ayrıntıları öğrenirim. Bayan Carter, herhangi bir yardım talebinde bulunmamış. Bu notu sadece beni bilgilendirmek için göndermiş olmalı."

Crisp "Şüphesiz, efendim. Uygun olacağı üzere." diyerek Saralıyı onayladı.

Sarah'nın dikkati dağıldığı için Crisp'in son cümlesini anlaması, bir iki saniyesini almıştı. Sarah, Crisp'e baktığında o, Sarah'nın oraya buraya yerleştirdiği mumları yakarak odanın içinde geziniyordu.

Crisp sehpanın üzerinde duran lambayı yakmak için eğildi. Fitili düzgün bir biçimde yanması için ayarlar ayarlamaz Sarah'ya döndü ve onu başıyla selamladı. Sonra doğruldu ve Sarah'nın başının üzerinde bir noktaya doğru bakarak "Bayan Figgs ve ben... şey... işler eski düzeninden çıkınca biz sizi, Park'a yeni gelen bir kontesi, geleneksel bir biçimde karşılayamadık. Hepimizle zaten tanışmış olduğunuz için tüm personeli size tanıştırmak gereksiz olacaktı. Ancak... Bayan Figgs, ben ve tüm personelimiz, önümüzdeki yıllar boyunca sizi sevgiyle karşılayacağımızdan ve size bağlılıkla hizmet edeceğimizden emin olmanızı istiyoruz." dedi.

Sarah, gözyaşlarını tutmaya çalışarak yumuşak bir ses tonuyla "Teşekkür ederim, Crisp. Lütfen Bayan Figs ve tüm personele bu iyi dilekleri ve bana hizmet etme. konusundaki isteklilikleri için teşekkürlerimi iletin." dedi.

Crisp, içten bir reveransla Sarah'yı selamladı.

Sarah, derin bir nefes aldı ve kendisini sandalyenin üstüne bıraktı. Crisp'in sözleri, beklenmeyen ikinci bir destek oldu Sarah için. Crisp de Figs de birkaç gündür ona meraklı bakışlar fırlatıyorlardı. Sinclair'in bunu Sarah'ya nasıl açıkladığını sezmiş olabilirlerdi.

Personel de bu durumu fark etmiş ve ona desteklerini sunmuştu. Onlar da Sarah'nın Charlie'ye sunduklarını takdir etmişlerdi.

Öyle görünüyordu ki Sarah'yı takdir etmeyen tek kişi Charlie'ydi.

Sarah'nın içinde bu işe cesaretle girmek için bir istek vardı, ama aklı, bunun hiçbir işe yaramayacağında ısrar ediyordu. "Şimdi değil, bu gece değil." diyordu.

Sarah, parmaklarını birbirine sıkıca kenetlemişti. Kâğıdın hışırtısıyla bakışını Katy'den gelen nota çevirdi. Not, kafa karıştırıcı ve can sıkıcıydı, ama Katy, deneyimli ve becerikli bir kadındı, bu gece için yardıma gereksinimi olsaydı bunu söylerdi.

Bir sonraki gün pazartesiydi. Sarah, her zaman olduğu gibi atıyla yetimhaneye gidecekti. Tüm günü orada geçirmeyi planladı.

Tüm günü burada, yalnız geçirmekten çok daha iyi bir karardı bu.

Saatin vuruşunu duyunca ayağa kalkarak yazı masasına doğru yürüdü. Masanın kapağını açık bırakma gibi bir alışkanlık edinmişti. Burası, her şeye karşın onun odasıydı. Notu, yetimhanenin işleri için ayrılmış kâğıt gözüne koydu. Odaya bir kez daha göz gezdirdi, sonra derin bir iç çekişle

merdivenlere yöneldi. Sıcak bir banyoda uzun süre suda kalmanın iyi olabileceğini düşündü.

Teyzesi Edith'in günlüğü yerinde yoktu. Sarah, o akşam açık yazı masasının önünde durdu ve günlüğün olduğu yere baktı dikkatlice. Fazlasıyla sessiz bir akşam yemeğinden sonra Sarah ve Charlie, her zamanki gibi Sarah'nın oturma odasına çekilmişlerdi. Charlie, şöminenin önündeki koltuğa yerleşmiş ve mühendislikle ilgili bir metne vermişti tüm dikkatini. Sarah, onarım işleriyle uğraşmaktan yorulduğunda teyzesinin gözlemlerini biraz okumakla oyalanıp rahatlatılabileceğini düşünmüştü. Ama günlük, bulunduğu parmaklıklı rafın içinde değildi. Sarah, yazı masasında çeşitli yerleri aradı iyicene, ama masanın içinde herhangi bir yerde gümüş tevhânın parıltısından eser yoktu.

Sarah, parmak uçlarını boş rafın içinde gezdirerek "Ama..." dedi. Kaşları çatıldı. "Buraya bırakmış olduğuma *etilinim*" diye mırıldandı.

Eşyalarını bu odaya taşıdığı gün günlüğü oraya koymuştu ve o günden beri bir daha oradan çıkarmamıştı. Nerede olabilirdi ki? Ve nasıl kaybolmuştu?

Belki de uşaklardan biri, yerini değiştirmişti. Sarah, yazı masasının daha alt bölümündeki çekmeceleri karıştırarak yoklamaya başladı. Orada da bir şey bulamayınca etrafa baktı, sonra yakındaki sehpa doğru ilerledi. Buradaki çekmece, mumlar ve lamba yakma fitilleriyle doluydu; günlük burada da yoktu.

Sarah, günlüğün konulmuş olabileceği her yeri arayarak odanın içinde dolanmaya devam etti. Giderek artan bir telaşla günlüğü arıyor, onu bulamayacağını, çalınmış olabileceğini düşünmek dahi istemiyordu. Son bir haftadır terasın kapılarını sık sık ardına kadar açık bırakmıştı. Ama burası, kontun özel malikânesiydi ve başka bir evin sınırından oldukça uzaktaydı.

Sarah'nın bu çabalarından rahatsız olan Charlie, ileriye doğru baktı. Sarah, onun bakışlarını üzerinde hissetti, ama onunla göz göze gelmemek için ona doğru bakmadı. Sarah, Charlie'nin "Neler oluyor?" diye sormadan önce duraksadığını ve konuşup konuşmamayı çok düşündüğünü fark etmişti.

Charlie'yle yüz yüze gelmekten kaçınarak dilinin ucuna kadar gelen öfkeyi bastırmak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı Sarah. Sonra kendine hâkim olmaya çalışarak sakın bir şekilde "Teyzem Edith'in günlüğü. Onu yazı masasına bırakmıştım; ama yok olmuş." dedi Ümitsizliğe yakın bir duygu, ses tonunu renklendirmişti.

Sarah, aniden birinin onu tutup kucaklamasını ve ona her şeyin düzeleceğini söylemesini istedi. Charlie'nin ayağa kalkıp onun yanına gelmişçesine gerginleştiğini hissetti. Ama ona doğru baktığında onun kitabını dizlerine tekrar yerleştirmekte olduğunu gördü.

Charlie "Başka bir yere koyduğuna eminim." dedi soğuk ve ilgisiz bir ses tonuyla. Sarah'ya bakmıyordu bile. Gözlerini yeniden okuduğu metne sabitlemişti yeniden.

Sarah, yediği duygusal tokatla sersemlemiş bir biçimde ona baktı bir an. Sonra derin bir nefes aldı, dişlerini sıktı ve arkasını döndü. *Hayır koymadım!* Zihninde ona feryat etti, ama içindeki büyük öfkenin gevşemesine, zayıflamasına izin vermedi. Henüz değil.

İçinden gelen bir inançla günlüğün kaybolduğunu, nasıl olduysa yok olduğunu tekrar hissettiğinde yine derin bir nefes aldı ve büyük bir sessizlik içinde Charlie'nin varlığını tümüyle reddederek şömine rafının yanında asılı olan uşak ziline yöneldi.

Zilin kordonuna hızla asıldı, sonra ellerini önünde kavuşturdu ve bekledi.

Crisp, Sarah'nın bu çağrısıyla elinde gümüş çaydanlık ve ince Çin porselenlerinin olduğu bir tepsiyle geldi. Sarah'nın

ayakta durduğunu görünce alelacele elindeki tepsiyi sandalyenin yanındaki sehpaıa bıraktı. "Buyurun hanımefendi." dedi.

Sarah, onunla göz göze geldi. "Teyzemin günlüğünü yazı masasına koymuştum, ama burada, yerinde değil," dedi.

Crisp, kaşlarını çatarak yazı masasına dikkatle baktı. "Gü-müş levhalı olan mı efendim? Mandy, buranın tozunu alan hizmetçi, bahsetmişti." dedi.

Sarah "Gerçekten de sıra dışıydı, büyük olasılıkla tekti." diyerek duraksadı. Sonra kabaran duygularım bastırmak için savaşıarak parmaklarını büktü. "Ben, büyük teyzemi çok se-verdim. Bu yüzden bu günlük, çok değerli bir yadigâr. Lütfen personele onu başka bir yerde görüp görmediklerini sorabilir misiniz?"

Crisp'in bakışları, önce Fransız kapılara sonra tümüyle il-gisiz duran, gözlerini kitabından ayırmayan Charlie'ye, sonra yine Sarah'nın gözlerine çevrildi. Sempatisi yüzünden oku-nuyordu.

"Elbette, hanımefendi. Onu arayacağız. Mandy'ye günlü-ğü en son ne zaman gördüğünü soracağım. Sanırım, en son dün buranın tozunu almıştı."

Sarah, Crisp'in bu kesin yanıtıyla biraz rahatlamıştı. En azından günlüğün yerinin bir tesadüfsonucu değiştirilip de-ğiştirilmediğini öğrenecekti. "Teşekkür ederim Crisp. Lütfen bana Mandy'nin ne diyeceğini iletir misiniz onun orada ol-duğunu hatırlıyorsa." dedi.

Son derece ilgisiz ve hareketsiz bir biçimde gözlerini ki-tabından ayırmayan Charlie'ye hızla göz atan Crisp "Olur, hanımefendi." diyerek başıyla Sarah'ya selam verdi ve oda-dan ayrıldı.

Sarah, çaydanlığa baktı, sonra Charlie'ye bakmadan seh-panın yanına gitti ve kendisine bir fincan çay koydu. Charlie bu saatlerde çay içmeyi pek tercih etmezdi. Sarah fincanını

ve'çay tabağını tepside alarak sandalyesine yerleşti, sonra tüm dikkatini kumaşlarla dolu sepete verdi.

Sarah, içinden gelen anı bir istekle sepeti ters çevirdi. Ardından battaniyelerin, örtülerin ve havluların arasına baktı, takat maalesefgümüş levhalı günlük bu kıvrımların arasında da yoktu.

Sarah, daha sonra yataklarının yanlarındaki mumları söndürdü; yumuşak battaniyenin içine doğru gömülürken örtüleri omuzlarının üzerine çekti ve rahatlamaya çalıştı. Zihnini uykuya hazırlarken içindeki yoğun acı ve öfke onu kıvrarırıyordu.

Charlie. Sarah, onunla ne yapacaktı? Charlie, onu seviyordu, ama aşkını göstermeyi kabul etmiyor, *reddediyordu!*

Sarah, Charlie'nin davranışlarını törpüleyebilirdi; onun teslim olmasını ve aşkını duygusuzca reddetmeye bir son vermesini her şeyden daha çok istiyordu -günlüğü bulmak dışında elbette

Sarah, günlüğün kayboluşunu, kalbinde bir yaraymışçasına çok yoğun bir biçimde hissetti. Edith, bir teyzeden çok öteydi; çok özel biriydi Sarah için. Sarah'yı anlamış, Sarah'ya çok şey öğretmiş, bilgeliğini ve öğütlerini Sarah'yla paylaşmıştı. Sarah'nın zihnini eğiten, hayata karşı gözlerini açan, Sarah'nın çok sevdiği biriydi.

Sarah'nın dağılmış zihninde düşünceler uçuşuyordu. Sarah, Edith'ten öğrendiklerinin değil de ablalarının ve annesinin yolundan gitseydi... sade ve iddiasız bir birlikteliğe razı olsaydı... Charlie'yle evlenir miydi?

Dudakları ironik bir şekilde kıvrıldı.

Dışarıda, rüzgâr uğulduyordu. Canavar gibi bir yaratık, eğilmiş gibi görünüyor, pencere pervazlarını tıkırdatıyordu. Bundan vazgeçerek bu kez de öfkesini büyük ve ağır ağaçlara çeviriyor, dalları insafsızca yana yatırıyor.

Sarah, titredi; örtülerin altında daha da derine gömüldü

ve gözlerini kapattı. Göğsündeki ağrıyı düşünmemeye karar verdi. Hayat da hava gibi beklenmedik bir biçimde zalimleşmişti birden.

Sarah, bunun çok sürmeyeceğini, geçeceğini ve güneş ışığını tekrar göreceğini söyledi kendisine. Ama kalbi yaralıydı ve günlüğün kayboluşuyla daha da derinden ağrıyordu Sarah, kapının açılışını ve odaya giren Charlie'nin ayak seslerini duyduğunda uyumuş gibi yaparak sessizliğini korudu.

On dakika sonra arka tarafında yatak kıvrıldı ve Charlie onun yanına geldi, örtülerin altına girdi. Sarah, eklemlerini gevşetti; nefes alıp verişini yavaşlattı ve içinde kabaran, içini dolduran bu davetsiz öfkeyi dindirmek içm savaştı.

Charlie, ona doğru uzanırsa, ona dokunursa... Sarah, onu pekâlâ itebilirdi.

Charlie, ona dokunmak yerine bir kolunun üzerine dayanarak onu seyrediyordu. Sarah, Charlie'nin bakışlarının ağırlığını örtülerin üzerinden bile hissediyordu. Şöminenin üstündeki saatin yavaş ve ağır tıkırtısıyla kesintiye uğrayan sessizlik giderek uzuyordu.

Charlie, daha sonra kaydı; arkasını döndü ve sırtüstü uzandı. Sonra soluğu yavaşladı. Sarah, onun uykuya daldığından emin oldu. Zihninde bir durum değerlendirmesi yaptı ve uyumaya karar verdi.

Charlie, sırtüstü yatmış, gözleri karanlığa odaklanmış ne yapacağını düşünüyordu. Sarah'nın uyumadığını biliyordu, ama aralarındaki sorunlar yüzünden harekete geçemiyordu. Ne yapacağını bilemez bir durumdaydı.

Çaresizdi.

Sarah'yı rahatlatmak istiyordu, ama artık bunu nasıl yapacağını da bilemiyordu.

Charlie, içgüdülerini bastırmak için kendisiyle savaşıyordu. Sarah'nın oturma odasında onun üzgün olduğunu anladığında aralarındaki sınırı korumak için çabalamıştı. Sinclair'in hatasının, yetimhane için sunulan tekliften söz et-

meşinin neden olduğu acıyı dindirmek, Sarah'yı rahatlatmak istiyordu aslında. Kendi koyduğu kısıtlamalarla savaşıyordu. Bu odanın dışında korumak istediği sınırlar, dizginler, şimdi odanın içinde de geçerliydi.

Charlie, bu dizginleri gevşetmek istiyordu; en azından burada, yataklarının güvenli karanlığında... ama bunu yapıp yapamayacağından bile emin olamıyordu.

Charlie, hayatında böylesine hırpalanmamış, sarsılmamış ve parçalanmamıştı. Sanki bir yanı -temel, ilkel, ama onun asıl yapısını oluşturan yanı- akılcı yanıyla savaşması için elinden geleni yapmasını söylüyordu ona.

Hiçbir çözüm bulamıyordu Charlie. Hiçbir çare, hiçbir yol, bu çatışmayı herhangi bir çözüme ulaştıracak hiçbir davranış...

Ne Sarah için ne de kendisi için...

Charlie, Sarah'nın kararından ve evlilikleriyle ilgili gerçeğe başa çıkma biçiminden hoşlanmıyor, bunu onaylamıyordu; Sarah'yla aynı biçimde düşünmüyordu. Charlie, başka bir seçenek göremiyordu. Başka bir seçenek bulabilseydi zaten uygulardı.

Sarah, artık sevilmemekten ya da onaylanmamaktan elbette keyif almıyordu. Charlie bu şekilde davranarak, kendisini de Sarah'yı da acının bataklığına saptamıştı.

Sarah'nın bilinci, uyku perdeleri arasından yükseldi ve zihnini uyardı. Sarah, bu çekime karşı koydu; sabahın olmasını bekleyebilirdi, henüz çok erkendi. O kadar da sıcak ve rahattı ki! Yanağı, kıvrıkcık saçların hafifçe yayıldığı güçlü ama esnek, ırı kasların kabarıklığı üzerinde dinleniyordu ve bedenini bir çift çelik gibi sert kolun arasındaydı.

Gözlerini açtı, ardından yavaşça derin bir nefes aldı. Sırt üstü yatan ve çıplak olan Charlie'nin üzerinde, onun güvenli kolları arasında sere serpe uzanmış durumdaydı. Güzel ince geceliği bedeninin üst kısmına kadar sıyrılmış, çıplak bacakları Charlie'ninkilere dolanmıştı.

Yatağın köşesine doğru uzaktan bakıldığında bütün bunları Charlie'nin değil, Sarah'nın yaptığı belli oluyordu. Charlie değil, Sarah, yerini değiştirmişti.

Sarah içten içe lanetler okudu. Charlie'nin nefes alışındaki yavaş ritimden, onun hala uyuyor olabileceğini düşündü. Ama odaya süzülen sabahın ilk ışıklarından yola çıkarak, Charlie'nin genellikle uyanık olduğu zamanın yakınlığını -hatta muhtemelen bunun geçmiş olabileceğini- tahmin edebiliyordu.

Derin olmayan bir nefes aldı, nefesini içinde tuttu ve onun kollarından sıyrılmayı denedi.

Kollarıyla onu sımsıkı kavramıştı. "Hayır!" İki saniye geçti. "Sana sarılmama izin ver."

Charlie'nin ses tonu Sarah'nın gözlerini kırptırmasına sebep oldu. Kibirli Charlie gitmiş, daha önce hiç tanımadığı savunmasız hır Charlie onun yerini almıştı. Geri çekilip başını kaldırmadan Charlie'nin yüzünü görmesi olanaksızdı. Kolları Sarah'nın sırtına tüm ağırlığını veriyordu. Sarah'nın bunu yapabilmesi için bir hayli çaba sarfetmesi gerekiyordu. Charlie'nin yüzüne, o duygularını açığa vurmayan maskeyi sıkıca yerleştirmeden kolları arasından sıyrılmasına izin vermeyeceğinden adı gibi emindi Sarah. Sarah meraklanarak gergin kaslarını gevşetti, bütün duyuları alarmda tekrar ona yuvalandı ve bekledi.

Charlie başını çevirdi; dudaklarını onun saçlarına bastırdı. "Teyzenin günlüğü konusunda üzgünüm. Onu kendine yakın hissediyordun değil mi?"

Sarah, başının yanına uzattığı elleri üzerinde yoğunlaşmıştı. Parmakları ise Charlie'nin göğsü üzerine yayılmıştı. "Evet" dedi Sarah. Charlie hiç bir şey söylemeyince Sarah konuşmasını sürdürdü. "Teyzem benim için çok özel bir kadındı ve o günlük... bana onu anımsatan bir yadigar. Sadece ilk sayfalarına göz atmıştım. Günlük 1816 Ocak ayında başlıyor. O yılı kapsadığını sanıyorum. Teyzem bu defteri günlük tutmak amacıyla değil olayları not etmek için kullanıyordu. Okuduğum bir kısımda, Lord Wragg'm kır evinde verilen bir parti anlatılıyordu, peşinden de lordun kahyasından alınan bir ayvajölesi tarifi vardı."

"Gündelik yaşam. Şunlar bunlar."

Sarah başını salladı, yanağı onun göğsüne kaydı. Bu basit yakınlık Sarah'ya içgüdüsel olarak bir rahatlama sunmuştu. Yakın olma. "Zamanım olduğunda hepsini okumak istiyordum... Tabii keyfim yerinde olduğunda." Sarah'nın zihni o kadar doluydu ki... derin bir iç çekti. "Fakat günlük artık yok ve ben teyzemle aramdaki bağın kopmuş olduğunu hissediyorum. Bir daha teyzemle asla.

Sarah bir daha asla başka bir insanoğlu ile bağlantı kurma

şansının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veremeyeceğine dair ant içti.

"Böyle düşünme. Aranızda ne olursa olsun hala sağlam bir bağ var." Charlie'nin ses tonu nazik ve rahatlatıcıydı. Dudaklarını yeniden onun saçları üzerinde gezdirdi. "Sen onu sevdin, o da seni. Günlük sadece sevginizin sembolüydü. Sizin sevginiz yaşıyor. Onu kaybetmedin. Bu gerçek bir bağlantı değil mi?"

Sarah gözlerini kırıştırdı. Charlie'nin onların sevgisini görmezden gelmedeki kararlı inatçılığı ile, kelimelerle ifade edebilmesi bir tarafa bunu görebilmesi oldukça ironik bir durum yaratıyordu.

Sarah'nın dudakları kasıldı, insanlar ve duygular konusunda Edith'in ona öğrettiği bir şey varsa o da *semboller, sözcükler ve eylemlerdi*. Bu üçü arasında *eylemler* en net ve en doğru olanlardı.

Avucu Charlie'nin göğsünün üstünde, başını kaldıracak kadar geriye itti ve ona baktı. Gözlerini ve onun içtenliğini okumaya yetecek kadar.

Charlie'nin hassaslığını algılamaya yetecek kadar. Sarah Charlie ile aralarındaki bağlantının kopmaması için uzun süredir mücadele veriyordu. Ve şimdi, bakışları Charlie'nin bakışlarına dokunduğunda bu bağın gerçekten de kopmadığını hissediyordu. Ne olursa olsun, ikisi de bu bağlantıyı kaybetmeyeceklerdi.

Sarah kıvrılarak Charlie'nin kollarından sıyrıldı, sonra onun yüzünü kavradı ve "Evet. Haklısın." dedi. Onun mavi gözlerini bir kez daha inceledi, uzandı ve onu öptü.

Ruhunda sakladığı tutkuları dışa vurarak. Rol yapmanın, kendini tutmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Sarah, onun için neler hissettiğini, onun da kendisine karşı ne gibi duygular beslediğini biliyordu. Bunu bilmek eylemlerine güç katıyordu. Dilini baştan çıkarıcı bir şekilde Charlie'ninkine değiştiriyor, onu daha şehvetli öpebilmek için kurnazca hile-

lere başvuruyor, sevgisini dizginlemiyordu. Onu kıskırtıyor ve zevk almasından memnun oluyordu.

Charlie, onun da bildiği gibi bir karşılık verdi. Sarah bir bakıma kendisini Charlie'nin bu güçsüz durumu karşısında galip gelmiş gibi hissediyordu. Charlie ondan ayrı kalarmıyordu, bu da aşklarının en büyük göstergesiydi. Charlie ona olan arzusunu her fırsatta ortaya koyuyordu.

Charlie Sarah'yı belinden kavradı, onu kendine doğru çekti ve onu zevkten memnun etmek istercesine göğüslerine gömüldü.

Sarah bacaklarını Charlie'nin kalçalarına sıkıca doladı. Elleri bedenleri arasından aşağıya doğru uzandı. Geceliği kalçalarının üzerinden aşağıya doğru kaydı. Charlie'nin parmakları onun göğüslerinden, ince geceliğin kumaşını kavramak üzere ayrıldı ve geceliği çıkardı. Elleri onun çıplak bedeninin yanlarında gezindi ve sonra aşağılara doğru ilerledi. Öpüşmeden kendinden geçmiş bir halde olan Sarah bir eliyle onun göğsünden destek alarak kendisini biraz geriye çekti, diğer eliyle de onu kendisine doğru yönlendirdi.

Onu orada hissediyordu. Bir parça daha yükseklerle çıkarken, kirpiklerinin altından onun yüzüne, gözlerine baktı; biraz daha geriye çekildi. Yavaşça içine yerleşen sıcak çeliğin her santimetresinin tadına varmaya çalışıyordu. Sonra onu tam anlamıyla derinlerinde hissetti. Bedenini ve duyularını onunla doldurdu.

Charlie'nin yüzündeki vahşi açlık ona her şeyi anlatıyordu. Charlie'nin kendi gücü ve kendi dürtüleri üzerinde acımasızca gerçekleştirmeye çalıştığı, ama işe yaramayan titrek kontrol, Sarah'nın kendi bildiğini yapmasına, liderlik yapabilmesine ve ilişkide istediği gibi yön verici olmasına fırsat veriyordu. Bu da Charlie'nin ona olan bağlılığını yeterince ortaya koyuyordu.

Gözkapakları kapalı bir şekilde Sarah ileriye doğru uzan-

dı, her iki eliyle onun göğsüne dayandı ve kendini bu pozisyonunun akışına bıraktı. Her şeyin tadına tam anlamıyla varabilmek için, ondan aldığı bütün zevk zerreciklerini, onu da zevklendirerek iade etti. Gözler kapalı, duyuvar açık; Sarah, onun bedeninin kendi bedeni üstünde ustaca kayışına, birbirine giderek yoğunlaşan birleşmelerine odaklandı. İçinin eridiğini hissetti.

Charlie'nin elleri yemden Sarah'nın göğüslerine uzandı; okşuyor, duyarlı masajlar yapıyordu ve meme uçlarını diri tomurcuklar gibi sıkıyordu. Sonra Charlie yükseldi. Sıcak ağzı acıyan meme ucunu içine aldığında usta parmakları diğer göğsünün üzerinde geziniyordu ve bu Sarah'ya aşırı derecede haz veriyordu. Bedeninde gezinen zevk dalgalan nefes almasını zorlaştırıyordu.

Sarah uzunca bir süre kafası arkada, Charlie'nin duyuvarlarını yönetmesine, onları açmasına, büyütmesine ve aklını doldurmasına izin verdi. Sarah yavaş yavaş hazzın tadına varıyordu.

Charlie gırtlaktan gelen bir sesle homurdandı ve bu tamamen değişik bir farkındalığı kıvılcınlılandırdı. Bir an sonra, Sarah göz kapaklarını kaldırmaya bile fırsat bulamadan Charlie dörfdü, onu kendine doğru çekti ve birlikte yatak örtüleri arasında yuvarlandılar. Yatağın dalgalı yüzeyinden destek alarak Sarah'ı altına aldı ve sert bir şekilde içine girdi. Sarah haykırarak gerindi. Charlie yeniden ve daha sert bir şekilde içine girdiğinde Sarah nefesini ümitsizce tuttu ve kollarını onun etrafında doladı, bacaklarını kaldırdı ve dizleriyle Charlie'nin bedenini sıkıştırdı. Charlie'nin üstünde acele dolu hareketlerine katılırken tırnaklarını onun sırtına batırıyordu.

Doruk noktasına ulaşmak, zor, hızlı ve umutsuz bir sonuca varmak için teslimiyete hazırıldılar.

Zafere erişmek için nefes almakta güçlük çekiyor ve istiyorlardı.

Zafer anı geldi, onları süpürdü geçti, titretti, sonra derin ve akıl almaz bir zevk fırtınası dalgalar halinde üzerlerine yayıldı, onları tam anlamıyla tüketti.

Zevkten kendilerinden geçtiler. Sonra saçma bir ifadeyle birbirlerine gülümsemeye, zevkten başları dönmüş bir halde hafifçe kıkırdaşmaya başladılar. Kollan birbirinin üstüne yığılmış bir şekilde o anın kendilerini kucaklamasına izin verdiler.

Bir saat kadar sonra Sarah binici giysilerini giydi, yaramaz bir çocuk gibi merdivenleri takırtılar çıkararak indi ve Charlie'yi ata binip gitmeden yakalamak için kahvaltı salonuna yöneldi. Bu arada Charlie'nin aşklarına olan direnci zayıflıyordu, Şimdi biraz daha zorlamanın zamanıydı ve Sarah bunu nasıl yapacağını fark etmişti.

Sarah onun yardımını isteyebilirdi. Charlie, birisi yardıma ihtiyaç duyduğunda mutlaka buna karşılık verirdi. Bu içgüdüsel bir tepkiydi ve yapısının doğal bir parçasıydı. Yetimhane konusunda Sarah'nın Charlie'den yardım istemesi de çok normaldi'/

Ana koridorlardan aşağıya doğru mmek pek de bayanlara göre değildi. Alışkanlıkla kollarını nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Olabildiğince hızla hareket etti ve açık olan kapıdan onun peçetesini kenara koyup masadan kalkarken gördü.

Charlie her zamankinden daha geç kalkmıştı. Yatakta, Sarah'ya sarılmak, günlük konusunda onu rahatlatmak ve onunla sevişmek amacıyla inatla sürdürdüğü kuralından sıyrılmış ve bu da Sarah'nın içini rahatlatmıştı. Sarah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu kahvaltı salonunun dışındaki koridorda karşılaştı. Charlie ise onun gülümsemesine her zamanki soğuk tavrıyla karşılık vermişti. Sarah, Charlie'nin neden geç kaldığını unutmuş olduğuna inanamıyordu.

"Benimle yetimhaneye kadar atla gelebileceğini umuyordum." Başını eğerek gözlerine baktı. "Orada bir şeyler oluyor. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama görüşlerin benim için önemli."

Yalnızca bir saat önce paylaştıkları yumuşak gülümsemelerden bir zerre bile onun ifadesiz yüz maskesine yansı mıyordu. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Sarah gözlerini kırptırdı. O hayır, hayır, hayır! Bura ya geri gelmemeliydiler. Onun bu uzaklığına, kendisine ve kendisiyle ilgili her şeye karşı bu soğuk ve ilgisiz tavrına geri dönmemeliydiler. Derin bir nefes aldı. "Charlie...!"

"Canım, sanıyorum sen durumu tam kavrayamadın."

Charlie'nin ses tonu Sarah'yı susturdu. Konuşan Charlie değildi, bir konttu. Kocas ı, arzuları ne olursa olsun kendisini seven adam değ il, sorgusuz sualsiz emirlerine uyulmasına alışmış bir feodal beydi.

Charlie sakın bir şekilde devam etti, sesindeki çelik ifade kınından çıkmıştı. 'Yetimhaneye hiç ilgi duymuyorum. Orası özellikle sana ait ve bu yüzden oranın benim yaşamım ve sorumluluklarım arasında bir yeri yok." Gözleri Sarah'nın gözlerindeydi. Sarah, yumuşak yaz mavisinin gelişini görmüyordu. "Orasıyla benim hiç bir bağlantım yok, geçmişte de olmadı, gelecekte de kendimi bu işlere bulaşt ırmak istemiyorum." Biraz durdu ve yumuşak bir şekilde "Sanırım kendimi ifade edebildim," dedi.

Sarah'nın sinirleri iyice tepesine çıktı. Öfke bütün bedenini kapladı. Başını kald ırdı. "*Müthiş!*" Öfkesini görmesine izin vermek için ondan gözünü ayırmıyordu. Daha sonra pişman olacağı bir şey söylemeden önce topukları üzerinde sallanma ve sonra saldırıya geçme gereksinimi ile kasları titriyordu. Ama bu kez Sarah kuzu gibi davranarak, yumuşak bir şekilde tepki göstermeyecekti. Bu kez onun kaçmasına izin vermeyecekti.

Sarah derin bir nefes aldı. Sonra Charlie'den daha soğuk bir şekilde şunu söyledi, "Seni çok iyi anlıyorum. Ama ben düşünmüştüm ki!.." Düşünceleri kelimenin tam anlamıyla nefesini kesiyordu. Sesindeki soğukluk daha da yoğunlaşmıştı. "Neden seninle evlenmeyi kabul ettiğimi sana hatırlatırım. Bu evliliğin bir tutku evliliği olmasında ısrar etmiştim ve sen de bunu kabul etmiştin. Yanılmıyorsam, sen de bu isteğimin evlenmemize hiçbir şekilde engel olmayacağını söylemiştin. Ne kadar aptalmışım! Sana inandım. *Gerçekten* de evliliğimizin *boş bir kabuktan* öte olduğuna inandım."

Charlie bu konuşma esnasında Sarah'dan bakışlarını ayırmadı, Kirpiklerini bir kez kırıştırmıştı. Gergin olan çenesi iyicene kilitlenmişti.

Sarah, Charlie'nin bu katı kontrollü tutumu sürdürmeye çalıştığını hissetti. Sarah bir şeyler daha söyleyip onun daha çok üzerine gidebilirdi, kendini tutamıyor, titriyordu. Ama çok geçmeden hedeflerini anımsattı kendisine... hedeflerinden vazgeçmeyecekti.

Dudaklar pozisyon aldı, topukları üzerinde döndü ve ya-vaşça, gösterişli bir şekilde yürüyerek Charlie'nin yarımından uzaklaştı.

Charlie onun gidişim izledi ve yaşamında ilk kez yürek acısının nasıl bir şey olduğunu anladı. Göğsü, sanki gerçekten bir kılıçla ikiye bölünmüş gibi acı veriyordu. Zihni dağılmıştı. Sarah'nın ahırlara doğru yöneldiğini farketti. Ak-lına gelen ilk düşünce, onun henüz kahvaltı yapmadığı ve ata binmeden önce bir şeyler yemesi gerektiği oldu. Ama bu konuda ne yapacaktı? Onu geri çağırarak ve yemesi için ona emir mi verecekti?

Charlie, ona özen gösterdiği düşüncesine kapıldı -ya da en azından Sarah, Charlie'nin üzerine titrediğini düşünebilirdi.

Arkasında bir tıkırtı duyunca Crisp'in kahvaltı salonunda olduğunu ve konuşulan herşeyi -şüphesiz- duyduğunu

farketti. Bacaklarını kütüphaneye gitmek için zorladı. Kapıyı açtı, içeri girdi, ardından kapıyı kilitledi.

Alışık olduğu rahat ortam onu karşıladı ama içindeki yaraların acısını hafifletmeye yetmedi. Kalbinin darbe aldığını, pençelendiğini ve söküldüğünü hissetti. Görevlerini yerine getirmesi için, işlerin nasıl bir düzen içinde olması gerektiğim biliyor, davranışlarını bu şekilde yönlendiriyordu. Ama içten içe giderek sürpriz bir şekilde daha çok güçlü ve temel yanılla, bunu kabul etmeyi ve bunu kabul etmeyi reddetmeyi reddediyordu.

Sarah'nın bu şekilde davranmasını kabullenemiyordu.

Uzun pencerelere doğru yürüdü, durdu ve dışarıya baktı. Hiç bir şey göremedi. Charlie, daha kadınsı ve çiçek gibi açan bir evlilik beklentisi içindeyken, Sarah'nın daha farklı düşünceler beslediğim artık biliyordu. Ona, evliliklerinin bir tutku evliliği olmasında bir sakınca görmediğini söylediğini biliyordu. Ona tutku dolu bir evlilik sunmaya hazırdı. Sarah'nın *tutku* derken kastettiği şey, sevginin açıkça ve özgür bir şekilde tanındığı bir birlikti.

Charlie bunu şimdi daha iyi anlıyordu. O zaman... O, heyecan, riskler ve tatminden söz ederken Charlie, Sarah'nın cinsel futkuyu kastettiğini düşünmüştü.

Onun ne kastettiğini tam ve net olarak o zaman anlamış bile olsa, tanımlayamadığı bu sevgiyi, onun ne olduğunu nasıl bilecekti? Sarah'nın ne dediğini tam olarak kavramış olsaydı, buna rağmen onunla nasıl evlenirdi? Çünkü o zamana dek, onun kendi meşru eşi olduğunu, kontes olarak gereksinim duyduğu bayan olduğunu biliyordu.

Sarah hala öyleydi. Hiç bir şey değişmemişti. Değişen bir şey varsa, o da Charlie'nin bağlılığının daha da derinleşmesiydi. Ona olan bağlılığı her geçen gün güçleniyordu. Dün ve bu sabahki duygularını anlamakta zorluk çekiyordu. Sarah'nın karıştırıp ortaya çıkardığı duygular gitgide daha da büyüyor ve dizginlenemez hale geliyordu.

Ama Charlie'nin ilk sıradaki görevi Sarah'ya değil, kontluğuna karşıydı. Çocukluğundan beri ona öğretilen, onu koşullandırdıkları şey, eğer bir çatışına olursa, kendi gereksinimlerini ve rahatını görev ve sorumluluklarından sonra ikinci sıraya koyması gerektiği idi. Ama... Peki Combe Florey Kilisesinde yaptığı yeminlere ne olacaktı?

Onurlandırmak ve özenle üzerinde titremek. Bir çok kişinin dile getirdiği gibi *sevmek* ve *korumak*. Bir bakıma Charlie bu konuda tam inanmayarak yemin etmişti. Bu söylemin ilk bölümüne uymayı hiç hayal etmemiş, niyetlenmemişti. Bu cep-hedeki savaşım hariç, yaptığı yeminin ikinci kısmında verdiği söz, yerine getiremeyeceği bir şey değildi. Hatta yerine getirmekten kaçınamayacağı bir sözdü bu. Onun üzerine titremeden, onu korumadan duramazdı ve kesinlikle onu güven içinde tutma yükümlülüğünden hiç bir şekilde kaçamazdı. Evlenmeden önce, bunun nasıl olacağını bilmiyordu. Şimdi ise Sarah kendisine aitti. Onun üzerine titremek ve onu korumak o denli temel içgüdülerdi ki Charlie için, dünyayı durduramayacağı gibi kendisini bu yönde hareket etmekten de alıkoyamazdı.

Acı ve hüsrana dolu bir iç çekişten sonra başını kaldırdı ve boyalı tavana baktı. Bu sabah, yataklarında geçirdikleri saatlerden sonra, Sarah'nın mecazi olarak ifade etmek gerekirse yatak odalarının kapısını açma ve sevgiyi günlük yaşamlarındaki ilişkilerine de yansıtma yönünde göstereceği bütün yeni çabalara karşı red yanıtı vermek içm kendisini olabildiğince katılaştırmıştı. Sarah'nın o saatleri, aralarındaki mesafeyi koruma kararlılığının zayıflamasının bir kanıtı olarak göreceğinden kuşku duymuştu. Yanılmamıştı; kararlılığının gide-rek silindiğini Sarah fark etmişti.

Ama yetimhane! Sarah, ona vurabileceği darbeler içinde bunu seçmişti. Kalbi, kelimenin tam anlamıyla Sarah'nın -ne tür küçük sorunlar varsa onlarla ilgilenme yönündeki- da-

vetini kabul etmek ve ona katılmak için yerinden fırlamıştı. Onu yeniden çocuklarla görmek için, onlara katılmak için... Ama öyle bir ortamda Sarah için hissettiği koruma kollama görevini hiç bir zaman yerine getiremezdi.

Sarah'yı ve diğer kendisini reddedişi Charlie'yi neredeyse darmadağın etmişti. Charlie kendisini iki ayrı kişiliğe bölmüş gibi hissediyordu -Sarah ve Sarah için hissettikleri kalbine, aklına ve ruhuna bir takoz koymuş adeta hır bedenden iki ayrı adam yaratmıştı. Ve şimdi bu iki ayrı kişilik birbiriyle çarpışıyor, mücadele ediyordu.

Bu böyle devam edemezdi. Her şey bir yana, bu iki yarım arasındaki dengeler değişiyor, Sarah'nın aşkını güvenceye almayı sağlayacak her şeye teslim olmayı isteyen yanı gidecek daha da güçleniyordu. Artık neyin doğru olduğu, ne için mücadele etmesi gerektiği, hangi yarısının galip gelmesi gerektiği konusunda Charlie'nin hiçbir fikri yoktu. Hatta hangi yarının kazanmasını istediğini bile bilmiyordu.

Charlie hiç bir zaman bu gibi duygulara kapılmamıştı. Öğüt almak için başvurabileceği kimse de yoktu. Kaybolmuş ve başıboş sürüklenmiş bir durumdaydı.

Denizin ortasında kaybolmuş gibiydi.

Sarah yetimhaneye geldiğinde, az da olsa bütün kuvvetiyle çalışarak kızgınlığını ve onu kimin kıskırttığı düşüncesini bastırmıştı. Ama orada kendisini bekleyen haber öylesine garipti ki bu durum onun kafasından diğer bütün düşünceleri geçici olarak uzaklaştırdı.

"Hayaletler?" Sarah toplantı masasında, Skeggs ve Bayan Dunstable'ın yanında oturan Katy'e baktı.

Katily suratını buruşturarak "Çocukların söylediği bu. Bir çoğu bunu duymuş ve görmüş, hem cumartesi gecesi ve hem de dün gece."

Skeggs "Ne görmüşler ya da ne duymuşlar?" diye sordu.

"Bu -Uuuuu- sesi ve şakırdayan zincirler. Daha büyük olan bazı çocuklar gizlice dışarı bakmışlar. Söylediklerine göre hareket eden beyaz şeyler görmüşler."

"Köy delikanlıları" dedi Bayan Dunstable. "Eski zincirler ve bir çarşaf."

Katy onayladı. "Evet... Sanırım öyle." Ama küçükler korkmuş durumda ve bazıları uyuyamıyor. Bunlardan bir kaç tanesi yataklarından bile çıkamıyor. Zavallılıklar. Güneş doğupta herkes etraflarında olunca, işte o zaman kendilerini güvende hissediyorlar."

"Başbelaları" diye homurdandı Bay Skeggs. "Asıl sorun bunlardan nasıl kurtulacağız?"

Kolay bir iş değil. Sarah, diğerlerini bunun nasıl olabileceğini tartışma konusunda serbest bıraktı. Sarah, onların kendilerinden yaşça büyük kişilerle görüşüp onlardan fikir alabileceklerini sanıyordu. Bu arada o da bildiği bu delikanlıları neyin vazgeçirebileceğini düşünmeye koyuldu.

Diğerlerinin vardığı sonuca göre, işin içindeki delikanlıların Watchet, Taunton, Crovcombe veya tepelerde dağınık bir şekilde duran köylerden hangisinden olduğunu bilmeden pek bir yere varılamazdı. Sarah masaya elini vurarak "Bir fikrim var!" dedi.

>

Sarah planını ana hatlarıyla açıkladı. Katy sırtıttı. Skeggs alaycı bir şekilde kıkırdadı. Bayan Dunstable ise onayladı. "Zekice canım. Kedinin boynuna çingirak takmak gibi bir şey bu!"

Toplantı biter bitmez Skeggs ve Bayan Dunstable ayrıldılar. Sarah, Kennett ve Katy'yi yanına çağırdı. Hep birlikte evin etrafında dolaştılar, hayaletin görüldüğü yerleri incelediler, eve çeşitli yaklaşım yollarını, yakında büyümüş ağaç ve çalıları araştırdılar.

Sonunda Kennett kenara çekildi ve başını kaşıdı. "Evet, sanırım bu işe yarayacak. Misina en iyisi olacak. Asmak için, kulübede yeterince sığır çingırağı var. Jırn ve ben bunu ha

deriz. Eğer o namussuz bu gece yine gelirse, ıyı bir sürprizle karşılaşacak!"

Sarah gülümsedi. Sarah ve Katy, Kennett'e işi havale ettiler ve tekrar eve yöneldiler. Eve girer girmez Sarah'yı her zamanki curcuna karşıladı. Bir o, bir bu derken öğlen ve öğleden sonra geldi geçti.

Charlie Finley House'a öğleden sonra, geç bir vakitte vardı. Günü, göğsüne soğuk bir demir çökmüş duygusunu kendisine unutturacak bir şey bulmaya çalışarak geçirmişti. Son görüşmelerindeki gerginlik gözönüne alındığında Sinclair'i çağırmak en son başvuracağı yoldu.

İş, her zaman onun için en güçlü ilgi kaynağı olmuştu; Malcolm da herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermeksizin onu sıcaakkanlı bir şekilde karşılamıştı. Birlikte onun çalışma odasında oturdular ve en son haberleri, çok çeşitli iş duyurularını okuyarak dikkatle incelediler. Ama bu bile Charlie'nin huzursuzluğunu gidermeye yetmedi. Malcolm okumayı sürdürürken o, incelediği sayfaları yerleştirdi, ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

En azından çalışma odası Crowcombe ve ötesindeki yetimhane yerine Quantocks'a bakıyordu.

Charlie, Malcolm'un okuduğu sayfaları hışırtılı bir şekilde hızla masaya koyduğunu duydu ve onun kendisine baktığını hissetti. Malcolm "Kontes Hanımefendi nasıl acaba?" diye sordu.

Charlie kendine hakim olmaya ve sinirlenmemeye çalışıyordu. Soru özenli, mahcup bir şekilde sorulmuştu. Malcolm onun belirsiz bir zeminde yürüdüğünü biliyor, ama yine de soru sormaktan geri durmuyor gibiydi.

Charlie omzunu sıktı ve durdu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Dışarıdaki manzaraya gözünü dikerek konuşmaya başladı. "İyi sayılır... fakat günlüğü kayboldu. Teyzesinden yadigardı. Bu yüzden ügün. Ama benim bu konu-

da yapabileceğim bir şey yok," Charlie bunun tersinin doğru olmasını diledi. Sarah'nın yardıma muhtaç durumda oluşu, Charlie'nin hala duyarlı olduğu bir yeri dürtükleyerek canını sıkıyordu. "Sonra bu sabah Sarah benden yetimhaneye onunla birlikte gitmemi istedi, sanki buna zamanım varmış gibi!"

Sessizlik uzadı. Sonra Malcolm, "Belki de... o daha yeni gelin ve bütün bunlar... onunla zaman geçirmek bir şeyele düzen verebilir... Bildiğimden değil tabii ama galiba işler böyle yürüyor."

Malcolm tam anlamıyla sözcüklerini seçerek, ses tonunu ayarlayarak konuşuyordu. Charlie yüzünü buruşturdu. "O ve ben birbirimizi neredeyse onun tüm yaşamı boyunca biliyoruz. Birbirimize gereğinden fazla zaman ayırmamıza gerek olduğunu düşünmüyorum; buna ihtiyacımız da yok zaten."

Bir kez daha sessizlik uzadı, sonra Malcolm boğazını temizledi ve mırıldandı: "Haklı olabilirsiniz, ama... kocalarından bekledikleri ilgiyi bulamayan -senin kontesin gibi çekici ve henüz çok genç- bayanların sıklıkla neler yaptıklarına değinmek istemiştin."

Charlie hareket etmedi, edemedi. Malcolm'un ortaya attığı senaryoya karşı içsel tepkisini bastırmak için bütün iradesini sonuna kadar kullanmak zorunda kaldı. Kendi kendisine, Sarah'nın böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Yani Sinclair demek istiyordu ki...

Sonra Malcolm'un ses tonundaki çekingenliği yine fark etti, her arkadaşın yapabileceği gibi o da Charlie'nin görmesi için çaba harcıyordu...

Charlie ellerini cebinden çıkardı ve Malcolm'la yüz yüze geldi. "Gitsem iyi olacak. Güneş batmak üzere."

Malcolm'un ifadesi, kendisinininki gibi anlaşılmazdı. Ayağa kalktı ve Charlie'ye ön kapıya kadar eşlik etti. El sıkıştılar. Sonra Charlie Storm'u bağladığı ağaca doğru geniş adımlarla

yürüdü. Dizginleri serbest bıraktı ve eyere atladı. Malcolm'a kısa bir selam verdi ve yola koyuldu.

Crov/combe'dan geçerken, iradesinin ustalığıyla yüksek sesle bir şeyler söylendi. Yukarıda tünemiş gibi duran yetimhaneden bakışlarını uzak tuttu. Ama yine de Sarah'ın eve doğru yola koyulduğunu düşünmeden de edemedi. Ne de olsa Sarah tarlalar boyunca uzanan bir yolu kullanacaktı. Charlie son evi de arkasında bırakır bırakmaz Storm'u dört-nala sürmeye başladı. Eve gitmek ve Sarah'ın döndüğünü, orada, başına bir şey gelmemiş ve bir kez daha kendi koruması altında olduğunu görüp kaygılarından kurtulmak istiyordu.

Ertesi gün Sarah, gün boyunca kurdukları tuzağın işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için yetimhaneye uğradı. Tuzağ işe yaramıştı. Gece yarısından önce çingirak çalmaya başlamış, Kennett, Jim ve Joseph hemen dışarıya koşmuşlardı. Tek gördükleri şey, beyaz giyimli birinin kuzey arazilerine doğru kaçışı, sonra da kendisini bekleyen ata atlayıp uzaklaşması olmuştu.

Çocuklar rahatlamışlardı ve mutluydular. Birçoğu hayaletin arkasını dönüp kaçtığını görmüşlerdi. Şimdi hır çoğu bu olayı, gülmeleri için sahnelenmiş bir oyun gibi algılıyordu. Bundan böyle onlar için uykusuz geceler olmayacaktı.

Sarah yeniden Blacktail'in üstündeydi, Park'a, eve doğru gitmeden önce zihninin orada, evinde, kendisini neyin beklediğine odaklanmasına izin verdi. Mutlu değildi, ama dün ve bugün yetimhanede geçirdiği saatler, oradakilerin kendisine gereksinim duyması ve desteğini, planının başarısını, yeteneklerini takdir etmeleri karşısında sakinleşmişti; bu onun bitkin ruhuna ilaç gibi gelmişti.

Park'a geldiğinde atını ahıra doğru sürdü. Blacktail'i seyis çocuğa bıraktı. Eve doğru yürürken, yaşanan ilginç olaylar dizisinde, yerine oturmayan bir noktayı düşünmeye başladı.

Yetimhanedekiler, suçluların yerel delikanlılar olduğunun ortaya çıkacağından eminlerdi. Fakat Sarah Kennett, Jim ve Joseph'i daha yakından sorgulamıştı; tasvir ettikleri şeyin iri yapılı, yetişkin bir adam olduğu ortaya çıkıyordu.

Yetişkin bir erkek, hayaletmiş gibi davranarak neden bir yetimhanenin etrafında hopluyor, zıplıyordu?

Diğer hepsi omuz silkmişti. Kennett, adamın, "kendi kendine bir eğlence yöntemi geliştirmiş olabileceğini" söyledi. Ama Sarah öyle düşünmüyordu. Çarşaf, zincirler, gece yarısı dikkatlice yaklaşma, bir planlamanın varlığını gösteriyordu.

Saralı kafası karışık bir şekilde eve girdi ve oturma odasına gitti. Eldivenlerini çıkarıp çay için zili çaldı. Çay hemen geldi. Büyük bir sürprizle, çayla birlikte Charlie de geldi.

Charlie, Sarah'nın açıkça şaşkın olduğunu belli eden bakışları altında, akşamları oturduğu koltuğa yerleşti ve çay fincanını aldı.

Sarah da kendi koltuğuna yerleşti, çayından bir yudum aldı ve düşündü.

Hizmetçi izin isteyip ayrıldı. Charlie fincanı, tabağı içinde dengeledi. Sarah'ya bakmaksızın 'Yetimhanede durumlar nasıl?' diye sordu.

Ah-a.. 'Sarah her şeye karşın hayalet hikayesini anlatmayı, adamın garipliği konusunda Charlie'nin ne düşündüğünü öğrenmek istedi, ama onun sabah söylediği sözler kafasından yeniden geçti. Charlie'nin sarf ettiği her bir söz hala acı veriyordu. Gözleri fincanda omuzlarını silktiler ve "Yeterince iyi." dedi.

Sarah çayından bir yudum aldı. Sonra birkaç yudum daha ve fincanı bir kenara koydu. Dikiş sepetine uzanıp onu kendisine çekti. Sözüğü olan bir battaniyeyi buldu ve onu kucağına aldı. Bütün dikkatini yaptığı işe verdi.

Charlie bakışlarını ona çevirdi. Sarah onun bakışını yüzünde hissetti. Bir dakika öylece geçti. Sonra Charlie çayını bitirdi. Ayağa kalktı, fincanı ve tabağını tepsiye koydu. Hiç

bir söz söylemeden Sarah'yı orada bıraktı gitti. Başı eğik, battaniyenin söküğünü diken Sarah, Charlie'nin koridordan gitgide azalan ayak seslerini, kütüphane kapısının açılışını ve bir saniye sonra kapanış sesini dinledi.

Cumartesi sabahı Sarah Figgs ile haftanın menülerini düzenlemeyi tam bitirmişken Crisp elinde gümüş bir tepsi ile oturma odasına girdi, "Bu not yetimhaneden geldi, hanımefendi. Genç delikanlı Jim, belki yanıt vermek istersiniz diye bekliyor."

Sarah notu aldı, istemdişi bir şekilde kaşları çatıldı. "Oh, peki şimdi bu ne?"

Bir kaç satıra kısaca bakınca, Katy'nın onun sezgilerinde yanılmadığını yazdığını gördü, "Aman Tanrı'm!"

"Bir sorun mu var hanımefendi?"

Sarah, Crisp'in endişeli ve kendisine yardımcı olmaya hazır yüzüne baktı. "Biraz...*alçak* birisi yetimhanenin kuyusunu tuzlamış."

Aklına onun için başka bir kaç ad daha gelebilirdi, ama *alçak* demek daha uygun düşünüyordu.

"Hay Allah!" Crisp kızdı. "Ama neden?"

"Gerçekten." Sarah notu katlayıp cebine koydu. "Öyle görülüyor ki, yetimhanede sorun yaratmak isteyen birisi var. Gideceğim ve durumun ne denli vahim olduğunu göreceğim. Lütfen Jim'e binici kıyafetimi giyene kadar beni beklemesini söyle."

Crisp, Sarah odayı terk ederken eğildi. On dakika sonra, Blacktail'in sırtındaki Sarah'a, Jim, kısa boylu atıyla ayak uydurmaya çalışıyordu. Sarah kuzeye yöneldi. Yetimhaneye geldiğinde, en acil gereksinimleri nasıl karşılayabileceğim düşünüyordu.

Sarah, Blacktail'in dizginlerini yetimhanenin ön kapısı önündeki demire bağlarken, Katy'ye "Wilson'a varillerle su yetiştirmesini sağlayacağız!" dedi. Wilson, Crovcombe'un at

332

arabası sürücüsüydü. "Eve giderken uğrayacağım. Ona, malikanenin kuyusundan su çekebileceğim söyleyeceğim. Sonra da eve uğrar, anne, babamı görürüm. Eminim onlar buna itiraz etmeyeceklerdir. Orada yeteri kadar varil var. Böylece bize yetecek kadar suyumuz olur."

Katy onayladı. "Tamam, en iyisi siz gelin ve görün. Kennett, olabileceği kadar kötü olmadığını söylüyor. Yine de yeterince kötü."

Sarah, evin içinden geçerken gördüğü çocuklara güven verici gülümsemeler dağıttı ve kuzey kanadın en arkasında yer alan taş duvarlı kuyuya gitmek üzere Katy'yi takip etti.

Kennett kuyunun yanında ayakta duruyor, durgun bir şekilde derin kuyu gövdesinin siyah ağzına bakıp duruyordu. Sarah ona katılırken o yukarı baktı. "Beş kiloluk tuz çuvalını buraya boşaltmış." Kennett kuyunun yanındaki çuvalı gösteriyordu. "Bizim bulmamız için de onu buraya bırakmış, falan filan." Çuvalı tekmeledi. "Şansımızdan hava bu kadar soğukken hala tepelerde kar var. Su seviyesi hali hazırda yükseliyor. Erime başlar başlamaz bu kuyu taşar. Biz yüksekteyiz. Bu kuyu derin olsa da, yan taraflardan epey sızıntı var, görüyor musunuz?"

Kennett, kuyunun iç duvarlarını gösteriyordu. Sarah, su düzeyi oldukça düşük olmasına karşın taşların gerçekten ıslak olduğunu gördü. "Yani tuz yıkanıp gidecek mi?"

"Parça parça. Su, bir ya da iki ay sonra içilir hale gelebilir."

Duyduğu haber karşısında az da olsa içi rahatlayan Sarah "O zamana kadar idare edebiliriz öyleyse." dedi. Sarah, malikaneden içme suyu desteği sağlama düşüncesini açıkladı.

Kennett, "Bu, yakın ve iyi bir kaynak olur," diye onayladı.

Su için bir ödeme yapmaları gerekmeyecekti. Sarah eve doğru yöneldi. "Bunu hemen organize edeceğim. Bunu kimin yaptığına gelince ..."

"Bu, bizim pazartesi akşamı peşinden koştüğümüz man-yak." dedi Kennett. "Aptal yerine koyulmaktan hoşlanmadım. Onu bulacağım."

Katy onayladı. "Evet, doğru, bu o olmalı. Geçen gecenin intikamını almak istemiş olmalı. Aldı da; hem de fazlasıyla. Bizi tekrar rahatsız edeceğini sanmam."

Sarah öfkelen-di. O da bu kadar emin olabilmek isterdi. Ama bir kuyuya tuz dökmek basit bir kızgınlıktan öte kasıtlı bir eyleme benliyordu. Yine de başka ne olabilirdi ki?

Bu soru kafasını kurcalıyordu. Ama sabahın geri kalan bölümü, yetimhaneye su desteği sağlama düşüncesiyle dolmuştu. Öğle yemeği için evin yolunu tuttuğunda kafasını kurcalayan sorular onu daha da derinlere sürüklüyordu.

Pazartesi sabahı Sarah atına binip yetimhaneye gitti ve kapıda Doktor Caliburn'un tek atlı arabasını gördü. Blacktail'i bağladı. Yetimhanede çok sayıda çocuk olduğundan sık sık hastalık ya da kazalarla karşılaşılıyordu. Doktor her zamanki ziyaretlerinden birini yapıyor olmalıydı.

içeri daldı ve ilk karşılaştığı kişiye hemen "Ne oldu?" diye sordu.

Jeannie yüzünü buruşturdu Yavaşça, "Quince" diyerek, onlarla ilgili kaygısını saklamaya çalıştı. "En iyisi kendiniz gidin ve görün."

Jeannie'nin kocaman olmuş gözleri onun ne kadar endişelenmiş olduğunu yeteri kadar belli ediyordu. Sarah hızlı bir şekilde merdivenlere yöneldi ve aceleyle yukarı çıktı.

Yukarı çatı katına çıktığında Doktor Caliburn'u çantasını toplarken buldu. Kolu sargılı olan Quince'in üzerine eğilmiş olan Katy yüzünü buruşturarak "Basamaklar buzlanmış. O alçak gece gizlice gelip arka basamaklara su dökmüş."

"İlk iş olarak dışarı çıktım, her zaman yaptığım gibi, bebekler için süt almam gerekiyordu." Quince'in sesi boğuktu.

"Ne olduğunu anlayamadan kaydım." Sarılmış kolunu göstererek "Bunu da düşerken kırdım."

Doktor Caliburn siyah çantasını kapattı. "Bu temiz bir kırık. Ama yine de kaynaması zaman alacak. Tamamen iyileşene kadar bu koluna herhangi bir baskı olmamalı."

Her ne kadar Quince'e doğru konuşsa da doktorun gözleri anlamlı bir şekilde Sarah'yı yakaladı. Sarah Quince'e döndü. "Kendine bakacaksın Quince. Bebeklerle arası en iyi olan kış sensin. Onların senin sağlıklı olmana ihtiyaçları var. Kolun iyileşene kadar Lily buraya gelip sana yardım edebilir."

"Tamam, iyi. Bu sabah gelip onları doyurdu. Saatlerce uyurlar. Ama hazırlık ve temizlik işleri var. Zavallı kız her şeyi yapamaz!"

"Yardım etmesi için köyden birini bulacağım. Bir çözüm bulacağız." Katy ile bakıştıktan sonra Sarah doktoru geçirmek için döndü. "Hemen geleceğim ve bir plan yapacağız."

Doktor Caliburn onlar merdivende yerlerini alıncaya kadar bekledi ve "Onun dikkatli olması konusunda oldukça ciddiym. O genç bir Ladin değil ve yaşı ilerlemiş kişilerin kemikleri çok daha yavaş kaynar," dedi.

Sarah "Diğer türlü onun durumu nasıl?"

"Oldukça sarsılmış. Gerçi önerdiğim hiç bir sakinleştiriciyi almadı. Bebeklerinin ilk ağlayışında uyanmak zorunda olduğunu söyledi bana."

Sarah onayladı. "Lily için buraya başka bir yatak getirteceğim. Böylece Quince bebeklerle geceleri de tek başına uğraşmak zorunda kalmayacak."

"Pekâlâ." Caliburn merdivenlerin alt basamaklarına gelirken Sarah'm eli üstünde eğildi.

"Güvenilir birisini daha istiyorsanız Bayan Cothercombe'un Lizzie'sini düşünebilirsiniz. O çok sağlam karakterli birisi ve çocuklarla da arası iyi."

"Teşekkürler. Cothercombe'lara uğrayacağım ve onun bize yardımcı olup olamayacağını soracağım."

Sarah yavaşça eve doğru ilerlemeye başladı. Kendisini, hendekteki delikleri, sızıntıları kaplatmaya çalışan Hollandalı delikanlı gibi hissetmeye başladı; bir sonraki sızıntı nerede ve nasıl olacaktı?

Daha da önemlisi, bu işin arkasında olan kimdi? Öğ alma duygusu içinde olan bir deli olabilir miydi? Ne olursa olsun, bu gördükleri sonuncu kaza mıydı, ya da daha görecekları başka şeyler de var mıydı?

Bu sorular kafasında gün boyu hatta gece de gezindi durdu.

Charlie, onun meşguliyetini ve kaygılı durumunu fark etmezlik edemezdi. Yine de, neyin bittiğini, neyin onu sıkıntıya soktuğunu bilmiyordu. Sorunun yetimhane ya da başka bir şeyle ilgili olduğu konusunda da bir bilgisi yoktu. Ona yardımcı olma, sorma, yapma ve işleri yoluna koyma dürtüsü onu yiyip bitiriyordu.

Bu sanki tam kelime anlamıyla içinde oturan bir canavarı görmezden gelememesi gibi bir durumdu.

Ama yaşamı boyunca yaptığı en aptalca konuşmalarla, Sarah'nın yaşamının belirli kısımlarının onun ilgi alanına girmediği şeklindeki akılsızca sözlerinden sonra onun yaşamında'olup biteni bilmediği için onu nasıl koruyabilirdi ve üzerine nasıl titreyebilirdi?

Yakıcı ve hiç kesilmeyen bu arzuyu yatıştırmak için hiç bir şey yapamıyordu. Bu durumda artık soru soramaz, Sarah'nın bir yanıt vermesini bekleyemezdi. Charlie, Sarah'nın söylemesini -tabii o da söylerse- beklemek zorundaydı.

Yalan söylemişti ama sözlerini artık geri alamazdı. Bir yanlış yaptığını kabul edemezdi. Böyle yaparsa, artık önünü alamayacağı yeni sellerin kapaklarını açmış olurdu. Bundan sonra olacaklarla baş edemeyeceğinden de emindi.

Sarah'nın yemden ve yeniden kanıtladığı şey, aşklarının Charlie'den, onun iradesinden daha güçlü olduğuydu -ve bu güç Charlie'nin kararlılığını aşmaya yetecek boyutlardaydı.

Aşkları güven vererek onu kontrol edebilirdi ve Charlie hiçbir zaman bunu riske edemezdi.

Böylelikle... Akşam yaklaşırken Charlie kitabının sayfalarına baktı. İlginin, koltuğunda yıpranmış bir havluyu onaran ve kızgınlığı yüzünden belli olan karısı yerine kitap üzerinde kalmasını sağlamaya çalıştı.

Sarah, cuma gününü yetimhaneden ne zaman yeni bir haberin geleceği, ve bu haberin ne gibi bir felaket taşıyacağını merak ederek geçirdi. Sinirden ve öfkeden neredeyse tırnaklarını yiyecekti.

Çarşamba günü gelen habere göre, hayvanları tarlalardan ve mutfak bahçesinden uzak tutmak için kurulmuş çitler bozulmuştu. Yetimhanenin sahip olduğu küçük bir grup oluşturan çiftlik hayvanları gecenin büyük bir kısmını, toprakta yetişmiş sebze ve ürün ne varsa bunları karıştırıp çiğnemiş, tahrip etmişti. Şans eseri, kış dönemi olduğu için, mutfak bahçesine yapılan erken dikimlerden, lahana gibi yerme kolayca başka şeyler konabilecekler dışında pek azı kayıp olmuştu.

Sarah yine atına binip kuzeye doğru ilerlemişti. Günün büyük bir kısmını sakinleşerek geçirmiş, personeli ve çocukları mutfak bahçesinin yeniden dikim için hazırlanmasında yardımcı olmaya yönlendirmiş, Jim ve Kennett'i ise çitleri tamir işine vermişti.

Bütçelenmemiş giderler Sarah'nın birincil kaygısı değildi. Ama bundan sonra ne olacağı onun için önemliydi. Çitler ve kuyular ayrı bir konuydu. Quince kolunu kırdıktan sonra, başka birinin de yaralanabileceği korkusu içini yiyip bitiriyordu.

Sarah saatlerce, daha yapabilecekleri şeyler olsa bile, ne yapılacağı sorularıyla boğuşup durdu. Skeggs ve Bayan Dunstable'a danıştı, ama pratik olarak bir yardım sağlaması

bir yana, Watcher'daki polis görevlisinin böyle bir s/ıp dikkate almamasını belirtmekten öte bir katkısı olmadı.

Yazı masasına oturan Sarah eline bir kalem aldı ve yüzünü buruşturdu. Kendisini sıkıntıya sokacak yeni darbeyi bekliyordu.

Crisp'in ölçülü ayak sesleri ona ulaştı. Oturma odası kapısında göründü. Elinde gümüş bir tepsi vardı. Neyse ki Sarah onun içinde bir not değil de kart olduğunu gördüğünde kendisini rahatlamış hissetti.

Crisp ilerledi, eğildi ve Sarah'ya kartı verdi. "Taınton'darı bir avukat sizi görmek istiyor hanımefendi."

Sarah kartı kaldırdı ve okudu. *BayArtold Swithertou, Suntu-hertou & Babevock, Soliâtors, Ecist Street, Tmıtıtou*. Kaşlarını çatı. Tabii ki, Charlie onun kaygısını ve yetimhaneye yaptığı fazladan yolculukları fark etmişti. Charlie son günlerde, Sarah'ya, nereye gittiği konusunda bilgi vermeyi bir alışkanlık haline getirmişti, Charlie bugün Sinclair'i ziyaret edecekti. Sarah, Bay Switherton'un burada bulunma sebebini bilmiyordu. Crisp'e baktı. "Bu beyefendi, Kontu değil de beni mi görmek istiyor?"

"Özellikle sızı görmek istediğini söyledi, hanımçfendi."

Sarah şaşırdı, kartı bıraktı ve "İçeri alın." dedi. Crisp eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Sarah düşündü ve yazı masasına oturmayı tercih etti. Bu ziyaret yine yetimhane konusuyla mı ilgiliydi? Ama bu başka bir avukattı, başka bir ofisten geliyordu.

Crisp'in oturma odasına getirdiği adam, talihsiz Haynes'den oldukça farklı yapıda birisiydi. Bay Arnold Svwitherton'un uzun ince bir burnu ve yüzünde hiç değişmiyormuş izlenimi veren bir beğenmeme ifadesi vardı. Sarah bu kişiyi görür görmez ondan hoşlanmasının imkansız olacağını hissetmişti. Adamın yaptığı konuşma onu sevimlileştirme konusunda hiç bir katkıda bulunmadı.

"Kontes." Beceriksizce selam verdi. "Sahibi olduğunuzu

anladığım bir mülk için size bir teklif sunmak üzere buradayım." Kaşları çatıldı. 'Yapmış olduğunuz evlilikten dolayı bu konuyu aslında eşinizle konuşmayı tercih ederdim. Ancak teklifi size sunma talimatı aldım."

Sarah, ona oturması için bir davette bulunmadı, adam deri çantasından ince bir kağıt demeti çıkartırken bekledi, sessizdi ve herhangi bir tepki göstermiyordu.

"Burada da göreceğiniz gibi..." kağıtların en üstünü göstererek işaret etti, Svwitherton, peşinden kağıdın daha alt taraflarında bir yere dokundu, "Teklif Quilley Çiftliği, ev ve arazi için teklifedilen bedel de bu."

Sarah bedele baktı ve Haynes'in teklifinden bu yana miktarın Önemli ölçüde büyüdüğünü fark etti. Sayfayı yukarıdan aşağıya hızla gözden geçirdi. Svwitherton'un şaşkın, kaşları çatık haline aldırmadan öteki sayfaya, peşinden başka bir sayfaya geçti. En son sayfaya da baktıktan sonra ona "Müşteriniz kim?"

"Oh Sayın Kontesim, bu konuyu bilmenizi gerektiren bir şey yok!"

"Gerçekten mi?" Onun bu buz gibi kıbırı ve soğuk öfkesi Swtherton'un gözlerini kırıştırmasına neden oldu. "Ben sizin Srfın bir şeyiniz değilim Bay Swtherton!"

Yutkundu, başını özür dileme ifadesiyle dikkatle ayarladı, ama sonra kendini topladı, "Müşterim adının tamamen gizli kalmasında ısrar ediyor. Anlıyorum ki, sizin böylesi konularda bir deneyiminiz yok. Ama arazi alırken bu tür bir tutum bilinmesi gerekli bir şey değildir."

"Sanırım söyleyebilirim." Sarah Bay Swtherton'a yeteri kadar zaman ayırmıştı. "Ne olursa olsun, Quilley Çiftliğini satmak istemiyorum. Bilinmeyen müşterinize bunu söyleyebilirsiniz." Sarah kağıtları uzattı.

Svwitherton geriye adım attı ve kağıtları almayı reddetti. "Bu, oldukça cömert bir teklif Leydi Meredith. Daha sonra pişman olmamak için, böyle çok acilce davranmadan önce

eşinize danışmanızı ciddi olarak tavsiye ederim. Eminim Kont, böyle bir mülk için açıkça çok yüksek olan bu bedeli teklif eden müşterimin tavrını anlayışla karşılayacaktır. Bayanların bu tür konuları bilmeleri beklenmez. Bu konuyu kocanıza iletmenizi rica ediyorum. O, en iyisini bilecektir."

Sarah keskin bir sessizlik anının geçmesine izin verdi ve sonra yumuşak bir şekilde, "Bay Switherton, benim anlayamadığım, sizin Quilley Çiftliği tapusunun bir nedenle *benim elimde* olduğunu algılayamamanız. Bu yüzden, kararı verecek olan da benim." Kağıtları Switherton'a doğru fırlattı, Svitherton nefes nefese kalmıştı, kağıtları yakaladı ve sıkı sıkıya göğsü üstünde tutmaya başladı. "Kocamı, Kontu sizin gibi bezdiren avukatlarla uğraşmaktan kurtarıyorum. Bu reddedişler ani verilmiş tepkiler değil. Tamamen bilerek, bilinçli bir şekilde alınan kararlar. Quilley Çiftliği, sizi ilgilendirmeyen ve değişmeyecek nedenlerden dolayı bende kalacak. Sizi temin ederim tek pişman olduğum şey, size hak ettiğiniz gereken muameleyi göstermesi için Kontun burada olmayışı. Çünkü bayan olmanın kısıtlayıcı olduğu bazı durumlar da yok değil."

Switherton'a anlamlı bir şekilde baktı, sonra Crisp'e, "Bay Switherton'a yolu gösterin." dedi.

"Tabii Hanımefendi. Bu taraftan efendim."

Sarah Crisp'in ses tonuna bir gülümseyiş katmıştı. Kont evde yoktu ama Crisp, Sarah'nın Svitherton'a hak ettiği cevabı vermiş olduğunu fark etmişti, hatta bundan mutlu bile olmuştu.

Bu düşünce öfkesinin biraz olsun dinmesine yardımcı oldu. Yazı masasına baktı, ama orada başka yapacak bir şey yoktu. Ayağa kalktı ve sandalyeye döndü. Her zaman olduğu gibi yama, tamir işleri onu bekliyordu, ama...

Sarah bahçede bir yürüyüş yapmayı düşünüyordu. Tam o sırada Crisp Svitherton'un ayrıldığını haber vermek ve Sarah kahvaltıda pek bir şey yemediği için Kont yokken oturma

odasında tepsi içinde erken bir öğlen yemeği isteyip istemeyeceğini sormak için içeri girdi.

"Teşekkürler Crisp. Bu harika olur." Crisp ayrılırken gülümsedi. Crisp de Figgs de gerçekten çok nazik insanlardı. Özenli bir şekilde hizmete hazırlardı. Gereksiz meraklan da yoktu. Sarah'nın rutinini öğrenmişler ve buna çok iyi uyum sağlamışlardı; eski Hanımefendileri Serena'nın düzenini ona empoze etmeye kalkmamışlardı. En azından bu açıdan Charlie'nin kontesinin bu pozisyonu daha rahat bir şekilde doldurması mümkün olmuştu.

Pozisyonunun diğer tüm gereklilikleri açısından... Bu konu hakkındaki düşünceler yemeğini yerken kalasını meşgul etti durdu. Kaç gündür kahvaltıda çay ve tost dışında pek bir şey yiyememiş olan Sarah, aşçının hazırladığı hafif yemeklerle canlandı ve gül bahçesinde yürümenin onu tamamen kendisine getireceğine karar verdi.

Döşeme yollar izlerken, hissedilmez bir şekilde, ölü görünümüne çubuklardan taştan tomurcukların görüntüsüyle yüreklendi. Sarah, yetimhanedeki garip olaylarla ilgili can sıkıcı soruları, kovaladığı Switherton'u ve onun teklifini tamamen bir kenara bırakmışken birden zihninden daha önce aklına gelmemiş dehşet verici bir düşünce geçti, olayların bağlantısını kurdu.

"İyi, iyi", diyerek bahçede bir noktaya odaklandı. Eğer öyleyse...

Eğer gerçekten bir bağlantı varsa? Evlendikten sonra birisi araziyi satın almak için Charlie'ye yaklaşmış, reddedilince de... işte o zaman yetimhanedeki olaylar başgöstermişti. Ya bu kimliği bilinmeyen alıcı, yetimhane ve Sarah için hayatı zorlaştırıp onu ve Charlie'yi rahatsız edip kızdırıp, sonra da açıkça saçma bir bedel önerip Sarah'yı araziden kurtulma noktasına getirmek istiyorsa!

Bu hiç mümkün değildi. Sarah birden irkildi. Aklı ürkütücü oyunlarla, hilelerle dolmuştu.

Ama bir kez bu düşünce kök salınca hemen ortadan kalkması mümkün değildi. Gezinmeye devam etti ve kazalarla tekliflerin birbirleriyle bağlı olduğunu düşünerek kafasında zamansal açıdan bir değerlendirme yapmaya başladı. Bunlar tamamen masum bir şekilde açıklanabilirdi. Onun gücünü tanımayan birileri, bir kaç haftalık evlilik mutluluğundan sonra Sarah'nın hobisine olan ilgisinin azalacağını, yetimhaneyi satma konusuna ılımlılıkla yaklaşabileceğini düşünmüş olabilirlerdi.

Sarah kendi kendine, yetimhaneyi satın alma teklifleri ile kazalar arasında birden çok neden, ilişki olması gerektiğini söyledi.

Bunun dışında.... Sarah bu olasılığı kafasından bir türlü atamıyordu.

Cumartesi öğleden sonra yine gül bahçesinde geziniyordu. Bahçe o kadar sessizdi ki onu kimse içeride yürürken, hatta zaman zaman da kendi kendisine mırıldanırken göremezdi. Oturma odasında ise kendisi hakkında giderek endişelenen Charlie'nin, Crisp'in ya da hizmetçi ve uşaklardan birisinin yanından geçip kendisini görme ihtimali her zaman vardı.

Bir önceki gün, aklına gelen o düşünce dikkatini dağıtmıştı ve sürekli olarak zihninde, kazalarla bu teklifler arasında bir bağlantı olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Bütün çabalarına karşın, henüz bunda başarılı olduğu söylenemezdi.

Gerçekten sonunda pes etmişti; şimdi de ne yapılacağı, kimden görüş sorulacağı konusunda karar vermeye çalışıyordu. Babası? Babası Sarah hakkında herşeyi bilmesine karşın muhtemelen ona kendisini gereksiz yere kaygılandırıldığını söyleyecekti. Sarah tam olarak böyle düşünüyordu.

Gabriel Cynster? İş deneyimleri göz önüne alındığında, şüphesiz, böyle şeylerin olabileceğini kabul etmeyecekti. Sarah'yı kişisel olarak çok iyi tanımasa da, Sarah kazalardan ve şüphelerinden bahsederken Gabriel tüm bunları gülünç bulabilirdi. Ayrıca bu konuyu Charlie ile değil de neden kendisi ile konuştuğunu da merak edecekti.

Bu, Sarah'yı yaklaşılabileceği açıkçası yalnızca tek bir kişiye götürüyordu, o da Charlie'ydi. Onun ricasını küçümsemiş, bu işi kendi başına halledeceğini düşünmüştü Sarah. Ama olaylar giderek daha da kötüye gitmeye başlamıştı. Charlie de bu konuyu yeniden açmamıştı ve onun yetimhane konusuna ilgi duymadığını belirten sözleri hala Sarah'nın kulaklarında yankılanıyordu. Bu yüzden, ona bir şeyler söylemekten kaçınıyordu. Yine de Charlie -sebebinin bilmese de- Sarah'nın huzurunu kaçıran birşeyler olduğunu hissediyordu.

Charlie gerçekten bunun nedenini bilmek istiyordu. Bilmiyor oluşunun sancısını çektiği belliydi.

Sarah yüzünü buruşturdu; kollarını kavuşturup, döndü ve yürüdü. Kütüphanesine gidip, ona yetimhanedeki sorunlar konusundaki görüşüne gereksiniminin olduğunu söylese, Charlie hemen konuya bütün dikkatini verecekti. Charlie önceden kendisinin ve Sarah'nın söylediği sözleri dile getirmezdi. Sarah'ya göre sohbetleri nazik bir şekilde geçer ama tatmin edici olmazdı.

Her şey öyle *saçmaydı kil* Sarah, yatak odasında aralarında olup biteni, Charlie'nin buna karşın aşırı ihtiyatlı davranmasını, ilişkilerine çektiği sınırı, kendi tepkisini düşündü. Her ne yaşanırsa yaşansın, Charlie'nin ya da kendisinin duygulanırsa olursa olsun, aşkın kurallarının geçerli olduğunu ikisi de reddedemezdi. Ama yatak odasını terkeder terketmez, aralarında hemen bir duvar örülüyordu. Sarah bu duvarın altından, üstünden, belki biraz içinden geçebileceği yollar arıyordu.

Sarah bu duvarı yıkmak istedi. Temellerini sarsmayı ve sonrasında Charlie'nin onu yeniden inşa etmesinin olanaksız olduğu bir duruma gelmesini sağlamayı. Bunu nasıl yapacağı konusunda henüz bir düşüncesi yoktu. Charlie'ye, onun her zaman orada olan koruyucu tutumundan söz etmeden bu gitgide artan korumacılığını yumuşatmanın bir yolunu bul-

inak o kadar zordu ki! Charlie'nin onu *seviyor* olması, Charlie için geriye doğru bir adım gibiydi.

Eğer Sarah böyle bir şey yaparsa o bunu nasıl görecektir, ondan sonra hep buna nasıl sarılacaktı? Kimsenin nüfuz edemediği Charlie'nin gündüz duvarının bu şekilde işe yaradığı görülmeyecek miydi sonra? Bu olmamalı. O bir erkek ve en az Sarah kadar inatçı.

Ama Sarah ondan yardım istemezse Charlie'nin ona yardım edip etmeyeceğini nasıl anlayabilirdi...

Ya Sarah haklıysa, kazalar ve yetimhane için yapılan teklifler arasında gerçekten bir bağlantı varsa?

"Lanet olsun!" Sarah durdu. Bundan sonra başka birisi daha zarar görmeden, yeni bir şey olmadan, yetimhanedeki çocukların ve personelin iyiliği için gururunu bir kenara bırakıp Charlie'den yardım isteme yükümlülüğü altında olduğu düşüncesiyle boğuştu bir süre. Charlie'ye bu şekilde yaklaşmak onun kişisel pozisyonunu olumsuz etkileyebilirdi. Ama ... Sarah ondan daha inatçıydı. Sarah ne yapıp ne edip kendine bir çıkış yolu bulacaktı.

Çenesini kaldırıp derin bir nefes aldı ve kütüphaneye doğru baktı. Oturma odasına yakın terasın diğer ucundaki bir harekete gözü takıldı.

Barnaby Adair ahırlardan geliyordu.

Barnaby hakkında duyduğu her şey kafasından şöyle bir geçti. Charlie'nin, Jacqueline'in, Pris ve diğerlerinin onunla ilgili söylediği her şey aklına geldi. Ne yaptığı konusunda çok fazla düşünmeden onu yanına çağırdı ve gelmesini bekledi.

"Sarah", Sarah'nın elini tuttu ve eğilerek reveransını yaptı.

Bütün formaliteleri bir kenara bırakarak Sarah onun elini yakaladı. "Görüşünüze ihtiyacım var. Bu oldukça acil bir durum. Bana biraz zaman ayırabilir misiniz?"

Barnaby'nın zeki mavi gözleri Sarah'nın yüzünde gezindi, "Elbette. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Sarah, oturma odasını işaret etti. "İçeri gelin ve oturun."

Odaya girdiler. Sarah'nın başını sallamasıyla Barnaby sandalyeye oturdu. Sarah şöminenin önünde ayakta ellerini kenetledi, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Benim bir çiftliğim var, Quilley Çiftliği. Crovcombe'un hemen dışında, buradan biraz ötede, kuzeyde kalıyor. Çiftlik bir ev ve biraz tarladan oluşuyor, öyle çok büyük değil. Fakat burası bir yetimhane olarak işletiliyor." Sarah kısaca vaftiz annesinin mirasından söz ederek konuşmasını sürdürdü. "Geçen ay başında bir avukat yetimhanede benimle görüşüp, yetimhaneyi satın almak isteyen adını vermeyen bir kişinin teklifini ilettiler. Bu böyle tek başına bir olay gibiydi. Ama biz evlendikten sonra benzer bir teklif Charlie'ye de yapıldı. Onlar, her nasılsa, çiftliğin tapusunun evlilik nedeniyle onun üzerine geçtiğini biliyorlardı. Tapu onun üzerine geçmişti, ama o da yapılan evlilik anlaşması gereği tapuyu tekrar benim üzerime yaptırmıştı."

Barnaby'nın mavi gözleri onun yüzünde takılı kaldı. Sarah'nın konuşmasına kendini ne kadar verdiği yüzünden okunuyordu. Başını salladı, dudakları gergin bir şekilde kıvrıldı ve "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Sonra..." Sarah derin bir nefes aldı. "Kazalar olmaya başladı." dedi ve her bir olayı sırasıyla kısa ve öz bir şekilde anlattı.

"Gördüğünüz gibi işler gitgide çığrından çıkmaya başladı. Personel ve ben olanlara inanamıyoruz. Bütün bunlar yalnızca aklını oynatmış bir adamın eylemleri mi? Ayrıca..." Durdu, gözlerini Barnaby'nin yüzüne dikti. "Başka bir avukat daha dün sabah beni görmeye geldi. Charlie evde değildi ve adam özellikle beni görmek istediğini belirtti. Çiftliği yüksek bir bedel karşılığında satmam için bana daha büyük bir teklif getirdi. Avukat despot ve küstah bir adamdı. Onu geri göndermeden önce, müşterisinin adını öğrenmek istedim, ama

hana kararlı bir şekilde müşterisinin ismini açıklayamayacağını, adının gizli kalması gerektiğini söyledi."

Barnaby iyi bir dinleyiciydi; bu konuda ne kadar başarılı olduğunu Sarah'ya kanıtlamıştı. Ancak Sarah bir ara durup ona daha yakından bakınca, gözlerinin daha da bir yuvarlaklaştığını, müthiş bir şekilde dik oturduğunu, mutlak bir sessizlik içinde olduğunu, mavi gözlerinin uzaklara dalıp gittiğini, sanki kendisinin göremediği bir şeyi görmekte olduğunu fark etti

Sonra Barnaby gözlerini kırıştırdı ve Sarah'nın gözleriyle karşılaştı. "Oh, özür dilerim. Ben sadece..." Bakışlarına yeniden şaşkın bir ifade yerleşti. "Kuzeydeki yetimhane dediniz değil mi?.. Bu vadide, Watchet ve Taunton arasındaki yeri mı kastediyorsunuz?"

Sarah kaşlarını çattı. "Evet."

Barnaby aniden ayağa kalktı, Sarah elinde olmadan bir adım geriye çekildi. Ellerini Sarah'yı yatıştırmak ister gibi salladı ve "Burada bekleyin!" dedi.

Sarah, bunun yoğun bir heyecanlanma olduğunu, onun heyecandan titrediğini ve ses tonunun boğuklaştığını farkettiler.

"Charlie ile görüşüp bir şeyi kontrol etmeliyim. Burada bekleyin. Hemen geri geleceğim. Sonra ne yapılacağına karar vereceğiz."

Sarah şaşkın bir halde Barnaby'nin odadan hızla çıkışını izledi. Koridordan alelacele ilerleyen ayak seslerini işitebiliyordu. Sarah sonra kütüphane kapısının açılıp kapandığını duydu.

"Pekâlâ." Sarah, bir süre öylece kalakaldı. Sonra sandalyesine geçti. Barnaby -Burada bekleyin- demişti, herhalde oturmasında bir sakınca yoktu.

Charlie, kütüphanedeki masasında, parmakları arasında duran kaleme baktı. Kalem ucundaki mürekkep kurumuştu.

Kot defterinde, Malcolm Siticlair'den öğrendiği demiryolu finansmanı ile ilgili özet ama henüz tamamlanmamış bilgiler vardı. Sarah'nın uğraşıp didindiği işleri kolaylaştırma konusunda bir şey yapamamasından kaynaklanan sıkıntısından bir nebze uzaklaşmak, kaygılarını dağıtmak için kendini yazma işine vermişti.

Son durumun bir sonucu olarak onu, karısını, sahip olduğu bütün içgüdülerin ısrarla öngördüğü gibi koruması gerekirken koruyamaması, huzursuzluğunun tek kaynağı değildi. Kimliği ve yapması gerektiğine inandığı işleri yapamamak onu yiyip bitiriyordu.

Bütün bunların altında, olmak istediği adam olamaması yatıyordu.

Sarah'yı kontrol altında tutma, onu günlük yaşamından çıkarma konusundaki çabaları, kendisinin Sarah'nın yaşamı dışında kalmasıyla sonuçlanmıştı. Charlie böyle bir şey olacağını tahmin etmemiş, bunun nasıl bir anlama geleceğini, ne kadar hayatı bir karar verdiğini düşünmemişti. Charlie bu düşüncelerden başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Dişlerini sıkarak kalemin ucuyla kağıda dokundu... küçücük bir leke...

Sanki senaryosunu kendisinin yazdığı ortak yaşamları yolunda gitmiyordu. Omzuna yüklenen çok fazla hata ve duygu vardı. Charlie'nin bunları değiştirmek için bir takım çözümler, yollar bulması gerekiyordu... Ama nasıl?

Hiç bir fikri yoktu. Özellikle aşkın iş yaşamının önüne geçmesine -her şeye rağmen- olumlu bakmıyordu.

Charlie, Barnaby odaya hızla girmeden önce dışarıdan gelen telaşlı ayak seslerini duydu. Ardından masaya doğru hızla yaklaşan değişim geçirmiş Barnaby'ye şaşkınlık dolu bir ifa-deyle baktı.

"Sarah ile konuşuyordum. Söyle bana, bu gerçek mi?" Masaya eğilmiş olan Barnaby gözlerini Charlie'ninkilere kilitledi, her tarafından heyecan dökülüyordu. "Bütün bu

aramalarımızdan sonra, onun hemen burnumuzun dibinde olduğuna inanmak çok güç. O hain adamdan kurtulmak için bundan daha iyi bir fırsat olabilir mi?"

Charlie'nin her tarafı titredi. Barnaby'ye baktı, algılayamamış bir halde, ama sonra, an be an damarlarında buz gibi bir kesinlik belirmeye başladı.

Onun bu anlamsız, boş duruşunu görünce Barnaby bir an duraksadı. "Belki de sonuca çok erken atlıyorumdur. Bu çiftlik bir hedef mi? Çiftlik, demiryolu hattı için çok mu önemli olacak?"

Hangi çiftlik? Ama Charlie biliyordu. Yavaşça kalemını kenara koydu, "Quilley Çiftliği."

Barnaby onun bu garip ses tonunu farkettti, gözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı, ama çabaları sonuç vermiyordu, sözlerini sürdürdü. "Sarah bana biraz önce kazalardan söz etti. Bunlar ve mülk için yapılan teklifler bıraraya getirildiğinde, bütün olanlar sanki bizim hain adamımızın işleri gibi gözüküyor."

"Teklifler?"

Dudakları gerginleşmiş olan Barnaby başını salladı. "Bütün bunlar dönüp dolaşıp bu çiftliğin demiryolu hattı için kritik olup olmadığına dayanıyor öyle değil mi?"

Charlie yeterince düşünmek ve duygularını bastırmak için çabaladı. Derin bir nefes aldı. Kontrolü zayıf ve belirsizdi, ama araziye, topografyayı biliyordu. Durumu değerlendirmek bir kaç saniyesini aldı. "Evet." Dişlerini sıktı. *"Kesinlikle."* Bristol-Tauriton hattı devreye girdiğinde, Taunton'dan Watchet'a uzanan hat kendini göstermekle kalmayacak, aynı zamanda ticari açıdan bir altın madeni ortaya çıkacak. Vadi çiftliğin olduğu yerde daralıyor. Çiftlik mülkü, demiryolu hattının da geçeceği arazinin bütün sahanlıklarını kapsıyor."

Charlie'nin aklına bir şey geldi, ayağa kalktı, dolabına gitti ve en alt çekmeceyi açtı. "Haritaya bir bak. Crovcombe'un ötesindeki arazi çok sert bir yükseliş gösteriyor. Bura-

da virajları koymak için hiç hır alan yok. Demiryolu hattı Crovvcombe'dan daha önce yükselmek, çiftliğin güneyinden yukarıya doğru giden rampadan, sonra da kuzeydeki tarlalara uzanan düzlükten geçmek zorunda. Bu temiz bir iş, kolay mühendislik olur."

Haritayı çekmecedan çıkardı, döndü ve masanın üzerine koydu. "Vadinin tabanından bir hat geçirerek Crovvcombe biraz geçilebilir, ama daha ileriye gidilemez."

Barnaby haritayı yaydı, üzerine eğilerek "Öyleyse, çiftliği satın almaktan başka bir seçenek yok."

Charlie başını sallıyordu. Harita üzerinden çiftliğin bulunduğu yeri gösterdi. "Eğer bana bir dakika izin verirsen..."

Bir onay beklemedi, Barnaby'nin ne düşündüğüne aldırmıyordu. Kütüphane kapısını açarken tek bildiği neler hissediyor olduğuydu. Dehşete kapılmış, öfkelenmişti.

Sarah sandalyede otururken kütüphane kapısının açılıp kapandığını, ardından bir adamın kararlı adımlarla kendisine doğru geldiğini duydu.

Bu adımların Charlie'ye ait olduğunu anlamıştı. Charlie kapıda göründü, gözleri Sarah'nın oturduğu yere tabiiydi, ama uzaklık çok fazla olduğu için Sarah onun gözlerindeki ifadeyi okumakta zorlanıyordu. Charlie tereddüt etti, sonra döndü, garip bir sakinlikle, acımasızca kontrol ettiği güçle iki kapıyı da kapadı.

Bir tepki dalgası Sarah'nın omurgasından süzüldü geçti. Bu, Sarah'nın dik oturmasına neden oldu. Charlie ona yaklaşıırken, sandalyenin arkasına doğru yaslandı.

Charlie yavaş ve kararlı adımlarla odada yürüdü, şömine-nin önünde durdu ve ona baktı.

Sarah onun yüzünü inceledi. Solgun, sert, her yüzeyi ve çizgisi bağışlamasız bir şekilde haşın. Kayıtsız değildi; bu, gerilmiş ve neredeyse ızdırap yüklü bir ifadedi.

Charlie'nin gözleri onun gözlerim yakaladı ve orada kal-

dı. Derin bir nefes aldı. "Barnaby'den biraz önce, yetimhanede kazalar olduğunu öğrendim. Mülk için teklifler aldın, bu tekliflerin kazalarla bir bağlantısının olduğundan şüpheleniyorsun." Sert bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Kısacası, yetimhane sahibi olarak, bir hainin mülkü satman için seni zorladığına inanıyorsun."

Sarah hiç bir şey demedi, sadece onu izledi.

Charlie birden öfkelenerek "*Neden bana söylemedin?*" dedi.

Bu, kalpten gelen bir haykırıştı -acı dolu ve gerçek bir haykırış. Charlie öne doğru ilerledi. "Sen benim *kanınsın*¹." Yürüyerek biraz uzaklaştı, sonra birden geri döndü. "Seni korumak benim *görevim*. Senin üzerine titremek ve seni korumak için ant içtim. Hain bir adamın seni gözüne kestirdiğinden haberim olmazsa bunu nasıl yapabilirim?" Charlie ona kızgın bir bakış fırlattı. Sarah bunu görünüşte sakın bir şekilde karşıladı. Öfkesi kabarmıştı ama onu asıl meraklandıran kocasıydı. Kendine ne kadar hakim olmaya çalışsa da Charlie öfkesine hakim olmamıştı.

"Kazaların ciddi olduğunu *biliyordun*. Kazalar yüzünden haftalardır kaygılanıyorsun. Ama yine de bana söylemedin. Ben sordum, ama hayır, sen beni bir kenara ittin." Gözlelerinden öfke saçıyordu. Mimikleri keskinleşmiş, kasları sertleşmişti. "Ama Barnaby'yi görür görmez bütün sorunlarını onunla paylaştın."

Charlie homurdanarak uzaklaştı, eli saçlarının arasından geçmek üzere yükseldi ve saçının şık duruşunu bozdu. Sarah büyülenmiş gibi onun yumruğunu sıktığını, sonra aniden bıraktığını, savurduğunu ve geriye doğru ilerlediğini gördü.

"Bütün bunları, sana yapılan bütün bu tehditleri benden kasıtlı olarak sakladın öyle değil mi?" Sesi kuvvet olarak yeterli düzeye erişmemişti, ama kaba, ızdıraplı bir güç kazanmıştı. "Bilme hakkına sahip olduğum, bilmem gereken şeyleri bana söylemeyi reddettin."

Sesi boğuldu, gözlen donuklaştı, "Neden?"

Kızgınlık dolu bir talep, azap veren bir soru.

Sarah Charlie'nin gözlerine bakarken, onun kendisine olan ilgisini fark etti. Acı gözlerinden okunuyordu. Orada kelimelere dökemediği o kadar çok şey vardı ki. Bu gerçek, saf bir şeydi ve Sarah bunda yanılmış olamazdı.

Ama Sarah, kabahatin çok az bir kısmından daha çoğunu kabul edecek gibi görünmüyordu.

"Neden?" Bir çabayla Sarah sesinin tonunu ayarladı, gözleri onun gözlerindeki kahredici öfkeye karşı koydu. "Çünkü sen, yetimhanenin tamamen benim sorumluluğumda olduğunu net bir şekilde belirttin. Yetimhane ile ilgili hiç bir konunun seni ilgilendirmedim, hiç bir sorumluluğu kabul etmeyeceğini söyledin. Yetimhanenin, benim kişisel yaşamımın bir parçası olduğunu, hiç bir şekilde senin yaşamınla bağlantısı olmayacağını da söylediklerin arasındaydı."

Sarah tereddüt etti, sonra sözlerini sürdürdü. "Evlendimizden beri haftalardır sen bana hep bunları söylemiyor musun? *istediğin*, benim yaşamımı bilmemek, rahatsız edilmemek, yaşamımın bir parçası olmamak değil miydi?"

Charlie'nin dayanak noktasını yitirdiğini, gözlerinin gölgelendiğini gören Sarah sustu ve gözlerini ondan ayırmadan "Sana söylemedim, çünkü senin öğrenmek istediğini sanmıyordum."

Charlie bir hayli gerilmişti. Sarah onun tepki göstermek istediğini fark etmiş olsa da bakışlarını ondan kaçırmadı. Onun kendi gözlerinde görebileceklerini saklamaya da çalışmadı.

Charlie tepki göstermedi, öylece kalakaldı. Sarah, Charlie'nin duvarında ilk çatlağın oluştuğunu, bu çatlağın genişlediğini, duvarın sallandığını, çökmeye başladığını ve yıkıldığını... yıkılıp ikisinin arasında hiç bir engel kalmayacak şekilde her şeyin düzlendiğini... gördü.

Uzunca bir süre somut bir sessizlik oldu. Sonra Charlie

derin ve acı dolu bir nefes aldı, gözlerini Sarai'dan ayırmadan onun karşısındaki koltuğa yöneldi ve yığılırcasıyla oturdu.

Hiç bir koruma kalkanı olmadan.

"Fikrimi değiştirdim."

Sözcükler zayıf bir duygu dalgası şeklinde kabardı. Sarah, onun yalnızca yetimhaneden söz etmediğini biliyordu.

Charlie yavaşça arkasına yaslandı, çenesi gergin, bakışları hala onun üzerindeydi. "Evet. Bir çok konuda fikirlerim değişti. Bizim hakkımızdaki fikirlerim de. Amayetimhane. Şimdi öncelikle onunla ilgilenmeliyiz. Gen kalanlar hakkında... daha sonra konuşabiliriz."

Bu bir soruydu: Charlie, onun cevap vermesini bekledi -onun kendisine katıldığını söylemesini. Yüz ifadesinden ne kadar sersemlemiş olduğu belli oluyordu. Charlie ayrıca Barnaby'nin evde bir yerlerde onlara katılmak için sabırsızlandığının da farkındaydı.

Sarah onu başıyla onayladığında Charlie kısmen rahat bir nefes aldı. "Bana kazalardan ve tekliflerden söz et."

Sarah tüm hikayeyi kısa bir şekilde anlattı. Charlie Barnaby'ye göre durumları daha iyi biliyordu ve olayları kavraması onunki kadar uzun sürmedi.

Sarah sözlerini bitirdikten sonra Charlie bir süre onu inceledi, sonra "Bilmediğin şeyler var." diyerek konuşmaya başladı.

Charlie özet olarak Barnaby'nin görevini anlattı. Bağlantıyı açıklaması gerekmedi. Gözlerindeki yakalanmış bakıştan Sarah bunu hemen anladı. Charlie, her birinin izleyebileceği yol ve yöntemler konusunda açıklamalar yaptı. Kendisi Malcolm'dan demiryolu finansmanı konusunda ayrıntılı bilgi alacak, Barnaby ve Gabriel ise Bristol-Taunton hattının muhtemel güzergahında hain adamın hedefalabileceği arazi parsellerini belirleyecekti.

Charlie "Bu demek oluyor ki önümüzü yeterince görmüyormuşuz. Yanlış yönlerde bakıyormuşuz." dedi ve kapıya

göz attı. "Barnaby'yi bulalım. Onu kütüphanede haritayı incelerken bıraktım." Charlie yeniden Sarah'ya baktı

Hain adam haberi ve onun geçmişi Sarah'yı alarma geçirmişti, Sarah şimdi, yetimhaneyi ondan nasıl korumak gerektiği noktasında yoğunlaşma ihtiyacı duyuyordu, Sarah başını salladı, "Şimdi çay zamanı. Konuşurken biraz çay içebiliriz."

Ayağa kalkarken Charlie servis zilini çaldı, Crisp geldiğinde Sarah ondan çay getirmesini rica etti. Charlie de hizmetkarlardan birisini, Barnaby'yi getirmesi için gönderdi, "Söyle ona haritayı da getirsin!"

On dakika sonra üçü birlikte üzerine harita serilmiş olan bir sehpanın etrafında oturuyorlardı.

Barnaby, Quilley Çiftliğinin Tânton ve Watchet arasındaki herhangi bir demiryolu hattı için gerçekten yaşamsal önem taşıdığını, bu yüzden de hain adamın, tekliflerin ve kazaların arkasında olduğunu belirtti. Barnaby aynı zamanda bu değerlendirmesini bugüne kadar yaptığı araştırmalarla destekledi. "Montague'den henüz bir söz yok. Ama o sizin fonları araştırma önerinizi tuttu. O bu konularda nasıl yanıtlar alınacağını bildiğini düşünüyor. Gabriel ve ben, Bristol ve Tânton arasında bizim adamımızın ilgisini çekecek bir kaç mülkü saptadık. Ama hain adamın buralarda aktif olduğu yönünde herhangi bir kanıt ulaşamadık."

Yüzünü buruşturdu. "Şimdi öyle görünüyor ki gelecek üzerinde yeterince yoğunlaşmış değiliz. Ama Londra-Bristol hattı henüz daha ilk aşamalarında, Bristol-Taunton hattı da ondan sonra sırasını beklerken, adamımızın üçüncü kuşak bir hat ile ilgilendiğini kim aklından geçirebilir."

"Kendin söyledin," Charlie fincanını aşağıya doğru indirdi "Çok tedbirli davranıyor. Eğer mal taşımacılığı ya da bölgede büyüme sağlayacak kalkınma ile ilgili bir yerel kişi değilseniz, launton'dan Watchet'a bir hat inşa edilmesini hayal etmeniz için pek fazla gerekçeniz yok demektir. Ticari

zorunluluklar kesinlikle o kadar açık bir şekilde belli olmayacaktır."

Barnaby keyifsiz bir şekilde "O hem temkinli hem de *çok akıllı*. Ayrıca çok sinsi her şeyi biliyor."

Çaylarını yudumladılar, o adamla ilgili neler bildiklerini ve daha fazla nasıl bilgi edinebileceklerini tartıştılar. Sarah fincanını koydu, "Bu avukatların bize onun kim olduğunu söyleceklerine ihtimal vermiyorum."

"Bunu bana bırakın." Dizindeki küçük not defterini dengeleyerek Barnaby üç şirketin adını yazdı. "Bunlar hep Tânton'ta. İlginç olan, onun tekliflerini üç ayrı avukat aracılığıyla yapması."

"Avukatlar daha az riskli. Hepsi meşru yerel iş yapan kişiler. Onun bu sürekli mülk edinme konusundaki ilgisini olağandışı bulacaklardır." Charlie'nin kaşları çatıldı. "Bir isim alsanız bile, her bir avukatın verdiği isim farklı olabilir, kişiler yerine şirket çıkabilir?"

"Doğru." Barnaby baktı, "Ama avukatlarla da mutlaka birileri tarafından ya mektupla ya da bizzat temas kurulmuş olmalı. Ve onlar da muhtemelen aynı kişiye bilgi veriyor olmalılar. Buradan bazı ipuçları bulabiliriz."

"Belki" de. Bu arada..." Charlie'nin bakışları Sarah'ninkilerle buluştu. "Yetimhaneyi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Sonra da hain adamımızın bir sonraki manevrasını beklemek zorunda kalacağız."

Charlie, tatmin edici bir durumdan uzakta, o gece Sarah'nın peşinden yatak odasına gidinceye kadar mantıklı olarak yapabilecekleri her şeyin yapıldığı düşüncesi içindeydi. Sarah'nın son reddedişi, topu hain adamın tarafına geçirmişti. Şimdi insiyatifundaydı.

O akşam Barnaby de onlarla birlikteydi. Yemekte ve yemekten sonra, yetimhaneyi ve onun sakinlerini korumanın yöntemlerini gözden geçirdiler. Hiç de basit bir iş değil! Sa-

rah, güvenlik personelinden söz ettiğinde, Barnaby ciddileşti, bunun birden çok kişiyi öldüren ve planları risk yaratan hain adamı yakalamak için gerçek bir şans olacağına işaret etti. Riskler bu kadar yüksekken, onu alarma geçirecek bir şeyler yapmamaları kendi çıkarlarındaydı. Eğer, kendini göstermesi için beklerken onların kendisini izlediği konusunda en ufak bir belirti hissederse geriye çekilebilir ve ortadan kaybolabilirdi.

Her şey konuşuldu; ellerinde koca bir ülke ve bir dolu demiryolu vardı. Eğer o burada onların elinden sıyrılıp giderse, onu başka bir yerde yakalama şansları pek olmayacaktı.

Sarah, çocuklar ve personel için kaygılanmıştı. Charlie ise yıkılmış durumdaydı. Kendi koruması altında gördüğü kişilerin risk içinde olmasına izin vermesi, buna karşı ne yaparsa yapsın onu rahatlatmıyordu.

Kapıları kapattı, durdu, Sarah'nın yavaşça gidişini, onun kaygılı bir şekilde, pencere kenarında duruşunu izledi. Bütün perdeler kapatılmıştı. Sadece tek bir pencerenin perdesi açıktı; göl ve bahçe manzarası, yükselen ay ile aydınlanmıştı. Sarah'nın yatak odası masasındaki tek bir mum ve şöminede yanan ateş, odanın tek ışık kaynağını oluşturuyordu.

Tıtrfck gölgeler arasında Charlie Sarah'yı, onun ince uzun narın sırtını, şahane başını, ensesine dökülen yaldızlı kahverengi saçlarının kıvrımlarını inceledi. Onun kendisine ait olduğu gerçeğini yeniden benliğinde hissetti.

Önceden neler hissettiğini oldukça canlı bir şekilde anımsadı. Barnaby ve Sarah ile akılcı bir şekilde ilgilenmesi, kendisinin de akıllıca davranarak görevlerini yerine getirmesi, hain adamı araştırma ve yetimhaneyi koruma konusunda onlara yol göstermesi gerekiyordu. Bunu başarabilirdi, ama...

Korkuya kapılıyordu. Barnaby'nin kütüphaneye gelişinden gözlerindeki perdeleri kaldıran açıklamalarını yaptığı ana kadar, kendi kendisini ne kadar derin bir şekilde yanıltıyor olduğunu anlayamamıştı. Kontluğuna karşı olan görevleri-

tiin hep birinci sırada olduğuna kendisini inandırmıştı. Aslında, Sarah'ya olan görevi kadar kutsal ve temel bir başka görevi yoktu.

Charlie, bizzat yarattığı ve bu yüzden Sarah'nın tehlike içinde olduğu bu durumu düşünerek odaya girdi. Hangisinin daha baskın olduğunu bilmediği -öfke, korku, reddedilme, acı- pek çok duyguyu biarada yaşıyordu. Bu duygular onun yüreğini paramparça bir hale getiriyordu. Sarah'nın sorusuna -E3u onun istediği bir şey değil miydi? - yanıt verecek halde değildi ve bu durum Charlie'yi kendi duygusal korkaklığının, duygusal olarak kendisini alıkoymasının sonuçlarıyla yüzyüze getiriyordu.

Farkında olsa da olmasa da olanlar olmuştu; Charlie artık rol yapamazdı.

Sarah, onun yaşamının merkeziydi. İsteddiği, *gereksinim duyduğu* her şey Sarah'da vardı: Aile, soyunun devamı, aile merkezli bir yaşam. Bütün bunlar bütün yaşamında tek bildiği ve mutlu bir şekilde hep varolacağını kabul ettiği şeylerdi.

Sarah onun kalbindeydi. Charlie onu oraya koymuş, sonra da bunu inkar etmeye çalışmıştı.

Şimdi, sonunda anlamıştı, zihninde Alathe'a'yı gülümserken görebiliyordu. Onun yanaklarını okşayışını bile neredeyse hissederek gibiydi.

Sarah hala pencerenin yanında ayakta duruyor, dışarı bakıyordu. Herhalde yetimhane konusunda kaygılanıyor, onların ne yaptığını merak ediyordu. Charlie'yi düşünüyordu. Charlie'ye, öğleden sonra, doğruyu bulması, karmaşık, bastırılması güç duygularının sakinleşmesi ve temizlenmesi için fırsat vermişti. Bunun içtın Charlie'nin ona borcu vardı...

Charlie hareketlendi ve odada ilerledi. Onun yanında durdu, omuz omuza. Ellerini ceplerine daldırırken, Sarah'nın yaptığı gibi dışarıya baktı "Bizim hakkımızda... Bütün diğer her şey"

Sarah ona baktı ve bekledi.

Charlie Sarah'nın gözlerine doğrudan bakmadı, ama pencere camı üzerinde odaklandı, oraya yansıyan Sarah'nın gölgesi yüzüne karşı konuştu, "Bir hata yaptım ve seni incittim. Burum için söyleyebileceğimden çok daha üzgünüm. Ama olan oldu. Geçmişi yeniden şekillendirme konusunda bir şey yapamam. Ancak eğer kabul edersen, yeniden başlamak isterim." Biraz durdu, çene gergin sonra devam etti. "Yeniden denemek."

Sarah bakışlarını Charlie'den onun cama yansıyan görüntüsüne, sanki onun gözlerine aynada bakıyormuş gibi çevirdi ve bekledi

Charlie onun yüzüne iyice baktı, derin bir nefes aldı, "Aramızdakileri idare etme, bağdaştırma konusunda sorunlarım var... Beni aktif olarak kontrol edebilecek hiç bir şeyden hoşlanmıyorum ve buna direniyorum. Aramızda büyüüp gelişen şey, her akşam olanlar, yalnızca sana karşı ne kadar güçlü hisler taşıdığımı doğruluyor Ben işte bununla mücadele ettim."

Charlie durdu, söylemesi gerekenler için uygun sözcükler aradı. Camdaki yansımalarda Sarah'nın gözlen onunkilerle buluştu. Artık rol yapmayacaktı. Charlie'nin ciğerleri ve çenesi sıkıştı ama o yine de devam etti, "İçgüdülerime aldırmaııp korkularıma sırtımı dönüp senin için hissettiklerimi kabul etmek... kolay olmayacak. Tüm bunları dengelemek güç, ama açıkça kabul etmek ve karşılık vermek..." Onun gözlerini arayarak Charlie yine zorlu bir nefes aldı. "Bu bir... değişim olacak. Bu odada bunu başarabilirim, ama bu kapının arkasında..."

Sarah'nın bakışları üzerinde Charlie kendisini zorlayarak konuşmasını sürdürdü. "Ne istediğini biliyorum. Ama birdenbire değişeceğimin sözünü veremem. Söz verebildiğim şey, deneyecek olmam. Denemeyi sürdüreceğim. Senin istegin noktaya gelinceye kadar ..."

Sarah gözlerini birkaç kez kırptırdı. Charlie'den böyle sözcükler, böyle bir kabullenış duymayı asla beklememişti. O değişmiş miydi veya kendisi mi değişmişti? Ya da her ikisi de ortak bir değişim mi geçirmişlerdi?

Charlie onu izlerken, beklerken çingenenin sözcükleri Sarah'nın kafasında yeniden ses buldu. *Karmaşık*. Gerçekten de

Bu iadece senit: kararttı olacak... onun değil.

Sarah, vereceği büyük kararın, Charlie'nin önerisini kabul etmek olacağını düşünmüştü. Ama bu belki de gerçek bir kabullenme idi -Sarah şimdi onun nasıl bin olduğunu, o da Sarah'nın özelliklerini biliyordu. Özellikle de perdelerini kaldırıp diğer tarafın ne istediğini öğrendikten ve bunun karşılığında ne gibi bir karşılık vereceği konusunda dürüst olmaya başladıktan sonra...

Sarah nefes aldı ve Charlie'nin aynadaki yansımasına başını salladı. "Evet, benim istediğim bu -istememeyi hayal dahi edemem." Charlie, onun beklediğinden çok daha dürüst davranmıştı. Sarah da aynen onun gibi hareket etmeliydi. "Ben... gözlemleyeceğim. Beklentim yok...bundan emin değilim."

Charlie'nin gözleri onunkilerde odaklandı. Bir an sonra Charlie, "Bana güvenmiyorsun." dedi.

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Yaşadıklarına bakacak olursam evet. Hissettiklerime gelince..."

Charlie onun kendisine bakışına uzun süre takılı kaldı. Sonra dudakları kıvrıldı ve başını önüne eğdi.

"Belki de..." Sarah onun yeniden bakmasını bekledi. Charlie'nin gözleri camda onun gözleriyle bir kez daha buluştu. "Belki de bizimki gibi bir evliliğin temel taşı budur: *Güven*. Benim güvenmem ve senin güvenmemen, beni eski alışkanlıklarına geri döndürecek ve beni yeniden kapatacak, yüreğimi incitecektir. Tehdit geçtikten sonra eski durumuna geridönemezsin. Sen bana güvendiğinde, seni kontrol etme-

ye çalışmayacağım - seni şunu ya da bunu yapmaya zorlamayacağım. Belki de bu asıl ihtiyacımız olan şey. Yani *giiven*"

Charlie gözlerini Sarah'nın gözlerinden uzun süre alamadı. Sonra camdaki yansımadan uzaklaştı, dönüp Sarah'ya baktı.

Sarah ona doğru döndü.

Charlie ellerim yükseltip kibarca onun yüzüne götürdü. Sarah'nın yüzünü hafifçe kaldırdıktan sonra gözlerinin içine baktı ve "Belki de." dedi.

Bakışları gözlerinden dudaklarına indi ve dudaklarının ritmik kıvıldaşmaları başladı. Konuşulacaklar konuşulmuştu. Charlie başını eğmiş, Sarah da ona doğru uzanmıştı.

Birbirlerinin tadına baktılar, açıldılar. Bu duygusal ve ani değişimi kanıtlamaya ihtiyaçları vardı, buna açgözlü bir şekilde ihtiyaç duyuyorlardı. En önemlisi birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı. Sadece birbirlerine...

Kıyafetler çiçekler gibi açıldı, yere savruldu. Maskeler kalktı. Çıplak bedenlerinin ardından elleri ve dudakları birbirine kitlendi. Birbirlerine cezbedici bir şekilde bakıyorlardı. Aralarından ufak inilti geçiyordu.

Mumlar titrek bir şekilde odayı aydınlatıyordu; Charlie Sarah'yı kucağına aldı. Solgun ayışığı bedenlerinde geziniyordu. Sarah bacaklarını Charlie'nin bedenine doladı. Charlie onu yatırdı ve kadınlığının derinlerine uzandı.

Bedenleri birleşirken aralarındaki enerji karşı konulmaz bir şekilde yükseliyordu, dalga dalga kabartıyordu.

Kalplerim dolduruyor, ısıtıyordu.

Sonunda birbirlerinin kollarında doyuma ulaştılar.

Sarah Charlie'nin yanına kıvrıldı ve ona gülümsedi. Charlie onu saçlarından öptü. Sarah uykuya dalmak üzereydi.

"Söylediğim bir şeyi yanlış anladın. Beni asıl endişelendiren yapacakların değil, asla kontrol edemeyeceğim bir gücün etkisi altında oluşum."

Hainin bir sonraki manevrası iki gün sonra, Wells piskoposunun gönderdiği temsilci, Dean Ferris, aracılığıyla geldi.

Crisp, piskopozun arabasını görünce bir uşağı Charlie'ye haber vermesi için gönderdi. Sarah, oturma odalarında Charlie ile birlikteydi. Temsilci ön taraftaki merdivenleri yavaşça tırmanırken Sarah yanında geniş adımlarla yürüyen Charlie ile birlikte kapıya doğru ilerledi.

Sarah verandaya çıktı, "Başkan Ferris, sizi Morwelian Park'ta ağırlamak büyük bir onur."

Temsilci Sarah'ı yıllardır tanıyordu; gülümsedi ve onun elini kendi ellerinin içine aldı. "Kızım, iyi misin diye sormama bile gerek yok -Tanrı'nın güneş ışığı gözlerinde parlıyor." Sonra birden ciddileşti. "Maalesefcıddi bir iş için buradayım, ne yazık ki, çok rahatsız edici bulacağın bir konu."

Sarah, gözleri büyüyerek, yanı başına gelet Charlie'ye baktı "Olı?". "Eşim, Lord Meredith'le tanışmış mıydınız?" Charlie'ye dönerek, "Bildiğin gibi, yetimhane Wells piskoposunun himayesinde işliyor, Başkan Ferris piskoposun baş danışmanıdır."

Başkan Ferris Charlie'yi daha önce görmemişti, zeki mavi gözleriyle Charlie'nin tereddütlü hareketlerini ve Sarah'ya fırlattığı bakışı gözlemleyerek onun elini sıkı.

Charlie, geriye giderek Sarah ve temsilciyi ileri doğru yönlendirdi, "Lütfen içeri buyurun ve bize şu rahatsız edici konuyu anlatın."

Charlie'nin, düşüncelerini açıkça ortaya koyan "biz" ini fark eden Sarah, başkanı misafir odasına doğru yönlendirdi ve Crisp'i çağırarak ondan çay servisi yapmasını istedi. Çaylar gelene kadar başkan, bölgedeki kiliselere olan düzenli ziyaretlerinden birini yapmakta olduğunu fakat piskoposdan aldığı beklenmedik bir haberden sonra onunla görüşmek için buraya gelmeye karar verdiğini söyledi. „

Crisp çay servisi yaptı ve odadan ayrıldı. Sonra başkan Sarah'ya dönerek "Kızım, senin de tahmin edebileceğin üzere, ziyaretimin sebebi yetimhanedir. Piskoposa -bu tarz mektuplarda her zarnan olduğu gibi- yazanı belli olmayan bir mektup geldi ve yapılan ciddi suçlamalar üzerine kendisi hemen size haber vermemiz gerektiğine karar verdi."

Sarah bardağını bıraktı. "Sorun nedir? Ne suçlaması?"

Başkan huzursuz görünüyordu. Charlie'ye şöyle bir baktı. "Mektup, bayan çalışanların delikanlılar üzerinde çeşitli isteklerini... Kısaca, suçlamalar en ağır ahlaksızlıklar üzerine."

Sarah gözlerini başkana dikti. "Bu tam bir saçmalık, öyle olduğunu siz de biliyorsunuz. Hem siz, hem de piskopos bütün çalışanlarla tanıştınız- böyle şeylerin asla olamayacağını biliyorsunuz."

"Aslında," başkan Ferris başını salladı, hem sözleri hem de hareketleri bu konuyu ne kadar çözüme kavuşturmak istediğini ortaya koyuyordu. "Piskopos ve benim harekete geçmeye karar verme sebebimiz de bu." One doğru eğildi ve Sarah'nın elini tuttu. "Kızım, bu suçlamaların doğru olmadığını biliyoruz... Aslında, korkunç. Piskopos ve ben bunun yetimhane veya sana ciddi bir zarar vermek isteyen birisinin işi olduğuna inanıyoruz." Charlie'ye baktı. "Gecikmeden konuyu senin dikkatine sunma zorunluluğunu hissetme sebebimiz de buydu."

Sarah Charlie'yle göz göze geldi, kendisi gibi Charlie'nin

de bunun düşmanlarının bir sonraki hamlesi olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Charlie başkana baktı. "Bu mektup... yanınızda uıı acaba?"

"Ee-evet." Başkan ciibbesine doğru uzanırken çok çekingen görünüyordu. "Kızım, umarım bu mektubu sizin değil de Lord Mccredith'in okumasını istersem beni yanlış anlamazsınız. Vicdanımın bana sizi bu tarz şeylerle kirletmeme izin vereceğini sanmıyorum."

Sarah tereddüt etti, ama başkan oldukça kararlı görünüyordu ve onu kırmak istemedi. Başını eğdi ve Charlie'nin mektubu alışını, açıp onu okuyuşunu izledi.

Charlie'nin yüz hatları, sayfayı incelerken sertleşti, ikinci sayfaya geçtiğinde çenesi sımsıkı kapanmıştı. Mektubun sonuna geldiğinde kaşlarını kaldırdı. "Aman Tanrım!" Yüzünde açık bir tiksinti ifadesiyle sayfaları katladı. "Bunun bende kalmasının bir sakıncası var mı? Bunun arkasında ne olduğunu ve genel anlamda ne olup bittiğini size anlattığımızda bunun ne işe yarayabileceğini göreceksiniz."

Başkan ellerini ovuşturdu. "Gerçeği söylemek gerekirse onu bir daha görmemek beni çok mutlu eder. Bunu yazan her kimse gerçekten çok kötü niyetli."

"Evet, öyle." Charlie sırtını sandalyesine dayadı ve tanımadıkları bir adamın yetimhaneyi almak isteme sebebini -Sarah'yı gerek dürüst gerekse hileli yollarla Quilley Çiftliği'ni satmaya zorlayarak- ve bunun daha büyük, uzun süreli seri suçlarla ilgili olduğunu, bu suçların yapısını anlattı.

Başkan dehşete düşmüştü. "Aman Tanrım."

Charlie başını salladı. "Neyse ki bu sefer Bay Adair ve onun başpiskoposa ait polis gücü bağlantıları sayesinde ne olup bittiğini biliyoruz. Bu olayların sebebini bilsek de hala bunların arkasında kimin olduğunu - yani düşmanımızın kim olduğunu- bilmiyoruz ve öğrenmeliyiz."

"Yani bütün bu diğer olayların arkasındaki de aynı insan -ya da insanlar mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz. İki bağımsız grup veya insanın görünüşte oldukça karmaşık ama aslında çok basit böylesine bir planı aynı anda bırakın yapmayı, düşünmesi bile çok zor geliyor. Charlie başkanla göz göze geldi. "Bunlar her kimse, dikkatli ve zekiler."

Başkan, Charlie'nin bir kenara bıraktığı mektubu işaret ederek "Ve ahlaksızlar." dedi. "Kendisini öksüz çocuklara adanmış kadınlara iftira etmek tam bir terbiyesizlik."

"Evet, bu yüzden onu yakalamamız gerekiyor." dedi Charlie. "Bu yüzden bize izin vererek yardım edeceğinizi umuyorum."

Başkan onu anlayışlı bir ifadeyle süzdü. "Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Mükemmel." Charlie Sarah'ya baktı ve hafifçe gülümsedi. "Dün bütün günümüzü yetimhanenin korunmasını güçlendirebilmek için olası bütün yolları değerlendirerek geçirdik. Adamımızın orayı izliyor olma ihtimali çok yüksek -bu mektuba bir tepki bekleyecektir. Eğer bugün siz, Sarah ve ben oraya tekrar gidersek bunun suçlamalara bir yanıt olduğunu'tahmin edecektir."

Charlie başkana baktı. "Bir sessiz sinema oynamalıyız, o da böylece mektubunun amacına -yetimhane ve Sarah için sorun yaratmak- ulaştığını düşünecektir. Eğer buna inanırsa bize başka bir teklifle tekrar yanaşacaktır. Bizim istediğimiz de bu zaten -onu tuzağa düşürmek."

Başkan gülümsedi ve bardağını bıraktı. "Sessiz sinema oynamayalı yıllar oldu."

Günün gen kalanı düşmanlarını kandırabilmek için senaryo yazma çabalarıyla geçti. Olaylara düşmanlarının gözünden bakmaya çalışıyorlardı. Piskoposun arabasıyla yetimhaneye gittiler. Yetimlerle çok hoş ve zaman zaman neşeli

bir öğle yemeğinin, çalışanlarla da bir hayli motive edici bir konuşmanın ardından herkes ciddi, ölçülü, şakadan uzak ve dürüsttü.

Bayan çalışanlar sırayla yetimhaneden dışarı çıktılar ve kapının önünde toplandılar. Katy Carter çok korkmuş görünüyordu ve önlüğünün altında ellerini sıkıyordu, Quince burnunu çekiyordu ve başını önüne eğmişti, Jeanrie kızarmıştı -aslında öfkeden- ve afallamış görünüyordu, Lily ise surat asıyordu -öfke dolu ve aşırı gergindi. Başkan, mükemmel bir tiyatral beceriyle yüz ifadesini kınayıcı bir şekle sokmaya çabalarken bir ileri bir geri yürüyor, çeşitli hareketler yapıyor ve onları azarlıyordu. Aslında söyledikleri bir kutsama duasıydı.

Charlie geride duruyordu ve kayıtsız bir ifadeyle olanları izliyordu. Sarah, Charlie'nin koluna girmiş, sanki bütün bu olanlar ona çok ağır gelmiş ve bir an önce oradan uzaklaşmak istiyormuş gibi mümkün olduğunca boş bir yüz ifadesine bürünmüştü.

Charlie belli etmeden etrafı tarıyordu, ama karşılarındaki Quantocks ve arkalarındaki Brendons vadisinde, dürbünlü bir adamın bulundukları yeri rahatça gözetleyebileceği oldukça çok nokta vardı. At arabasının aradan çekilip ön kapının önündeki sahneyi serbestçe görülebilecek şekilde ayarlamışlardı.

Sonunda yetimhane çalışanlarını iyice ıslah edilmiş bir şekilde bırakarak arabaya bindiler ve tıngırtılar eşliğinde Park'a doğru ilerlediler.

Casleigh'den gelen Gabriel, Alatheia ve Barnaby'yi kabul etmek ve akşamüstü çayı için tam zamanında geri döndüler. Gabriel ve Alatheia başkanı tanıyorlardı, hep beraber misafir odasına geçtiler ve Charlie son gelişmeyi ve bununla nasıl başa çıktıklarını anlattı.

"Kötü adamlarla başa çıkmak her zaman bir eğlence un-

suru barındırmalı " Alatheia Saralı'nın verdiği çayı aldı. "Böyle dehşet verici olaylarla başa çıkmanın tek yolu budur."

Başkan, gülümseyerek ona zekâsı konusunda övgüler yağdırdı.

Ortak geçmişlerini unutmayan Gabriel ve Charlie gizlice etrafa bakmıyorlardı.

Barnaby, dün Taunton'daki üç avukatı bulup onlardan ne öğrenebileceğini görmek için güneye doğru gitti. Yolda, Gabrieli de yanına almak için Caslcigh'te durdu ve hem Gabrieli'nin hem de Alatheia'nın yardımıyla karşılaştı.

Barnaby "Afalladım," dedi. "Üçü de konuşmaya razı oldu."

"Tabii razı olurlar." Alatheia tepside bir bisküvi aldı. "Yerel olarak çalışıyorlar. Hem Cynsterların *hem de* Morvvellanların yardımını kaybetmek boğazlarını kesmekten farksız olurdu." Alatheia Charlie'ye baktı. "İsmini çekinmeden kullandım. Yokluğunda bile çok işe yaradın."

Gabriel ve Charlie tekrar birbirlerine baktılar.

Barnaby, hala şaşkın görünüyordu. "Onlara detaylarla ilgili hiçbir şey söylemememize rağmen üçü de yetimhaneyi adına almaya çalıştıkları müvekkiller hakkında ne biliyorlarsa söylemeye razı oldular." Bir an Charlie'ye baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Tahmin ettiğin gibi bütün bu 'müvekkil'ler adresleri Londra olan toprak şirketleri."

"Üçü de şaşırtıcı bir şekilde avukatmış gibi görünüyor," dedi Gabriel, "adresler avukatlık stajı yapılan yere yakın."

Charlie iç çekti. "Düşmanımızın organize edilmiş planları olduğunu bildiğimize göre, bu adresleri takip etmeyi öneriyorum."

Gabriel bunu destekledi. "Bunlar ya uydurmadır -şirketler gerçek değildir- ya da ikna edilmesi mümkün olmayan avukatlarla karşılaşırız."

Barnaby başını salladı. "Özellikle de avukatlar ve şirketler arasındaki iletişim o adresler aracılığıyla olmadığı için "

Charlie kaşlarını çatarak ona bakınca Barnaby sırıttı. "İster inan ister inanma, düşmanımız bir temsilci kullanıyor Etten kemikten bir insan -zeki, orta boylu, kahverengi saçlı, tepesi açılmış, yuvarlak suratlı, sıradan özellikleri olan, düz ve dik-kat çekmeyen, çok temiz ve düzenli bir şekilde temsilci gibi giyinen, otuzlu yaşlarda, söz ve davranışlarında dikkatli ama açıkça bir centilmen olarak doğmamış bir adam."

Barnaby küçük zaferinin tadını çıkarmak için durdu. "Avukatların üçü de aynı tanımını verdi. Her bir durumda, adamımız ilgili toprak şirketinin atadığı temsilci olarak vekâletini sundu. Önerinin detaylarını anlattı, avukat yapılan öneriyi kabul etti ve ücretin bir kısmını peşin olarak aldı. Sonuç olarak, öneri reddedildiğinde avukatlar verilen adres aracılığıyla şirkete haber vermek istediler ama üç durumda da temsilci umulmadık bir anda geldi —ya da bir kere de avukat teklifi yaptıktan sonra Taınton'dan dönerken onunla karşılaştı- ve böylece avukatlar üzücü sonucu temsilciye yüz yüzeyleyen söylediler."

Gabriel, "İlginç bir rastlantı," dedi. Avukatların üçü de anlaştıkları paranın geri kalanını alacaklarında şüpheliydiler ama temsilci başarısızlıklarını öğrenir öğrenmez paralarının geri kalanını da ödediğinde şaşırdılar."

Gabriel Charlie'yle göz göze geldi. "Bunun arkasında her kın varsa bu bildiğimiz şantajcılardan değil. Yapabildiği her durumda çalmaya çalışmıyor -amacına yoğunlaşıyor, bunun dışında tamamen dürüst davranıyor."

Charlie karşılaştıkları diğer şantajcılarını düşündü. Başını salladı. "Onu bulmak kolay olmayacak. Onu başka hiçbir şey ele vermeyecek."

Barnaby "Bu da bizi başladığımız noktaya geri götürüyor," dedi. "Bizi bu adama götürebilecek tek yol Quillcy Çiftliği Yetimhane'sinden geçiyor."

On beş dakika sonra Charlie, Sarah ve Barnaby, ön taraftaki merdivenlerde durmuş Gabriel ve Alatheia'ya el sallıyorlardı. Eve gidiyorlardı; Charlie dönüp içeri doğru Sarah'yı takip ederken atlarını çevirip oradan ayrılmadan hemen önce Alatheia ve Gabriel arasındaki bakışmaya ve bunu takip eden kaha-kaha güldü.

Charlie Sarah'ya baktı, sonra da Barnaby normalde tertemiz olan kişiliğine iki günlük yolculuğun yüklediği zararlarından arındırmak için ayrılmak istediğini söylerken ona döndü.

"Şimdi gitmeliyim." Onları girişte bekleyen başkan gülümsedi; Sarah'ı elini tuttu ve "Seni ve yetimhaneyi etrafta toplanan bu güvenilir destekçilere emanet edebildiğim için içim rahat kızım." dedi. "Piskoposu buradaki gerçeklerle ilgili bilgilendireceğim. Dualarımız sizinle olacak." Charlie'yi başıyla selamladı. "Ve siz, Lord Meredith. Bu şantajcı bulunmalı ve durdurulmalı."

Charlie başını salladı. "Onu yakalamak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Piskoposun at arabası geldi.

Charlie Sarah'yla birlikte başkan uğurladı, başkanın arabasına binmesini bekledi, verandaya çekildi ve araba giderken ona el salladı.

Uzaktan bir atlının hızla yaklaştığını gördüler. Atlı başıyla onları selamladı, sonra birden dizginleri çekerek yanlarına geldi.

Charlie, arkasında tereddütlü bir şekilde duran Sarah'ya baktı. "Bu Sinclair." Yüzünü buruşturdu. "Şüphesiz ki güvenilir birisi ama gene de planımızı ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olur. Biraz daha oyun oynayabilir misin? Başkan yetimhane çalışanlarının sıkıp suyunu çıkarmış ve yetimhaneyi kapatmakla tehdit etmiş gibi görünmen gerekiyor."

Sarah'nın omuzları birden düştü. "Bitkin, üzgün ve konuyla ilgili konuşmak istemiyor." İzlenimi veriyordu.

Charlie'nin koluna yaslandı ve yüzüne bakarak "Bay Sinclair'ı selamlayacak kadar kalacağım -kalmazsam garip olur- sonra da başımın ağrısıyla ilgileneceğim." dedi.

Charlie Sarah'nın yüzüne baktı, tereddüt etti, sonra da "Ben de rahatsız olmuş ve sinirlenmiş gibi davranacağım -daha sonra konuşuruz diyeceğim- Sen gider gitmez de başkanın ziyareti ve yetimhaneden bahsedeceğim. Eğer bu suçlamalara inansaydık, yetimhaneyi satman konusunda ısrar ederdim -düşmanımızın duymayı umduğu şey bu. Malcolm etrafta tanınmaya başladı. Onu aldatmak ve kullanmak istemesem de bölgedeki dedikodu ağına bu son olaya olan tepkimizi sokmak için uygun bir aracı olabilir. Birisi ondan böyle bir şey duyarsa bunu uydurduğunu düşünmeyecektir," diye mırıldandı.

Sarah, Malcolm geldiğinde ön avluya bakarak başını salladı. "Evet, hadi başlayalım."

Yaptılar ve gerçek anlamda çok iyi bir performans sergilediler.

Sinclair yaklaştığında Sarah sahte olduğu apaçık ortada olan bir gülümsemeyle -ne gözlerine ulaşabilen ne de kaşlarının arasındaki dikey çizgiyi silebilen bir gülümseme- elini uzattı. "Bay Sinclair."

Endişeli bir şekilde "Kontes. Umarım iyisinizdir?" dedi.

Sarah dudaklarını sımsıkı kapattı, sonra itirafetti "Korkarım biraz.. Oldukça üzücü haberler aldım." Yanında belli belirsiz görebildiği dimdik duran adama bir bakış attı, yüzü her zamanki kayıtsız maskesini giymişti ama gene de rahatsızlık ve onaylamama duyguları etrafa yayılıyordu. "Ben ah." Elini kaldırdı ve kaşlarının arasını ovdu. "Affedersiniz, ama biraz uzanmam gerekiyor. Eminim Lord Meredith..." -yanındaki silüete bir başka bakış daha attı- "size eşlik etmekten onur duyacaktır "

"Aslında..." Charlie'nin ses tonu çok sert ve ciddiydi.

"haberlerin seni nasıl üzdüğünü biliyorum. Bu konuyu daha sonra konuşuruz."

Son cümlesinde endişeli bir ifade saklıydı. Sarah, Sinclair'i başıyla selamladı, sonra da dudaklarını sıkarak, başı dik, vücudu gergin bir şekilde merdivenlere doğru yürüdü.

Charlie, onun gidişini izlerken alkışlamamak için kendisini zor tuttu, 'altüst olmuş zayıf kadını't Sarah mükemmel bir şekilde oynamıştı. Sinclair'in kaşlarındaki çatılmaya tek bir bakış, onun buna inandığının kanıtıydı. Charlie kütüphaneye yöneldi.

Sinclair arkasından geldi. "Bu ziyaret... eminim ki kontes'in üzüntüsünün sebebi piskopos değildir?"

Charlie sorunun çok doğru olmadığını fark etti -böyle bir durumda bir centilmenin sormaması gereken bir soru. Ayrıca, Malcolm'un Sarah'nın durumuyla bu kadar yakından ilgilenmesine de oldukça sinirlenmişti. Gene de sorusunu cevaplamaya karar verdi. Kütüphanenin kapısında çatık kaşlarını gösterecek şekilde, beklenmedik bir şekilde birisinin gelmeyeceğinden emin olmak istermiş gibi koridora baktı, sonra Malcolm'u sessizce içeriye yönlendirdi ve kapıyı kapadı.

Masasına doğru gitti. "Korkarım kontes farkında olmadan yetimhaneyle ilgili oldukça..." -dudaklarını sıkarak kendisini sandalyesine bıraktı- "kötü bir duruma bulaştı. Bulaştı derken, yetimhaneyle olan ilişkisi yüzünden, yanı kişisel olarak yaptığı kötü bir şeyden dolayı değil."

"Elbette." Malcolm masanın yanındaki sandalyeye oturdu.

Charlie sert bir ses tonuyla konuşmaya devam etti, "Piskoposun temsilcisi bizi piskoposun kulağına giden bir olay hakkında bilgilendirmeye geldi. Olaya karışan çalışanlarla ilgilenmek için çeşitli adımlar atıldı." Eline bir kalem alarak nen defterine hafifçe vurmaya başladı. "Tabii kontesin yetim-

haneden uzaklaşması gerekiyor -biraz dinlenip kendisine gelince bu durumu kendisi de kabul edecektir."

Malcolm kaşlarını çattı. Tereddüt etti, sonra çekingen bir şekilde "Yetimhaneyle ilişkisinin hem uzun süreli hem de kanuni olduğunu sanıyorum" dedi.

Charlie hafifçe başını salladı. "Gene de bu durumda boş zamanlarında ilgilenmek için başka bir hayır kurumu bulabilir, her şeyden önce, vaftiz annesi de vefat etti zaten." Malcolm'un cebinden çıkardığı katlanmış kâğıda gözlerini dikti. "Bu Nevvcastle -Carlise sendikasının raporu değil mi?"

Malcolm, unutmuş gibi birden elindeki kâğıda baktı. "A - evet. Bunu görmek istediğinizi söylemişsiniz." Masanın üzerinden uzandı ve kâğıdı Charlie'ye verdi.

Charlie kâğıdı alıp açtı ve Malcolm'un ziyaretinin geri kalan kısmında dikkatini ve yorumlarını finansal konular üzerine yoğunlaştırdı,

Malcolm ayrılmak üzere ayağa kalktığında Charlie onu uğurladı ve derin bir nefes aldı. Oynadığı alçak oyunun izlerini silmeye çalışarak eliyle yüz hatlarını düzeltti. İtibarını koruyabilmek için sert, denetleyici, bağışlamayan, merhametsiz bir adama bürünmüştü... amacı uğruna karısının duygularını bile önemsemeyen bir adam -Malcolm'u böyle bir adam olduğuna inandırdı... bütün bunlar yalan da olsa kendisini karalanmış hissetti.

İşbirliği yüzünden neredeyse suçluydu.

Bu histen sıyrılarak Sarah'yı bulmaya gitti -öyle hır koca olmadığını hem kendisine hem de Sarah'ya kanıtlamak için.

Çabaları, iki gün sonra bir avukatın işvereni tarafından Wellington'daki ofislerinden, Quilley Çiftliği'ni Kont Meredith ve kontes'ten oldukça şaşırtıcı bir miktarla almayı önermek için gönderilmesiyle meyvesini vermeye başladı.

Bahtsız avukat bir sandalyeye oturmuş, kontese bu konı-

ya nasıl yaklaşması gerektiğini anlatıyordu. Charlie de onları izliyordu. Gülümsemesini saklamaya çalışarak Saralı'nın oturma odasındaki hır koltuğa oturdu.

Sarah, avukatın ayağına kapanıp saçmalamaya başlamasıyla uzatılan yazılı öneriyi alçak gönüllülük gösterip almak zorunda kaldı.

Sarah kâğıtlara bakarken ücreti ve müşterinin isminin yazılı olmadığını gördü. Başını kaldırdı ve avukatı dışarı çıkardı. "Bu konuyu eşimle tartışmak istiyorum. Size haber veririm."

Kapıda duran Crisp'in sendeleyeni avukata eşlik etmesini bekledi, sonra kâğıtları Charlie'ye verdi. "İsim yok, ama ücret geçen seferkinden çok daha fazla."

Barnaby ise Fransız kapının önünde duruyordu, sonra kâğıtlara bakmak için Charlie'nin yanına gitti. Charlie sayfayı değiştirdikçe o da kâğıtları inceleyerek ona katılıyordu. "Wellington - Taunton'un batısı, değil mi?"

Charlie başını salladı, "Yaklaşık on mil uzaklıkta." Son sayfayı da bitirince diğer sayfaları çevirdi. "İsim olmaması dışında oldukça basit bir teklif." Barnaby'ye baktı. "Ne düşünüyorsun? - Planını uygulamalı mıyız?"

Barnaby başını sallayarak kâğıtlara uzandı. Saatlerce seçeneklerini tartıştılar -daha doğrusu seçeneklerinin olmayışını. "Pekâlâ, cevabınızı avukata bildireceğim. Eminim ki diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip değildir ama eğer düşman aynı yolu izlerse temsilci cevabınızı öğrenmek için gelecektir. Bunu yaptığında ben de orada olacağım. Avukatı takip edeceğim -geri dönerken yalnız olmasına izin vereceğiz çünkü temsilci yolda karşısına çıkabilir."

Charlie dikkatle Barnaby'nin yüzüne baktı. "Dikkatli ol."

Barnaby gülümsedi. "Olacağım." Sarah'ya baktı. "Siz de dikkatli olmak zorundasınız ve oyunu oynamayı sürdürün. Böylesine bir düşmanla -çok saygıdeğer görünebilecek biri-

siyle- onun veya tanıdığı birisinin ne zaman sizi izliyor olacağını asla bilemezsiniz."

Sarah yüzünü buruşturdu ama Barnaby'nin fikirlerine katılarak başını salladı. "Wellington'a gideceksen bu gece dö-nemezsin."

Barnaby hevesle gülümsemeye başladı. "Önemli değil-şu temsilciyle karşılaşınca kadar Wellington'da kalacağım."

O gece Charlie yumuşacık, rahat yataklarında Sarah'nın yanında yatarken Barnaby'nin başarılı olması için dua etti. Zorba ve hiçbir şeyi kabul etmeyen koca görüntüsünden ne kadar çabuk sıyrılabilirse o kadar iyi olacaktı.

Sarah'nın bedeni kadınsı ve sıcacıktı. Paylaştıkları zevkten sonra Sarah başını Charlie'nin omzuna koyarak -sanki orası onun için yapılmış gibi- ve ona hafifçe sarılarak yatıyordu. Tatmin Charlie'nin damarlarında dolaşan zengin bir ilaçtı.

Masumiyetin tadı zenginlik, tutku ve dahası bağımlılığa dönüştü. Onu sonsuza kadar korumak, hep onun olacağını bilmek istiyordu.

Charlie bunu sağlamak için her şeyi... her şeyi yapacaktı.

Bu dürtü -bu yükümlülük- şu anki durumun onu zorladığı role ters düşüyordu.

Sarah'nın ona böylesine güvenle dayanma hissi onun son günlerde bir yabancı olduğu zamanlarda sergiledikleri oyuna dayanma gücünü arttırdı. Sarah, düşmanları onu satışa daha fazla zorlamak için bir dedikodu kampanyası başlatmayı düşünebilir diye, Bayan Duncliffe ve Skeggs'i temsilcinin ziyareti hakkında bilgilendirmek ve çalışanların arasındaki iyi isimlerin lekesiz kalmasını sağlamak için yanına çağırdı. Fakat gizlilik gerektiği için ne papazın eşine ne de Bayan Skeggs'e gerçeği açıklayamadılar, bunun yerine, Charlie'nin özel olarak Sarah'nın yetimhaneye sırtını dönmesi konusunda ısrar ettiğini söylediler.

Hiçbir şey gerçekten daha ileri gidemezdi. Daha da kötü-

sü, kendisinden beklenen rol ihtiyaçlarına tamamen zıt bir şekilde davranmasını gerektiriyordu. İsteddiği şey şu anda ve her zaman onunla beraber olmaktı.

Evliliklerinin olabileceğinin eri iyisi olsun diye uğraşmak *zorunda idi*.

Bayan Duncliffe ve Skeggs gittikten sonra kahkahalarla güldüler: Sarah, Charlie'nin huzursuzluğunu hissetmişçesi-ne hem kendisine henı de ona verdiği duygusal yaraları iyileştirmek için ona gülümsedi. Gene de Charlie, kendisi gibi davranırken bile -belki de mantıksız- onu ve aşklarını aldat-tığını düşünmekten kendisini alamıyordu.

Hala içten içe o kelimenin kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Bu oyunu bitirme ihtiyacı duymasının sebebi, düşmanın beklenmedik etkisinden uzak durarak içine işlemiş olan âşık olduğunu kabul etmeye, bunun görülmesine, Sarah'yla ilişkisinde nerede ve ne zaman olursa olsun bunun dalgalanma-sına izin vermeye olan tepkisini yenmekti. Yılların zihinsel koşullanmasından kurtulup savaşmak basit bir iş değildi, hala aşkın hayatında serbest kalmasına izin verilemeyecek kadar tehlikeli olduğu konusundaki gizli inancın dürtülerinin farkındaydı.

Gene de başarmaya, bu yerleşmiş direnişi kökünden kazıyıp atarak Sarah'ya ve evliliklerine ikisinin de ondan sadece hayatta kalmak değil, aynı zamanda büyümek için de bekledikleri şeyi vermeye kararlıydı.

Belki de bu sözleri yüksek sesle söyleyebilseydi? Söyle-memişti - söylemediğini biliyordu. Hedefleyip başaracağı şey bir dönüm noktasıydı.

Küçük bir dönüm noktası belki de, ama filozoflar birisi hedeflediği şeyi sesli olarak söylerse onu başarıma şansının daha yüksek olduğunu iddia etmemişler miydi? Bu icatlar konusunda kesinlikle işe yaramıştı, evlilikte neden yaramasın ki?

Yanı sadece hır beyana ihtiyacı vardı, gerçeği ılan eden bir şeye, Sarah'nın, onun kalbinden geldiğini bilmesini sağlayacak sözlere...

Kelimeler, doğru kelimeler.

Bu sözlerin her ne kadar şüphelense de "hamile misin?" olmadığından kesinlikle emindi. Sarah hiçbir şey söylememişti ve o da buna hakkı olduğundan emin değildi, en azından şimdilik... Bunu o söyleyinceye kadar beklemek daha iyi olabilirdi; bu, akıllı erkeklerin gerçekten çok şaşırmış numarası yaptığı kadınsı açıklamalardan birisiydi.

Gerçek kelimelere geri döndü. Uykuya dalıncaya kadar zihnini araştırdı, gitti, geldi, endişelendi...

İki gün sonra, ıkindi ışıkları tepelerde azalırken Sarah yetimhaneden Morvellan Park'taki evine gitmek için çıktı ve Blacktail'e bindi. Park'ı, Charlie'nin evini kendi evi gibi düşünmeye ne kadar çabuk başladığını fark edince gülümsedi. Onun kontesi olduğu ilk günden beri bu, eline kayıp oturan, mükemmel ve rahat bir eldiven gibi, çok kolay olmuştu.

Bir an önce dönebilmek için dizginleri gevşetti. Arkasında Hills, Charlie'nin yanında götürmesi için ısrar ettiği uşak, ona ayak-uydurdu.

Yetimhaneye sadece kontrol edip herkesin güvende olduğunu ve başka kaza yaşanmadığını görmek için gitmişti. Bir sorun yoktu ve herkes daha fazla saldırı olmaması için en iyi yol olduğunu düşündükleri şeyle, yani daha fazla ihtiyatlı olarak konuyla başa çıkabiliyordu.

Charlie de gelmek istemişti ama Sinclair Charlie'nin onunla paylaşmaya söz verdiği yatırım bankacılığı üzerine bazı raporları tartışmak için aradı. Sinclair'in önünde oyunlarını sürdürdükleri için Charlie artık çok yorulmuştu; açıkça Sinclair'i defedip Sarah'yla kuzeye gitmek istiyordu.

Sarah gülümsedi, bunun ona ifade ettiği şeyi düşünerek o ana daha da yaklaşıyordu. Rüzgâr saçlarını geriye doğru

uçurdu; güldü ve Blacktail'in parlak tüylü boynunu ok amak için öne doğru eğildi.

Sırtındaki yanmayı hissetmeden önce tek duyduğu şey belli belirsiz bir vızıldıydı.

Nefesi kesildi ve acı onu par alamı tı. Vücuduna yayılan acıyı görmezden gelip nefes almaya çalışarak dengede kalmaya çalıştı.

Arkasında bir  ı lık duydu -Hills. Blacktail'in dizginleri g c zle en elinden kayıyordu, hayvan fırtına gibi gitmeye ba lamı tı. Sırtına bir şey çarptı, oraya saplandı, Blacktail'in her adımıyla sekiyordu, acı içini yakıyordu. Sarah Blacktail'in u u an yelesine sıkıca tutundu ve diğer eliyle ne saplandığını bulmaya çalışarak sırtını yokladı -bir ok ve tüyler hissetti. Ona sadece dokunmuş olması bile nefesinin kesilmesine yetti ve ba ı dönmeye ba ladı.

Gözlerini a tı ında eldiveninde kan gördü, ıslak ve kırmızı. Bir ok mu?

Bunu idrak etmesi uzun sürdü.

Ona yetişmek için hızla gelen Hills yanına doğru eğildi. "Hanımefendi!" Blacktail'in dizginlerine uzandı, yüzü kül gibi olmuştu.

Sarah soluk solu a kalmış bir şekilde "Hayır! Kesinlikle durma. Beni her kim vurduysa, hala orada." diye bağırdı.

One doğru e ilmemi  olsaydı...

Birden Blacktail'in boynuna uzandı. "K  k." Sesi çok zayıftı ama Hills onu duydu. "Bırak ko sun, beni oraya götürecek."

Gözlerini açık tutmak oldukça zorla mı tı. Gözlerini kapattı hafızasını yokladı -bu yolu yüzlerce kez gidip gelmişti; yolun her bir noktasını çok iyi biliyordu.

Blacktail'in, k  k n arkasına giden patikaya girmek için yoldan çıktığını hissetti. Blacktail, toprak yoldan sapıp babasının tarlaları arasında açılmış yola girmişti.

Sonra akıntının üstündeki tahta köprü geldi, her adım onu

sarsıyordu. ılık attı, neredeyse bayılacaktı ama Blacktail'in nallarının altındaki döşeli taşların sesini duyup duruncaya kadar bilincinin son kırıntılarına tutundu.

Avluda durmuş, hızla soluyor ve başını ileri geri sallıyordu.

Bağrışmalar, seslenmeler, koşturan insanları duydu, sonra nazik eller onu aşağıya indirdi...

Sarah iç çekerek kendisini onlara bıraktı ve etrafını saran karanlığı teslim oldu.

Charlie, kütüphanedeki şöminenin önünde bir koltuğı yerleşmiş karşıındaki koltukta oturan Malcolm'un yatırım bankacılığıyla ilgili Londra raporlarını okumasını izliyordu -ve daha hızlı okumasını umuyordu. Aslında artık bu çok da önemli değildi. Pencereye baktı, akşamüstü oluyordu. Sarah yakında evde olurdu. Charlie aslında endişelenmeye başlamıştı; Sarah şimdiye kadar çoktan eve gelmiş olmalıydı.

Yetimhanede bir sorun mu olmuştu acaba?

Oturduğı yerden doğrudu ve belli etmeden saate baktı. Neredeyse dört olacaktı. şimdiye kadar *dönmüş olmalıydı*. Belki de gelmiştir ama onun yanına uğramamıştır...

Endişesi giderek artıyordu; geldiğim öğrenmek isteyeceğini bilmesi gerekirdi —en azından Sarah'nın geldiğini haber vermek için uğramamış olduğuna inanamadı.

İçinden kalkıp gidip onu bulmak -evde mı değil ini, evde değilse çıkıp onun yanına gitmek, gecikmesinin sebebini öğrenmek- geçiyordu *ama...* Malcolm hala oldukça önemli bir bilgi kaynağıydı ve onun finansla ilgili sezgileri karşılığında yatırım bankacılığı ile ilgili anlaşılmayan noktaların üzerinden geçeceğine söz vermişti.

Sessizlik içinde iki dakika daha geçti. Charlie en azından gidip Sarah'nın evde olup olmadığına bakabilmek için bir neden bulmaya çalışırken kütüphanenin dışındaki koridordan hızla koşuşturan ayak seslen geldi.

Kapı birden ardına kadar açılınca Malcolm ve Charlie hayretle o tarafa baktılar.

Crisp içeriye daldı. Aslında bütün koridoru koşarak gelmişti; o daha konuşmaya başlamadan Charlie ayaklanmıştı "Lordum, Hanımefendi... Hills az önce geldi ve yetimhaneden eve gelirken onun yolda vurulduğunu söyledi."

"Vurulmuş mu?" Perişan edici bir soğukluk Charlie'nin kalbini sardı. Çoktan kapıya yönelmişti.

Crisp onun yanındaydı. "Hills bir okla olduğunu söyledi efendim. Bundan kesinlikle emin. Sırtından vurulmuş. Şu anda köşkte. Hills bayıldığını söyledi ama babası hayatı tehlikesi olmadığını belirtmesini istemiş."

Charlie hızla koridordan geçerken birden durdu ve geriye döndü. Malcolm birkaç adım gerisindeydi. Yüzü solmuştu. Aşırı derecede gergin ve telaşlı görünüyordu. Malcolm kabaca onu ileri doğru jtti, "Yürü! Beni düşünme."

Charlie daha fazla beklemedi, döndü ve avluya doğru koştu.

Charlie, Storm'un sırtında tarlalar arasından kuzeye, Conningham Köşkü'ne doğru ilerledi. Sarah'ya giden en kestirme yolu kullanıyor, atını fırtına gibi sürüyordu.

Beş dakika sonra Malcolm Sinclair Morwellan Park'tan ayrıldı. Siyah atının üstünde o da kuzeye doğru döndü ve ilerledi.

Sarah annesinin saçını geriye doğru okşayan elinin yumuşak dokunuşuyla uyandı. Sırtındaki yakıcı acı hafiflemişti, ama varlığını hissettiriyordu.

Gözlerini açtı ve kırıştırdı. Başı annesinin kucağındaydı. Dikkatlice başını kaldırdı, sırtındaki bandaj yüzünden kaymış olan elbisesini fark ederek yavaşça kendini kaldırdı.

"Yavaş." Annesi kalkmasına yardım etti. Dik ve düzgün bir şekilde oturunca onu bıraktı. "Şu tarafa." Sarah odanın

karşısına baktı. "Bayan Twittertorı, şimdi açığıya tavuk çorbasını göndermesini söyleyebilirsiniz."

Nasıl hissettiğini yokladı ve kendini arka oturma odasındaki pencerenin önünde duran o bildiği sandalyede oturabilecek kadar iyi hissetti. Etrafına bakındı, Twitters'ın eteğinin kapının arkasından kayboluşunu, alabildiğine açılmış gözlerle Clary ve Gloria'mı odanın karşısından heyecanla ona baktıklarını gördü. Dudaklarından taşıp fırlayılacak kadar çok soruları varmış gibi ona bakıyorlardı. Onlar hangi soruyu soracaklarına karar veremeden, Sarah, annesine "Gerçekten bir okla vuruldum mu?"

Annesi dudaklarını sıkarak başını salladı. "Yaylı tüfek. Baban çok öfkeli -bu mevsimde herhangi birisinin böyle bir silahı olması için hiçbir neden yok."

Sarah arkasına uzanmak istedi ama bedeni ve kasları buna karşı koydu.

Annesi elini yakaladı ve yaradan uzaklaştırdı. "Dokunma. Neyse kı Doktor Caliburn babanla görüşmek için buraya gelmişti. Yarayı temizledi ve derin bir sıyrıktan biraz daha fazla olduğunu belirtti." Hafifçe Sarah'nın eline dokundu, sonra bıraktı, derin bir nefes aldı ve "Çok şanslı olduğunu da söyledi," dedi.

Annesinin sesinde bastırmaya çalıştığı ama başaramadığı bir titreme fark etti. Sarah gülümsedi ve elini tuttu. "Ben iyiyim -gerçekten."

Sırtındaki acı verici yara dışında, iyiydi. Döndü ve pencereden kararan havaya baktı. "Saat kaç?"

"Dördü biraz geçiyor. Uşağını Charlie'ye haber vermesi için gönderdik." Annesi Sarah'nın üzerindeki ceketini ve onun altından görülen elbiseyi düzeltti. "Ceket yıkanıp tamir edilebilir ama elbise bu uğraşa bile değmez. Üzerindeki Clary'nin."

Sarah, üzerindeki güzel keten elbiseye baktı, sonra da Clary'ye gülümsedi.

"Teşekkürler."

Clary elini şöyle bir salladı, "Önemli değil -Nasıl hissettin? Yani ok saplandığında?"

"Clary!" Bayan Conningham kana susamış kızma sert bir bakış fırlattı.

Fakat Sarah gülümsedi ve "Aslında, yanma gibi."

'Yeter kızlar." Bayan Conningham, Twitters elinde tavuk çorbası olan bir tepsiyle gelirken Gloria'ya daha sert bir bakış fırlattı.

Twitters tepsiyi Sarah'nın önündeki küçük masaya koyarken "Gücünü geri kazanman lazım." dedi. "Kont neredeyse burada olacak ve eminim tekrar bayılmak istemezsin."

Sarah Twitters'ın ilgilendiği çocuklara istediğini yaptırabilmek için her zaman nasıl bir neden göstereceğini bilmesine gizlice güldü ve kaşığı alıp çorbayı içmeye başladı.

Daha önce hiç bayılmamıştı. İlginç bir şekilde bir şeyler yeme ihtiyacı duyuyordu.

Kaşığını boş kâseye koyduğu sırada taşlara vuran nal sesleri bütün bakışları ön avluda topladı. Annesi endişeli bakışlarla "Ayağa kalkabilecek kadar iyi mtsin?" diye sordu.

Sarah, dikkatlice ayağa kalktı, Twitters aceleyle masayı önünden çekti. Sırtındaki sancı dışında bir rahatsızlık duymadı. Başı dönmüyordu, tavuk çorbası iyi gelmişti, kendini yeteri kadar normal hissediyordu. "Çok iyiyim."

Eve gitmek istedi. Clary ve Gloria'nın sınırlarını zorlayarak her detayı öğrenme çabaları, annesi ve Twitters'ın etrafında pervane olması ve her an yaygaraya hazır olması dışında köşk oldukça rahattı ama artık onun evi değildi.

Bu zihninde iyice berraklaştı -sonra kapı öyle bir kuvvetle açıldı ki Clary yeltenip tutmasaydı ona çarpacaktı.

Charlie bunu fark etmedi bile. Kapıdan kapkara ve ateş gibi gözlerle içeriye daldı ve Sarah'yı taradı -tepeden tırnağa her noktasını inceledi. Ayaklarına ulaşınca bakışlarını onun-

kilere doğru kaldırdı. Aynı acı dolu dikkatle yüzünü, gözlerini, ifadesini kontrol etti. "İyi misin?"

Onu hu kadar sarsılmış, duygularını bu kadar açıkça -yüzünden apaçık belliydi- annesinin, Clary, Gloria ve Twitters'in önünde hiç düşünmeden gösterebildiğim görünce çok şaşırdı. Kendisini topladı ve gülümsemeye çalışarak ellerini kaldırdı, "Sırtımdaki yara dışında -ve onun da sadece derin bir sıyrıktan biraz daha fazla olduğunu biliyorum."

Bir şeyler mırıldandı -Sarah bunun "Çok şükür." olduğunu düşündü - odayı iki adımda geçti, ellerini onu yakınına çekmek için tuttu, yarasına dokunmamaya çalışarak kibarca onu kollarına aldı, bir elinin parmakları yavaşça sırtındaki bandajın üstünde gezindi.

Saçlarının arasından "Hills kürek kemiğinin altından yalandığını söyledi." diye mırıldandı.

Sıcaklığının ne kadar rahatlatıcı, Charlie'nin kuvvetinin onu sarmasının ne kadar huzur verici olduğuna şaşırdı Sarah.

Birisinin boğazını temizleme sesi Charlie'nin başını kaldırmasına sebep oldu ama Sarah'yı bırakmadı.

"Misafir odasına geçsek iyi olacak."

Sarah, Charlie'nin içindekileri başkalarının önünde bu kadar belli ettiğini anladığı anı fark etti. Katılaştı, onu saran kollarındaki kaslar gerginleşti ama gevşemedi -onu ne bıraktı ne de kendinden uzaklaştırdı.

Kolunu tuttu. Ona baktığı zaman annesinden önce konuşmaya başladı. "Aslında, hava iyice kararmadan önce Park'a dönmeyi tercih ederim."

Annesi, "Gerçekten, bunu hiç sarımıyo..."

Charlie annesinin sözünü keserek "Tabu kı, babanın arabasını ödünç alacağım."

Charlie Sarah'nın gözlerinin içme bakmaya devam ediyordu. Hafifçe gülümsedi. "Sanırım Blacktail'in sırtında

daha iyi olacak. Araba Blacktail'den daha çok sarsacaktır ve eve giden yoi hep tarlalardan geçiyor, düz yol yok."

Charlie kaşlarını çatı. Sarah göz ucuyla annesinin bir şey söylemek için ağzını açtığını ama sonra isteksizce geri kapattığını gördü.

Charlie "Hğer atın üstünde oturabilecek kadar iyi olduğundan eminsci," dedi ve uzaklara daldı. Sarah onun bir plan yaptığını hissetti. Charlie sonra tekrar ona yoğunlaştı ve başını salladı. "Pekâlâ. Ama eğer eve gidceksek şimdi çıkmamız lazım."

Annesine döndü ve her zamanki çekiciliğiyle Sarah'ın dağılan saçlarını düzelterek kızının emin ellerde olacağının güvencesini verdi.

Sarah gülümsedi. Sarah'ya karşı daha önceki kayıtsızlıkları ve vurdumduymazlığının annesini daha çok etkilediğini ve bunun onu babasının onlara eşlik etmesini isteyecek olması Charlie'yi o kadar da heyecanlandırmayacaktı.

Charlie onu eyere oturttu. Atı tutarak eteğini toplamasını ve dizginlerini tutmasını izlerken yanında durdu. Yeterince güçlü görünüyordu ama gene de yavaş hareket ediyordu -ve Charlie onun eve gitmek istediğini biliyordu.

Bu konuda hiç şüphesi yoktu.

Döndü, Lord Conningham'la el sıkıştı ve Storm'a bindi. Atını Blacktail'in yanına kadar getirdi, Sarah'nın ailesini selamlayarak avludan aşağıya doğru gitmeye başladılar. Cesaretlendirici ve neşeli bir şekilde gülümseyen Clary ve Gloria'yı geçtiler, sonra atlarını güneye sürdüler.

Önce yavaş yavaş ilerlediler, sonra Sarah atı biraz daha hızlandırdı ve Charlie de ilk tepeyi geçip köşkten onları izleyen gözlerden ızaklaşınca kadar ona ayak uydurdu.

"Dur." Sarah'yı dururken izledi - dudakları düz arazide giderken olduğundan daha gergin duruyordu.

Blacktail durunca arkasına döndü ve ona baktı.

Storırı'u onun yanında durdurdu, dizginleri tek elinde topladı ve ona uzandı. "Buraya gel."

Sarah itiraz etmeden Charlie'nin kolunu tutup kendisim ona doğru çekmesine izin verdi ve haklı olduğunu söyledi: yarası hı yolculuktan umduğu kadar az etkilenmemiştı ve ağrısı da beklediğı kadar az değildi.

Charlie bacaklarını ve eteğini düzeltip yaralı olmayan tarafını göğsüne doğru yaslariken Sarah, "İyi olacağım." diye mırıldandı.

"Haklısın ama bu şekilde daha ağrısız olacak. Bana yaslan."

Blacktail'in semerini tuttu ve eyerine bağıladı, sonra bir koluyla Sarah'yı destekleyerek ve kendine yaklaştıırarak sardı, Storm'u sürmeye başladı.

Böylesine kucaklanmışken, vücudu ve omurgasıyla onu herhangi bir sarsıntıya ve sert harekete karşı koruyordu. Yavaş yavaş bunu fark etti ve rahatladı, başını omzuna koydu.

Charlie'nin kilitlenmiş çenesi gevşedi. İçinde bir şeyler serbest kaldı, rahatladı.

Dudaklarını saçlarına dokundurdu. "Babatı yaranın hayati tehlike yaratmadığını söylemiş ama ne kadar kötü olduğunu söylememiş ve Hills'de bilmiyordu."

Sarah başını kaldırdı, göz göze geldiler. Sonra elini kaldırdı ve Charlie'nin yanağına dokundu, "Ben gerçekten iyiyim."

Charlie başını salladı, derin bir nefes aldı ve içindeki son korku kırıntısının da gittiğini hissetti. "Bana ne olup bittiğini anlat."

Bir süre sessiz kaldı, Charlie onun kaşlarını çatıldığını hissetti, "Bilmiyorum, atı sürüyordum, Hills biraz gerimdeydi. Akıntıyı geçtim -onun biraz daha ilerisindeydim. One eğildim ve Blacktail'in boynunu okşadım -o anda ok saplandı."

"Hills kimseyi görmediğini söyledi, arkasını dönüp bakabildiğinde orayı çoktan geçmişsiniz."

Başını salladı. "Dörtnala gidiyordum ve dizginleri düşürdüm. Beni Blacktail getirdi."

Charlie başka soru sormadı. Düşüncelerinin gidişatını beğenmedi ve paylaşmadan önce onları silmek istedi. Blacktail ve Storm evlerinin yolunu biliyordu, onları yavaş bir tempoda tuttu ve evi bulmalarına izin verdi. Oda Sarah'yı kendisine daha çok yaklaştırdı ve kendisini oturu hala hayatta, güvende, onunla ve onun olduğuna tekrar inandırmaya çalıştı.

Malcolm Sinclair Crowcombe'daki kiralık evine doğru değil, kuzeye, sahile doğru gitti. Dudaklarını sıkmış, yüz hatları vahşi bir hal almıştı. Williton'a doğru ilerledi. "*Sabret.*" Dişlerinin arasından konuştu, "*Tedbirli* ol. Aptal, onu öldürmeye çalışıyor! Ne halt ettiğini sanıyor bu?"

Etrafta onu duyup cevap verecek kimse yoktu. Bastırdığı öfkesini saklamaya çalışarak atını sürdü.

Park'taki ahırlara ulaştıklarında, baş seyis Croker onları bekliyordu. Hills de oradaydı, endişeli ve kaygılıydı. Sarah diğerlerinin duraksadığını fark etti; oturabilip gülümsediğini gördüklerinde az da olsa nasıl rahatladıklarını, neredeyse hissedebiliyordu.

Hem Croker hem de Hills, gülümseyerek ona karşılık verdiler; atları tuttular. Charlie attan indi, bunu yaparken Sarah'ın kımıldamamasına dikkat ederek onu aşağı indirdi. Charlie, Sarah'nın ayaklarının toprağa değmesine, yalnızca dayanak noktasını değiştirene kadar izin verdi. Sarah'yı kollarının arasına alırken yarasına dokunmamaya özen gösteriyordu.

Sarah gülümsemeye devam ediyordu. Charlie onu ahırın bulunduğu avlunun dışına, çimenliğin karşı tarafına taşıdı. Sarah evin yolunu yarılایana ve çevresinde hiç kimse kalmayana kadar bekledi, gözleri Charlie'nin yüzündeydi, tehlikeli bir işe girişir gibi "Biliyor musun, yürüyebilirim," dedi.

Charlie, Sarah'ya şöyle bir göz attı, ardından kafasını çevirdi ve çenesini hafifçe oynatarak "Şaka yapıyor olmalısın." dedi.

Sarah'ya bahsedebileceği küçük bir iyilik.

Charlie, tam yan kapıyı açmak için Sarah'yı ayaklarının üzerine bırakacaktı ki kapı açıldı; Barnaby kapıyı açmış dimdik duruyordu.

Charlie Barnaby'ye teşekkürlerini sundu, Sarah'yı kapıya doğru çevirdi, Charlie onu yeniden kollarına alırken yüzüne baktı ve "Nereye?" diye sordu.

"Oturma odama. Akşam yemeğine bir saatten fazla var."

Charlie koridorda yürümeye başladı, Barnaby hemen yanlarındaydı. "Neler oldu?"

Charlie gibi, onun da yüzü bembeyazdı ve ifadeleri son derece ciddiydi. Sarah'nın gülümsemesi ağzının kenarında yumuşak bir kıvrıma dönüştü "Gerçekten -olanları duymalısın."

Hiç kuşkusuz Sarah'nın hikayeyi yeniden anlatması -Charlie'nin de ayrıntıları bir kez daha dinlemesi- kötü adamları kapısından uzak tutabilirdi.

Sarah, oturma odasının hoş ve sıcak ortamında rahatlık ve huzur içinde, hikâyesini anlattı, ardından Charlie Hills'ın gözlemlerini ekledi.

Barnaby, yayıldığı koltukta başını geriye doğru yasladı, "Toprağı o açıdan izleyeceğini düşünmemiştim."

Şöminenin önünde duran Charlie, kaşlarını çatarak ona baktı, "Ne açısı?"

Barnaby, başını çevirdiğinde Charlie'nin bakışlarıyla karşılaştı, "Sarah ardında kimseyi bırakmadan ölürse, mülkü sana intikal eder ve buna göre senin yetimhaneyi beğenmeyeceğin masalını düşünüyoruz... Eğer Sarah ölürse, yas süresi dolduğunda, senin tam anlamıyla Quilley Çiftliği'ni elinden çıkarmak isteyeceğini varsaymak akla uygun. Bunun Morv/ellan topraklarıyla bağlantısı yok-senin gibi bir toprak sahibi için küçük, verimsiz, cazibesi olmayan bir mülk orası."

Charlie, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. "Hakkınsın. Mülkü güvence altına almak için açıkça acelemiz olmadığından, kötü adamımız mutlu bir biçimde uzun bir oyun oynayabilir..." Charlie, gözlerini açarak, Sarah'ya gülümsemi, ardından Barnaby'nin mavi gözleriyle karşılaştı. "Bu iş

bittiğinde ve onu elimize geçirdiğimizde, sebep olduğu her bir zarar için ondan hesap soracağım."

Barnaby'nin dudakları vahşi bir sırıtmayla aralandı. "Senin ceketini tutarım."

Sarah, başını sallayarak onları izledi. Barnaby'yi düşündü; hukuk danışmanının yazıcısının peşinden güneye doğru at sürmüştü ve o zamandan bu yana görüşmemişlerdi. "Temsilci hakkında bir şey öğrendin mi?"

Barnaby'nin yüzü asıldı. "Hayır -çok sert görünümlü bir adam ama." Charlie'ye gülümsedi. "Geride kaldım ve Wellington'a kadar yol boyunca yazıcıyı takip ettim, ancak Taunton'ın içindeki ve dışındaki yollar saklanılabilecek ağaçlık ve çalılıktan yoksun -temsilci beni fark edebilirdi, bilmiyorum. Aldırmadan, yazıcıyı konaklayacağı yere kadar takip ettim, ardından vakit geç olduğundan geceyi geçirecek bir yer bulmak için ayrıldım."

"Ertesi sabah hukuk danışmanı ile konuştum ve bize yardımcı olması için onu ikna ettim. Hukuk danışmanının temsilci tarifi, diğer herkesin tanımıyla aynıydı, bu nedenle öyle görünüyor ki bu her zamanki aynı adam ve bu durumda hukuk danışmanı -Riggs- adamın yerli olmadığından emin. Bu..." -Barnaby parmaklarından birini havaya kaldırdı- "eğer araştırırsak onu bulabileceğimiz anlamına gelmektedir. Kırsal kesimlerdeki insanlar, o bölgeden olmayanları fark eder."

Barnaby'nin dudakları gerildi. "Ne yazık ki, yazıcının ev sahibesinden kaçmak için akşamları düzenli olarak gittiği bar da temsilci onunla karşı karşıya gelmiş. Önceden bilseydim, seyretmek için kalırdım, ancak.." Barnaby yüzünü buruşturdu. "Cesaretini toplayan yazıcı, temsilciye bir aile dostunun -yani, benim- Quilley Çiftliği için yapılan teklifi ajanla tartışmak üzere ertesi gün Wellington'da olacağını söyledi. Açıkçası, bu temsilci temkinli göründü ve teklifin nihai olduğunu söyledi ve bu konuyu hiçbir şekilde tartışmaya yönelmedi. Temsilci, müşterisinin teklifi hemen kabul etmemesini bir

ret olarak alacağını ve yazıcıya hukuk danışmanının ücretinin hakiyesiyle birlikte bir zart verdiğini söyledi."

Charlie, kendi kendine söylendi.

Barnaby, ümitsiz görünüyordu. "Bu temsileye karşı çevik adımlarla yürümekten fazlasıyla yorulmaktayım. Bakışlarımı ona çevireceğim ve bölgeyi tarayacağım -birisi onu görecektir ve yerli olmadığını fark edecek; haftalardır buralarda- bütün bu zaman boyunca sürekli saklanmış olamaz." Barnaby'nin gözleri kısıldı; sesi daha da kalınlaştı. "Ve onu bulduğumda, bizi efendisine götürmesi için onu ikna edeceğim."

Charlie, Barnaby'ye tepeden bakarak, hafifçe kaşlarını kaldırdı, "*Biz demenden çok memnunum.*"

Sarah, iyi bir akşam yemeğinin medenileştirici etkisinin fena olmayacağını düşünerek, yükseldi ve feci biçimde ezilmiş eteğini silkeleyerek düzeltti. "Akşam yemeği için üstümü değiştireceğim. Bir buçuk saat, beyler."

Charlie, Sarah kapıya yürürken onu bir şahin gibi izledi; bunun farkında olan Sarah, kapıyı açıp yaşam alanlarına yönelmeden önce döndü ve Charlie'ye güvenini tazeleyici bir gülümseme gönderdi.

Charlie, yatağında sırt üstü uzanmış, odanın diğer ucuna süzülen ay ışığı-sütununu izliyordu. Sarah, onun yanına uzanmıştı, doymuş ve uyuyordu. Akşam yemeğinde oyunlarının üzerinden her yönüyle geçmişlerdi -yalnızca kötü adamı teşhis etmekten hala çok uzakta oldukları sonucuna vararak.

Şaraba geçmek için yemek odasında kalmak yerine, Charlie ve Barnaby, Sarah'yla birlikte oturma odasına geçti; Charlie, o odada Sarah'yla birlikteyken, kendini kütüphanesindeki gibi rahat hissetmeye başlıyordu. Barnaby'nin araştırmasına başlamak için en iyi yerleri tartıştılar -çevredeki tepelere seyirciler yerleştirmeye cüret etmediklerini gönülsüzce kabul ederek- ardından yetimhanenin korumaları üzerinde durdu-

lar; açıkçası, kötü adamın onları görmesi bir hayli risk teşkil ediyordu.

Barnaby ile konuşmak, Charlie'ye kötü adamın planının daha geniş uzantılarını anımsatmıştı. Yine de Charlie'nin aklı ve içgüdülerine göre, bu adamı yakalama ve maskesini düşürme zorunluluğu, artık kesinlikle kişisel bir önem kazanmıştı.

Öğleden sonra yaşanan olaylar, ortaya çıkardıkları sırlarla birlikte, Charlie'nin zihninde yeniden canlandı. Sarah'nın yaralandığını duyduğunda onu pençesine alan soğuk korku, asla unutamayacağı bir duyguydu; ancak o korku Sarah'yı annesinin yanında, yaralı ama hala hayatta gördüğü an iliklerine yayılan bir iç rahatlamasına dönüşmüştü -safve utandırıcı.

Charlie'nin en aklı başında, en mantıklı ve en kibirli kısmı; Sarah kendisinden alınsaydı sorularını tetikliyordu. Aşk ona korku veriyor, pusuya yatan umutsuzluk ve keder hayatı boyunca ödeyeceği bir bedel olarak gözlerinin önünde belirliyordu.

Charlie'nin diğer bir kısmı -yalnızca şu an farkına varmaya ve tanımaya başladığı kısmı- yalnızca gülümsemiş ve Sarah'yla ilgilenmekle elde ettiği sıcaklık ve sevince ihtişam taşıymıştı... Charlie, onu sevmekle iliklerine kadar tatmin olmayı, elle tutulamaz sevinçleri anlamaya başlıyordu.

Korkusuna rağmen, hala onu istiyordu, varlığının her parçasıyla onu sımsıkı kavrayıp güven altına almak istiyordu, bunu yapmak aşkı kucaklamak anlamına gelse de. Korkudan, umutsuzluktan ve kederden korkmak, Charlie'yi yolundan çevirmek, aşkın sevinçlerini aramaktan alıkoymak için yeterli değildi.

Sarah, uykusunda mırıldandı ve onun daha da yakınına sokuldu; Charlie'nin kolları içgüdüsel olarak gerildi, ardından Charlie, Sarah'nın yarasını anımsadı ve kaslarını gevşetti. Sarah oradaydı, onunla birlikte; önemli olan da buydu.

Sarah, Charlie oturma odasından buraya kadar onu iz-

ledikten ve kapı arkalarından kapandıktan bu yana, orada .Charlie'yle birlikteydi. Sarah, daha önce banyo yapmıştı; Charlie hizmetçinin Sarah'ya yardımcı olmasını sağlamıştı -bu olurken, o geride duruyordu. Ancak geri döndüklerinde, yalnız kalmışlardı. Sarah tereddüt etmeden, daha da ötesi niyetli bir biçimde, Charlie'yle başbaşa kalmıştı.

Charlie, Sarah'nın yarasıyla ilgilenmişti, fazlasıyla güçlü bir hareketin Sarah'ya acı vereceğinden endişe duyuyordu. Sarah beklentisini basitçe göstermişti -açıkça ve üstü kapalı bir biçimde, Charlie'yi bedenine yakınlaştırmak ve onu sevmek, Sarah'nın amacı, tek ve yakıcı isteği olmuştu.

Charlie sırt üstü yatarak Sarah'ya teslim oldu ve istediğini yapmasına, kendisini kayıtsızlığın tatlılığına götürmesine izm verdi. Charlie'nin Sarah'nın yüzünde, gözlerinde gördüğü şey, kendi gözlerinde Sarah'nın gördüğünden emin olduğu şey, o anı yıldızlarla süslemiş, kıymetini arttırmış, yeniden yaşanan ve onları geri istenen bir ihtişama davet etmişti.

Bir şekilde, daha güçlü.

Charlie, malikanedeki davranışından Sarah'nın tuhaf bir şekilde hoşlandığını hissetti; ancak başka türlü nasıl davranabileceğini düşünemiyordu. Charlie, Sarah'ya karşı ne kadar açık bir biçimde sahiplenici ve koruyucu olduğunu fark ettiğinde kendini huzursuz hissetti,- ancak görünüşe göre Sarah bundan rahatsız olmamıştı.

Hangisi daha iyiydi. Daha azını yapmak, Charlie'nin ötesinde olacaktı.

O an, ikisinin arasında, her şey ilerliyor görünüyordu, çok hızlı olmasa bile en azından doğru yönde. Charlie, ne yaparsa Sarah'nın onaylayacağını her zaman bilemezdi ancak içgüdüğü görünüşe göre bu konuda ona yol gösteriyordu...

Güveni tazelenmiş bir biçimde, Charlie'nin zihni uyuma-ya yönelmişti, ardından belleğinin derinliklerinden bir hatıra belirdi. Evlendikleri günün ertesinde kahvaltıda ettiği bir yemin. Ardından, önceden görerpk, yanılmaz bir içgüdüyle,

Sarah'yı mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapmak içm yemin etmişti.

Charlie, bu yemini tutmak için yeniden iz üzerindeydi ve bunu yapmanın bir parçası da Sarah'ya onu sevdiğini söylemekten geçiyordu. Onun için hissettiklerini, tüm evrenin duyabileceği bir şekilde itiraf ederek, yüksek sesle.

Charlie, kitaplarla dolu bir kütüphaneye sahipti, bir yerlerde aşka dair sözler bulmuştu.

Nihayet bulduğuna inandığı bir gerçek varsa, o da aşkı elde etmenin aşk vermeden açıkça olanaksız olduğuydu -ve, nihayet aşka sahip olmak.

Charlie'nin gözü korkmuş, zihni gerçek üzerinde beklemeye kaymıştı. Charlie, bu düşüncenin kendisinden uzaklaşmasına izin verdi, evrenin sonsuz gizemini tartışmaya açmadan bırakarak.

Pazar öğleden sonra Malcolm Sinclair, Watchet kenarında geziniyordu. Soğuk ela bakışları çevreyi hiç durmadan taradı, adam ortalıkta görünmüyordu. Sinclair kasabanın sokaklarına doğru yöneldi ve önünden geçtiği her bara, her mağazaya bakarak sokakları arşınladı.

Sonunda, öfke içinde High Caddesi'nin köşesinde durdu. Jennings'iti nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; gecedен beri onu arıyordu. Quilley Çiftliği'nin kuzey tepelerinde dolaşarak kendisini riske bile atmıştı; ancak hiç kimseyi görmemişti.

Eğimli I ligh Caddesi'nden aşağıya bakarak, görüş alanına giren her şeyi taradı -onu görebilen herkesi. Geçen haftalar içinde Watchet'de pek çok kez bulunmuştu, yerliler onun kim olduğunu ya biliyorlardı ya da onu kasabalarında görmeye alışmışlardı. Konuşmanın, birisinin onları birlikte görme riskinden bile o an için daha önemli olduğuna karar vererek, dizlerini büktü ve Hıgh Caddesi'nde ileriye doğru yürüdü, ardından sağdaki son dar sokaktan döndü.

Jennings, sokağın uzak ucunda zayıf balıkçının küçük evini kiralamıştı. Malcolm tepelere giden dar, taşlı patikaya yöneldi. Yolda kısa bir süre durarak, döndü ve denize baktı, toprağı ve kasabanın yerleşimini inceler gibi bir hali vardı.

Küçük ev ve arkasındaki ahıra giden ufak meyil de, Malcolm'un görüş açısı içindeydi. Ahırda bağlı hiçbir at yoktu.

Malcolm kendi kendine söylendi, çok düşünmüştü ancak Jennings'ı son hareketi karşısında dizginleri ele almak kaçınılmaz bir hale gelmişti.

Etrafa göz gezdirdikten sonra, patika boyunca ilerledi, ardından bir daire çizdi, sonunda küçük evin arkasına giden temizlenmiş arazi parçasına girdi. Arka kapı kilitli değildi.

Tabiatına aykırıydı ancak not bırakmaktan başka yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Her zaman taşıdığı not defterinden bir sayfa kopararak, büyük harflerle yazdı, el yazısı bu şekilde daha iyi gizlenebilirdi.

Mesaj basitti: BU GECE GEL VE BENİ GÖR.

Mesajı, masanın üzerinde açık bıraktı, bir bardağın altına koydu. Başka birisinin bu sözlerden anlayabileceğı hiçbir şey yoktu, ancak Jennings bunun tam olarak ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Malcolm, küçük evi sessizce terk ederek gözden kayboldu.

Son lamba gökyüzünde solarken, Finley House'a ulaştı. Anahtarını kullanarak sessiz, boş eve girdi ve arka taraftaki kütüphaneye, merdivenlerden yukarıda yatak odası dışında kullandığı tek odaya, doğru ilerledi.

Şöminenin önündeki koltuğa yayılarak kafasını salladı, hala hiç beklenmedik bir biçimde gelişen karmakarışık olayları anlamaya çalışıyordu. Şömine rafının üzerindeki saate bakarken, rafın üzerine bırakmış olduğu kartı gördü -Leydi Conningham'dan gelen akşam yemeğı davetiyesi.

Bu görüntü, planını tehlikeye atan bütün olayların -kendisi açısından tamamıyla istem dışı olarak- canlı bir anımsatı-

cisiydi. Buradaki kır yaşantısı huzurunda Charlie, Sarah ve onların yaşantıları...

Bu gerçekliğin ne kadar değerli olduğunu, onu görene ve ardından yaşayana kadar -büyük ölçüde dolaylı olarak Charlie ve Sarah'nın gözlerinden- anlayamamıştı. O ana kadar ruhunun derinliklerinde pusuya yatan şeyin bu tür bir yaşam olduğunu bilmiyordu. Artık şimdi, bir ölçüde Charlie'ye ne kadar imrendiğini biliyor, ancak yine de şans bakımından onu hiçbir şekilde kıskanmıyordu. Çünkü Charlie belki de tıpkı onun gibiydi; yalnızca görünüş olarak değil aynı zamanda zihinsel yetenek, paylaştıkları keskinlik, paradan hoşlanmaları ve para kazanmanın basit zevkleri dahil.

Kabul etmek gerekir ki, Charlie düz ve dar bir yolda dürüstçe yürürken, kendisi karanlık yollarda heyecan bulmuştu; ancak yine de bu, gerçek bir farklılıktan çok, her ikisinin karakterlerinin şekillendiği yıllarda edindikleri etki ve rehberliğin bir yansımasıydı. Charlie'nin ailesi ve Cynster'lar vardı; onun ise... beyaz köle ticaretine bulaştığı skandalla yüzleşmek yerine başına tabancayı dayayan ve arkasından yası tutulmayan son gardıyanı Lowther hariç hiç kimsesi...

İş yaşamında Charlie aydınlıkta yürüye bilirdi, o ise zamanının yarısını gölgede geçirirdi; öyle de olsa temelde dikkate değer biçimde benziyorlardı.

Malcolm kendi kendine gülümsedi. Bakışlarını aşağıya çevirerek, hizmetçisinin şöminede yanar durumda bıraktığı kütüklerin alevlerine baktı. Malcolm ne kadar hayal ederse etsin, Charlie'nin avuçlarının arasında olan şeye sahip olamayacağını biliyordu. Yine de asıl rahatsız olduğu şey Charlie'nin kendisine teklif edilen şeyi takdir etmemesiydi - Charlie yaşamın ona alması ve şükretmesi için tabağına koyduğu şeyi amansızca reddediyordu.

Belki de söz konusu olan aralarındaki beş yıldız, olgunluk ve gün gün gizliden gizliye yayılan yalnızlık... Charlie'nin sahip olduğu şeyi her gün görüyor ve takdir ediyordu- Kaçırdı-

ğı fırsatların, ardında gösterilebilecek çok az para bırakan bir yaşamın, Charlie'nin daha önce sahip olma şansına eriştiği tüm insani etkinliklerden yoksunluğunun giderek daha da keskin bir şekilde farkına varıyordu -ve bunlar Malcolm'un, Charlie bunu anlamalı kararını tetikledi.

O buna sahip olamazdı, ancak Charlie olabilirdi.

Aslında sadece Charlie'ye bunu göstermeye çalışıyordu. Üstelik Charlie'yle birlikte, tıpkı onun gibi... tuhaf bir biçimde, bu önemliydi.

Bunun anlamı, Jennings'e yetimhaneyi unutmasını söylemek zorunda olduğuydu. Denetimde olmamaya ilişkin her duygudan nefret ederdi, yine de muhtemelen Jennings notu bulacak ve her zaman olduğu gibi denileni yapacaktı; eve geç saatte, karanlıkta, gelecek ve böylece hiç kimse onu görmeyecekti.

Malcolm, Leydi Conningham'ın davetiyesine baktı. Jennings'i aradığı için kiliseye katılamamış, o sabah Morwellan Park'a bir not göndermişti; gönderdiği delikanlı, Charlie'den Sarah'nın durumunun ağır olmadığını belirten birkaç satırla geri dönmüştü.

Bu durumda Sarah neredeyse kesinlikle annesinin verdiği akşam yemeğinde olacaktı. Malcolm onu bizzat görmek istiyordu. Sarah'nın iyi olduğuna tanık olmak ve içini rahatlatmak niyetindeydi.

Anlamadığı bir duygunun ateşlediği bu dürtü, onun için tuhaftı; Sarah için Charlie'nin hissettiği gibi hissetmediğini biliyordu; yine de onu Charlie'nin gözleriyle gördükçe, şimdiye kadar hiçbir kadına karşı hissetmediği hayranlık ve saygı duyguları kabarıyordu. Sarah'nın sadece iyiliğini dilemedi, Charlie ile birlikte mutlu olmasını da istedi.

Böyle bir hayata sahip olamamıştı ancak Charlie olmuştu -ve keşke Charlie'nin olduğu gibi olsaydı.

Malcolm ayağa kalktı. Jennmgs, gece yarısına kadar gelmeyecekti; o zamana kadar akşamı malikanede geçirmemesi

için hiçbir neden yoktu. Bu sayede Sarah'nın ıyı olduğundan emin olabilirdi, ayrıca fırsat bulursa eşinin ona sunduğu her şeyi, onun sahip olabileceği her şeyi, kabul etmesi için Charlie'yi ciddi anlamda yönlendirebilirdi.

İronik bir biçimde kendisini bu tür hareketin savunuculuğunu yaparken buldu, üstünü değiştirmek için merdivenlere yöneldi.

Charlie, Conningham Malikânesi'nde akşam yemeği masasının karşı tarafına baktı ve Tanrıya şükretti. Sarah karşısında oturuyordu; yalnızca çok uzağa uzandığında ya da ağrıyan tarafı kazara bir şeye değdiğinde dudaklarını acıyla ısırıyordu. Yaşadığı sıkıntıdan az da olsa kurtulduğu çok açıktı.

Charlie tüm günü endişe içerisinde geçirmişti; Sarah'yı koruyucu katmanlara sarmak istiyordu. Yine de onun bunu ne kadar rahatsız edici bulabileceğini biliyordu. Dikkatlice yönelttiği sorulara Sarah gülümserken, kendisini bütünüyle iyileşmiş olarak gördüğünü açıkça dile getiriyordu.

Yanında oturan Malcolm'un anlattığı bir şeye gülen Sarah'nın gözlerindeki ışık, yanaklarındaki yumuşak, doğal kızarıklık Charlie'ye kelimelerle ifade edilemeyecek ölçüde güven vermiş ve içini rahatlatmıştı.

Sarah, Bay Sinclair'le sohbet etmesine rağmen Charlie'nin yoğun ilgisinin farkındaydı -Sarah'yı bulmak için malikâneye geldiği günden bugüne... hem de ilgisinde en küçük bir azalma olmadan. Charlie'nin dikkati, özeni hiç değişmemişti. O sabah, Sarah'yı uyuması için yalnız bırakmış, hizmetçinin onu yalnızca kilise için elbisesini giyme zamanında uyandırmasına izin vermişti. Sarah'nın ayını kaçırmak istemediğini düşünmüştü -katılmaması, kaçınılmaz bir şekilde, türlü spekülasyonlar doğururdu. Ancak kilise dönüşünde topluluğun başında gördükleri an, Charlie hızla hareket ederek Sarah'yı arabasına bindirmiş ve evine götürmüştü; çimenliklerdeki olağan gezinti ve konuşmalardan kaçınmıştı

Bu durum Sarah'nın sıkıntısını sessizce hafifletmişti; zihnen ya da fiziksel olarak çabalamak zorunda kalmamıştı. Eve döndüğünde, Sarah kendini iyi hissettiğine dair ısrar ettiğinde, Charlie bu akşam yemeğine katılmasına razı olmuş, annesine bir seyis göndermeyi kabul etmişti. Ancak o zamana kadar Sarah'yı dinlenmesi için zorlamıştı. Sarah kanepede kestirirken o da bir sandalyeye yerleşip dergi ya da gazete okuyarak Sarah'ya eşlik etmişti. Crisp'in getirdiği hafif ögle yemeğini paylaştılar, ardından Sarah banyo ve akşam yemeği için giyinme zamanına kadar biraz daha dinlendi.

Charlie, at arabasına kadar olan yolculuk esnasında açıkça endişeliydi. Saralı malikâneye ulaşırken, annesinin kaygısını gideren bir açıklamada bulundu; bu noktada arzu ettiği en son şey, kuşkusuz iyi dileklerle olsa bile, annesinin ve kız kardeşlerinin başına üşüşmeleri idi. Ancak Sarah bu anlara yalnız tutunmak, bu anları elinden geldiğince uzun süreli kılmak istiyordu. Pratik yapmak için Charlie'ye elinden geldiğince çok zaman vermek Yakında, sezon için Serena ve Augusta'yla Morwellan House'a Londra'ya gideceklerdi; bu durum kendi birleşik yaşamlarına girmeleri anlamına geliyordu,

Sarah, kendi yaşamlarını birleştirmeye odaklanmak istiyordu ve görünüşe bakılırsa Charlie de onunla aynı fikirdeydi.

Bu bilgi, Sarah'a şevk verdi. Sarah, ondaki değişimin kendisini nasıl mutlu kıldığının tamamıyla bilincindeydi ve eğer bütün bunların altında önemsiz bir yara hissetmişse bu onun dayanacağı şeydi -ona yapılan meydan okuma- ve onunla mücadele etmek, yok olana kadar da varlığını belirsiz kılmak niyetindeydi.

Tatlı servisi yapıldığında, Sarah'nın gözü masada gezindi; herkesi tanıyordu ve herkes de onu tanıyordu; bu, huzur veren bir durumdu.

Barnaby tüm gün boyunca ele geçmez temsilciyi bulmak için yakınlardaki köyleri ve ufak birimleri taramıştı; gen döndüğünde ise hayal kırıklığı içindeydi ancak hala karar-

lıydı, vakit kaybetmeden üstünü değıştirdi ve arabada onlara katıldı. Barnaby o an annesinin yanına oturmuş, Londra'daki skandalları anlatıp onu eğlendirmişti -yakınlardakilerin yiiz ifadeleri Barnaby'nin ününü doğrular nitelikteydi; hikaye anlatmakta üstüne yoktu.

Bay Sinclair, Bay Ravensv/ell'le sohbet etmeye başlamıştı; Sarah, diğler tarafındaki -yalnızca dokunma mesafesindeki-Lord Fınsbury'e döndü.

Birisi kuvvetli bir biçimde ön kapıya vurdu.

Masadaki konuşmalar son bulurken, Sarah korku dolu gözlerle babasına baktı; erkeklerin sesi yükseldi, tonları telaşlı ve daha yüksek bir hal aldı

Kapı, itilerek açıldı; Johnson, evin baş hizmetkârı hızla içeri girdi; yüzündeki ifade tüm erkeklerin ayağı kalkmasına neden oldu.

Johnson, önce Sarah'nın babasına ardından Charlie'ye baktı ve "Lordum... yetimhane yapıyor!" dedi.

On dakikalık bir keşmekeşin ardından, Charlie Lord Conningham'ın atlarından birine bindi, yanında benekli bir kısrağ alan Sarah olmak üzere, alelacele kuzeye -Crowcombe üzerindeki yüksek çıkıntıda çıtırdayarak ve dumanlar çıkarak siyah gökyüzünü aydınlatan, hemen arkada yükselen Brendon Tepelerinin karanlığına karşı kabaran parlak kırmızı ışığa doğru- ilerledi.

Charlie, Sarah'ya keskin bir bakış fırlattı ve solgun, donmuş yüzünü fark etti. Barnaby, Sarah'nın diğler tarafında at sürüyordu, Malcolm ise onun ötesindeydi. Malikânedeki çok sayıda seyis ve ahır çalışanı da onları izliyordu. Bahçıvanlar, çeşitli aletler taşıyarak onları takip ediyordu. Akşam yemeğı masasındaki diğler erkekler, telaş içinde at arabalarına yönelip hizmetkârlarını seferber etmek için- evlerine doğru yol almışlardı.

Charlie, ileriye bakarak belli belirsiz sövdü. Bölgeyi'kap-

tayan dumanın yarattığı pustan görebildiği kadarıyla, yetimhanenin arka kanatları, en azından ıkı tanesi, alevler içinde kalmıştı. Yetimhanenin ana kısmı, görünüşe bakılırsa, yangından henüz etkilenmemişti. Charlie, gözlerini kısarak arka tarafta yükselen, göz kamaştırıcı alevlere karşı duran gri yığından bir şeyler anlamaya çalıştı.

Charlie, yeniden Sarah'ya baktı. Sarah, onlarla birlikte at sürmek için ısrar etmişti, Charlie, Sarah'nın at arabalarından birinde çok daha güvenli bir yolculuk yapmasını tercih etmiş olsa da yol boyunca oluşacak kargaşadan etkilenmemesi için ata binme isteğini soğukkanlılıkla karşılamıştı. Yetimhanenin Sarah için ne kadar hayati bir mevzu olduğunu bilerek, ona karşı çıkmaya bir son vermiş ve Sarah'yı en sağlam atlardan birine bindirmişti.

Charlie, ileriye bakarak, kendi kendine söyleniyordu; ancak boşa nefes tüketmemeye karar verdi, çünkü ona ihtiyacı olacaktı.

Derenin üzerinden atladılar, ardından yokuşu takip ettiler. Çitlerin önünde durmak zorunda kaldılar; hiçbir at yirmi yarda ötelerindeki cehennemi gördüğünde çitlerin üzerinde atlamak istememişti. Herkes eyerlerinden aşağı indi ve gördükleri karşısında dehşete düştü; Charlie, dizginlerini çitlere bağlayarak Sarah'nınkileri aldı -Sarah o kadar sersemlemişti ki yalnızca olan biteni izliyordu- ve onu da çitlere bağladı, ardından Sarah'ya döndü ve onu kendine doğru çekti.

Charlie, Sarah'nın bakışlarını yakaladı. "Sana ihtiyaçları var." Sarah göz kırptı, ardından derin bir nefes aldı ve başını öne doğru eğdi, sonra yemden yangına baktı. Charlie, Sarah'yı belinden kavrayarak çitlerin üzerinden geçirdi ardından kendisi de atladı. Diğer erkekler de onları izledi.

Nereden başlanılacağını bilmek güçtü. Charlie, birkaç saniye durdu ve düşündü, ardından Sarah'ya "Çocukları topla -hepsim- ve ön bahçenin ötesindeki kenara getir. Çakıllı yolun hemen arkasına."

Sarah, başını salladı ve çevresinde girdap gibi dönen bir duman bulutu nedeniyle öksürdü. Pelerinini yakalayarak, burnunu örttü ve mücadeleye girişti.

Charlie, bir bakışıyla Barnaby ve diğer erkekleri toplayarak binanın arkasına yöneldi.

Charlie haklıydı. Kanatlardan ikisi alevler içindeydi, üçüncüsü, en kuzeydeki kanatın sazdan çatısının bir ucundaki kararmış parça için için yanmakta, kömür halini almaktaydı. Bu parça yayıldıkça kararmakta ve alevlere bürünmekteydi, ancak sazlık henüz tamamen alevler içinde kalmış sayılmazdı.

Erkekler, sazdan çatıya su çıkarmaya çalışıyordu ancak çatı çok yüksekti. Tek yapabildikleri duvarları ıslatmak ve dua etmektir. Diğerleri yanmakta olan iki kanattaki alevlerin parlayarak ana binaya erişmesini engellemek için miicadcle ediyordu. Ana bina, taştan duvarları ve taş tahta çatısıyla, etkilenebilirdi.

Dumanın yoğunluğu artıyordu. Charlie, yardım etmek için gelmiş olan Crovcombe köyünden erkeklerin arasından geçti. Pek çoğu, yanık battaniyeler ve çuvallarla alevlere boyun eğdirmeye çalışırken, bazıları su dolu kovalarla bir oraya bir buraya koşuşturuyor, suları ellerinden geldiğince yükseğe atmaya çalışıyorlardı.

Bu kaos ve karmaşa, panik içinde hüküm sürüyordu. Malikânedен gelen erkekler, çuvallar ve kovalar bulmuş, yardım etmek için koşmuştu. Charlie, bu insanları kanatların ana bina ile buluştuğu kısımlara yönlendirmek için durdurdu. "İki kanat yangından kurtarılamaz halde, ama..." Öksürmek için durdu, ardından ana binayı işaret etti, "umut edebileceğimiz en iyi şey, ana binayı kurtarmak." Charlie, güney kanadı boyunca yürüdü, bağırarak ve işaret ederek erkekleri bir kenara çekti.

Barnaby eğildi ve aç, çtırdayan alevlerin üzerinden bağırdı. "Bunları ana kanatta çalışanlara söyleyeceğim." Charlie başım onaylar şekilde sallarken Barnaby çoktan gitmişti.

Charlie, kavgada yön değiştirerek iyi yapmıştı, Kennett elinden geldiğince hızlı bir biçimde yukarıya su taşıyordu.

Kennett, kuyudan su çekti ve boş bir kovanın içine boşalttı, "Neyse ki tuzlu su alevleri tatlı su kadar iyi söndürüyor." Kuyunun halatına bağlı olan boş kovayı yeniden suya daldırdı, ardından yukarı çekti.

Charlie, çevresine bakındı ve malikânenin seyisine odaklandı "Jessup, kuyuda birbirini yedeklemek için en güçlü adamlarından bir kaçını al."

"Hemen efendim." Jessup kaslı bir seyisi işaret etti, "Miller, sen alıyorsun, buraya geldiklerinde sana yardımcı olmaları için bahçıvanlardan ikisini gönderirim."

Charlie, Kennett'i kenara çekti, "Bu yeri en iyi sen biliyorsun. Alevlerin ana binaya -ve eğer başarabilirsek kuzey kanata sıçramasını- engellememiz gerek."

Kennett, Charlie işaret ederken baktı, ardından öksirdü ve başını öne doğru salladı, "Emredersiniz."

"Güney kanatta çalışanlara bunu söyledim, bir başkası da ana binadaki çalışanlara haber veriyor. Sen git ve kuzey kanadın komutasını al. Kurtarma şansımız olan tek yer orası." Charlie, öksürmesini bitirdi ve ardından bağırdı. "Gelecek başka insanlar da var. Buradan geçenleri, kim olursa olsun yakalayın ve onları ana bina ile kuzey kanatı kurtarmaları için yönlendirin."

Kennett, başını salladı ve telaşla harekete geçti, birkaç yarda içinde kabaran duman bulutu tarafından yutuldu.

Charlie, yalnızca taşınan su kovalarından birinde mendilini ıslatmak için bir an durdu, mendilini sıktı ve burnuna koydu; ardından mücadeleye geri döndü.

İki koca eski kanatın tamamıyla alevler arasında kalması ve boğucu grilik içinde parlak turuncu, kırmızı ve siyah kavrışımına bürünmesi, kâbus gibi bir sahneydi. Sıcak rüzgâr, dalgalar halinde yükseliyor, yakıyor ve kavuruyordu. Ateş, bir canlı gibiydi; yükseliyor ve alçalıyor, yutuyor, kükrüyor ve ses çıkarıyor, yiyor, tüketiyordu.

Charlie, güney kanatta çalışmaya başladı ve çocukları ara-

dı; geçerken pek çoğunun evleri diyebıldıkları tek yeri kurtarmak için küçük bedenleriyle umutsuzca çabaladıkları fark etti.

Charlie, Maggs'i buldu; ancak küçük ocuğ elindeki kovayı bırakıp güvende olmak üzere n bahçeye gitmesini söylediğinde ıMaggs inatçı bir biçimde başını iki yana salladı, "Burada daha çok ie yarıyoruz." dedi. Charlie yanıt vermek için kaşlarını atıp ağızını açtığında, Maggs feryat etti "Yardım etmek zorundayız."

Maggs'in is bulanmış yüzüne, yanmış kirpiklerine, tozlu saçlarına bakarak Charlie ocuğun -gencin- gözlerindeki umutsuz yakarışı okudu, bir an için tereddüt etti, ardından "Yalnızca on iki yaşın üzerindekiler. Diğerkileri n bahçenin arka kısmına geçmek ve kontese rapor vermek zorunda." Charlie, Maggs'i omuzlarından kavradı, elindeki kovayı aldı ve oradan geçen bfr adama verdi Eğilerek, Maggs'in kulağına "Sorumluluk sende, yardım eden diğerk çocukların tümünü bul. On iki ve üzerindekiler, isterlerse kalıp yardım edebilirler, diğerklerinin hepsi n bahçeye." dedi.

Yoğun duman arasında, Charlie saç örgülü bir figür gördü; söylendi. "Bu kız kim?"

Maggs, ksrerek "Gırırıy." dedi.

"Burada bize yardım mı ediyor?"

Maggs, başını salladı, "Daha önce onu kuyunun yakınında görmüştüm."

"Onu bul ve ona çevrede dolaşıp tüm kızları toplamasını, ardından n bahçeye geçmelerini söyle. Kontese ve küçük çocukları olan personele yardımcı olmaları için onlara orada ihtiyaç var."

Maggs, başını salladı ve nesiyle işaret etti. "Ona söylerim." Maggs, omuzlarını Charlie'nin sınırlayıcı tutuşundan kurtardı ve Ginny'nın peşinden gitti.

."Maggs!" Charlie, ocuk durup arkasına dönene kadar bekledi 'Yardım etmek için diğerklerini izle, durum daha k-

tüye giderse .." Charlie, güney kanadı yutan alevlere baktı, ardından Maggs'in bakışlarını yakalamak için tekrar ona döndü "tüm çocukları toplamanı ve ön bahçeye getirmem istiyorum. Tartışma yok. Eğer Kennett ya da ben gitmeni söylersek, diğerlerini de alacaksın ve gideceksin."

Maggs, yutkundu ve alevler bulunduğu yerin yakınma doğru kabarıırken hafifçe sıçradı; yeniden Charlie'nin yüzüne baktı, başını salladı. "Tamam, pekâlâ."

Maggs tökezledi. Charlie küçük bir nefes alıp güney kanada baktı ardından malikânedeki toprak sahiplerinin mülklerinden daha fazla adam getirdiğini fark etti.

Birkaçını orada tutarken, büyük bölümünü Kennett'e rapor etmek üzere gönderdi ve diğerlerini merkez kanata yardım etmek üzere yönlendirdi. Daha fazla adam çuvalarla ve su dolu kovalarla geliyordu; alevlere saldırıyor, uzun süredir mücadele edenlerin geri çekilmelerine ve nefes almalarına olanak sağlıyorlardı.

Charlie, ana bina ve güney kanat arasındaki bağlantıya çarpan alevleri kopardı; mendilini yeniden ıslattı, bağladı ve erkeklere gözlerini kısarak baktı. Herkes ise boyanmış ve kirliydi; kuyudan su çekmek için çörmemiş olan Joseph Tiller'i fark etti.

Tiller'in kullandığı Hint keneviri çuvalı alarak Charlie Barnaby'nin neler yaptığını kontrol etmek için güney kanatın etrafında dolaştı. Yürürken cesaret vermek için bağırıyor ve komutlar veriyordu. İlerlerken Malcolm'u geçti; kirliydi ve güç nefes alıyordu, bir grup adamla alevlerle mücadele ediyordu, alevlerin hırsıyla yuttukları şeyi kurtarmak için değil ancak alevlerin kuvvetini kırmaya ve yayılma şansını azaltmaya çalışıyorlardı.

Charlie, güney kanatın köşesinden dönerken dumanın avlu ile kanatlar arasında daha da yoğunlaştığını fark etti. Daha yavaş ilerlemek zorundaydı böylece diğerlerine çarpamayacak ve onların da kendisini görmek ve kaçınmak için şansları olacaktı.

Güney kanat gibi ana bina da durmadan yanıyordu, ancak t Charlie'nin yaptığı gibi Barnaby kanatın kalan kısmını alevlere kurban vermiş ve alevleri ana bina ile bağlantıdan uzak ıtmaya yoğunlaşmıştı. İlk bakışta bunda başarılı oldukları görünüyordu ancak adamları geçerken tökezleyen Charlie, yukarıya ve yıkılmış oyun alanına baktığında ana binaya yakın sazdan çatının yandığını görür gibi oldu.

Ufak tefek parçalar her yere saçılmıştı; en azından korlar uzaktaydı. Ama kısa sürede ana binaya bitişik olan sazdan çatının büyük kısmı alevlenecekti.

Charlie, Kennett'i bulmaya gitti, kuzey kanatın etrafında dolaşırken, ateşten gelen sesi fark etti -alevlerin parlaması, rüzgârın sürekli sesi, çıtırtılar ve hışırtılar, yayılan kükremler - giderek ve yavaş yavaş azalıyordu. Kazanıyorlardı, akıntıyı döndürüyorlardı. Alevler sakinleşiyordu.

Kennett de aynı şeyi düşünüyordu "Ancak daha alacak çok yolumuz var. Ateşi aşağıda tutmalıyız, kendi içinde yanması-na izin vermek zorundayız, başka yolu yok."

Charlie, sazdan çatıya bakıyordu. Bu çatıdan gerçekten hoşlanmamıştı. "Kanatları ana binadan ayırmamızın bir yolu var mı? Savunabileceğimiz bir aralık yaratabilir miyiz?"

Kennett, yüzünü buruşturdu. "Bunu yapabilirdik ancak çatı kirişleri ana çatının altından geçiyor. Kirişler birbirine bağlı ve üstelik her katı birbirine bağlayan daha büyük kirişler de var. Bunun bir fayda getireceğini düşünseydim, hemen işe girişmemiz gerektiğini söylerdim; ancak bu keresteler oldukça eski ve demir gibi de sert. Onları kırmak için patlayıcılara ihtiyacın olacak."

Charlie, "Ya da ateşe." diye mırıldandı.

Bir dakika sonra, "O halde tek yapabileceğimiz alevlere suyla karşı koymak. Alevler azaldığında, merdivenleri ana binaya yaslar, sazdan çatıyı ve kirişleri o uçtan ıslatırız."

Charlie ilerideki kır evlerinden koşarak yanlarına gelen

işçileri fark etti. Adamlar ellerinde çapalar, kazmalar, baltalar -içlerinde birkaç uzun saplı tırmığın da bulunduğu aletler-taşıyorlardı.

Charlie, onlara elleriyle işaret etti, "Ana binaya ve güney kanadına gidin. Yanmış olan şeyleri parçalamaya başlayın. Uçlardan başlayın. Diğer adamların yoğunlaştığı, evin etrafındaki alanlardan uzak durun. Uçlardan başlayarak onlara doğru ilerleyin."

Adamlar başlarını sallayarak uzaklaştılar. Bir adam sırtında uzun saplı bir tırmık taşıyordu. Kaşlarını çatarak, ana binanın çatısının saçakları altındaki sazdan çatıya bakarak başını salladı, "Bizden ilk önce bu bölümü çekmemizi isteyeceğinizi düşünmüştüm.,, alev alarak ana binaya yayılabilir."

Charlie ve Kennett, birbirlerine baktılar. Charlie, adama döndü ancak yanıt veren Kennett olmuştü.

"Bu mümkün değil, genç adam, hava soğuyor ve o sazdan çatıyı ıslattık. Bu şekilde alevleri yutana kadar ona dokunmamalıyız. Sonra da elimizden geldiği kadar dikkatli olacak ve çatıyı kaldırmaya çalışacağız."

Adam "Oh" diyerek bir yanıt verdi. Ancak Charlie bunu duymadı. O an bir yandan Kennett'in sözlerini düşünüyor, bir yandan da hertarafa saçılmış olan küçük şeylere -sazdan çatının üzerinde, içinde ya da *altında*- bakıyordu. Korku çiçek açmıştı. Charlie, yeniden adama odaklandı "Bu yoldan gelenler dışında, uzun saplı tırmıkla gelen başkaları da var mıydı?"

Adam, Charlie'ye baktı, bir hayli telaşlı görünüyordu. Ardından başını sallayarak "Evet" dedi. Oksürdü. "Bazıları diğer tarafa gitti." Adamın işaretleri, evin diğer tarafını gösteriyordu.

Charlie, kendi kendine söylendi, dizlerini büktü ve koşmaya başladı.

Charlie kuzey kanadının sonuna doğru koştı. Bir yığın insan kanatların sonundaki duvarlara hücum ediyordu; çaresizce onları yarıp geçti ama sonra korktuğu sesleri duydu.

Bu güçlü sesleri ani bir coşku seli takip etti ve beklenmedik bir alev havaya yükseldi. Hemen sonrasında korku içinde insanlar geri çekilince çığlıklar ve dualar duyuldu.

Charlie güney kanadına yöneldi. Sendeleyerek durdu ve kafasını yukarı kaldırdı. Gittikçe kalınlaşan dumana gözlerini kısarak baktı ve korkuları ile yüzyüze geldi, insanlar uzun saplı tırmıklarla evin güney tarafına gelmişler ve güney kanadının ana binayla kesiştiği yerdeki saz kaplı damı yıkmışlar, böylece havanın yanmakta olan kirişlere ulaşmasına sebep olmuşlardı.

Alevler, yakacak sınırsız alan bulmuşken yayılıp gürleyerek büyüyordu.

Charlie, karşılaşacağı görüntüyü tahmin ettiği halde öylece kalakaldı ve dehşet içinde karşısında yükselen alevleri izledi. Artık alevleri durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Güney kanadına giden yolun ortasından ve yanan duvarların gerisinden, Kennett'in ana binanın iskeletine bağlanan kalas ve çatı kirişleri hakkında ne anlatmaya çalıştığını biliyordu.

Yangın taş duvarlarda sönmeyecek, kirişlerden ana binaya sıçrayacaktı.

İç avlulardan ani bir gürültü ve çığlık duyuldu. Güney kanadındaki alevlerin ana binaya sıçradığı kolayca görülebiliyordu. Çatısı da ana binanın sayvanlarının üst ve altına hızla yayılan alevlerle tamamen aydınlanmıştı.

Çok geçmeden bazı kirişler patladıkça çıtırtı sesleri duyulmaya başladı. Onu yangın sıçrayıp aklıtan kudurmuş bir hayvan gibi kuzey kanadın damındaki sazlara düşünce bir kükreme takip etti. Gittikçe yoğunlaşan çıtırtılar eşliğinde herkes telaş içinde bağıırıyordu.

Bir dakikadan daha az bir sürede, o anki umutlar yerini mutlak bir umutsuzluğa bıraktı.

Charlie etrafına bakındı ve Maggs'i gördü. Eğildi, kolunu tuttu ve onu kendine yaklaştırarak, "Git, şimdi. Diğerlerini de al ve gidin!" dedi.

Maggs Charlie'nin yüzüne baktı. Maggs'in ise bulanmış yüzünden gözyaşları süzülüyordu... çaresizlikle parıldayan gözyaşları. Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı ve koşmaya başladı.

Barnaby Charlie'yi omzundan kavrayarak "Herkesi avlulardan çıkardım. Tehlikeli bölgeye bir dakika uzaklıktalar." dedi.

Yangın çatıdaki sazları yakıyor, alevler kabarıyordu. Charlie, içi ürkütücü bir şekilde yanmakta olan güney kanadına göz atarak kafasını salladı ve "Haydi, herkesi dışarı çıkaralım. Daha fazla yapabileceğimiz bir şey yok. İnsanların hayatı binalardan çok daha önemli." dedi.

Barnaby ümitsizce kafasını salladı. Dönerek, gördüğü ilk adamı yakaladı ve ona, karşısına çıkan herkesi yanına alarak dış avlunun ötesine gitmelerini söyledi. Charlie güney kanadına doğru yöneldi. Atların dışarı çıkarılıp çıkarılmadığını kontrol ettikten sonra Barnaby'nin yanına gitti. Herkesi toplamak, içeride kimsenin kalmadığından emin olmak için cehennemin ortasına geri döndüler.

Güney kanadından muazzam bir gürültü koptu ve çatının

bir kısmı, alevlerin artarı gürlemesini besleyen kıvılcımlar yayarak çöktü.

Yangın, onlardan uzaklaşan bir hayvan gibiydi.

Charlie ve Barnaby Kennett'ı kuzey kanadından sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldılar Charlie, "Artık yangının önüne geçenleyiz!" diye bağırarak Kennett'ı ikna etti.

Charlie, geri çekilerek kuzey kanadının ön ucunda durdu ve gözlerini kısarak yoğun dumanın arasından ileriye baktı ama kimseyi göremedi. Alevlerin göz alıcı parıltısından öte, gölgelikte hiçbir hareket yoktu; herkes uzaklaştırılmıştı. Bununla kendini avutarak arkasını döndü ve dış avluyu geçip insan kalabalığına karışmakta olan Barnaby ve Kennett'e yetişmek için koşturdu.

Gittikçe çoğalan bir kalabalık vardı; köyden hır sürü kadın çocuklarıyla birlikte yardım etmek için gelmişti. Orada burada küçük gruplar halinde kümelenmişler, sakinleşmeye ve korkularını bastırmaya çalışıyorlardı.

Charlie, bu korkuların ne kadar gerçek olduğunu düşünerek, donuk bir kalple Sarah'yı bulmak için etrafına bakındı. Şaşkın ve endişeli kalabalık arasında onu hemen göremedi. Dış avlunun kenarından ilerleyerek yüzleri gözden geçiriyordu ki Sarah biraz ilerisinde ortaya çıktı. Gözlerini binaya dikmiş, korku dolu bir ifadeyle öylece duruyordu. Döndü ve Charlie'yi gördü. Eteğini toplayarak ona doğru koştu ve "iki bebek ve Quince kayıp!" dedi.

Soluk soluğa Charlie'nin kolunu tuttu ve "Onu, çocukların bazılarını erkenden dışarı çıkarırken gördüm. Yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi Ama sadece dört tane var. Onları etraftaki kadınlara bıraktı. Herkes diğer ikisinin burada başka birileriyle olduğunu düşündü ama değiller. Ayrıca kimse uzun süredir Quince'i görmemiş. O kesinlikle burada değil!"

Charlie, arkasında yükselmekte olan alevler içindeki binaya baktı.

"Oh, hayır!" dedi. Sarah kolundan tuttu ve "Bak!" dedi.

Sarah çatının en kuzeyindeki pencereyi gösteriyordu. Kalın camın arkasında bir siluet pencereyi açmaya çalışıyordu.

Katy Sarah'nın yanına geldi. "Kolu kırık. Onu açamaz." dedi.

Josephlisendeleyerek yaklaştı ve "Çatının merdivenleri güney uçta, güney kanadın duvarının karşısında. Şu anda oradan geçilmesi mümkün değil."

Charlie, sersemlemiş bir şekilde yanında öylece duran Kennett'i sarstı. Omuzlarından yakalayarak ona "Merdivenler nerede?" diye sordu. Kennett gözlerinde korku dolu bir ifadeyle ona baktı. "Avludaydılar." Yutkundu. "Şimdi yoklar." dedi.

Barnaby geldi. "Ben baktım, başka hiç kimse merdiven getirmemiş. İki seyis Crowcombe'daki handan bir tane almak için yola çıktılar."

Hepsi birden eve baktılar, çatıya ve orada pencereyle boğuşan çıldırmış silüete. Kalınlaşan ve ana çatının arkasından dalgalanarak yükselen duman binayı kucaklamak için uzanırken, kızgın alevlerin sıcak parıltısı arka taraftan kendini gösteriyordu.

"Bekleyemeyiz." dedi Charlie. Sarah'nın tuttuğu kolunu çekerek dış avluya doğru geniş adımlarla yürümeye başladı, sonra koştu.

Ön kapının üstündeki verandaya geldiğinde ne yapması gerektiğini biliyordu. Quince onu gelirken görmüştü; ona, ön kapının ve verandanın üstündeki çatının orta penceresinden el salmıştı.

Verandaya bitişik bir parmaklık vardı; Charlie onun, ağırlığını taşıması için dua etti. Dikkatlice, ağırlığını olabildiğince eşit dağıtmaya çalışarak tırmanmaya başladı. Tahta pervazlar esnemeye başlayınca yukarı atıldı, dar veranda çatısının sırtını yakaladı ve tırmandı.

Barnaby onu izliyordu. Charlie yukarı çıktı. Sırtta bacak-

larını açıp ayakta durduğunda ona "O pencereleri kırmak için uğraşma, çok küçükler ve cam çok kalın. Çerçeveyi itti-rip açmak için oraya ulaşabilir misin?" diye seslendi.

Charlie yukarıya baktı, sonra sırtta dengesini sağlayarak ayaklarını yavaşça altına aldı. Taş duvar ona, yaslanacak sağlam bir destektir. Göğsünü oraya koyarak pencereye uzandı. Parmaklarını çerçevenin altına soktu ve gevşetti. Sertti, ama çerçeve az da olsa aralandı. Sonra Quince elini ve kolunu altından sokup çerçeveyi kaldırdı.

Quince çatı katına dolan temiz havayı soludu ve "Teşekkürler. Tanrım! Bekle, bebekleri getireceğim" dedi.

"Hayır, bekle." dedi Charlie pencereyi tutarak; ayak parmaklarıyla taşı tırmalayarak kendini yukarı doğru çekti.

Tahta zeminin üzerine yığıldı. Tahtaların arasından sızan sıcaklığı hissetti.

Ayağa kalkmaya çabalarken birinin verandanın çatısına tırmandığını duydu'-onun Barnaby olduğundan emindi.

Quince karanlıkta göründü ve ona bir kundak verdi. Kaşlarını çatarak "Ne..." dedi.

Charlie onu bir el işaretiyle susturdu ve "Olabilirdi hıza bir şekilde diğerini de getir."

Alevler zeminin altındaki kirişlerdeydi ve ne kadar dayanabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Pencereden sarkarak sıkıca sarılmış ilk küçük kundağı en-dişeli bir sessizlik ve sakinlik eşliğinde Barnaby'nin bekleyen ellerine ulaştırdı.

Barnaby'nin, damda tehlikeli bir şekilde dengede durmaya çalışarak çömelmesini ve kundağı, hevesle yükselen ellere teslim edişini izledi.

Charlie döndü ve Quince'den bir sonraki kundağı aldı. "Bu son mu?" diye sordu.

"Evet, ben aşağı ineceğim..."

"Hayır. Kımıldama." Olay üzerinde sahip olduğu hâkimiyetin tamamını kullanıyordu. "Sadece bekle."

Yangın ayaklarının altına geliyordu; kaynayan uğultuyu duyuyordu. Aşağıdaki zemin alevlerle kaplanmıştı. Onlara o yoldan çıkış yoktu.

Quince huzursuzdu ama Charlie son bebeği aşağı verdiğinde onun yanındaydı. Kundağı Barnaby'nin ellerine verdiği an doğruldu ve geri çekildi.

Onu kollarına alıp yukarı kaldırdığında "Ne...?" diye çığlık attı Quince.

"Senin sıran, tek yol bu."

Quince kırık koluyla kendi kendine bir şey yapamadı. Küçük pencereden Barnaby'nin kollarına ulaştı. Ardından Kennett onu kalçalarından kavrayarak taşıdı, yere indirdi.

Quince'in güvende olduğu an Barnaby bitkin ve gergin bir suratla Charlie'ye döndü: "Dışarı çık, şimdi!"

Barnaby'nin son sözleri bunlardı. Fakat devasa bir çığır ve sonrasında, tavana gürleyerek yayılan alevler Charlie'nin onu duymasına engel olmuştu.

Charlie aşağıdaki yangının farkındaydı, ama yukarı bakmayı akıl edememişti.

Binanın çatısı tamamen alevlerle kaplanmıştı.

Barnaby verandanın çatısından atladı.

Charlie pencerenin eşiğini yakaladı ve hemen pencerenin dışına çıktı. Verandanın çatısına kedi gibi sıçradı. Çatı ağırlığıyla çökmeden yere inebildi. Oksürerek yuvarlandı. Diğerleri kaçıyor.

Nefes almak için soluklandığında yukarıya ve geriye baktı; dumandan gözleri yaşarıyordu ve çiftlik evinin içinde bulunduğu cehennemi görebilmesi için gözlerini sürekli kırıştırması gerekiyordu.

Orada öylece uzanmış binayı izlerken çatı ivme kazanarak çökmeye başladı ve bir gürültü ile yıkıldı.

"Flaydı!" Birisi cılgınca omuzlarından çekiyordu onu.

Başını çevirdi ve o kişinin Sarah olduğunu gördü.

"Çok yakıt/sitil" diye bağırdı Sarah. "Haydi, kalk! Gitmeliyiz!"

Sanki rüyadaydı; uzuvlarını hareket ettirmekte zorlanıyordu. Sarah'nın yardımıyla ayağa kalktı. Arkalarında büyük bir patlama olunca birkaç adım sendelediler. Sarah geriye baktı ve acı dolu bir çığlık attı.

İçgüdüleri devreye girmişti. Charlie onu yakaladı ve kendine doğru çekerek vücuduyla korumaya aldı

Bir şeyler ona arkadan çarpmış ve ikisini de yere düşürmüştü.

Charlie canının yandığını hissedebiliyordu.

Sarah yerde kalamazdı. Charlie'nin altından hızla kıvrıldı; Charlie onun ne söylediğini anlayamadı. Sonra Sarah ayağa kalktı. Ellerini korumak için pelerinine sararak Charlie'yi sıkıştıran yükü hır kenara itmeye çalıştı. Başardı da.

Charlie nefes almaya çalıştı ve o kadar sert öksürdü ki başı dönmeye başladı, kendini güçsüz hissetti. Sarah'nın peleriniyle örtülü elleri onun omuzlarını ve sırtını sıvazlıyordu. Ardından Sarah yeniden Charlie'nin kolunu tuttu. Barnaby de onu diğer kolundan destekliyordu.

"Haydi, Morvvellan." diye bağırdı Barnaby.

Charlie, Sarah ve Barnaby'nin arasında ayağa kalkmaya çabalıyordu.

Onu çakıllıktan, alevlerle pürüzlenmiş sıra sıra endişeli suratın beklediği yere kadar götürdüler.

Kalabalık, onlara geçecek yer bırakarak ayrıldı. Barnaby onu bıraktı. Charlie, dizlerini dik tutarak oturdu, alnını dizlerine dayadı ve nefes almaya çalıştı.

Sarah onun yanına oturdu. Charlie, onun olduğunu bakmadan anladı, serin elinin yanağını okşadığını hissetti. Sonra Sarah elini tuttu ve hafifçe ona yaslanarak yetimhanenin yanışım seyretti.

Serin hava onu kendine getirdi. Son duvarlar çökmeden

ve yangın azalmadan önce, bu felaketle baş etmek ve gerekli olan planları yapmaya başlamak için yeterince iyileşmişti.

Çatı katı çökünce girişler dışarıya savrulmuştu. Bir tane-si de ona ve Sarah'ya çarpmıştı. Avludaki çakıllığın genişliği izleyen bütün insanları benzer tehlikelerden korumuştı ama alevlerle boğuşurken birçoğunun maruz kaldığı hasar redde-dilmeyecek kadar gerçektir.

Çocuklar, onun -ve de Sarah'nın- önceliğiydiler.

Charlie yavaşça kalkarak Sarah'nın ayağa kalkmasına yar-dım etti. Elini tuttu, ona isten çizgi çizgi olmuş, solgun sura-tyla baktı ve sadece "Yeniden inşa edeceğiz." dedi.

Sarah halsiz ve puslu bir gülücük attı, hızla göz kırptı, sonra da başını salladı. "Daha iyisini inşa edeceğiz -dam ör-tüsü sazdan olmayacak."

Charlie'nin dudakları kıvrıldı. "Evet. Kesinlikle sazdan olmamalı."

"Kendi kendime, önemli hiçbir şey kaybetmediğimizi söyleyip duruyorum, yerine konulamayacak hiçbir şey... Ama çocuklar. Çoğu, şimdiye kadar sahip oldukları tek şeyi kaybettiler."

Bir süre sonra Charlie "Onlara anılarını veremeyiz ama yenilerini verebiliriz. Yeni anılar. Daha güzelleri." Sarah ona bir kez daha, daha güçlü bir şekilde gülümsedi. Charlie, onun gözlerinin içine baktı. "Şimdi, kaç tane çocuk var ve onları nasıl gruplara ayırabiliriz? Kaç grup Ve her grupta kaç çocuk?"

Sarah cevaplamak için ağzını açtı, tereddüt etti, sonra "Haydi, Katy ve diğerlerini bulalım; hep birlikte bir plan yap-malıyız." dedi.

Charlie kafasını salladı. Bu kadar büyük bir kaybın üze-rine kafa yormak yerine şu anki problemlerle başa çıkmak zorundalardı. Niyetledikleri şeyi onlarla paylaşma isteğiyle kalabalığa doğru yürümeye başladılar. Hala devam etmekte olan yangına aldırmadılar. Aksine yetimhane çalışanları ve

yardıma gelen birçok insanın desteğiyle çocukları toparlar-ken, alevlerin parlaklığından faydalandılar.

Maggs ve Ginny yanlarına gelip Sarah ve Charlie kendile-rine bakana kadar sabırla beklediler.

"Gidip eşyalarımızı alabilir miyiz hanımefendi?" diye sor-du Ginny.

Sarah gülümsemeye çalıştı ama kalbi buna izin vermedi. "Çok üzgünüm Ginny." Bir elini kızın omzuna koydu, diğer eliyle de çiftlik evinin yıkıntılarına işaret ederek, "Korkarım geriye hiçbir şey kalmadı." dedi.

Maggs dirseğiyle Ginny'yi dürttü. "Kastettiği şey bu değil. Biz -hepimiz- elimize geçen her şeyi yangın tam olarak baş-lamadan önce dışarıya, tepenin kuytululuğuna yığdık." dedi. "Personelin yardıma ihtiyacı vardı; bazılarımız daha önce de yangın gördük. Risk almak istemedik. Bu yüzden hiz bü-yükler yardım ederken küçükler de kendi eşyalarıyla beraber bizimkileri de dışarıya taşıdılar." Çenesini yanan yıkıntılara çevirdi. "Bu nedenle her şey burada, dışarıda. Sadece onları gidip getirmemiz lazım. Size daha fazla yardım edemediği-miz için üzgünüz ama..."

Suçluluk duygusu onu boğuyordu; gözlerini kaldırıp ba-kamıyordu.

Charlie hafifçe omzuna vurdu. "Çok akıllıca bir karar." Sarah'ya bir bakış attı. "Eminim kimse, en azından yetimha-ne personeli, ne kurtardıklarını ne de onları kurtarmak için harcadığın zamanı sana çok görmez. Hepimiz elimizden ge-lenin en iyisini yaptık... Ama yeterli olmadı."

Maggs başını kaldırıp Charlie'ye baktı ve söylediği şeyi doğrularcasına başını salladı. "O halde gidip eşyalarımızı ge-tirebilir miyiz?"

"Bakalım bunu daha kolay nasıl yapabiliriz?" Kalabalığa bakındı ve sonra bir baş işareti ile Barnaby'yi yanına çağır-dı, ona hızlıca birkaç öneride bulundu. Barnaby, binanın et-rafında, hala kızgın olan alevlerden uzakta yetimhanenin el

arabasını çekerek küçüklerle birlikte yetimhanenin arkasındaki karanlık tepenin kuytulduğuna doğru yöneldi. Çoğunun elinde eşyalarını ararken kullanacakları fenerler vardı. Küçük çocuklar eşyaları daha önceden buraya taşımışlardı; büyükler bu iyiliğin karşılığını verecekleri için mutluydular.

Sarah "Bu ulak bir rahatlama." diyerek Katy'ye döndü. Sarah ve personel aralarında görev dağılımı konusunda anlaşmışlardı -hangi çocuklar hangi gruplarda yer alacak ve bu grupların başında kim olacak belliydi. Nereye gidecekleri konusunda Sarah ve Charlie'nin önerilerini duyduktan sonra personel rahatlamış görünüyordu.

"Karar verdik o halde," dedi Sarah. "Yaşça büyük çocuklar birlikte olacaklar; Casleigh'de çok iyi ağırlanacaklar. Bay Cynster ve Bayan Alatheia ne yapacaklarını biliyorlar. Josepli ve Lily de orada kalabilir. Çalışmalarını ve günlük yaşamlarını elimizden geldiğince düzende tutmalıyız." dedi. Küçük çocukları köşke gönderecekti. Jeannie ve Jim de küçükleri oyalamada ve neşelendirmede annesine, kız kardeşlerine ve Twitters'a yardımcı olacaklardı. "Bebekler Quince, Katy ve Kennett'le birlikte Park'a gelecek. Üçünüzün yakınımda olmasını istiyorum, ki yeni yetimhane için plan yapabilelim."

Personeldekiler yorgun ve rahatlamış bir biçimde başlarını salladılar.

Charlie Sarah'nın koluna dokunarak "Gidip Gabriel'in hangi arabaları getirdiğine bakayım. Daha fazlasına ihtiyacımız olabilir." dedi.

Sarah başını salladı ve onun elini tuttu, sonra arkasına döndü ve personele baktı. Charlie uzaklaşırken, personelin çocukları gruplara ayırdığını ve onları göndermeye hazırladıklarını duydu.

Gabriel, Alatheia ve Martin Cynster, Casleigh'den o kadar yol gelmişlerdi ancak alevlerle mücadele etmek için çok geç kalmışlardı. Ayrıca beraberlerinde hepsi atlı çok sayıda seyis de getirmişlerdi. Alatheia, Doktor Caliburn'e yardım eder-

ken, Gabriel ve Martin ise o anki durumu kontrol edip bu yorgun insanları evlerine ve yataklarına ulaştırmak için neler yapabileceklerini düşünüyorlardı. Seyislerine nakiller için ricada bulunarak insanları yakındaki evlere gönderiyorlardı. Vadide Cynster'ın ricasını geri çevirecek hiç kimse yoktu.

Charlie Gabriel'ı buldu ve ona çocukların ihtiyaçlarını listeledi.

"Ben üç binamızdaki bütün at arabalarını topladım," dedi Gabriel. "Korkunç bir geceydi, çocukları ve personeli soğukta bekletenleyiz. Yangın herkesi dehşete düşürdü zaten."

Charlie hala yanmakta olan çiftlik evine baktı. "Bizler buradan ayrılmadan önce, yangının tamamen kontrol altına alındığından emin olacağız."

Gabriel başını sallayarak "Ata birlemeyecek kadar yorgun ya da yaralı olanlar için yeterince taşıyıcı ve el arabası da getirticeğiz." dedi.

Charlie ilerledi. Barnaby yetimhanenin el arabası ile birlikte döndü. Yüzünü karartan is lekesinin altından sırtarak "Çocuklar iyi iş çıkardılar. Öyle görünüyor ki, hepsi dışarıya en sevdikleri eşyalarını çıkarmışlar." dedi.

Charlie, çiftlik evinin yanmakta olan yıkıntılarına bakarak kendi kendine "Ufacık bir merhamet." diye mırıldandı.

Daha sonra Charlie Barnaby ve birkaç kuvvetli adamla birlikte alevlerin yavaşça azalmasını ve sönmesini izleyerek çiftlik evini dolandı. Sayısız patlamayla sıçrayıp için için yanmakta olan parça var mı diye etrafı kontrol etti. Ahır, ambar ve yetimhanenin arkasındaki ek binalar sağlamdı.

Ana binanın birçok duvarı hala ayakta olmasına rağmen yıkılmaları gerekiyordu; taşların içindeki tahta çerçeveler yanmıştı

Barnaby "Tamamen yanması günler alır." diyerek yetimhanenin güney kenarında, onun yanında durdu.

Charlie kafasını sallayarak onu onayladı. Etrafta yardım

eden adamlara bakındı ve "Sağ olun. Bu gecelik elimizden gelen her şeyi yaptık." dedi.

Adamlar Charlie'nin uzattığı eli sıkıldılar ve onları evlerine götürmek için bekleyen son arabaların bulunduğu avluya doğru yürümeye başladılar. Olay yerine getirilen atlar arka tarata bağlanmıştı. Çocuklar, eşyaları ve yetimhane personeli çoktan gitmişti. Alatheia ve Martin, Casleigh'e gönderilenlerle gitmişler, Gabriel ve Sarah oradan son ayrılanları uğurlayarak orada kalmışlardı.

Charlie, Barnaby ile birlikte avluya doğru yavaşça yürüdü. Cehennem gibi geceden arta kalan görüntüler beyninde yeniden canlanıyordu. Kaşlarını çattı ve geride kalan birkaç adama bakarak "Sinclair'i gördün mü?" diye sordu.

"Gitmek zorundaydı," dedi Barnaby. "İlk başta yardım ediyordu. Ana bina patlarken de yanımdaydı. Daha önce hiç kimsenin suratında bu kadar yalın bir korku ifadesi görmemiştim. Aslında o kadar kötü görünüyordu ki kalbinde bir sorun mu var diye endişelendim. Biz etrafı düzenlemeye çalışırken, o gidip bir şeylere bakması gerektiğini söyledi." Barnaby yüzünü buruşturdu. "Derinden etkilenmiş görünüyordu."

Barnaby, kafasını çevirerek Charlie'nin suratını inceledi. "Farkmdasın değil mi? Ceketinin arkası boydan boya yanmış."

Charlie kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi?" diye sordu. Omuzlarının üzerinden ceketinin arkasına baktı. Derisi gerilince acı duydu, sessiz ve soğuk. Sarah'nın yanan kütüğü omuzlarından ittiğini ve sırtını sıvazladığını anımsadı... Omuzlarını silkti. "O kadar da kötü değil. Beni öldürmez."

At arabalarının sonuncusu da yol alırken, Sarah ve Gabriel'in yanına gittiler. Charlie Sarah'nın bakışlarını yakalayarak "Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık, eve gitsek iyi olur." dedi.

Sarah iç çekti ve başını salladı. Yavaşça Charlie'nin elini

tutarak son kalan dört atın durduğu yere döndü. Gabriel ve Barnaby de onların arkalarından geldiler

"Nasıl başladığı hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Gabriel.

Charlie ve Sarah bu sırada arkalarına bakıp Barnaby'nin başını salladığını gördüler.

Barnaby oldukça gergindi. Sert bir ifadeyle "Çocukların bazıları, özellikle büyükler, Jim ve Joseph Tiler nasıl olduğunu görmüşler; bazıları sazlı dama bazıları da kanatlardaki yarıklara sıkıştırılan çaputlar... ateşli oklarla alev almış. O, herkimse, dama ıskalama konusunda da işi şansa bırakmamış. Diğer iki kanata gelince... sayvanların altında sıkıştırılmış çaputlar olmasaydı, onları kurtarmış olabilirdik."

"Ama" diyerek kafasını salladı Charlie. "Çaputları oralara ne zaman koydu? Personel gecelci bile sürekli nöbetteydi."

Barnaby omuzlarını silkti.

Kaşlarını çatarak yürümeye devam ettiler, sonra Sarah iç çekerek "Bugün..." dedi. Diğerlerine bir bakış attı. "Bugün günlerden pazar. Bütün çalışanlar ve çocuklar Crowcombe'daki kiliseye giderler. Bir buçuk saat, belki daha fazla yetimhaneden uzakta olurlar. Sadece Quince kalır ve o da çoğu zaman çatı katında bebeklerle beraberdir. Çatı katı pencereleri avluya bakar. Quince fark etmiş olurdu, ama adam arkadan geldiyse... Quince onu görmemiştir."

Charlie "Ve uzun merdivenler kanatların arasındaki avlulardaydı." diyerek kafasını salladı.

Atların olduğu yere ulaştılar. Charlie Sarah'yı atına bindirdi, sonra kendisi de atına atladı.

Bu taze kış gecesinde hala kızgın kızılımsı parıldaayan yetimhanenin enkazına son kez bakmak için hepsi bir ara durakladı.

"Bu alçak herkimse, onu durdurmalıyız." dedi Gabriel sert bir ses tonuyla.

Malcolm tam olarak buna niyetlenmişti. Bitkin, acınası bir durumda, daha önce hiç hissetmediği içini kemiren duygularla Finley malikânesine atını sürdü. O gece gördükleri gerçekten midelerini altüst etmişti; bulantı değil, düpedüz ve katıksız suç yüzünden.

Sanki kalbi -dahası, ruhu- daralıyordu. Buna bir son ver-meliydi, şimdi. Bu gece.

Yapabileceğinin farkında olması onu sakinleştirmişti. Ellerindeki ve suratındaki isleri yıkadı, saçını temizledi, temiz kıyafetler giydi ve tekrar masasına oturdu. İradesini elinden geldiğince kullanarak beynini bütün o gördüklerinden ve kurgulardan arındırdı. Artık bir plan yapabilirdi.

Her zaman planlarını soğukkanlılık ve titizlikle hazırlardı. Planları sadece işlemez, özellikle niyetlediği gibi yol alırdı.

Jennings balkona tırmandığı vakit, karanlık sadece odanın diğer ucundaki ateşin titrek ışığıyla bozuluyordu. Malcolm masasında oturmuş onu bekliyordu. Ayağa kalktı ve yardımcısını içeri aldı. Hiçbir şey söylemeden ona masasının önündeki sandalyeyi gösterdi. Kapıyı kapattıktan sonra sessizce kilitledi ve anahtarı cebine koydu.

Masasına döndü.

Jennings rahatça kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Bacaklarını uzatarak ve kollarını göbeği üzerinde kavuşturarak suratına güven veren bir gülümseme takındı. Bu sırada Malcolm koltuğuna oturmak için masasının etrafından döndü. "Notunu aldım. Bu geceki yetimhanedeki olayı görmüş olduğunu umuyorum. Kontes bu durumda orayı kesinlikle satacak - orayı yeniden inşa etmek istiyorsa paraya ihtiyacı olacak."

Malcolm soğuk bir ölke dalgasıyla mücadele edercesine koltuğuna iyice gömüldü. Jennings ışığın yetersizliğinden rahatsızlık duymadı; Malcolm -birilerinin onları beraber görmepresi için- yıllardır temkinli davranıyordu.

Fakat bu gece loşluğun başka bir amacı daha vardı. Malcolm'un gözlerindeki öfkeyi gizliyordu.

Malcolm bir süre Jennings'ı inceledi. Malcolm'un bulunduğu ve ilk defa yıllar önce Londra'da birlikte çalıştığı -o zaman neredeyse on yedi yaşında mıydı?- bu genç adam o kadar da değişmemişti. Kısa boylu ama sağlam yapılıydı. Etrafında birkaç çizgi olan, sıradan ve son derece güven veren bir surata sahipti. Sakin ruh hali, açık sözlülüğü, konuşmasının ve düşüncesinin netliği ve ortalamanın üstündeki zekâsı Malcolm'da iyi bir izlenim bırakmıştı. Jenningsin bu nitelikleri hala mevcuttu.

Son birkaç güne kadar Malcolm'un tamamen takdir etmediği şey Jennings'in vicdanının olmayışındı. İhtiyatlıydı ve kendini savunma mekanizması gelişmişti, ancak...

"Yetimhane..." Malcolm, sesindeki hâkimiyeti garantiye almak için durakladı. Jennings, onun uzun duraklamalarına alışkındı, ama öfkeden sesinin titremesi onu bir hayli şaşırttı. "Bazı çocukların yangının ortasında kalabileceklerini hiç düşündün mü?" diye sordu Malcolm.

Jennings omuzlarını silkerek "Belki, ama bu göze alınması gereken, mantıklı bir riskti -dışarı çıkacak zamanları olması gerekiyordu." dedi. Malcolm hemen ardından cevap verince Jennings sözlerine devam etti. "Geçmişte yaşadığımız olaylar gibi değerlendirme bu durumu. Geçmişte birçok kişiyi öldür..."

Malcolm masanın altından yumruğunu sıktı, ses tonu yine de sakindi. Yıjjmuşak bir sesle "Sessiz. Sana şimdiye kadar hiç sormamıştım... lam olarak kaç kişinin ölümünden sorumlu olduk?" dedi.

Jennings başparmaklarını hafifçe birbirine vurarak kısa hır süre tavana baktı, sonra suratını buruşturarak "Saymadım, tam olarak bilmiyorum ama on? Ya da on küsür?"

"Anladım." dedi Malcolm. Öfkesini dizginlemesi gittikçe zorlaşıyordu. Hiddetinin yarısından çoğu kendirleydi. Ya-

vaşça kalktı; yavaşça, ağzından çıkacak kelimeleri düşünerek masanın etrafından dolandı. "Bunun farkında mısın bilmiyorum ama bu seni ilk defa. .. iş başında görüşüm. Diğer bütün projelerimizde, ben bölgeye kısa bir ziyaret yapar, gerekli olan araziyi belirler, sonra da Londra'ya döner ve seni orayı almak için gönderirdim. Bölgeye de hiç geri dönmezdim. Ancak, bu davada, bu bölgeye, vadiyi keşfe geldiğimde, bu yere âşık oldum ve burada kaldım. Böylece buradaki insanları tanımaya ve burada sahip olduklarını -yaşadıkları hayatı, birlikteliklerini, barışı- takdir ettim. Hayatımda ilk defa evim diyebileceğim, bir ev satın alıp yerleşebileceğim, hatta evlenip bir aile kurabileceğim bir yer bulduğumu düşünmüştüm."

Dış görünüşünün altında kabaran duygular ne sesine ne de yüzüne yansiyordu.

Masasının ön köşesine yaslanarak başını Jennings'e doğru eğdi. "Hiç kuşkusuz, ilk birkaç projemizde sen bana gereken tapu olmadan dönüp mal sahibini ikna etmenin yollarını ararken, ben de insanları -olağan arzulan ve duyguları olan her normal insanı- topraklarından ayrılmaya razı edecek yollar -açgözlülük, batıl inançlar, kazalar ve bunlara benzer birçok şey- saymıştım. Bu tavsiyeler teorikti. Benden bağımsızdı, ben her zaman olayların dışında kalıyordum. Seni hiç bu yöntemleri kullanırken görmedim." Durakladı, sonra sakın ve duygusuz bir ses tonuyla ekledi "O kadar uzaktım ki... şimdiye kadar kaç kişinin ölümüne sebep olduk... bunu bile bilmiyordum."

Jennings ona doğru gözlerini kırıştırdı baktığı yönden emin olmayarak. "Doğru" dedi.

"Eğer bunu *düşünmüş olsaydım*, elbette olayların nasıl gittiğini, senin neler yaptığını tahmin edebilirdim. İnsanları ikna ederken hangi yöntemleri kullandığını bilirdim. Ve düşünmüş olsaydım, bunun ne anlama geldiğini idrak ederdim. Ancak... ben olanları kendi gözlerimle fiilen görmedikçe so-

yut kalıyorlar. Kuramsal, gerçek değil. İçinde olmadıkça beni etkilemiyorlar."

Malcolm, jennings'in gözlerinin içine baktı ve hafifçe gülümsedi. "İşte, görüyorsun. Şimdiye kadar işlerimizin insanı ve duygusal sonuçlarıyla hiç karşı karşıya kalmadım. Şimdiye kadar, komplolarımın nasıl sonuçlandığını düşünmedim, hiçbir sorumluluk almadım, kendi zihnimde bile btınu kabul etmek zorunda kalmadım." Jennings'in bakışını yakaladı. "Sana şunu söylemek zorundayım ki... yetimhanede uyguladığımız ikna yöntemlerimize tanık olmak oldukça sarsıcıydı.

Şimdi, Jennings, Malcolm'un bastırıldığı bazı çalkantılı duyguları hissedecek kadar ona yakındı. Huzursuzca ve gözlerinde şaşkın, hoşnutsuz bir bakışla kımıldadı. "Ama... Ben sadece senin emirlerini yerine getiriyordum. Yapmam gerekeni uygulamaya çalışıyordum."

"Oh, öyle mi?" dedi Malcolm elini havaya kaldırarak. "Ancak, sana soruyorum: Bunu nasıl yapabildin?"

Jennings gözlerini kırıştırdı.

Malcolm birdenbire duygularını gizleyen kalkanı düşürmüştü. "Onlar iyi insanlardı, kibar, cömert ve değerli insanlar." Öfkesi ve suçlamaları alevlenmişti. "Onlar çocuklara yardım ediyorlardı, hiçbir şeyleri ve hiç kimseleri olmayan çocuklara."

Otu tu gibi.

Bunu idrak etmek canını yaktığından, bir iç çekti. Sonra sert, bağışlamaz bir ses tonuyla ve ürkütücü bir diksiyonla devam etti. "Mademki olanları kendi gözlerimle görmek zorunda kaldım, izin ver sana yetimhaneye yaptıklarınla ilgili neler hissettiğimi açıklayayım. Sanırım benim orada, alevlere karşı savaşıırken onlara yardım ettiğimi göremeyecek kadar eserinden uzaktaydın."

Jennings'in ifadesi, anlayamamanın ve henüz beliren şüphenin karışımını yansıtıyordu. Ve bunun da altında artan bir korku vardı.

Malcolm gözlerini Jennings'inkilere kilitledi. 'Yani, orada sadece yetimhane çalışanlarının özverisine, çevredeki herkesin, ama herkesin, nasıl yardıma koştuğuna, yetimhanenin kontes için ne kadar önemli olduğuna ve bizim yaptıklarımızın ne kadar büyük bir acıya sebep olduğuna tanık olmadım. Bu yeri onaylamamasına rağmen, kontun nasıl da esirgemedi kurtarmaya çalıştığına da tanık oldum. Ben, kendi aşağılık korkularım yüzünden hareketsiz hır şekilde oradaydım Jennings. Oysaki Meredith ve arkadaşları, ıki zavallı bebek ve onların bakıcılarını kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atılar -sahiden ölüme yürüdüler. Hayatımda ilk defa Jennings, yardımseverliğin ne anlama geldiğini anladım; *cesaret* ve *önemseme* kelimelerinin gerçekten ne ifade ettiğini sonunda öğrendim."

Malcolm, kılık yürümek arzusuna direnerek masanın kenarında oturmaya devam etti ve tereddüt etmeden Jennings'in dik bakışlarından gözlerini ayırmadı. "Ben buraya gelmeden önce aşkın, özverili cesaretin, yardımseverliğin ya da insanda bulunması gerektiğine inanılan diğer güzel vasıfların gerçekten var olduğuna inanmazdım. Hiç onlarla karşılaşmamıştım, hiç böylesine imkânsız bir şekilde karşıma çıkmamışlardı. Onların gerçek olduğunu kabul etmek için daha önce hiç zorlanmamıştım. Şimdi, son projemiz ve yaptıkların -ikna yöntemleri hakkındaki tavsiyelerimden çıkarımların- sayesinde gözlerim açıldı."

Malcolm, uzun parmaklı ellerinden biri kalçasında diğeri arkasındaki masada, gergin olan Jennings'e baktı. "Gerçekten. Şimdi anladığım kadarıyla, benim talimatlarım üzerine yaptıklarının büyük acı, dehşet, dert, ızdırıp ve kayıplara yol açtığını öğrenmek ruhumu derinden yaraladı Jennings. Hiç böyle hissedeceğimi düşünmezdim; dağarcığımda vicdan azabının da var olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi onu hissediyorum -acımasızca. Kirlenmiş, boş, karalanmış ve suçlu hissediyorum kendimi." Durakladı, sonra usulca ekledi: "Sen, Jennings... sen de suçlusun."

Jennings sandalyenin kollarını tuttu, ancak kalkmadan önce, Malcolm, masanın üstüne koyduğu piriçten şamdanla kafasına vurdu. Jennings inledi ve baygın bir şekilde yere düştü.

Malcolm ayağa kalktı ve masanın arkasına koyduğu ipi aldı. Jennings'in ellerini ve ayaklarını bağladı. Cebinden çıkardığı fularla ise ağzını.

Malcolm, bütün pencerelerin perdelerini kapattıktan sonra masasına döndü ve lambayı yaktı. Oda ıslıl ıslıl aydınlandığında, tekrar koltuğuna oturdu. Jennings için, onu komplolarına bulaştırdığı için üzgün olması gerekip gerekmediğini kestiremedi. Ama öyle görünüyordu ki, bu onun elinde olmayan bir duyguydu. Jennings'in -kendinde de olan- başından beri devam etmekte olan vicdansızlığının ve merhametsizliğinin farkındaydı, bu komplolar olmasa bile, Jennings, rahmetli koruyucusu Lovvthergibi cehenneme gidecek başka yollar bulurdu.

Önündeki defterde temiz bir sayfa açarak ucu sivri olan tüy kalemini eline aldı ve mürekkep kabını açtı. Kalemin ucunu batırdı; bakışları kâğıdın bir kenarında yazılı olan üç harfe kaydı ve durakladı.

Sonra dudaklarını gererek önüne baktı ve yazmaya başladı.

Mektuplar bir gün önce, Jennings'i aramak için dışarı çıktığında gelmişti. Önce önemsiz olduklarını düşünerek onları öylece bırakmıştı. Sonra Jennings'i beklemek için -bir saat kadar önce- masasına oturduğunda açmıştı.

Londra'daki üç tane farklı ve oldukça itibarlı adli bürodan gelen her mektup -Malcolm Sinclair'in müdürleri olduğuşalışı şirketlerinden her birinin uzmanlar tarafından incelenmekte olduğunu bildiriyordu. Avukatlar, bahsi geçen şirketin bütün belgelerini ve kayıtlarını vermek zorunda kalmışlardı. Üç avukat; üç şirket. Mektupların tarihi dört gün öncesini gösteriyordu.

Malcolm gözünü mektuplardan ayırmayarak ve uzmanla-

rm nasıl oluyor da hu şirketleri incelemeye aldıklarını düşünerek on dakika öylece oturdu. Yasadışı hiçbir iş yapmamışlardı; bu şirketlerin, demiryollarında vurgunculuk yapmak için kullandığı arazi şirketlerinin hiç birisiyle hiçbir şekilde ilgisi yoktu... ama, hır tanesi...

Aniden, bu muhteşem evrenindeki tek kusuru fark etti; şahsi şirketlerini arazi şirketlerine bağlayan ipi. Mektupların ayrıntılarını dikkatle inceleyince bazı kanıtlar buldu; bir avukat, uzmanların belli bir arazi şirketine yapılan ödemeyle ilgilendiklerini yazmıştı.

Saklamayı hiç ahi edemediği tek bir bağ vardı ve birileri bunu incelemeyi akıl etmişti.

Dakikalar acımasızca geçerken, mutlak bir iflasla karşı karşıya kaldığını tam anlamıyla idrak etmeye çalışırken Malcolm odanın ortasında öylece duruyordu. Demiryollarında önemli bir yatırımcı olarak şöhreti bu bağlantıyla ilişkilendirilecekve işte o zaman adı açıklanacak... ki bu kolay olmayacaktı ama en sonunda onu ipe götürmeye yetecek kanıtı bulacaklardı.

Bir dakika boyunca olasılıkları düşündü, sonra omuzlarını silkerek o an içinde bulunduğu durumla başa çıkmanın yollarına yeniden odaklandı. Bu nedenle iflas önemsizdi.

Biç süre durmaksızın yazdı.

Sonra Jennings kımıldadı; Malcolm kalemini bırakarak kalktı ve masasını dolandı. Jennings'in kolunu tutarak yukarı çekti ve "Yürü," dedi. Ayaklarını sürüyerek yürüyebilmesi için bileklerini gevşek bağlamıştı.

Jennings, halsiz ve sersemlemiş bir şekilde karşı koymayı denedi ama Malcolm onu kütüphanenin dışına itip koridordan geçirerek mutfığa götürdü. Kilerin tahta kapısı ardına kadar açıktı. Bunu gören Jennings telaşlandı ve direnmeye çalıştı ama kendinden daha uzun, daha ağır ve Jennings'in o sırada fark ettiği kadarıyla kendinden çok daha güçlü olan Malcolm arkasındaydı. Jennings gittikçe yaklaşan karanlığa ve Malcolm'a karşı koyamıyordu.

Malcolm, eşiğin önünde durdu ve "Eğer boğuşmayı kesip merdivenleri kendi kendine inersen, seni aşağı itmek zorunda kalmam," dedi.

Jennings bir an tereddüt etti, hâlâ gergindi ve kurtulmak için hiçbir şey yapamıyordu. Mücadeleyi bıraktı. Kafasını sallayarak onayladı ve dikkatlice ayağını öne attı.

Malcolm daha önce oraya bıraktığı feneri kaptı ve onu takip etti. Diğer eliyle de Jennings'i -dizginlemekten çok merdivenlerden sendeleyerek inerken düşmesini engellemek için- kollarından tutuyordu.

Kilere geldiklerinde Malcolm Jennings'e, destek kolonlarının karşısında duran bir tabureyi işaret etti. Jennings ayaklarını sürüyerek oraya gitti ve taburenin üstüne çöktü. Neler olduğunu öğrenemedi önce, Malcolm, göğsünün etrafından bir başka ip daha doladı ve onu kolonun diğer ucuna bağladı.

Jennings'in onu görebileceği bir yere gelerek bir süre düşündü, sonra merdivenlere döndü.

"Umun?"

Malcolm arkasına bakarak feneri kaldırdı ve Jennings'in gözleriyle karşılaştı. "Neden?"

Jennings kafasını salladı, bir an için tereddüt etti, ardından "Çünkü beklenmedik bir biçimde -ve oldukça gecikerek- vicdani duygularım ortaya çıktı," dedi. Durakladı ve sonra kaşlarını kaldırarak ekledi. "Ya da belki de son anda vicdanım olduğunu fark edip onunla ne yapmam gerektiğini idrak ettim."

Alaycı bir şekilde dudaklarını büktü. "Ne yapacağımı bilmek istiyor musun?" diye sordu. Jennings kalasını salladı. "Yaklaşık on yedi yıldır bu oyunları birlikte oynadığımızı düşünürsek, sanırım sana bu kadarını borçluyum."

Malcolm planını kısaca, ana hatlarıyla [Jennings'e anlattı. "Bütün yaptıklarımın sorumluluğunu almaya tamamen hazinin ancak seninkilerin yükümlülüğünü kabul etmeyeceğim.

Fikirler benim olduğu halde, bütün faal kararlar senindi. On beş yddan fazla bir süredir hiçbir zaman doğrudan emirlerim altında çalışmıyordun; uzun süre önce, seni kendi kendine, kendi girişimlerinle baş başa bıraktım."

Durakladı ve sonra "Bayan Edith Balmain'i hatırlıyor musun?" diye sordu.

Jennings'in donuk gözlerinde bir tanıma belirtisi görene kadar bekledi. "Evet, doğru; ilk başlarda Lovvther'la yaptığımız plan. Lowther'in ölümünden sonra Bayan Balmain bana bazı öğütler verecek kadar iyi kalpliydi. Düşüncelerimi ve planlarımı kendime saklamam konusunda beni uarmıştı." Jennings'i inceledi ve "Keşke, ikimizin de iyiliği için, onun tavsiyelerini dinleseydim," diye mırıldandı.

Malcolm feneri indirdi; Jennings'e loş ışıktaki son bir kez baktı. "Yarın seni almaya gelecekler, sanırım akşam olmadan. Mahkemenin affına sığınmanı tavsiye ederim," dedi.

Malcolm, dönerek kilerin merdivenlerine doğru yöneldi. Bir mırıldanma duyarak arkasına baktı. "Ben mi ne olacağımır

Jennings onaylayarak kafasını salladı.

Malcolm tamamen içten bir gülümsemeyle "Beni almaya geldiklerinde, ben çoktan gitmiş olacağım," dedi.

20.BÖLÜM

Charlie, Sarah, Barnaby ve Gabriel ile birlikte hızla güne-ye yöneldi. Gabriel aralarında en canlı olandı; Barnaby'nin arkasında, atı onunkinin yanına gelecek şekilde durdurdu ve binekleri onları evlerine doğru taşıırken, diğerlerinden gözle-rini ayırmadı.

Park'ın ahırına geldiklerinde, Croker ve seyisin yamakla-rından biri onları karşılamak ve atlarını almak için bekliyor-du. Adamların suratlarındaki ürkek bakışlar, ne kadar kirlen-miş ve dağılmış olduklarını kanıtlıyordu.

Gabriel atından inmedi. Ahırın avlusundan çıkarlarken onların yanından sürdü.

Sarah ona bakarak "Çok geç oldu; şafağın sökmesine daha var. Gece burada kalmayacak mısın? Casleigh çok uzak."

Gabriel gülümsedi ve kafasını sallayarak "Evet geç oldu ama Alatheia, ben dönene ve her şeyin yolunda olduğunu -ya da olmasını umut ettiğimizi- ona anlatana kadar uyumaya-caktır," dedi.

Charlie, Sarah'nın yanında homurdanarak "Bu demek oluyor ki, onu çocuklarla birlikte arabayla göndermek için geri dönüp ona her şeyi anlatacağına söz vermişsin," dedi.

Gabriel kıkırdayarak "Evlilik anlayışın açıkça gelişmekte," dedi.

Charlie homurdandı; Sarah ve Barnaby ile beraber yol-da durup Gabriel'e el salladılar. Muazzam atının üstünde-

ki koyu silueti, güneye doğru yol aldıkça karanlığın içinde kayboluyordu. U ı de kollarını indirerek  imenlikten yan kapiya doğru yava a yürümeye ba ladılar.

Crisp ve Figgs onları samimiyet, güven -ve Figgs'in içmeleri konusunda ısrar ettiği- şarap bardaklarıyla bekliyorlardı. Kendilerinde tartı acak gücü bulamayarak uysalca söyleneni yaptılar. Bu sırada, bu korkunç durumla ilgili yorum yapma ve ufak ayrıntıları soruşturma arzularım bastırmak için açık açık mücadele veren Figgs ve Crisp, onlar yokken yaptıkları düzenlemeleri anlattılar.

Figgs, "Bebekleri eski çalışma odasına yerle tirdik," dedi. "Bayan Quince ve Bayan Carter başka bir odadalar. Bay Kennett'i de uçakların bulunduğu kanada yerle tirdik. Herkes yerleşti. Zavallılar, çok yorgunlardı. Flizmet ilerden biri, gece bebeklere göz kulak olacak."

Barnaby,  arabını içtikten sonra bardağı Crisp'in tepsisine koydu. Charlie ve Sarah'ya ba ı ile işaret ederek 'Yarın kahvaltıda g r   r z. İleriye yönelik en iyisinin ne olacağına karar vermek zorundayız." dedi.

Crisp, Barnaby'ye sıcak suyun hemen odasına gönderileceğine dair söz verdi ve ortalıkta dolaşan bir uçağı bunu yapması için yönlendirdi.

Crisp, Sarah ve Charlie'ye dönerek "Beyefendi ve hanımefendi, şimdi sizin için odalarınızda sıcak bir banyo hazırlanıyor. Eğer ihtiyacınız olan başka bir şey varsa, yardım edebileceğimiz başka bir şey..." dedi.

Sarah, kontrolü ele geçirme cesaretini toplayarak "Te ekk rl r Crisp, Figgs," dedi. Eğer böyle yapmasaydı, o ve Charlie, Crisp ve Figgs'in hala onları hatırladıkları gibi  ocuk muamelesi göreceklerdi. "D zenlemeleriniz mükemmel olmuş; size g venebileceğimizi biliyorduk. Charlie ve ben takdire  ayan bir şekilde bunun üstesinden geleceğiz."

Charlie'nin uyu mu  parmaklarından boş bardağı aldı ve

onu kendininkiyle beraber Crisp'in tepsisine koyarken "Şimdi, Gwen beni bekliyor mu?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi," diye cevapladı Crisp. "Küvetinizin doldurulmasıyla ilgileniyor."

"O zaman, efendiniz ve ben ihtiyaç duyduğumuz her şeye sahibiz," diyerek Charlie'nin koluna girdi, Charlie baştan beri sırtını Crisp ve Figgs'ten saklamaya çalışıyordu. "Sabah görüşürüz. Kahvaltı onda hazır olsun lütfen."

"Elbette, hanımefendi." diyerek eğildi ve reverans yaptı Crisp.

"İkinize de teşekkürler," dedi Charlie onlar çıkarken.

Sarah'nın kolundan tutup kendisine destek olmasını sağladı. Ana merdivenden odalarına doğru yöneldiler.

Birdenbire arkalarında dehşete kapılmış soluklar duyuldu.

"Efendim! Ceketiniz..." dedi Crisp.

"Sırtınız yanmış!" diye çılgık attı Figgs.

Sarah, ufak bir teslimiyet iç çekişle durdu, Figgs ve Crisp'in onlara doğru içgüdüsel koşturmasını durdurmak için arkasına döndü. "Göründüğü kadar kötü değil. Doktor Caliburn baktı ve merhem verdi." dedi cebinden çıkardığı bir kutuyu sallayarak. "Bana, ne yapmam gerektiğini anlattı. Şimdi izin verirsiniz, odamıza çekilmek istiyoruz, böylece efendinizin yarasına bakabilirim."

Charlie, olayı omzunun üstünden izleyerek, uzaktan bir baş işaretiyle bunu onayladı, sonra başını çevirdi ve Sarah'yla kol kola yürümeye devam etti.

Merdivenlere, duyulamayacak kadar uzağa geldiklerinde, Sarah'ya doğru eğildi ve "Nasıl olup da bu yaygaradan sıyrılacağımı merak ediyordum. Crisp ve Figgs Serena'ya -hatta Alathe'a'ya- bile derslerini verebilmişlerdir." diye mırıldandı. Onun yüzüne bakarak, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim." dedi.

Sarah mırıldanarak "Sen beni kurtarıırken senin yaraların çoğalıyorsa, bu makuldür." dedi.

Charlie çenesini okşayarak, "Ama ben seni kurtarmak zorundaydım çünkü sen zaten beni kurtarmıştın. İlatırladımı?" dedi.

"Ama yerde kurtarılmayı bekliyordun çünkü bebekleri ve Quincei kurtarmak için çatıya tırmanmıştın." Odanın kapısına vardılar. Sarah durakladı ve yüzüne baktı. Hafifçe gülümseyerek bir elini yanağına götürdü. "Bu gece ikimiz de bir şeyleri kurtarmadaki görevimizi yaptık, ama en çoğunu sen yaptın. Yukarıya doğru uzanarak dudaklarını onunkılerc dokundurdu. "Teşekkürler."

Charlie Sarah'nın gözlerinin içine baktı ve gülümsemesine usulca karşılık verdi. "Bu..." tereddüt etti, ardından "Hem görevimdi hem de isteyerek yaptım." dedi.

Kapıyı açtı ve içeri girdiler. Antreyi geçerek yatak odasına yöneldiler.

Sarah hemen banyoya girdi, ihtiyaç duyabilecekleri her şeyin orada olup olmadığını kontrol etti ve sonra Gwen'i yatağına gönderdi.

Yatak odasına döndü. Charlie boy aynasının önünde durmuş sırtını görmeye çalışıyordu. "Buraya gel. Hayır, ceketini şimdi çıkarma." dedi Sarah.

Onu banyoya soktu ve üzerine sıcak su dolu bir leğen konulmuş olan masanın yanındaki tabureye oturttu. Leğendeki sıcak suyun içinde bir de sünger vardı; sıkı ve Charlie'nin sırtındaki yanmış yerleri nemlendirdi.

Yavaşça bastırarak yanmış bölgeyi temizledi. Charlie hareketsiz, çökmüş ve yorgun bir şekilde oturuyordu; uzuvlarını zarzor hareket ettiriyordu.

"Caliburn yaramı inceledi mi?" diye sordu.

"Evet baktı. Fark etmedin. Yakından incelemesi gerekmedi. Ne olduğunu görmüştü. Ceketin boydan boya yandı ve yeleğin de... ama gömleğin yanarken -koyulaştı ve parçalandı- alttaki deri yanmaktan çok alazlandı."

"Çünkü o kütüğü sırtımdan çabucak aldın."

"Hunin."

Charlie, Sarah'nın yaraya odaklandığını ve konuşarak diktatini dağıtmaması gerektiğini anladı. Belki, Gabrielin dediği gibi gerçekten de evlilik anlayışı geliyordu.

Dudakları tuhaf" bir şekilde kıvrıldı. Avare aklı, gece boyunca olan o kadar olaydan sonra, kolayca, kalbini ısıtan uysal bir mutlulukla gülümseyebilmenin eşsiz bir nimet olduğu kanısına vardı.

Sarah'ya minnettardı.

Sarah yarayı iyice nemlendirdi, sonra Charlie'yi ayağa kaldırarak ceketini ve yeleğini çıkardı. Charlie her iki parçayı da zararı incelemek istercesine eline aldığında Sarah onları Charlie'nin elinden çekti ve yere fırlattı.

Sarah "Sırada gömlek var." dedi ve gömleğinin düğmelerini açmasında ona yardım etti. Gömleği çıkarmadan önce Charlie'yi durdurdu ve yanan bölgeyi yeniden nemlendirdi.

Sarah gömleği omuzlarından sıyrıp ceket ve yeleğin bulunduğu tarafa attı. Hafifçe omuzlarının arkasını okşayarak "Sırada banyo var, ki bunu Doktor Caliburn önerdi. Sonra da merhemi süreceğim." dedi Sarah.

Charlie doktorun önerilerine karşı çıkmadı. İtaatkâr bir biçimde oturdu, Sarah'nın yardımıyla botlarını ve pantolonunu çıkardı.

Sarah banyo suyunu kontrol etmek için gitti; Charlie o dönene ve onu küvete götürmek için koluna girene kadar bekledi -sonra Sarah'yı soydu. Karşı çıkmalarına kulak tıkayarak, Sarah'nın lekeli ve çamurlanmış elbisesini, gömleğini çıkarıp yerdeki yığının üstüne attı. Onu kolları arasına aldı ve bir an kendisinininkine dayalı olan ipeksi bedeninin heyecanıla mutlu oldu. Sonra Sarah'yı kucağına alarak banyoya girdi ve dikkatlice küvete oturdu.

Sarah homurdandı, sonra kıvrandı. Bıraktığı yerden süngerini alarak suya batırdı, suratında bir kararlılık ve gözlerinde

bir uyarıyla onu Charlie'nin vücudunda gezdirdi. Kollarına ve göğsüne bulaşmış isi, kin temizlemeye başladı.

Charlie dudaklarını kıvrarak arkasına yaslandı. Sarah'yı izliyordu; tuhaf, huzur veren bir sakinlik kaplamıştı içlerini.

Charlie uzandı ve süngeri onun elinden aldı. Sarah'nın bacaklarına sürmeye başladı. Sırayla, rahatlatıcı ve önemseyen hır şekilde birbirlerinin saçını yıkayıp temizlendiler.

Ateşin yanında ısınmaya bırakılan havlularla kurulandılar ve kollarını birbirlerinin bellerine dolayarak yatağa kadar böylece gittiler.

Yorgunluk ikisini de durgunlaştırmıştı ancak Sarah, Charlie'nin alazlanmış derisini tekrar inceleyene kadar huzursuz ve telaşlı idi. Charlie, Sarah'nın yarasına bakabileceği şekilde uzandı. Sarah parmaklarını yavaşça yaraya değdirdi, sonra soğuk kremi omzu ve sırtındaki yanmış noktalara sakince sürdü.

Charlie gözlerini kapattı ve Sarah'nın dokunuşunun tadını çıkardı. Kedi gibi keyiften mırıldandı.

Bu sırada uykuya daldı.

Charlie yüzüstü uzanmış bir şekilde uyandı. Bir yanında yaralarının üstüne ağırlık yapmasın diye yastıkla desteklenmiş çarşaflar, diğer yanında Sarah vardı.

Sarah, bu şekilde yatmasını sağlamak için onu çekmiş olmalıydı. Bu düşünce, bunun beyinde canlandığı görün-tü, onu gülümsetti.

Gözleri kapalı, az önceki huzurlu uykusunun kaçmasından bir adım ötede -Sarah'nın onun yanına uzanmasının verdiği huzurla- gece olan olayların ve ertesi gün onları nele-rin beklediğinin üzerinde pek durmadı.

Alevlerin dehşetine rağmen, belleğine bir zafer duygusu yayıldı; yetimhane binasını kaybetmiş olabilirlerdi ama çocukları ve personeli kurtarmışlardı. Ayrıca, hem kendilerinin hem de çevredeki insanların mekânı tehdit altında görünce

oraya kendilerini adamları toplumsal savunma mekanizmalarını kuvvetlendirmişti.

Toplunun gerçekten değerli olduğuna inandığı bir kurumu tehdit eden --ortak- bir düşmana karşı bir arada olmak ve mücadele etmek çok güçlü bir şeydi.

Yangının ardından, yarın, örgütlenme, koordinasyon, düzenleme ve karar vermeyle dolu geçecekti.

Sarah ve kendisinin ayrı avrı ne kadar yoğun olacaklarını düşündü. Aklının bir tarafı, birlikte, yalnız geçirecek zamanları olmayacağı düşüncesine ayak diretiyor, diğer tarafı ise o anda paylaştıkları birlikteliğin büyüüne kapılıyordu. Tüm gereken bir bakış, bir dokunuştur ve mutluluk, kalabalık bir odada da olsalar, yalnız da olsalar, orada olacaktı.

Onlarındı ve her zaman da olacaktı. Onu kucaklayarak, onu kucaklama cesaretini göstererek, ona sahip olmuştu.

11er şeye rağmen kutlayacak çok şey vardı.

Ayrıca bir de Sarah'nın hamile olduğu gerçeği vardı -Charlie bundan emindi. Onu kendine doğru çekerek kafasını omzuna dayadı ve hafifçe karnını okşadı. Sarah'nın karnının az da olsa hafif şişkin olduğuna emindi. O an Sarah'ya onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istedi. Onu seviyordu, mucizevi bir şekilde ona âşık olmuştu.

Süslü kelimeler bulamadı ya da içten söyleyebileceğini düşündüğü hiçbir şey. Hissettiklerini, kalbinden geçenleri yansıtacak hiçbir şey...

Belki de süslü kelimeler gereksizdi.

İçgüdüüne ve Sarah'nın anlayışına güvenerek tam da konuşmak üzereydi ki Sarah elini kaldırdı ve esnedi. O zaman, onun ve aslında kendisinin de ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Birden konuşma isteği uçup gitti; ağzından çıkacak tek bir kelimenin bile uyku arasında unutulmasına razı olamazdı.

Ona sonra söyleyecekti.

Sarah -Alathea, Gabriel ve diğerleri gibi- haklıydı. Aşk üzerine kurulu bir evlilik, savaşıma değermişti.

Charlie bu uğurda her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdı

Diğer insanlar uyurken ve gece, ağarmakta olan şafakla kaybolurken, Malcolm Sinclair, kütüphanesindeki masasına oturdu. Tüy kalemi parşömen kâğıdının üstünde uçuşuyordu. Sayfalar dirseğinin yanına yığılmıştı; yazarken hiç tereddüt etmiyordu -ikinci kez düşünmüyordu.

Sonunda derin bir iç çekerek doğrulduğunda, şafak ufukta parılıyordu. Son sayfaya imzasını attı, ardından tüm sayfaları toparlayarak katladı, mumu yakarak biraz mum eritti ve üzerlerine dikkatlice mührünü bastı.

Sonra dudaklarını kıvrarak, üzerine akıcı bir şekilde "İlgili Makama." diye yazdı.

Bitmişti. Arjcasına yaslandı ve eserim inceledi; sonra bakışları uzaklara daldı. Oldukça yakışıklı suratında hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi ve iki tane daha kağıt aldı.

İki not yazmak sadece birkaç dakikasını almıştı. Onları da imzalayıp mühürledi. Sonra ayağa kalkarak lambayı kapadı ve balkon kapısına doğru yürüdü. Perdeleri açtı. Solgun ışıktaki, ateşin önünde duran koltuğun yanındaki duvara dayalı masaya yaklaştı.

Masanın çekmecesini açarak Edith Balmain'in günlüğünü çıkardı. Bir dirseğiyle çekmeceyi kapattı ve bir süre gümüş kapaklı deftere öylece baktı. Sonra döndü ve defteri yanına alarak odadan çıktı.

Sarah uyandığında yatakta yalnız olduğunu fark etti. Sıcak ve rahatlamış, garip biçimde hoşnut hissetti kendisini. Gerindi, sonra gece olanları anımsadı. Ve kendini neden bu şekilde hissettiğini anladı.

Kötü bir şeyden sonra çoğu kez iyi bir şeyler gelirdi. Edith halası böyle söylerdi ve o çok zeki bir kadındı.

Yataktan kalkarak Gwen'ı çağırды, sonra yıkandı ve giyin-

di. Gwen'ı odada, etrafa atılan kıyafetleri için bağırırken bırakarak kahvaltı salonuna yöneldi.

Yetimhanesi henüz yanmıştı ama Sarah daha önce kendini hiç bu kadar güvende ve huzurlu hissetmemişti.

Charlie, kahvaltı masasının başına oturmuştu; Barnaby de onun sağ tarafındaydı. Sarah odaya girdiğinde ona baktı ve gözgöze geldiler; Sarah, ona içten bir gülücük gönderdi.

Bu sabah onların arta kalan kısmının başlangıcıydı. Müşterek hayatlarının. Eğer geceki olaylar bir şeyler gösterdiyse, işte tam da bunu kanıtlamıştı.

Gelecek, yapacakları şeyleri gerçekleştirmeleri için önlerinde duruyordu ve bunun için başarılı bir birliktelik sürüyorlardı zaten.

Charlie'nin dediği gibi, yeniden, daha iyisini inşa edeceklerdi.

Sarah, ne kadar aç olduğuna şaşırarak tabağım doldurmadan önce, usule uygun bir biçimde gidip Charlie'nin soluna oturmuştu. Charlie sandalyesini itmek için bekliyordu.

Sarah yerine yerleşir yerleşmez, Barnaby konuşmaya başladı. "Birkaç dakika sonra ayrılacağım. Atımın getirilmesini istedim bile." Charlie'ye baktı ve açıklamaya başladı. "Yetkilileri, burada olanlarla ilgili bilgilendirmeye karar verdik. Londra'ya gideceğim ve olanları Stokes'a anlatacağım. Sonra geri dönüp acente için araştırmama devam edeceğim. O hala burada olacak. Sizden yetimhaneyi satmanızı isteyecekler ama bir sonraki teklifini yapmadan önce, birkaç gün bekleyecektir. Ancak, yetimhanedeki yangın derhal soruşturulması gereken bir suçtur, Stokes ve diğerlerinin bunu bilmesi gerekiyor. Oyunun oynanmakta ve zarın ciddi bir şekilde atılmakta olduğunu bilmeliler."

Barnaby son jambonunu da yedi ve "Bu bana ayrıca onu kontrol etme ve Montague'nırı herhangi bir ipucu bulup bulmadığını öğrenme şansı da verir." dedi.

Sarah kafasını salladı. "Biz de burada, çiftlikle uğraşmak bir yana, çocuklar ve personelle ilgileneceğiz." dedi.

Charlie başıyla onayladı. Sarah'nın cıvı uzanarak kavradı. "Kennett ile çiftliğe gideceğim. Enkazın biraz daha güvenli olduğundan emin olmak için yapılması gerekenlere hır bakacağız. Yangının kalan izlerini silmek günler alabilir ama bir yerden başlamamız lazım."

"Hayvanlar da var," dedi Sarah, "Jim onları kuzey tarafına sürdü, acaba toprakların sahibi Mack onları bir süreliğine alır mı?"

Charlie başını salladı, "Sorarım."

"Bu arada..." diyerek burnunu çekti Sarah, "Piskopos'a bunu yazmak zorunda kalacağım. Yüce efendim, bunu söylemek çok üzücü ve zor, ancak korkarım yetimhane yandı.' Oh, Tanrım bunu ifade etmek bile ne kadar acı verici."

"Bunu dert etme, eminim durumu anlayacaktır." dedi Charlie. "Çocukların ve çalışanların ihtiyaçlarının bir listesini yap -bütün bunların dışında annenin, bayan Dunccliffe, Alatheia and Celia'nın, hatta civardaki kadınların ziyaretleriyle ilgilenmek zorunda kalacaksın, hepsi de yardım etmek isteyecekler. Onlar sana bir gün kazandıracak ancak kendi iyiliğin için gerekenlerin listesini yarma kadar yapmam lazım."

Sarah güldü, Charlie haklıydı. "Hallederim," dedi.

Yere sürtülen sandalyenin gıcirtısı duyuldu, Barnaby gülümseyerek masadan kalktı. "Siz ikinizi kendi işlerinizle baş başa bırakıyorum, ben de kendiminkilerle ilgileneceğim." Charlie ile Sarah ayağa kalkarlarken o çoktan onlara el sallıyordu. "Yolu biliyorum, siz yemeğinizi yiye. Ben siz farkına varmadan yine gen geleceğim, gelebildiğim kadar çabuk." Yüzünde solan rahatlığın yerini gözlerine yerleşen acımasız bir pırıltı aldı. "O alçağın yıkılışını kaçırmak istemiyorum."

Onları selamlayarak oradan ayrıldı, geniş adımlarla çıkışa yöneldi.

Ayak sesleri uzaklaştıkça, Sarah dikkatini tabağındakilere

verdi. Charlie de öyle yaptı. Ortak bir sessizliği paylaşarak yemeklerini yediler. Sonra Sarah doymuş olarak bir iç çekti ve arkasına yaslandı.

Charlie, bakışları Sarah'nın yüzü üstünde, kahvesini yudumluyordu.

Sarah, mutluluğunu göstermek istercesine gülümsedi. Ona "Daha güzel olacak, değil mı" dedi.

Charlie ona bakmaya devam ediyordu, sonra fincanını bir kenara koydu, Sarah'nın ellerine uzandı ve dudaklarına götürdü. Gözlerinin içine bakarak ellerini öptü. Onu onaylamak istercesine "Çok daha güzel olacak." dedi. Bir süre sonra ekledi. "Sen ve ben, birlikte herşeyin üstesinden geleceğiz."

Bir saat sonra, Malcolm Sinclair ön kapıda hizmetçisiyle karşılaştı -onun temizliğini yapıp yemeklerini pişirecek olan köylü bir kadındı.

Çekici bir şekilde gülümsedi Malcolm Sinclair. "Bayan Perkins, size bundan dün bahsetmediğim için özür diliyorum, ancak gelecek bir hafta boyunca size ihtiyacım olmayacak, beni çağırdılar ve en geç yarın buradan ayrılmam gerekiyor. Eğer kabul ederseniz..." Kadının eline şişkin bir cüzdan verdi. "Ücretiniz ve biraz da avans. Geri döndüğümde size haber veririm."

Bayan Perkins madeni paralara hızlıca göz attı, avansının bir haftalık işine denk düştüğünü anlayınca mutlulukla gülümsedi. "Tabii kı efendim, sizin için çalışmak bir zevktir, geri geldiğinizde tekrar buraya gelmek beni mutlu eder".

Dizlerim bükerek onu selamladı ve arkasını dönerek yoluna devam etti. Kuşkusuz, bu ummadığı boş zamanla ne yapacağını planlamaya çoktan başlamıştı bile.

Malcolm, kadın ana kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar kapı önünde bekledi. Bir adım geri atıp kapıyı kapattı, sabahlığını üzerinden attı.

Kaba saba bir işçi ceketini giyip, buğday sarısı saçlarını sak-

layan kolaylıkla fark edilen geniş güneşlikli şapkasını başına geçirdi. Kapının arkasına bıraktığı alet çantasını almadan önce ağır deri bahçıvan eldivenlerini de giydi. Çantayı bırakıp eski botların parlatılmış ahşapta çıkardığı seslerle koridora doğru ilerledi. Kütüphaneden geçerek bahçeye açılan cam kapılardan dışarı çıktı ve semerlenmiş atının olduğu yere ulaştı.

Charlie, Quilley Çiftliği'nin kararmış enkazına şöyle bir baktı. Ek binalar içten içe hala yanan kömürleşmiş odun ve kurum yığınının dönmüştü, ama ana binadaki aç gözlü alevler hala yanıyor parlıyor, taş duvarların arasındaki tahta kirişlere doğru ilerliyordu.

Bazı yerlerde tahta duvarlar şişip parçalanmış, ağır bloklar gelişi güzel yerlere düşmüş, duvarların bazı bölümleriyse her an düşecekmiş gibi hala ayakta duruyordu.

O duvarlara işafet edip "Uğraşıp bunları çekmemiz gerekecek, birilerinin üzerine düşme riskini göze alamayız." dedi.

Yanında duran Kennett, üzgün bir şekilde başını salladı ve "Haklısınız." dedi. "Bugün yapabildiğimiz kadarını yaparız, ama her bölümde ateşin yavaşça sönmesini beklemeliyiz, bu yüzden ilerleme çok yavaş olacaktır."

Charlie yıkılacak gibi duran duvarlara, ardından ana binanın arkasındaki moloz yığınının baktı. "Betonları bugünden sonraya bırakalım. Yıkıntıları temizleyip kalanların tamamen söndüğünden emin olmamız gerek."

Geriye dönüp yokuştan güçbela çıkmaya çalışan adamlara baktı. Çoğu omuzlarında aletler taşıyordu. Charlie ve Kennett Crovvcombc'dan geçerken içlerinden birini görmüşlerdi.

Charlie adamları selamlayarak ana binaya yöneldi. Onlara yapılması gerekenleri gösterdikten sonra bir tırmık kapıp o da işe girdi.

Bütün bir sabah adamlarla birlikte -nispeten şuursuz bir tempoda- çalıştı. İşçiler başlangıçta onun yanındayken

konuşmalarına dikkat etmeye çalıştılar, sonra gitgide rahatladılar ve ona soru sormaya bile başladılar. Yerel avcılıktan, vadiden geçen yolu tekrar açmaya kadar birçok yerel konu hakkında konuştular.

Charlie, Crowcombe hancısının gönderdiği ögle birasını işçilerle içerek halkın karşılaştığı birçok sorunu dinledi. Saatlerce bu sorunların nedenlerini tartıştılar.

Yakındaki ite ceketini asmış, tırmığına dayanarak kana kana birasını yudumladı, gömleğinin koluyla alnını sildi. Hava hafif soğuktu, ama rüzgârla dans eden bahar kokusuyla dolu bir gündü.

Adamlara bir göz attı, hepsi de onun yetkinliğini sorgusuz kabul etmişlerdi -hatta aradıkları da bu otoriteydi. Onlara göre Charlie, bir Morwellan, bir Meredith kontu olarak orada bulunmalı, onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeli, sorumluluğı üzerine almalıydı. Küçük yerlerde işler böyle yürürdü.

Aslında Charlie yıllardır orada bulunmamıştı. Sarah olmasaydı durum farklı olmazdı. Ona olan bağlılığı olmasaydı enkazla uğraşmak babasının sorumluluğı olurdu. Muhtemelen babası da tecrübeli işçiler bulup oraya gönderirdi.

Cynsters'lar güneye gitmişlerdi; bu civardaki tek kont o değildi, ama komşuları arasında en genci ve yapılı olanı oydu.

Onun yeri burası, bu insanların arasındı. Onlara ulaşabilmek, toprağa kulak vermek, onları neyin dertlendirdiğini bilmesini sağlıyordu.

Onun sorumluluğı buradaydı, Londra'da değil.

Onu gerçekten asıl şaşkırtan şey ise buraya uyum sağlayabilmiş olmasıydı. Bu role bürünmüşken Charlie kendini ne kadar da rahat hissediyordu.

Görevler hayatında her zaman önde gelmişti, ancak daha önce görevi hiç bu yönden düşünmemişti. Yaşamının tamamen farklı bir yüzünü kucaklamıştı, bir şekilde söz konusu uyum sağlamak için önemli ölçüde değişiyordu. şimdiki hayatı, eşiyle birlikte muhtemelen çoğunu Londra'da geirece-

ğini ve mükemmel olduğunu düşündüğü hır hayattan çok daha iyiydi. Onun önemli hır parçasıydı. Bu hayat onun gerçekte kim olduğunun, kim olmak istediğinin hır kanıtıydı.

"Efendim?"

Arkasına döndü. Ona yakına gelmesi için işaret eden yaşlı adamlardan birisiyle karşılaştı.

"Çitin tamamen yanmış bir bölümünü bulduk -yanan samanlar üzerine düşmüş gibi görünüyor. Gelip ne yapmamızı istediğinizi söyler misiniz?"

Charlie gerindi, tırmığı bir kenara bıraktı ve binanın etrafında adamı takip etti.

Malcolm Sinclair, öğlenden sonra, şık bir pardösü, dar güderi bir pantolon ve lekesiz çamaşırlar içinde, baştan ayağa entelektüel Londra erkeği edasıyla ön kapının önünden Crowcombe köyüne kadar olan kısa mesafede gezindi.

Yerel avukatın verandasının önünde durdu. Yerel insanları nadiren araç olarak kullanırdı ama bu olayda skeggs'i kullanmak hcuı uygun hem de akıllıca bir karardı.

Kasıtlı olarak arkasına dönerek üzerinde hala Quilley Çıftlığı'nın kapkara dumanları tüten köye göz gezdirdi.

Bir süre sonra döndü ve Skcggs'in kapısını açarak yavaşça içeri girdi.

Sarah, öğlene kadar piskoposa yazmaya zaman bulamamıştı. O zamana kadar altı bebeği de besleyip uyutmuşlardı. Bebeklerin en son gördüğünden biraz daha gelişmiş olduklarını fark etti Sarah. Oh ne kadar da muhteşemlerdi...

Galiba bu olası durumunun bir diğer işaretiydi. Emin değildi... ama öyle olmasını umut ediyordu. Dua etti. Bu onun en büyük mutluluğu, yeni kurduğu hayatındaki en son kursesuz parça olacaktı. Ancak, herkese söylemeden önce emin olmak istedi. Charlie'ye bile.

Özellikle Charlie'ye.

Düğünlerinde, Dillon ve Gerrard kendi oğullarından bahsettiklerinde, Charlie'nin gözlerindeki bakışı görmüştü; onun çocuğunu taşıdığını duyunca göstereceği tepkiyi merak etmesine gerek yoktu. Ama bunun ona ne ifade ettiğini bildiği için, emin olmak zorundaydı. Kesinlikle emin olmak zorundaydı.

Oturma odası geçici olarak çamaşır odası olarak kullanıldığı için, Charlie'nin kütüphanesine gitti, masanın üstündeki büyük sandalyeyi kaldırdı ve kalemlikten ucu sivri bir kalem aldı.

Kağıt ve mürekkep buldu, sonra işine koyuldu. Önceden de bildiği gibi, haberi vermek için makul kelimeler bulmak kolay değildi. Ancak bir saat içinde tatmin edici bir sonuç olarak nitelendirdiği şeyi başarmıştı. Mektuba Charlie'nin mührünü basarak, onu Charlie'nin göndermesi için muhasebe defterinin üstüne bıraktı.

Kapı hafifçe tıklatıldı. Crisp içeriye şöyle bir göz attı.

"Alı! -buradasınız hanımefendi. Bay Sinclair'den bir not var. Crovcombe'daki delikanlılardan biri getirdi."

Sarah "Sağ ol Crisp." diyerek mühürlü notu tepsiden aldı.

Crisp, "Çocuk, cevap beklenmediğini söyledi hanımefendi." dedi ve eğilerek geri çekildi.

Sarah, Charlie'nin mektup bıçağı ile mührü kırıp kağıdı açtı.

"Oh! Harika!" Sinclair, halasının günlüğünü "en beklenmedik yerde" bulunduğunu yazmıştı. Sarah nerede olduğunu merak etti, sonra mektubu hızlıca okumaya devam etti.

Sinclair, acil bir iş için gitmesi gerektiğini, ayrılmadan önce tamamlaması gereken ayak işlerinin sıkışıklığı nedeniyle de günlüğü elden verebilmek için zaman yaratamadığından bahsetmişti. Ancak, Sarah'ya hem atla gezintiye çıkıp hem de kendisiyle buluşmaya zamanı olup olmadığını soruyordu. Will's Neck şalesinin üstündeki köprü'nün meşhur manzarasını görmeden bölgeden gitmeyeceğine dair kendi kendine

söz vermişti. Saat üçte oradan geçecekti ve Sarah eğer onunla orada o saatte buluşabilirse., Sinclair ona hem günlüğü verecek hem de onu nerede bulduğunu anlatacaktı.

Alternatifolarak, eğer onunla görüşme imkanı bulamazsa, geri döndüğünde -kı bunun ne zaman olacağını şu anda söyleyemiyordu- günlüğü ona verecekti. Günlüğün, Sarah için ne kadar önemli olduğunu bildiği için başka eller tarafından kendisine teslim edilmesini istemiyordu.

Sarah saate baktı. İkiyi yirmi geçiyordu. Üstünü değiştirmek ve şelaleye gitmek için çok zamanı vardı.

Sarah günlüğü istiyor, Sinclair'in onu nerede bulduğunu merak ediyordu. Ayrıca ciğerlerim rahatsız eden dumanın etkisinden kurtulmak için temiz hava ve egzersizsin kendisine iyi geleceğine inanıyordu.

O gün almak zorunda kaldığı en kolay kararlardan biriydi bu. Ayağa kalktı, Blacktail'in eyerlenmesini emir vermek için kapiya doğru yöneldi. Sonra da binici kıyafetlerini giydi.

Yırını dakika sonra, Charlie hır grup adamı, hala ayakta olan duvarların dayanıklılığını ölçmek üzere yönlendiriyordu. Bu sırada Crovcombe köyünden bir delikanlı ona doğru yaklaştı.

Delikanlı, "Mesaj, efendim." diyerek şapkasını çıkardı, ona katlanmış ve mühürlenmiş bir kağıt verdi. "Bay Sinclair'den. Finley House'da kalan."

Charlie mektubu aldı. Cebini karıştırarak delikanlı için bir bozukluk çıkardı ve onu gönderdi.

Adamlara baktı, ama ne yapacaklarını biliyorlardı. Gerileyerek çite dayandı, Malcolm'un mührünü kırdı, kağıdı açtı ve okudu.

Yüzünün bütün canlılığı kayboldu.

Malcolm'un selamsız mesajı çok açıktı:

Yakında karın benim olacak. Sen bu satırları okurken, o H'IH's Neck şelalesinin üstündeki köprüye giden yolda ilerliyor olacak. Eğer

onu tekrar görmek istiyorsan senden istediklerimi tamamen yerine getireceksin. Tereddüt etme, düşünme —eti önemlisi planımı anladığımı düşünme. Plan yapmaya çalışma, etraflı telaşlandırmaya yeltenme. Şunu aklından çıkarma ki, köprü ve Quilley Çiftliği arasında direk bit görüş mesafesi var—şimdi seni küçük bir dürbünle izliyorum.

Çiftlikten ayrıl ve köprüye gel. Dediğimi yap ve güzel Sarah senin olsun, günün sonunda, sağ salım.

Kımıl da, şimdi kımıl da -yoksa onu kaybedersin.

Seni şelalenin üstündeki köprüde bekliyor olacağız

Charlie gözlerinin önünde dans eden siyah çizgilere bakarak öylece kalakaldı.

Buz gibi bir korku içinde kaynadı; birleşti ve kalbinde bir yumruk gibi kapandı. Şimdiye kadar kendini hiç bu şekilde hissetmemişti. Tam anlamıyla donup kalmıştı.

Ancak ne yapması gerektiğini biliyordu. Tam da Malcolm'un dediğini.

Derinden bir nefes alarak ve ciğerlerine kilitlenen demir mengeneye karşı direnerek düşünmeye çalıştı. Sakin olmak zorundaydı.

Başka alternatif yoktu, irtibat kuracağı, yakınlarda yardıma çağırabileceği kimse.

Özellikle -tanıdığı kadarıyla- Malcolm asla blöf yapacak bir adam değildi.

Notu cebine koyarak Storm'un bağlı olduğu yere doğru yürüdü. Sanki zamanla yarışıyormuş gibi geri döndü ve uzaktan Kennett'e seslendi. "Çağrıldım, gitmek zorundayım. Sonra geri dönmeye çalışacağım. Ben gelene kadar, sorumlu sensin."

Kennett'in endişesiz, kısa ve öz el sallaması görene, Charlie'nin söylediği şeyin herhangi bir uyarı ya da alarm olmadığı izlenimi verirdi. Charlie, dizginleri çözerek Storm'un sırtına atladı ve onu hızla Crovvcombe'a -Will's Neck şelalesinin üzerindeki köprüye giden yola doğru sürdü.

Sarah, Blacktail'i köprüye giden dik yamaçtaki patikadan yürüttü. Acele etmedi; zamanında orada olacağından emindi. Blacktail ile patikayı çevreleyen ağaçlar, yeşil vadi boyunca ilerlediler.

Sabahki bulutlar yerini toprağı yıkayan güneşe bırakarak dağıldı. Her serin nefeste temiz hava baharın ve dahası yeni başlangıçların habercisi gibiydi. Sarah'nın dudakları kararlılık ve güven içinde kıvrıldı. Yetimhane binası ellerinden gitmiş olabilirdi ama herkes hayattaydı ve bu sadece onların mahkeme için daha da çok güçlenmelerini sağlamıştı.

Charlie ile birlikte evliliklerinin başlangıcında yaşadıkları zorlukları aşmanın yollarının bulmuşlardı -ve zorluklarla beslenen ilişkileri her geçen gün güçleniyordu.

İnsanların köprüden manzara seyretmek için atlarını bağladıkları yere vardığında Sarah iliklerine kadar mutluluğa ve gelecek planlarına gömülmüştü.

Uzun siyah, eyerlenmiş bir at sakince bekliyordu. Sarah, Blacktail'i açıklıkta bulunan bir ağaca bağladıktan sonra eteklerini silkeledi, sonra daralan patikada yürümeye başladı. Şelalenin apansızca döküldüğü, bıçak keskinliğindeki dik vadiyi geçen köprü bir sonraki dönemecin hemen ardından uzanıyordu. Çoğu insan buraya manzarayı görüp geldikleri yönden geri dönüyordu.

Dönemeci dolandı. Dört metrelik sıkıca birbirine bağlan-

miş kalaslar, her iki taraftaki kayalık kenarlara saplanmıştı. Köprü kocaman tahta destekler arasında sallanan kalın halatlarla tutturulmuştu.

Malcolm köprünün üstünde ellerini hafifçe kenarlara dayamış, aşağıda uzanan vadiye bakıyordu.

Sarah'nın ayak seslerini duydu ve ona doğru döndü. Gülümseyerek bir elini kaldırdı. Editli'in gümüş kaplı günlüğü parıldadı. Sarah sevinç içinde gülümseyerek ona karşılık verdi, sonra dikkatini köprüye uzanan kısa yokuşa verdi. Kullanılmadığı için köprünün yüzeyi kenarlardan daha aşağıdaydı. Atlar dik yokuşla kolayca baş edebiliyordu fakat bölge nemli olduğu zamanlarda iniş insanlar için -çoğu zaman olduğu gibi- çok daha zorlayıcıydı. Neyse ki birileri yokuştan köprüye uzanan yola gelişigüzel birkaç taş yerleştirmişti. Sarah alışkın olduğu üzere taşlara basarak köprüye doğru ilerledi.

Köprü dört metre uzunluğunda ama yaklaşık olarak bir metre genişliğindeydi. Malcolm merkezin lıcnıen ilerisinde, manzaranın en güzel olduğu yerde duruyordu. Sarah kalasların üzerine geldiğinde, onların biraz kaydığını, köprünün beklediğinden çok daha fazla sallandığını hissetti. Belki de bu kendisinin dengesiydi. Hamilelik birinin başının dönmesine mi neden oluyordu?

Ya da bu, köprünün altında köpüren ve amansızca dökülen sudan yükselen inanılmaz homurtuların neredeyse denge bozucu etkisiydi. Yakıtı zamandaki erimeden dolayı kabarmış olan şelale, bütün coşkusunu yaşıyordu. Su taşan, çarpan, zıplayan, köprü boyunca dağılmış kayalıkların dik uçuşunu vahşi bir şekilde döven yaşayan kızgın bir canavar gibiydi. Bazen hoş köpüklü bir dalga, köprüyü sarmalayacak kadar kabarıyordu. Malcolm dudaklarında hoş bir gülümsemeyle -ki Sarah bunun ne kadar içten olduğunu biliyordu- onu izliyordu. Sevimli olma konusunda Charlie kadar yetenekliydi. Sarah da ona aynı içtenlikle gülümsedi.

"Geldiğin ıcnı teşekkürler." Sinclair, şelalenin sesinden

ötürü Sarah'yı işitebilmek için başını eğip ona yaklaşmak zorunda kaldı. Ona Editli'in günlüğünü verdi. Sarah onu aldı, ellen arasında çevirdi, sonra hızlıca sayfalarını karıştırdı. Günlük hiçbir şekilde zarar görmemiş gibi görünüyordu. Sarah "Nerede buldun bunu?" diye sordu.

Malcolm'un yüzüne baktı.

Gözgöze geldiler. Malcolm'un gülüşü içten ama ciddi bir gölge bırakarak soldu. "Finley House'daki kütüphanenin kenar masasının çekmecesindeydi".

Sarah kaşlarını çatarak "Ama nasıl..." diye bağırdı. "Finley House -bu senin kaldığın yer değil mi?"

"Evet, onu oraya koydum."

Malcolm cümlesini öyle kötü kurmuştu ki Sarah dediklerini tam olarak anlayamamıştı. "Sen onu Park'tan aldın..." dedi, durdu, aniden günlüğün kayb olduğu günü anımsadı. Malcolm onu gül bahçesinde bırakarak Charlie'nin yanına kütüphaneye gitmişti. Evden ayrılırken de Sarah'nın oturma odasındaki Fransız kapılarından terasa çıkmış ve ahırlara gitmişti.

Malcolm'un bakışları Sarah'nmkilere kilitlendi. "Anımsadığını hissedebiliyorum -onu yerinden almak bir dakikalık bir işti."

Sarah şaşırmıştı, daha keskin bir şekilde kaşlarını çatı. "Fakat neden?"

Malcolm günlüğe baktı. "Çünkü halan ve ben daha önce karşılaşmıştık. Mayıs ayındaki yazılarına baktığında halanın benim, beyaz köle ticaretinin tamamen sorumlusu olmasam da mimari olduğuma inandığını okurdun." Dudakları büküldü. "Haklıydı."

Malcolm'un bakışları dağılmaya başlamıştı. "Olağanüstü bir kadındı - yaşına göre aşırı derecede zeki ve kurnazdı. Görünüşe bakılırsa ailemi çok iyi tanıyordu. Beni içeri çağırdı, yüzümün aklımdan geçenleri yansıtmadığını, kötü karakterli bir adam olmasam bile bunun benim tamamen günahsız ol-

duğum anlamına gelmediğini bildiğini söyledi. Daha snııa, benim senaryolarım diye adlandırdıklarının, gelecekte başka lan tarafından kullanılmamasına özen göstermem konusun da uyanda bulundu." Malcolm yüzünü buruşturdu ve yeniden günlüğe yoğunlaştı. "İşte o zaman herşeyi kaleme aldım."

Sarah kaşlarını çatmaya devam ediyordu. "Fakat Edith halam senin suçlu *olmadığım* söylemiş ve yetkililer seni suçlamak için bir delil bulamamışlar. O zamanlar 1816 yıllarında... yazdıkları her ne kadar acınacak gerçekler de olsa gençlik düşüncesizliği işte. Ne yazdığını fark etmiş olsam da *bir şey söylemez, üzerinde bile durmazdım.*"

Malcolm Sarah'nın gözleriyle buluştu ve ona gülümse-di. "Hayır, söylemezdin, en azından açıkça. Fakat gördüğün gibi, bu yerde kalmaya, mülk almaya ve evimi yapmaya karar verdim, Charlie'nin ve senin düşüncelerini önemsedim. Charlie'nin demiryollarına yatırım yapmaya olan ilgisini biliyorum. Senin Edith'in yazdıklarını ona söylemene -ya da daha kötüsü yazılanları ona göstermene- razı olamazdım."

"Neden?" Sarah'nın içinde henüz anlayamadığı bir şüphe uyanıyordu, içgüdüsel ve mecburi bir şüphe. "Benim halamın yazılarında göremediğim şeyi Charlie nasıl görebilirdi ki?"

Malcolm uzun süre Sarah'nın gözlerinin içine baktı ve konuşmaya başladı. "Edith'in aklımın nasıl çalıştığına dair düşünceleri ve benim kendisinin önünde daha önceden konuştuklarım... Charlie benim bu senaryolarda parmağım olduğundan mutlaka şüphelenirdi."

"Ve böylesi..." dedi Malcolm ses tonu sertleşerek "bana hiç de mantıklı görünmedi. Sadece meraktan, Charlie gibi finansal zekası yüksek olan biri olasılıkları gözden geçirebilir, nasıl senaryolar düşündüğümü hayal edebilirdi... Bunu yaptığı zamanda türlü bilgilere ulaşmak isterdi. Edindiği bilgiler onu bir sonuca götüremese bile bu durum yine de onun bana şüpheyile yaklaşmasına neden olurdu. Bu da benim huzursuz

olmama yeter de artardı bile." Sarah birden kuruyan dudaklarını yaladı. "Daha şimdiden bazı senaryoları kullandığını kabul ettin? Nedir?"

Malcolm'un ela gözleri Sarah'nın gözlerine kilitlendi. Dudakları tekrar kıvrıldığında, Sarah Malcolm'un aklını okuyabileceğini hissetti. "Charlie gerçekten de seni hak etmiyor. Sen ondan çok daha zekisin -ki o bunun farkında bile değil. Fakat evet, iyi tabının ettin. Tıpkı Charlie de Edith halanın mektubunu okuduğu zaman tahmin edebileceği gibi -Quelley Çiftliği'ni satın almaya çalışan yatırımcı bendim."

Sarah ona ters ters baktı. Malcolm'un söylediklerine gerçekten inanamıyordu... "Sen arkadaki kötü karaktersin, çiftlikteki bütün kazaların arkasında olan sen misin?"

Sarah'nın kızgınlığı son noktaya ulaştı. Elini kaldırdı ve dramatik bir şekilde halen siyah kalıntılardan yükselen dumanı işaret etti. "Yetimhaneyi yerle bir eden sen miydin?" Aniden anladı, gözlerini kırıştırdı ve elinin düşmesine izin verdi. "Hayır, o sen olamazsın... hayır bunu sen yapmış olamazsın!" Sarah şaşkındı. Malcolm'un suratına bakarak "Sen bizimle birlikteydin, ailemin yemek masasında benim yanımda oturuyordun... yetimhaneye birileri ateşli oklar fırlattığında."

Malcolm Sarah'nın kendisine ne kadar kızgın bir şekilde baktığını fark edebiliyordu, ama Sarah ona sitem etmeye devam etmemişti. Sanki Sarah'nın kendisine sitem etmesini bekler gibi bir hali vardı.

Sarah ona sitem etmek için kaşlarını çatarak bakıyordu. Malcolm da ona aynı şekilde karşılık verdi. "Hayır, yapmadım." Ses tonu kesinlik ifade ediyordu. Dudakları kenetlenerek "Fakat asıl konu bu değil. Bunu okursan..." parmağıyla Edith'in günlüğünü işaret etti. "anlarsın. Asla, hiçbir koşul altında, yasadışı şeyler yapmadım. Kimseye zarar vermedim veya bir kazaya sebep olmadım. Birini öldürmek şöyle dursun, hiçbir suç işlemedim. Kişisel olarak bizzat bunların hiç-

birmi yapmadım. Yine de Edith'ın de dediği gibi, bu beni tamamen suçsuz kılmıyor."

Malcolm'un ses tonu yükselmemişti ama Sarah'nın ona olan bakışlarındaki keskinlik gibi yoğunluk kazanmıştı. Birden aklından geçenleri Sarah'nın anladığını düşünerek sersemledi. "Yani hayır, yetimhaneyi ateşe veren ben değildim -ve hayır, bunun olacağından haberim yoktu, ne o zaman ne de başka bir zaman -yetimhaneyle ilgili hiçbir emir vermedim. Senin vurulduğunu ve yaralandığını duyduğumda dehşete kapıldım -sonraki ıki günü adamımı aramakla geçirdim. Ona anlattığım tek şey Quelley Çiflığı ibaresine sahip olmaktı. Fakat o..."

Sarah Malcolm'un yüzündeki yalansız dehşeti ve acıyı fark etti.

"Geçen gece... sen, Charlie ve diğerleriyle birlikteydin, Yetimhanenin yandığını işittiğimizde. Hep birlikte ateşleri söndürmek için uğraştık." Malcolm onun gözlerine yoğunlaştı. "Oradaki hiç kimsenin benim o ateşleri söndürmek istediğim kadar geçerli hiçbir nedeni olamazdı. Fakat elimden bir şey gelmedi, Orada seninle birlikte durmak... korkularına ve üzüntülerine şahit olmak... senaryomla ne kadar acı ve üzüntüye sebep olduğumu bilmek ve görmek..." Sarah'nın bakışlarına ifadesi değişmeksizin ve duygularını saklamaksızın karşılık verdi. "Üstelik Charlie ve Barnaby'nin bebekleri kurtarmak için hayatlarını riske attıklarını bile izlemek zorunda kaldım. Ve... onların cesaret ve hırsının bende olmadığını öğrendim."

Malcolm duraksadı, sonra daha alçak ama aynı netlikte ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "Orada senin ve diğerlerinin yaşadığı acının sorumlusu olduğumu ve bunun benim hatam olduğunu bilerek durmak zorunda kıldım. Bu, Edith'in dediği gibi olanlar benim suçumdur."

Malcolm yeniden duraksadı. Sarah, anlattıkları kırsısında hareket edemeyecek kadar şaşkıındı. Malcolm'un itiraflarına rağmen, ondan zerre kadar tehdit hissetmedi.

"Herzaman çok akıllı olduğumu sandım. Vc çok başarılı olduğumu." Sesi dökülen şelaleden ötürü işitilmesi zor bir fısıltıya dönmüştü. Sarah onu duyabilmek için çaba harcıyordu. "Aksine, tam bir başarısızlık örneği idim." Sarah'ya yoğunlaştı ve derin hır nefes aldı. Kendini toplamaya çalışır gibi bir halı vardı. Dudakları hoşnutsuzca kıvrıldı, sesini Sarah'nın duyabilmesi için yükseltmek zorunda kaldı. "Ve şimdi her şey paramparça oluyor. Yetkililer çoktan benim izimi sürmeye başladılar bile... cinayet ya da başka bir şey, bu sefer kaçmama izin vermeyecekler."

Sarah ona dik dik bakarak "Bunu neden hapa anlatıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü senin anlamanı bekliyorum. Birilerinin gitmeden önce beni anlamasını istiyorum." Malcolm Sarah'nın gözlerinin içine baktı -gerçekten Sarah'nın onu anlayıp anlamadığını kontrol edermişçesine. "Halanı dinlemediğim için ne kadar pişman olduğumu sana anlatamam. Dinlemiş olsaydım... Fakat geçmişi değiştiremem. Küstahça beni yapmamam konusunda uyardığı şeyleri yaptım ve şimdi layık olduğum ödülü alıyorum."

Sarah ona baktı ve Malcolm'un bu sözleri ne kadar içten bir şekilde sarf ettiğini anladı. Sarah onun aklının başında olup olmadığından emin olamıyordu. Suçunu utanarak kabul edip, bununla yaşamak istiyor gibi görünüyordu -kaçmaya niyetlenmiş olsa bile.

Her ne kadar sözleri Sarah'yı tedbirli olmaya zorlasa da ondan hala bir tehdit görmemişti. Söylediklerine karşın ondan korkmuyordu. İçten içe bunun Malcolm'un Charlie'nin daha yaşlı haline benzemesinden kaynaklanmamasını umut ediyordu.

"Yanı," dedi dudaklarını nemlendirerek "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi..." dedi ve arkasına döndü, bakışları atların bulunduğu açıklık alana doğru Laydı. Bir şeyler işitmiş gibiydi.

Sarah geriye baktı. Ve Malcolm'un tekrar alçak bir sesle mırıldandığını duydu. "Şimdi... gitmeden önce bir şey yapmak istiyorum. Edith Balmain'in onaylayacağı bir şeyi ve bu yeğeni için ne kadar da uygun olur."

Geriye dönerek Sarah'nın yüzüne baktı. Orada, yüz ifadesinde belirginleşen bir şeyler vardı. Öyle ki bakışlarına yerleşen güç Sarah'nın gen adım atmasına sebep oldu. Sinclair ışık hızıyla Sarah'nın bileğini tuttu. Sarah serbest kalmak için çırpındı fakat Sinclair bileğini öyle bir tutuyordu ki zarar verecek kadar sıkı olmasa da ona karşı koymak cidden çok güçtü.

"Benimle uğraşma." dedi ve Sarah'ya tekrar baktı başının üstünden patikay kontrol ettikten sonra. Ne sana ne de Charlie'ye zarar vermeye hiç niyetim yok." inanılmaz bir şekilde dudakları kıvrıldı. "En azından bu istemeden olur."

Sarah ona ters ters baktı sonra "Bulmaca gibi konuşuyorsun, bir çılgın gibi."

Malcolm ona baktı, yüzü eski umursamaz ifadeye bürünmüştü. "Sana söylemek istediğim, ihtiyaç duyduğum her şeyi söyledim." Başını kaldırıp patikaya baktı. "Fakat henüz Charlie ile işim bitmedi."

Sonunda açıklık alana yaklaşan nal sesleri şelalenin kükremesinden bile daha fazla hissedilir hale gelmişti. Sarah aniden güve'nde olup olmadığını anlamak istercesine Malcolm'a baktı. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Sarah bir an için onun bir cevap vermeyeceğini sandı fakat sonra Malcolm sakince "Söylediğim gibi, hayatım su yüzüne çıkıyor ve bunu engelleyemiyorum. Elimde kalan tek şey bu durumla nasıl başa çıkabileceğimdir."

Nal sesleri daha da yakınlaştı. Charlie'yi dik yokuşun başında atını dizginlerken gördü. Charlie taş gibi bir yüz ifadesiyle önce kendisine sonra Malcolm'a baktı. Bulunduğu yerden, Malcolm'un bir eliyle Sarah'nın bileğini kavradığını, diğer eliyle de Edith'in günlüğünü tuttuğunu açıkça görebilirdi.

Tek kelime etmeden Charlie atından indi. Storm'un dizginlerini atın eyerine koydu ve büyük avcuyu açıklık alana doğru itti. Tımar edilmiş hayvan diğer atların yanına gitti. Charlie patikadan aşağı inmeye başladı. Şelaleye yakınlaşmaya kadar da konuşmasını engelledi.

"Dur!"

Charlie, Malcolm'un emrine uydu. Köprüyle arasında iki adımlık bir mesafe vardı. Sarah'yı inceledi. Kendisi kadar çok olmuş görünüyordu ve eğer daha şaşırtıcı bir şey varsa, kesin olmamakla birlikte, o da halen sakin olmasındı.

Durarak, Malcolm'un yüzüne çevirdi bakışlarını. Bildiklerine ve tahmin ettiklerine rağmen, Malcolm'un ela gözlerine baktığında takdir ettiği adamı gördü; birkaç saat önce yanında olan adamı. "Sendin değil mi?" diye sordu. "Yetimhaneyi almaya çalışan yatırımcı? Sen demiryollarından para kazanan şirketlerin arkasındansın."

Delil yetersizliğine rağmen, aradaki bağlantı Charlie'nin kafasında canlanmış ve taşlar yerli yerine oturmuştu. Bu, belki de onların neden orada olduklarını açıklıyordu; Malcolm Sarah'yı halasının günlüğü ile tuzağa düşürebileceğini sanmıştı fakat tuzağa düşürülen Malcolm olmuştu. Ancak Charlie Malcolm'un onların ikisini orada buluşturmasına hala bir anlam verememişti. Malcolm'un kaşları kalktı fakat yüzü eski umursamazlığını takınmıştı. "Bunu çözmen için ne kadar zamana ihtiyacın olacağı konusunda kaygılarım vardı, yine de bunun bu kadar kısa zamanda olacağım düşünmezdim." Ses tonu bundan hayli etkilendiğini gösteriyordu fakat sonra göz kapakları oymadı ve memnuniyet ifadesi yüzünden kayboldu. Bir saniye kadar sonra "Ah, tabii ki. Gerilemeyi araştırmak için adam tutan sendin değil mi? Kazançların nereye gittiğini araştırmaktansa yatırımların arkasındaki *kaynağı* merak eden?"

Charlie bakışına karşılık verdi ama tek kelime etmedi.

Malcolm'un dudakları kıvrıldı. "Gerçekten-başka kim olabilir ki?"

Charlie'nin kafasında oluşturduğu senaryoya uymayan bir durum vardı. Malcolm'un Sarah vurulduğu zaman yüzünde oluşan dehşeti görmüştü ve Malcolm aynı şekilde yetimhaneyi saran alevlerle en az onlar kadar umutsuzca savaşırmıştı. Gözleri Malcolm'unkine odaklanmış bir şekilde başını yana eğdi. "Ne oldu? Adamın çılgına mı döndü?"

Malcolm hareketsizleşip cevap vermeyince, Charlie onun kim olduğunu sordu. Malcolm soruyu kaale almadığını gösteren bir yüz ifadesi takındı. Eli hala Sarah'nın bileğini tutuyordu. "İsmi hakkında endişelenme, yakında öğreneceksin. Şu an beni ilgilendirmiyor." Malcolm'un sesi kalınlaştı. "Fakat sen ilgilendiriyorsun."

Charlie tereddüt etti sonra ellerine avuçları açık bir şekilde iki yana açtı. "Gelmemi istedin ve buradayım." dedi ve diğer kayaya geçmek için hareketlendi. "Hayır!" Malcolm'un ses tonu Charlie'yi durdurdu. Bakışını yakalayınca, Malcolm köprüyü çevreleyen iskeleyle doğru başını salladı. "Halatlara bak."

Charlie baktı ve ciğerlerinin havası bitmiş gibi oldu. Köprüyü yıllardır çevreleyen güçlü, güvenilir halatlar kesilmiş, daha ince halatlarla değiştirilmişti. Sarah ve Malcolm'un üzerinde durduğu köprüyü çevreleyen halatlar şu an oldukça az yükü taşıyabilecek nitelikteydi.

"Her iki ucu da..." dedi Malcolm. Charlie Malcolm'un arka tarafını kontrol etmeye başlamışken, Malcolm sözlerine devam etti. "Güçleri ve soyları iyice hesapladım, nasıl yapıldığını biliyorsun. Halatlar şimdiki halleriyle üç değil ancak iki kişiyi taşıyabilir durumda." Malcolm sustu sonra devam etti. "Bu yüzden bize katılmaya yeltenirsen, köprü yıkılacak ve sen Sarah dâhil hepimizin ölümünden sorumlu olacaksın."

Kafasıyla aşağıda kayalıkları döven suları işaret etti. "Ve aşağıda tartışmasız ölüm var."

"Doğru söylüyor." dedi Charlie'nin varışından beri ilk defa konuşan Sarah. Onun solgun gözlerine baktı, gözlen dehşet saçıyordu. "Köprü ben adımımı attığımda sallanmıştı" dedi Sarah. Bakışı inceltilmiş halatlara kaydı. "Neden olduğunu anlayamadım."

Malcolm onlar yeni durumu sindirmeye çalışırken bir dakika bekledi, sonra Charlie ile konuştu. "Şimdiye kadar anlamış olabileceğin üzere, bu durumun tek çözüm yolu benim Sarah'nın gitmesine izin vermem olacaktır."

Charlie kendisini saran yıkıcı panik kapısını mantığıyla kapattı ve kara, umutsuz bir çılgınlığa sebep olan bu durumundan sıyrılmaya çalıştı. Malcolm'un bakışını yakaladı. Kendisi de birkaç saniyenin geçmesine izin verdikten sonra "Sarah'yı bırakman için benim ne yapmam gerekiyor?"

Malcolm gülümsedi "Çok zahmetli bir şey söylemeyeceğim... Senden iki şey yapmanı istiyorum. Birincisi, dinleni."

Charlie Sarah'nın gözlerine baktı onları gözlemledi. Korkmuştu ama panik yoktu. Şaşkınlığından, Malcolm'un neyin peşinde olduğu konusunda kendisi gibi bir bilgiye sahip olmadığı anlaşıyordu. Ne yapacaklarına karar verene kadar Malcolm'u konuşturmaya karar vermeleri en akıllıcasıydı.

Gözlerini Malcolm'un yüzüne yoğunlaştırıp kaşlarını çatı. "Neyi?"

"Aşk ve kâtip hikâyesini..." Malcolm kaşlarını yukarı kaldırdı, hafif bir gözdağıyla. "tanıdık bir lıkâyec aslında birkaç yönden ama diğerlerinden oldukça farklı."

Charlie Sarah'nın Malcolm'un yüzüne fırlattığı bakışı gördü ve şaşkınlığının Malcolm'un aklından şüphe etmeyle ilgili olmadığını düşündü, bu öyle bir şeydi ki Charlie de sorgulamaya başladı. Senaryo giderek daha çok tuhaflaşıyordu. Fakat Malcolm, kendisinin dinlemesini istiyorsa bunları yapmak için yeteri kadar mutluydu. Malcolm konuşurken Sarah üzerine yoğunlaşmıyordu ve görünüşe bakılırsa ona bir şey

yapmaya niyeti de yoktu. Pekâlâ. Charlie harika bir dinleyici gibi görünürken aynı zamanda plan yapma yeteneğine sahipti.

Başını sallayarak onu dinlediğini belirtirken, Malcolm'un hangi hikâyeyi anlatacağını beklemiş gibi köprü üzerindeki adımını sağlamlaştırdı, dengesini kurdu. Ellerini pantolonunun cebine soktu ve onun anlatacaklarını dinler pozisyona geldi.

Malcolm gülümsedi fakat bu gözlerini yumuşatmadı. "Geçen birkaç hafta boyunca, senin zekânı, kavrayış yeteneğini, takdir etmeye başlamıştım. Fakat bir konuda sen tam bir aptalsın. Fakat örnekler açıklamalardan daha iyi olur ve birçok noktada çok benzediğimizden, sana hayatının nasıl gelişmiş olabileceğini anlatayım. Benim gibi sana neredeyse hiç zaman ayırmayan bir ailede doğmuş olabilirdin. Kardeşlerin olmadığı ve daha geniş bir aileye ile bağlantıların olmadığı için benim gibi yapayalnız büyümüş olabilirdin."

"Benim yaptığım gibi zekânı sadece okulda yapmamız için öğrettikleri gibi teorik problemlere yorarak genişletebilirdin. Senin hakkında endişelenecek kimse yokken -ailen ölü, bakıcın ilgisiz- sen de benim gibi sadece mükemmel aklın başarı ve fetihleriyle öğrenerek büyüdü. Basit insan etkileşimlerinden uzakta."

"Buna rağmen..." diye ekledi Malcolm.

Charlie gözlerini kırıştırdı, herşey planlarından tamamen farklı bir yönde ilerliyordu.

Malcolm'un dudakları kıvrıldı ve konuşmasına devam etti. "Hayatın asla böyle olmadı. Seni düşünen ve seven insanların arasında büyüdün. Ve sen de bu kişileri seviyor, düşünüyordun. Dahası, kontluğun tek varisi olarak, çocukluğundan beri getirilerinden emindin. Pozisyonun sorumlulukları var biliyorum ama aynı zamanda ödül niteliğinde somut artıları da vardı. Sadece statü olarak değil, sana ihtiyaç duyulmasının verdiği his, insanların hayatlarını onların takdirleriyle yön-

lendirme şansı. Emrinin altında gücün var, birçok insanın hayatını iyilik için etkileme, isteğine göre yönlendirme gücü. İnsanlara mutluluk ve rahat getirebiliyorsun ama ben... ben sadece karanlık ve umutsuzluk getirebildim."

Malcolm Charlie'nin bakışlarına keskin bir şekilde karşılık verdi. "Fakat yakın geçmişe kadar sen bu yeteneğini ve zamanını bu tür şeylere harcamak için çok isteksizdin. Yetimhaneye yaklaşımının değiştiğini umuyorum."

Charlie'nin yüzü taşa döndü. "Senin mirasın?"

Malcolm'un dudakları kalktı, başını eğdi. "Değirmek istediğim -senin kont olma durumunla alakalı- ama çok ufak bir ayrıntı sadece."

"Ayrılmadan önce, sana kimsenin anlatamayacağı veya aynı anlayışı gösteremeyeceği bir şekilde, aksın ve onun sunularını tüm gücünle sarmalamanı çünkü eğer bunu yapmazsan hayatının aptallığını yapacak olduğunu söylemek istedim. Eğer ki Sarah'nın sana sunduklarının tümünü kucaklamazsan..."

Charlie ona tam anlamıyla şaşkınlıkla bakıyordu.

"Gerçekten." Malcolm'un dudakları tekrar kişisel bir memnuniyetle kıvrıldı. "Beyefendilerin tartıştığı bir konu değil. Buna rağmen, ben konuşacağım sen de dinleyeceksin." Charlie'nin bakışlarını yakaladı. "Aşk hayatın anlamıdır, insana hayatın, anlamını veren yegane şeydir. Aşksız hayatın hiçbir şekilde anlamı yoktur -her ne kadar benim gibiler bunun tersini istese de. Şimdi bunu anlıyorum. Hayatım boş bir deniz kabuğu... zaman denilen rüzgârın en ufak soluğunda parçalanacak bir deniz kabuğu..."

Sesi sabitliğini korudu, fakat hırs ve içtenliğe bürünmüştü. "Asla aşkı aramadım, asla istemedim çünkü ne olduğunu bilmiyordum veya bana ne katacağını. Seni ve Sarah'yı izlemek gözlerimi açtı ve bana gerçeği öğretti. Bu sadece sizin sayenizde olurdu çünkü sizin benim gibi olmadığınızı taklit edemem. Fakat kaderin ufak bir oynamasıyla ben sen olabilirdim veya tam tersi."

Duraksadığında Charlie, onun içten içe kendisini eleştirdiğini hissetti. Sonra bu durumdan kurtulmaya çalışır gibi başını salladığını ve derin bir nefes alıp tekrar Charlie'nin üzerinde yoğunlaştığı görülüyordu.

"Benim için zaman artık çok geç. Fakat senin... senin önünde bir şans var." Sabırsızlığın rüzgârı esti Malcolm'un yüzünde. "Aşkı kabul etmendeki tereddütü gördükçe ne kadar kızdığımı biliyor muydun? Kayıtsızlığın... benim sahip olmak için ölümü bile göze alabileceğim bir hediye reddedin. Haksız bir aşağılamaydı. Yapacağın tek şey uzanıp onu almaktı ama hayır. Birilerinin bunu bana teklif etmesi için dünyaları verebileceğim şey için sen tereddüt edip durdun."

Kısılmış gözlerle Charlie'nin aklını okuyormuş gibi göründü, başını salladı. "Evet, sana imreniyorum. Her konuda. Gönüllü olarak sana bunların hepsini geri verebilirim yeter ki bunları konuştuğumuz için artık değerlerini bil ve onlara gereken değeri ver."

Tanımlanamaz bir şekilde, Malcolm kendini üste çıkarmaya çalışır gibi göründü, sanki akıl olarak geri gitmeye çalışır gibi. Tereddüt etti sonra devam etti. "Belki de, her şey bittikten sonra, beni yani Malcolm Sinclair'i, hatırladığında benim -bana sana sunulan olanaklardan yarısı sunulmuş olsaydı- tamamen farklı bir insan olabileceğimi de hatırlayacaksın."

Charlie'ye baktı. "Hayatın için minnettar ol, kabul et onu, sarıl ona ve sana sunduklarına."

Charlie bütün bunları yapmak için niyetliydi. Malcolm'a bunları hatırlatması için ihtiyacı olmasa da, Malcolm'un onun daha önceki davranışlarını okuduğunu inkâr edemezdi; ama şimdi Sarah ile barışmıştı fakat bundan Malcolm'un haberi yoktu.

Malcolm sessizleşmişti. Malcolm'un hislerini ve gelgitlerini anlayabiliyordu, Charlie anladığını belirtir gibi başını

salladı ve "Söylediğin ikinci şey Sarah'yı serbest bırakman için o neydi?"

Malcolm'un dudaklarında beliren gülüş hem mutlu hem de büyüleyiciydi.

"Çok basit," sesi sadece gürültülü şaleleden duyulabilecek güçteydi.

Charlie Malcolm'un durgun ela gözlerine baktı ve her şeyi anladı. Fakat Malcolm'un bakışlarındaki huzur dolu ifade bunu neredeyse sorgulamasına neden oldu... adamın aklı dengesini. Kuruyan dudaklarını yaladı "Peki bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Sarah halen Malcolm'un yanında köprü üzerindeydi. Bir kelime etmeksizin dinlemişti, dikkatlice tartışmalarını takip etmişti. Birkaç kez konuşmak Charlie'yi savunmak istemişti ama her zaman tam konuşacakken dudaklarını araladığında vazgeçmişti. Bundan dolayı Charlie ona çok minnettardı.

Fakat şimdi onun da gözleri bıkkınlıkla doluydu, Malcolm'un yapacaklarından kendisi kadar habersizdi.

Charlie gibi o da Malcolm'a güvenmiyordu.

Malcolm iç çekti. "Çünkü o sözleri henüz söylemedin değil mi? Onları işitmek istiyor ve ben de. İşte senden istediğim şey veya fiyatım ne dersin de."

"Sözleri söylerken her ne kadar isteksizce de olsa en azından bu kadar ilerlediğini bileceğim." Malcolm'un bildiğinden çok daha fazla ilerlemişti aşkı kucaklamakta ve kabul etmekte ve hayatının bütün imkânlarını sarmakta. Her ne kadar o sözleri söylemek istiyorsa da Sarah'nın bu ilk seferin baskı altında yapılmış bir konuşma olduğunu bilmesinden ürküyordu. Bunu istemiyordu.

Sarah'nın da bunu istemediğini seziyordu.

Fakat eğer bu onun serbest kalmasına yetecekse, bunları veya Malcolm'un istediği her şeyi söyleyecekti. Eğer Malcolm'un gerçekten sağlıklı olduğunu düşünseydi. Malcolm'un hayatlarını karşılaştırmasını dinlemişti, imren-

eliğini de... fakat bu acaba bir alınganlık oluşturmuş muydu onda veya bunun derecesi neydi?

Aklının kaçını etkilemişti? Arzularının kaçını? Kabul ettiği gibi hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olamamıştı ya da bir kadınla bir bütün olamamıştı. Bu ve benzeri düşünceler Charlie'nin aklında dolanmaya başlamıştı, tahammül ve yükün, etki ve tepkinin tahminleriyle aklı karışmıştı. Bütün bunları Malcolm'u dinlerken yapmıştı.

Nihayetinde Sarah ve kendisinin hayatı bir eyleme bağlıydı. Sarah'ya olan aşkını kabul ederse, hem Malcolm'un hem de Sarah'nın işitebileceği bir ses tonuyla, Malcolm ne yapacaktı?

Kendisinin tuhaf pazarlığına sadık mı kalacaktı ve Sarah'nın güvenle o köprüden yürümesine izin mi verecekti? Ve sonra ne olacaktı?

Farklı bir şekilde, kendisi soğukkanlılıkla, her zaman olduğu gibi, şimdiye kadar olan imrenme ve kuralların Charlie'den aşkını içinden söküp atarak en acı bir şekilde alacak mıydı? Eğer Malcolm Sarah'yı belinden yakalayıp aşağıya atmaya kalkarsa Charlie bunu engelleyemezdi. Malcolm'un dediği gibi aşağıda kesinlikle ölüm bekliyordu. Fler şeye, bütün ihtimaller ve düşüncelere rağmen, Malcolm'un akli dengesine Sarah'nın hayatını adayacak kadar güveniyor muydu? Derin bir nefes alarak, Sarah'nın gözleriyle karşılaştı ve onun gerçekten de Malcolm'a güvenmediğini fark etti. Bu koşullarda...

Tereddüdü Malcolm'u sinirlendirmişti. "Sadece sözleri söyle." Sabırsızlık ses tonuna yansıdı. "Ayrılmadan önce bu son eylemim olacak, bir kerelik bencil olmayan bir eylem. Fakat..." Bakışı keskinleşti. "Yapma, Tanrı aşkına, bu karaktersiz duyguyu daha fazla uzatma." Ara verdi, sonra "Konuşma zamanı." dedi.

Charlie bir kez daha derin bir nefes çekti, Sarah'ya baktı ve kendi sorusunu gözlerinde okudu -en iyisi neydi? Verebileceği tek bir cevap vardı "Bana güven."

Ellerini cebinden çıkardı ve köprüye atladı.

Malcolm'urı yüzündeki dehşet saklanamayacak kadar açıktı.

Charlie Sarah'yı yakaladı, Malcolm'urı tutuşundan kurtardı. Dönüp onu sallayarak, basamaklara yakın yokuşa bıraktı.

Köprü yalpalandı. Charlie halat demirlerini yakaladı, ama sonra kopmak üzere olduğunu anladı. Altındaki parçaların eğildiğini hissederek, iskele kazığını yakalamak üzere kendini öne doğru fırlattı.

Bir elini ona koydu, fakat kendisini güvenle götürebilecek kadar sağlam bir tutuş değildi bu.

Arkasında Malcolm'un küfür ettiğini duydu. "*Kahrolası aptal!*"

Sıkıca bağlanmış kalaslar oynadı ve sallandı. Halatlardan ikisi ayrıldı. Diğer ikisi inanılmaz bir gücün altındaydı. Her an düşebilirlerdi.

Charlie kendini topladı. Kendini yukarı çekti ve aşağıdaki yuvarlak kazığa daha iyi tutunmak için çaba harcadı, sonra arkasında Malcolm olduğunu fark etti.

Sarah yukarıdan eğilerek omzundan ve yakasından yakaladı. Sonra Sarah bir çılgılık attı.

Charlie arkaya baktı.

Ve hemen anlayamadığı bir görüntü gördü.

Ağırlığı artık çökmek üzere olan köprüde olmadığından diğer iki kazığın halen ayakta olduğunu gördü.

Fakat Malcolm elinde bir bıçakla kalan son halatı da kesmeye çalışıyordu.

Charlie bakarken halat ayrıldı.

Malcolm'un başı birden göründü ve bir saniye için bakıştılar.

Sonra köprü devrildi ve karşı kayaya çarptı Malcolm ile birlikte.

Bir an için Charlie ve Sarah boşluğa bakakaldılar. Dikkatle dinlese de Charlie suyun akışında herhangi bir değişiklik duyamadı.

Üzerinde olan Sarah yutkundu ve ceketine daha sıkı asılarak "Haydi" dedi.

Malcolm'u Charlie'nin arkasında elinde bıçakla gördüğünde çılgılık atmıştı.

Ama şimdi... aslında bunun Malcolm'un amacı olmadığını ve aslında hiçbir zaman olamayacağını anladı. Onun ne kendisine ne de Charlie ye zarar veremeyeceğini anlatmıştı. Bunu söylediğinde dudaklarındaki hafif gülümsemeyi hatırladı ve yutkundu.

Charlie'yi şiddetle yukarı çekmeye çalıştı fakat Charlie'nin tutunabileceği pek bir şey yoktu. Başka bir nefes için bekledi sonra tekrar çekmeye başladı, Charlie biraz daha yukarı çıkmak için çaba gösteriyordu.

Sarah'nın yanına kendini bırakana kadar Sarah ceketini sıkıca kavramaya devam etti. Yokuş doğruca bir yarığa çıkıyordu. Sarah herhangi bir dalgalanmada tehlike olup olmadıklarını anlayabilmek için çevresine baktı. Sonra Charlie'nin yanına yığıldı.

Yan yana sadece nefes alarak uzandılar. Sadece birkaç bulutun sonsuzlukta dalgalandığı gökyüzüne bakıyorlardı.

Uzun bir süre sessiz ve kımıldamadan kaldılar. Sarah nereden başlayacağını bilmiyordu, sonra Charlie bir elini kaldırdı ve onun elini buldu. Ve onu sıkıca sarmaladı.

"Bir çok şey hakkında haklıydı, fakat tek bir şey hariç. Baskı altında olan sevgi ilanının değersizliği konusunda." Sarah'nın elini daha sıkı tuttu, ardından sözlerine devam etti. "Seni seviyorum, sevdiğimi biliyorsun. Bazı kelimeler için kafamı kurcalıyordum fakat bunlar bulabildiğim tek kelimeler. Sen benim herşeyimsin. Güneşim, ayım, yıldızım, hayatım. Sensiz ben bir hiçim. Hayatımı uğruna verebilirim, herhangi bir zaman hiç tereddüt etmeden. Fakat hayatımı senin yanında geçirmek istiyorum, sana bakmak, seni sevmek kader izin verene kadar. Şimdi bildiğim tek gerçek bu. Ve eğer bu sözleri söyleme cesareti gösteremediysem, geri kalan

hayatımızda her gün söylemek istiyorum. Seni seviyorum." Elini dudaklarına kaldırdı ve kenetlenmiş parmakları öptü. "Bundan hiçbir zaman şüphe duyma."

Sarah, Charlie konuşurken yüzünü ona doğru çevirmişti. Charlie sözlerini tamamlayınca dalgınca gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, her zaman seveceğim -bildiğin gibi." Dirseği üzerinde doğrulup, eğildi ve Charlie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Yüzünü inceledikten sonra, ekledi. "Sen de her zaman bunun farkında olacaksın değil mi?"

Charlie bir an duraksadı, sonra bakışlarına cevap verdi. Bir elini kaldırıp, saçlarını arkaya doğru attı. "Sanırım bu seni seçmemin nedenlerinden biriydi."

Sarah yer değiştirip başını Charlie'nin omzuna yasladı. İkisi de tekrar gökyüzüne baktılar. Sarah "Sinclair'in bunu yaptığını hala inanmıyorum." dedi.

Bir dakika sonra Charlie "Bunu neden yaptı inan ben de anlayamıyorum." dedi.

Sarah duraksadı. "Sen varmadan önce bir şeyi düzeltmeye çalıştığından bahsetti. Halamın onaylayacağı bir eylem yapmak istiyordu ayrılmadan önce. Sanırım evliliğimizi garantilemek istedi."

"Kendisini bu konuda suçlu bulamam. Evliliğimiz önemli. Ve onunla benim aramdaki bağ... arkadaşlığımız... görünüyor ki bunun üzerine kuruluydu." Elini kaldırıp Sarah'nın saçlarını okşadı. "Amacı ne olursa olsun -bizi o köprüünün üzerinde tehlikeye atmak bile olsa- beni cesaretlendirmeseydi bunu yapamazdım."

Sarah Charlie'nin diğer elini bulup tuttu. "Senden önce dinlemeni sonra konuşmanı istediği zaman aklını yitirmiş olduğunu düşünmüştüm. Endişelenmeye başlamıştım. Sen yapana kadar kendisinin ne yapacağını hayal edemiyordum."

"Biliyorum. Ben de yapamazdım. Bu yüzden atladım." Kalpleri sakinleşmişti. Sarah derin bir iç çekti. "Gitmeyi istiyordu, değil mi? Baştan beri ölmek istiyordu."

İkisi de burada büyümüşlerdi, şelaleyi biliyorlardı. Malcolm'un sağ çıkmasının imkânsız olduğunu da.

"Evet." Charlie derin bir nefes alıp verdi. "Bu da kendisinin bir sürü şeyi başarmadaki dahiyane planlarından biriydi. Halanın günlüğünü sana vermek, kendisinin aşk üzerine yaptığı konuşmayı dinlememi istemesi, beni sana olan aşkımı ilan etmek ve kendisine bu hayatı bırakması için bir yol vermem için zorlaması. Kendini kurtarmak isteseydi kesinlikle yapabilirdi. Köprüye atlayıp seni savurduğum zaman, yapması gereken tek şey diğer tarata geçmekti. Güvenli bir şekilde şüphesiz bunu yapabilirdi. Bunun için zamanı vardı. Bunu bilmemesi mümkün değil. Bunun yerine, bana geldi, gerçekten güvende olduğuma bakmak için."

"Ve sonra halatı kesti."

Charlie bunun hakkında düşündü. "Halihazırda yanında bir bıçak vardı. Buna hazırlıklıydı. Ben istediği şeyleri söyleyecektim sen de köprüden bana doğru gelecektin. Vc o da halatları kesecekti, ikimiz de onu durduramazdık."

Bir uzun dakika daha geçti, sonra Sarah iç çekip doğruldu. Charlie de onu takip etti. Eli Sarah'nın belinde, omuz omuza karşı tarafa baktılar.

"Tuhaf bir adamdı" dedi Sarah.

Charlie başını salladı. Mezar yazısı söylermiş gibi ekledi *"Aşkla hiç tanışmamış bir adamdı."*

Ayağa kalktılar, üzerlerindeki kir ve yaprakları ellerinden geldiğince temizlediler, sonra Sarah günlüğü güvende olması için fırlattığı patikadan aldı. Charlie ile birlikte atlarının bulunduğu açıklık alana doğru yürüdüler.

Charlie, Sarah ile konuşarak Park'taki ahıra girdi. Hala köprüde olanları kavramaya, edindiği bilgileri ve hissettiklerini sindirmeye çalışıyor, kendisini hala biraz garip hissediyordu.

Atları almaya gelen Crooker her ikisinin de halini görünce oldukça şaşırды, fakat Sarah'nın nazik fakat net bir şekilde oldukça iyi olduklarını belirtmesine inandı.

"Yine üstümüz başımız berbat, Crisp and Figs bundan hiç hoşlanmayacaklar." diye mırıldandı Charlie çimenlikten eve doğru giderek.

Sarah elinde tuttuğu gümüş kaplamalı günlüğe baktı, yüzündeki gülümsemesi kayboldu. "İnsanlara ne diyeceğiz?"

Charlie onun neyi sorduğunu anlamıştı. Şelaleden ağır ağır gelirken, Sarah, Charlie gelmeden önce Malcolm'un kendisine söylediklerini anlatmıştı. Fakat şimdi Malcolm öldüğüne göre, bildiklerinin ne kadarını insanlara anlatmalıydılar? "Bence..."

Nal seslerini duyduğunda Charlie sustu. Dönüp baktıklarında üç atının onlara doğru ilerlemekte olduğunu gördüler. Atlılar avluya geldiklerinde durdular.

En baştaki Gabriel, Charlie ve Sarah'yı görünce dizginleri sıktı. Barnaby, Charlie'nin de tanıdığı bir adamla birlikte aynı anda durdu. "Müfettiş Stokes," Sarah'ya fısıldadı. Charlie, Müfettiş Stokes'la daha önce birçok kez karşılaşmıştı.

Durumlarını gördüğünde Gabriel gözlerini kısarak "Neler oldu burada?" diye sordu.

"Bir dakika." Charlie bakışlarını Stokes'tan Barnaby'ye çevirdi. "Bu kadar kısa sürede Londra'ya gidip gelmiş olamazsın. Seni buraya bu kadar çabuk getiren ne?"

Buz gibi bir söyleyiş tarzıyla Barnaby gözlerine baktı. "İnanamayacaksın ama içimizdeki hain Sinclair'miş."

Charlie başını salladı. "Biz de yeni öğrendik." Sarah'ya bir göz attı ve üç adama geri döndü. "Neden atalarınızı Crooker'a bırakıp kütüphaneye geçmiyorsunuz? Bize üstümüzü değiştirmemiz için beş dakika verin, sonra siz bize öğrendiklerinizi anlatırsınız biz de size yaşadıklarımızı."

Barnaby kaşlarını çatırsa da Gabriel başını salladı. "İyi fikir." dedi.

Yirmi dakika sonra Charlie kütüphanenin kapısını açtı, Sarah'ya yol verdikten sonra kendisi de arkasından girdi. Diğer üçü şöminenin karşısındaki koltuklara oturmuşlardı, Sarah yaklaşınca ayağa kalktılar.

Charlie, Sarah'yla Stokes'u tanıştırdı.

Uzun boylu, esmer, ölçülü ve zarıfgyimli müfettiş selam verdi. "Memnun oldum, kontes."

Sarah gülümsedi. "Çay ve bir şeyler getirmelerini söyledim." Herkese selam verdikten sonra, "Sanırım bir şeyler atıştırabiliriz." dedi.

Sandalyeye oturdu; Charlie ise herkes yerine geçtiğinde Sarah'nın yanına oturdu. Barnaby ile göz göze geldiler. "İlk başta siz anlatın." dedi.

Barnaby önce tereddüt etse de sonra buna razı oldu. "Londra'ya hiç gidemedim. Salisbury yakınlarında Stokes'a rastladım. Montague'dan aldığı haberlerin üzerine buraya doğru yola çıkmıştı."

Bu sırada Barnaby Stokes'a bakarak konuşmayı ona bıraktı.

Charlie'ye işaret ederek "Montague, sanırım senin ondan

istediğini yapmış" dedi. "ve hu araziyi satın almak ve bütün diğer işler için gereken paranın kaynağını araştırmış. Sadece bir mülke ve bir miktar paraya dikkatini verip hesap numarasının Malcolm Sinciair'ın olduğunu öğrendiğinde olayları çözmeye başlamış. Bundan sonra şüpheleri onu St. Ives'deki majestelerine yöneltmiş."

"Fakat işi burada bitirmemiş," diye araya girdi Barnaby. Wolverstone'la konuşması onu Dearne ve Paignton'a götürmüş." Sarah'ya bakarak, "Tesadüfe bakın ki Paignton'un eşi, Phoebe, sizin akrabanız çıkmış."

"Kuzenimiz Phoebe mi?" diye kaşlarını çattı Sarah, fakat birden "Bı ara, Edıtlı halamla yaşamışlardı. Phoebe Malcolm Sinclair'i tanıyor muymuş?"

Şaşırın Barnaby, başını salladı. "Hayır, kendisi değil, fakat eşi Paignton tanıyormuş. Reşit olmadan önce Malcolm Sinclair ve vasisi beyaz insan ticareti ile ilgili çeşitli olaylara karışmışlar. 1816 da Paignton, Dearne ve diğerleri bunu ortaya çıkarmışlar."

"Fakat tüm planı onun hazırladığından şüphelenmelerine rağmen, Malcolm Sinclair ceza almamış" diye atıldı Sarah.

Barnaby ona döndü. "Sen nereden biliyorsun?"

Sarah yanında getirdiği gümüş kaplı günlüğü göstererek "Edith halam tüm bunlardan şüphelenmiş ve Malcolm'a da bundan bahsederek kendisini düzeltmesi için çeşitli öğütler vermiş. Hepsi burada yazılı." dedi.

"Gördüğünüz üzere, günlüğü fark edince Malcolm, Sarah'nın geçmişini öğrenmesinden korktu ve günlüğü çaldı." diye devam etti Charlie. "Fakat Tanrı aşkına söyler misiniz kim onun basit hır demiryolundan başka bir çıkarı olabileceğinden şüphelenirdi ki?"

"Haklısın." Stokes kapının açılmasıyla sustu, Crisp ve bir yardımcı çay tepsilerini ve yiyecekleri bırakana kadar bekledi. Balın cazibesi, reçel ve taze tereyağı ile kısa bir ara verip aç

kurtlar gibi saldırıp yiyecekleri çayla mideye indirdikten sonra, Stokes fincanını yerine bıraktı.

Charlie'ye bakarak "Bay Sinclair'i yakalayacak kadar benimiz ve ona sorulacak bir sürü sorumuz var Bay Adair'e rastladığımda buraya Sinclair'i gözaltına almaya geliyordum. Bay Adair'in yetimhane yangınından bahsetmesi bize onu hemen yakalamamız için bir neden daha verdi."

"Caslcigh'de haberleri vermek için bana geldiler, ben de kendimi davet ettirdim." diye gülümsedi Gabriel.

"Ve tabii ki siz de bizimle gelesiniz diye burada durduk." Charlie'nin ilgisiz, etkisiz yüzünü gördüğünde kaşlarını çatı. "Sonuçta içimizde onu en iyi tanıyan sensin... sorun nedir?"

Charlie derin bir nefes aldı. "Sinclair öldü."

Her ne kadar önce liern şaşı.ıp hem inanmasalar da, Charlie'nin olanları anlatmasıyla -Sinclair'in Sarah'yı şelenin üstündeki köprüye getirmek için günlüğü kullanması, sonra Sarah'yı Charlie için kullanmasına inandılar.

"Her şeyi itiraf etti." dedi Sarah. "Çok pişmandı, olaylarda parmağı olduğunu inkâr etmedi; olanların hepsi onun suçuydu ve kendisini her zaman suçlu hissettiğini kabul etti."

"Fakat anladığım kadarıyla, Sinclair'in emirlerini abartarak uygulayan bir suç ortağı vardı" diye Charlie gözlerini kısarak hatırlamaya çalışıyordu. "Sinclair her ne kadar ismini açıklamasa da çok yakında suç ortağının kimliğini öğreneceğimizi ima etti."

"Fakat nasıl öldü?" diye sordu Barnaby. Stokes gibi o da kendini kaptırmış bir halde hikayeyi dinliyordu.

Gabriel'e bakarak, Charlie "Köprünün iplerini sadece iki kişinin ağırlığını taşıyabilecek şekilde kesmiş. Ben oraya vardığımda, Sarah'yla birlikte köprünün üzerindeydiler. Her şeyi itiraf ettikten sonra Sarah'yı bıraktı ve köprüden geçmesine izin verdi. Sarah köprüden geçtiği an, halatı kesti ve düştü."

Bu, Sarah'yla anlatmaya karar verdikleri hikâyeydi; so-

nuçta Malcolm Sinclair'in diğer itirafları sadece üçünü ilgilendirirdi.

Gabrtel, "Aman Tanrım!" dedi.

Gabriel'den Charlie'ye dönen Stokes "Öldüğüne emin misiniz?" diye sordu.

Stokes'a bakan Gabriel "Seni köprüye götürelim, daha doğrusu köprüünün olduğu yere. O zaman oradan düşen kimsenin sağ kalamayacağını görürsün müfettiş." Charlie'ye döndü. "Adam resmen intihar etmiş."

Barnaby ve Stokes yine de gidip Malcolm'un Crowcombe'deki evini kontrol etmeleri gerektiğine karar verdiler. Yola çıktıklarında Charlie ve Gabriel de Sinclair'i aramak için bir ekip kurdular.

Bir saat sonra, Barnaby ve Stokes döndüğünde Charlie, Sarah ve Gabriel'ı insanları şelalenin çeşitli yerlerine göndermiş Charlie'nin masasında şelalenin haritasına bakarken buldular.

İçeri girdiklerinde, gittiklerinden daha şaşkın görünüyordlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Charlie.

Kendini bir sandalyeye attı Barnaby. "İnanılmaz." Başını iki yana salladı. "Her yargıcı sevindirebilecek, on yıldan fazla bir süredir işlediği tüm suçları içeren bir itiraf mektubu bırakmış. Hepsi oldukça titiz bir şekilde imzalanıp mühürlenerek masasının üzerine bize yazdığı bir notla beraber bırakılmış. Bize yazdığı notta ise suç ortağının kilerde bağlı olduğunu ve diğer işler için avukatına başvurmanız gerektiğini belirtmiş."

Stokes haritaya baktı ve diğerlerine döndü. "Yaptığı yanlışları düzeltmeye karar verdiğinde hızını alamadı. İtirafı bizi kurtaracak, yani devleti, zaman ve para kaybını önleyecek. Kilere indiğimizde Sinclair'in suç ortağı, Bay Adair'in aradığı ajanı sıkı sıkıya bağlanmış bir halde bulduk."

"Suç ortağı itirafetmeyecektir, fakat Sinclair'in itirafından sonra bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Barnaby'nin bakışları derinleşti. "Henüz Sinclair'in itirafının tamamını okumadık, sayfalarca yazmış. Sadece Jennings'in, ajanın, asılmasına yetecek kadar olan kısmı okuduk."

"Fakat hikâyemiz burada bitmiyor." diye araya girdi Stokes. "High caddesindeki avukata gittiğimizde, Sinclair'in dün yeni bir vasiyet yazdığını öğrendik." Stokes Charlie ve Sarah'ya baktı. "Vasiyette, her ne kadar demiryolları işletmelerinden o kadar para almasının tamamıyla onların açgözlülüklerinin ve yetersizliklerinin sonucu olduğundan ve onlara kesinlikle tazminat verilmemesinden bahsetse de geçmişte yaptıklarından dolayı zarar gören diğer tüm ailelere ve kişilere tazminat verilmesini vasiyet ediyor. Tazminatlar ödendikten sonra, mirasının geri kalanı ile Quilley çiftliği yetimhanesinin yeniden inşa edilmesini -fakat aynı yerde değil-ve kalan fonların yetimhaneye bırakılmasını istiyor." Stokes durdu. "Sizden de bahsetmiş." Charlie ve Sarah'yı işaret ederek. "Sizi vasiyetini yerine getirmeye ve bundan sonra yetimhanenin vekilliğine atamış."

Şaşıрма sırası Charlie ve Sarah'daydı.

Garip bir hayranlıkla, Gabriel "Dediğine göre tazminat ödenmesi gereken yirmi tane dava var. Her birine cömertçe bir miktar ödense de, Sinclair'in servetinin kaynağı ile ilgili söylentilere bakılırsa, fon için oldukça yüklü bir miktar kalacak."

"Tabii yargıç vasiyetin uygulanmasına izin verirse," Barnaby sözünü kesti. "Fakat ceset bile bulunmadan, tüm mal varlığına -yasa dışı yollarla edinilmiş olduğu göz önünde bulundurularak- el konulacaktır."

Stokes başını salladı. "Onu da düşünerek, mahkemeye bir mektup bırakmış ve vasiyetin uygulanmasına izin vermelerini rica etmiş. Bütün durumlar göz önüne alındığında, yani itirafı, suç ortağını bize teslim etmesi ve intihar ederek

bizi mahkemesinde ve idamından kurtarmasını düşünürsek, mahkemenin bu paranın yetim kalmış çocuklar için kullanılmasına izin verebileceğini sanıyorum." Omzunu silktili "Kim bilir belki de onları bu kadar büyük bir parayı ne yapacaklarını düşünmekten bile kurtarmıştır."

"O kısmı şeytana ve Chillingvorth'a bırakabiliriz," diye sırtıtlı Gabriel. "Bu kadar büyük bir paranın b allığın kasasına girmesine sevinecek çok fazla soylu olduğuna eminim."

Sersemlediğini hissedenden Sarah, yavaşça masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. "Doğru bir şeyler yapmak istiyordu, iyi şeyler; öyle söylemişti." Charlie'ye baktı.

Göz göze geldiler. "Görünüşe bakılırsa yasa dışı servetini yasal olarak oldukça iyi bir şey yapmak içim bırakmış." dedi Charlie.

Yavaşça başını sallayan Barnaby, "1 lala anlayamıyorum... itirafını, bağlanmış suç ortağını, ölümünü... Sanki bir sabah uyanmış ve tamamıyla yaptıklarından utanmış gibi."

"Olabilir," dedi Stokes. "Ufacık bir şey bunu tetikler ve ne yaptıklarını gördüklerinde, nasıl bir insana dönüştüklerini fark ederler ve bir anda artık buna katlanamazlar."

"Kendinden nefret etme." Charlie Sarah'ya baktı ve Barnaby ile göz göze geldiler. "Onunla konuştuğumuzda kesinlikle bu duyguyu hissettik."

"Fakat..." diye ısrar etti Barnaby. "Bunu tetikleyen olay neydi?"

Sarah'yla bakışan Charlie cevap vermedi. Malcolm'un sürekli etraflarında olması ve yaşananlara şahit olması, olanları Charlie'nin açısından görmesi, onun aracılığıyla Sarah'yı daha iyi anlaması oldukça özel konulardı. Sadece kendilerinin bilebileceği ve anlayabileceği kadar özeldi.

Malcolm Sinclair gitmiş ve onları bunlarla yaşamaya bırakmıştı. Daha da önemlisi onlara yaşamı sonuna kadar dolu dolu yaşamaları için yalvarmıştı.

Sarah hafifçe gülümsedi Charlie'ye, o da hiçbir şey söylemeyecekti.

Stokes haritaya baktı. "Köprü bu mu?" diye gösterdi.

Gabriel başını sallayarak parmağıyla şelalenin altındaki akıntıyı gösterdi. "Şelalenin kendisi batıya dönük takat daha sonra, burada, reşitlere çarpıyor ve kuzeye dönüyor, son olarak şu göle varana kadar doğuya doğru akıyor." Parmağını bastı. "Göl küçük, fakat oldukça derin. Buradan su nehir yoluyla doğuya, Bridgwater Körfezine ulaşıyor."

"Yani cesedi şelalenin dibi ile gölün dibi arasında bulabiliriz." Barnaby Stokes'un yanına geldi.

Sarah ılıc bakışan Charlie, "O bölgeyi taramaları için bir arama ekibi yolladık. Dere yatağı kayalık ve buzların erimesiyle akıntı daha da güçlendi. Bu nedenle, eğer göle veya etrafına varmadan cesedi bulamazsak, bulma şansımız kalmaz."

Stokes doğruldu. "Gidip şu şelaleye bir göz atayım, sonra da araştırmacılara katılırım."

Barnaby de başını salladı. "Ben de geliyorum." Charlie'ye baktı. "Gidip bu işin sonunu görsek iyi olur."

Ne Charlie ne de Gabriel, arama çalışmalarına katılmaya gerek görmedi. Sonuçta Sinclair'in cesedi ya bulunacak ya da bulunmayacaktı.

Sarah ile birlikte Charlie diğerlerini uğurlamak için ahırlara "doğru yürüdü. Gabriel, Alatheia, Martin, Celia ve Malcolm Sinclair'i tanıyan herkese haberleri vermek için Casleigli'e doğru yola çıktı.

Barnaby ise Stokes'la beraber ayrıldı ve Charlie ile Sarah el ele eve doğru ağır ağır yürüdüler.

Daha sonra, şelalenin ayağında bir zamanlar köprüye giden kayalıklarda dururken Stokes başını salladı. "Köprüyü geçip Sinclair'in gözlerinin önünde atladığını görmek çok büyük bir şok olmalı."

"Şuna bak " dedi Barnaby paramparça olmuş bir tahta parçasını iki kayanın arasından çıkarırken. Şelalenin aktığı yerden yaklaşık vüz metre geride duruyorlardı, arada suyun

dövdüğü yerde parçalanmış kayalardan başka bir şey yoktu. Tüm gücüyle alan şelaleden döndüklerinde, Barnaby Stokes'a tahta parçasını gösterdi. "Bu köprü'nün bir parçası. Tahtalar zamanla aşınmış olsa da sertti, fakat şunun haline bak." Dönüp şelaleye bir göz attı. "Eğer sıkıştırılmış kalaslara bunu yapıyorsa, bir insan vücuduna ne yapabileceğim tahmin edersin."

Stokes yüzünü buruşturdu, o da şelaleye bakıyordu. "Haklılar. Sadece ilahi bir müdahale bir insanı bu sondan kurtarabilir, fakat böyle bir mucizenin Sinclair'in başına gelebileceğinden şüpheliyim."

Yine de, araştırmanın tamamlanması açısından, Stokes ve Barnaby akıntıyı izlemeye, gelen araştırmacılarla birlikte araştırmaya devam ettiler.

Göle vardıklarında karanlık çökmek üzereydi. Üç kişiydiler. Harris, Park'ın baş bahçıvanı, onlara doğru yaklaştı. "Her yeri aradık efendim, iki defa. Ne etraftaki sazlıklarda ne de gölün içinde ceset bulamadık. Fakat, gördüğünüz gibi..." - gölün üzerinde gözle görülen akıntıyı göstererek - "sular yükseliyor ve akıntı oldukça güçlü ki şu ana kadar ceset kanalı yarılabilir bile olabilir."

Harris'in gösterdiği yöne doğru baktılar. Bristol Kanalı'nın kurşunu sınırları çok da uzak görünmüyordu.

Stokes yüzünü buruşturdu. "Elimizden gelen her şeyi yaptık." Harris'e döndü. "En iyisi gece çökmeden geri dönmek."

"Başüstüne, efendim." Harris şapkasını aldı ve bir bakışla çocuklarını etrafına topladı, hepsi atlarını bıraktıkları yere doğru yola koyuldular.

Barnaby ve Stokes hayvanlarını akıntının göle vardığı noktada bırakmışlardı. Yürümeye başladılar.

"Kabul etmeliyim ki..." diye itirafetti Stokes. "bu işin sonunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim, ne bu kadar çabuk ne de bu kadar temiz olacağını." Barnaby'ye baktı. "Ba-

ban buna memnun olacak, tabii diğer yöneticiler de." Stokes güldü ve uzaklara daldı, "ve tabu ki sen de tam da balo ve parti sezonunun başladığı sırada Londra'da olabileceksin."

Barnaby sızlandı. "İşte bu Sinciair'in muhteşem planındaki tek kusur. Bu kadar büyüklükte bir olayı araştırdığım sürece babam annemi benimle uğraşmaktan vazgeçirebilirdi. Şimdi ise... şimdi sadece ilgisizliğimi saklamak için yeni bir dava gelene kadar, kendime davalar yaratmalıyım."

Stokes, onun gerçekten de hüznüldüğünü fark etti. "Fakat ben sizin gibi kibar züppelerin istediğinin tam da bu olduğunu düşünürdüm; size sunulan kadınlara bakmak ve içlerinden birini eş olarak seçmek. İşlerin böyle yürümesi gerekmiyor mu?"

"Teorik olarak, eğer evlenmek istiyorsan, evet. Fakat ben ailenin üçüncü oğluyum. Annem ve arkadaşları ne düşünürse düşünsün, evlenmem için hiçbir gerekçe yok. Evliliğe karşı olduğumdan falan değil, mesela Gerrard ve Jacqueline, Dillon ve Pris, şimdi Charlie ve Sarah... sahip olduklarını görüyor ve takdir ediyorum, fakat..."

"Sana göre değil mi?"

Barnaby neden böyle bir konuyu konuştuklarını merak etti, fakat beraber çalıştıkları uzun yıllar boyunca Stokes'la oldukça yakınlaşmışlardı. Bu nedenle, eğer dünya üzerinde bu tutumunu anlayabilecek birisi varsa o da Stokes'tu. "Aslında tam olarak değil. Hangi kız -bu arada annemin ısrar ettiği üzere kibar bir genç kızla evlenmeliyim - zamanımın politik çevrelerde konuşulamayacak adli soruşturmalarla geçirmeme tahammül edebilir? Hangi kız, ben her şeyi bırakıp aceleyle taşraya gittiğimde ya da Londra'nın yer altı dünyasında kılık değiştirip ortaya çıkarılması gereken bir adinin peşine düştüğümde mutlu mesut yaşamaya devam eder?"

"Hmm." Stokes mesleki yaşantısında, Barnaby'nin neden bahsettiğini tam olarak anlayacak kadar tecrübeliydi.

"Üstelik bunun yanında bir de sürekli kur yaptığında eğer

yanlış bir şey yaparsan potansiyel aforoz edilme gibi bir utanç da var." Barnaby homurdandı. "Asla yürümez. Bir hafta içinde hangi kız olursa olsun histeri krizine girer."

Kısa bir süre sonra devam etti. "Bu, müfettişlik ve beraberinde getirdiği yükümlülükler, benim yapmaktan en çok zevk aldığım iş. İşimde oldukça iyiyim, ayrıca babam sen ve diğer yöneticilerin bana ihtiyacı var. Milyonlarca insan arasından bu işi yapabilecek birini bulmanız imkânsız." Bir an tereddüt etti, sonra Stokes'dan çok kendisiyle konuşuyormuşçasına devam etti. "Bu benim kariyerim. Bunu ben belirledim ve niyetim devam etmek, dünyada beni bu hayalimden vazgeçirebilecek bir kız yok."

Stokes cevap vermedi, Barnaby de zaten onun bir cevap vermesini beklemiyordu. Atlarına yaklaştılar, eyerlere asıldılar ve birbirlerine baktılar.

"Yine ne oldu?" diye sordu Barnaby. "Samanlıkta iğne aramak istemiyorum. Her şeyi düşünen Sinclair, ölümünü de bizim için kolaylaştırdı ve ben de bunu bir nimet olarak kabul edeceğim. Yarın geri dönüp Malcolm Sinclair'in ölümünü bildireceğim."

Stokes arkalarında kalan kayalıklarla dolu akıntıya baktı. "Artık ondan en ufak bir iz bulabileceğimizi bile düşünemiyorum."

Barnaby onayladı. Atlarına bindiler ve Park'a doğru yola koyuldular.

O gece, kontun yatak odasında, kontun yatağında Sarah kontunun kollarında tatmin olmuş ve hiç olmadığı kadar mutlu yatıyordu. Yanağının altında, Charlie'nin düzenli kalp atışlarını duyuyordu. Vücudundaki bütün kaslar çözülse de, kollarını Charlie'nin vücuduna sıkı sıkıya sardı.

"Şelalede bir an çok korktum -bir an kısa bir süre de olsa seni kaybedebileceğimi düşündüm." Başını kaldırıp Charlie'nin yüzüne, buğulanmış gözlerine baktı, "İam za-

inanında kolunu kurtarıp direğe tutunmayı başarlın, tam da ben seni yukarıya doğru çekmeye çalışırken ve Malcolm bıçağını çıkarırken."

Charlie ona baktı, elini kaldırdı ve aşık olduğu kadının yüzündeki saçları geriye attı, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Beni bıçaklayacağını mı düşündün?"

Sarah başını salladı. "Sadece bir an için evet." Urperdi, başını tekrar Charlie'nin göğsüne koydu ve vücudunun kendi altında olmasından memnun, sıcaklığına tutundu. "Fakat o kadarı bile yetti." Kollarını onun vücudunda iyice sıkıştırarak. "Seni asla kaybetmek istemiyorum. Seni kaybedebileceğimi bir daha düşünmek bile istemiyorum."

Altında Charlie'nin vücudu çok yavaş hareket etti ve dudaklarını alnında hissetti. "Şimdi benim hislerimi öğrendin. Seni kaybetme düşüncesi bile.... düşünebilme kabiliyetimi kaybetmeme yetti."

Charlie, Sarah'nın saçlarını okşadı. "Ne yapmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim hakkımda söylediklerinin hepsi olmasa bile çoğunluğu doğrudu, fakat dedikleri benim daha önce kendi kendime fark ettiğim, ya da senin anlamamı sağladığın, değişmeme yardım ettiğin şeylerdi. Tek düşünebildiğim, tartışamayacağımı, her şeyi kabul edeceğimi anladığımda sana ne yapacağıydı. Yapmamı istediği her şeyi benim zaten kabul ettiğimi gördüğünde ne yapacağından çok endişeleniyordum. Sözlerini duymuyordum bile, tek düşündüğüm seni onun elinden sağ salım nasıl alabileceğimdi."

Sarah'nın dudakları kıvrıldı ve Charlie'nin göğsüne bir öpücük kondurdu. "Ben de olayların bu şekilde gelişeceğini düşünmemiştim, bana karşı asla bir tehlike oluşturmadı, fakat sana zarar verip vermeyeceğinden emin değildim."

"Şimdi ise, inanılmaz ama bitti. Sanki bir duruşma gibi, galip gelen taraf biz olduk ve önümüzde ne istersek yapabileceğimiz koca bir gelecek var." Charlie durdu. "Ben ne iste-

diğımj biliyorum." Elleri göğsünde Sarah'nın ellerini buldu, parmaklarını onunkilerin üzerine koydu. "Eğer sen de kabul edersen, artık burada yaşayalım, Londra'ya sadece kısa süreliğine gideriz - orada her ikimiz için de çok fazla yük var. Burada ailemizle beraberiz, topraklarımız var, arkadaşlarımıza var. Onların bize burada ihtiyacı var, bizim olmamız gereken yer burası."

Sarah derin bir nefes aldı ve "Burası tam da çocuklarımızı büyütmemiz için gereken yer. Sen de öyle düşünüyor musun? Kendi çocukluğumuzun geçtiği yerde, herkesin bizi tanıdığı, bu güvenli ortamda çocuklarımızı büyütmeliyiz," dedi.

Charlie bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra bir anda "Çocuklarımız?" diye sordu.

Sarah, Charlie'nin göğsünde birleştirdikleri ellerine baktı. "Hamile olabilirim, fakat emin değilim."

Başını kaldırıp Charlie'nin yüzüne baktı. "Biliyordun değil mi?"

Gözleri her şeyi ele verdiğinden, Charlie bir an için ne diyeceğini bilemedi. "Ah, sadece bir ara şüphelenmiştim."

Sarah'nın tepkisinden korktuğu gözlerinden belli oluyordu, Sarah gülümsedi ve tıpkı bir kedi gibi tırmanarak dudaklarından öptü. "Bu durumda, kısa bir süre daha şüphelenebiliriz. Tam olarak emin olana kadar kimseye söylemek istemiyorum."

Charlie onayladı. "Peki, öyle olsun."

Tekrar göğsüne yaslandığında Sarah kaşlarını çattı. "Dillon ve Gerrard'a bile."

"Aklımdan bile geçmedi." Charlie göz kırptı. "Düşünüyorum da ... eğer canın istemiyorsa sezon başında Londra'ya gitmekten vazgeçebiliriz - annem bu kararımızı anlayışla karşılayacaktır."

Sarah güldü, artık rahatlamıştı ve çok mutluydu. "Mümkün değil." Kendini kollarının sıcaklığına bıraktı. "Başkente

benim hamileliğimi bekleyen tonlarca kadın var ve sadece hamilelik bir özür olamaz. Ayrıca..." göğsünü dürtükleyerek "Eğer durumumu beni eve kapatmak için bir bahane olarak görüyorsan, bunu yeniden düşünmeni tavsiye ederim."

Bir süre sonra "Peki kapatamazsam, üstüne düşebilir miyimr

Sarah başını kaldırdı, yüzünde muhteşem bir gülümseme vardı. "Özen göstermene izin verebilirim."

Kıkırdadı. "Charlie -bu senin tarzın değil. İzin istiyor-sun?"

Gülümseyerek, Charlie onu göğsünde kollarını iyice sarak daha da rahatlattı. "Artık değiştim." Değişmişti ve bu değişime kendisi de şaşırdı. Saçlarına ufak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum ve burası tam da hep yaşamak istediğim yer, burada, Park¹ ta seninle ve doğacak çocuklarımızla."

Charlie sonunda Gerrard'ın, Gabriel'in ve diğer herkesin neden evlendiklerinde Londra'daki yaşamlarını seve seve bıraktıklarını anlamıştı. Burada onu bekleyen hayatla kıyaslandığında Londra'nın muhteşemliği sönük kalıyordu. Sarah'ya baktı. "Burası benim ait olduğum yer."

Öyleydi ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Şu an yaşadıkları her şey gerçektir, fakat Sarah'ya açıklaması gereken bir gerçek daha vardı, bunu ona borçluydu. Yüzüne baktı, Sarah'nın onun kollarında rahat ve mutlu olduğunu görebiliyordu. "İşte bu, aşkımız, beni korkutuyor. Beni kontrol edeceğini biliyorum, daha önce de oldu ve gelecek yıllarda da olacak. İşte beni asıl endişelendiren bu."

Sarah başını kaldırıp, Charlie'nin yüzüne baktı, kollarını onun göğsüne koydu, çenesini kollarına yasladı. Gözlerine baktı. "Neden?"

Bütün olanlara rağmen Charlie'nin ilk tepkisi geri çekilmek susmak oldu, takat kendini zorladı. "Çünkü beni yapmamam gereken şeyleri yapmaya zorlayacağından korkuyo-

rum. Seni, çocuklarımızı, kontluğu tehlikeye atabilecek kararlar vermeme zorlamasından." Durdu, gözlerine bakarak. "Tıpkı babamın yaptığı gibi."

Sarah'nın yüzünden ne kadar şaşırdığı anlaşılıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Babam... bizi çok severdi, çok fazla. Belki de gereğinden çok severdi. Hayatımızı hep daha iyi yapmak onun için bir takıntı olmuştu ve bu takıntısı onun mali risk almasına neden oldu." Durdu, sonra anlatmaya başladı. "Neredeyse Kontluğu batırıyordu ve eğer Alatheia karışmasaydı, muhtemelen batırmıştı."

Sarah'nın gözlerine baktığında onun hiç beklemediği kadar anlayışlı olduğunu gördü. Sarah "Beni sevmemenin nedeni bu muydu, aşkımızın bu odanın dışına çıkmasını yasaklamanın nedeni?" dedi.

Charlie başını salladı. "Eğer sadece bu oda ile sınırlarsam... burada asla mali kararlar almam."

Aşk nasıl gördüğü oldukça komikti, fakat Sarah yine de gülmedi. Aksine, uzun uzun onu inceledi, yüzünü okşadı ve gözlerinin derinliklerine doğru baktı. "Sen baban değilsin."

Bir şey söylemek için ağzını açtığında onu susturdu. "Onu ben de tanıyordum, unuttun mu? Sen baban değilsin, ne görünüş olarak ne de karakter olarak babana benziyorsun. Sen Screna'ya çekmişsin, onun gibi yetenekli, pratik, ne istediğini bilen birisin. Asla babanın yaptığı hataları yapmazsın, sadece yatırımcı olarak yaptığın üne bak, Gabriel'in sana nasıl saygı duyduğuna, Malcolm'un seni nasıl tanımladığına. Fakat her şeyden önemlisi, sen babandan çok daha güçlüsün. Aşk seni yönetebilir, fakat asla aklının verdiği kararları gölgeleyemez. Sen, bırak aşkı, beni veya herhangi bir kimseyi asla riske atmazsın, bizim tehlikede olmamıza bile izin vermezsin."

Sarah gülmüseddi. "Belki bunu fark etmedin ama bizi tanıyan herkes biliyor ki sen sensin Charlie ve sen her zaman kendini insanları korumaya gözetmeye adanmış Charlie'sin;

onlara zarar veren tehlikeye atan insan değil. Ne kadar gl olursa olsun aşk bile senin gerçekten içinde olan şeyi değiş-tiremez, aşk bunu yapmaz. Aşk, seni destekler, glendirir, seni zayıflatmaz."

Durdu, bir süre ona baktı ve fısıldayarak 'Aşkta, beni sevmende, senin için hiç bir tehlike yok, tıpkı bana olan aşkının bana zarar vermeyeceği gibi."

Charlie'nin gözlerine baktığında... her ikisi de aynı şeyi gördüler, birbirlerine olan aşklarını. Sarah gülümsedi, ona yaklaştı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "İşte bu nedenle bizim evliliğimiz yürüyecek, Aşkımız yüzünden."

Charlie, gözlerine bakmak için onun geri çekilmesini bekledi. "Ve g, senin gücün. Benimki sayılmaz."

Sarah güldü. "Ayrıca koruma. Senin ve benim."

Dudakları kıvrıldı. "Ve anlayış. Senin anlayışın, neredeyse tamamıyla." Bir süre bakıştıktan sonra, gözlerinin maviliğinde kaybolduğunu hissetti, aşkın parlaklığında nefes alamadığını. "Son bir şey daha. Güven. Aşkla ilgili her şeyde sana güveniyorum."

Sarah gülümsedi. "Ben de istediğim her şey olduğun için, sen olduğun için sana güveniyorum. Bu nedenle, iş bize ve aşka geldiğinde ben her zaman haklı olacağım."

Dudaklarını uzattı ve onu öptü. Sonra da onun kendisini öpmesine, aşkın onları alıp götürmesine, tutkunun ve arzusun onları bir kez daha yakmasına, onları baştan aşağı yıkmamasına ve onları yarattıkları her şeye, paylaştıkları cennete ve bir olmaya götürmesine izin verdi.

Bir süre sonra, her ikisi de yastıklara gömüldüler. Ay pencereden girmiş örtülere ışıklarını vurarak yükseliyordu. Charlie kendini düşüncelerinin ötesinde kutsanmış, ruhunun derinliklerine kadar onurlanmış hissederek, elini uzattı ve ışıkları avucuna aldı. Onları kavrayan büyünün etkisiyle ağırlığını hissedebilmeyi ummuyordu.

Onun yerine, geçmişteki büyülü bir anı hatırlayarak par-

lak, gümüş ışıktaki elini kıvırdı. Onu bu aşka ve bu ana cezbeden ve şu an tüm kalbiyle kucakladığı anıya döndü. Geleceğine ve olması gerekene.

Geçmişte Sarah'yla olan o büyülü anına, tarifi zor, *masumiyetin alışkanlık yapan o tadına döndü.*

Charlie ve Sarah'nın üzerinde onları kutsayan ay Bristol Kanalı ve Severn Nehri'nin ağzına da vuruyordu. Dalgaların koyu karanlığında yavaşça dolaşırken Bridgwater Körfezinde terk edilmiş bir plajda uzanan bir gölgeyi de aydınlattı.

Sırılsıklam, üstü başı paramparça, parçalanmış bir vücut dalgaların onu attığı sahilde boylu boyunca uzanıyordu.

Etrafta onu görececek kimse yoktu. Kim olduğunu, nereden geldiğini, neden orada olduğunu merak eden hiç kimse.

İlgilenen kimse yoktu.

Ay alçalıp sonunda battığında hâlâ oradaydı.

Fakat nihayet, güneş doğdu ve dünya bir kez daha yaşama uyandı.